

சேதன் பகத்

சினேகிதியா,
காதலியா

தமிழில் : மாலதி கிருஷ்ணா

சினேகிதியா, காதலியா

தலை சிறந்த வெற்றி கண்ட ஆறு நாவல்கள் எழுதியவர் சேதன் பகத் - பைவ் பாயிண்ட் சம் ஒன் (2004), ஒன் நைட் அட் தி கால் சென்டர் (2005), 3 மிஸ்டேக்ஸ் ஆப் மை லைப் (2006), 2 ஸ்டேட்ஸ் (2009), ரெவொலுஷன் 2020 (2011) மற்றும் கற்பனை கதைகள் இல்லாத மற்ற தலைப்பு வாட் யங் இந்தியா வான்டஸ் (2012)

வெளியீட்டிலிருந்தே தலை சிறந்த விற்பனைகளில் ஒன்றாக இருந்து வருகிறது சேதன் பகத் அவர்களின் புத்தகங்கள். அவரது பல புத்தகங்கள் பாலிவுட் திரைப்படங்களாக வெற்றிகள் கண்டுள்ளன.

இந்தியாவின் வரலாற்றில் அதிகம் விற்பனையாகும் ஆங்கில நாவல்கள் படைத்த எழுத்தாளர் என்று நியூயார்க் டைம்ஸ் அவரை பாராட்டியுள்ளது. டைம்ஸ் பத்திரிகை அவரை, உலகத்தில் தாக்கம் உண்டாக்கக்கூடிய திறமை உள்ள சிறந்த நூறு மனிதர்களில் ஒருவர் என்று போற்றியுள்ளது. யூஎஸ்ஏ வின் பாஸ்ட் கம்பெனி அவரை, வர்த்தக உலகில் சிறந்த படைப்பாற்றல் கொண்ட நூறு மனிதர்களில் ஒருவர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளது.

இளைஞர்களை மையமாகக் கொண்ட வளர்ச்சி மற்றும் சமுதாய பிரச்சனைகளை குறித்து பிரபல ஆங்கில பத்திரிகைகள் மற்றும் தினசரிகளில் வாடிக்கையாக எழுதிவருகிறார்.

அவர் ஊக்கம் அளிக்கும் பேச்சாளர் என்பதுடன் ஒரு திரைக்கதை எழுத்தாளரும் கூட. நாட்டில் மாற்றம் ஏற்படவைப்பதற்காகவும், எழுதுவதற்காகவும் தன் முழு நேரத்தையும் செலவிடுவதற்காக இவர், இன்டர்நேஷனல் முதலீட்டு வங்கியில் தன் வேலையை ராஜினாமா செய்துவிட்டார். இவர், ஐ ஐ எம் மில் சக மாணவியாக இருந்த தன் மனைவி அனுஷா மற்றும் இரட்டை குழந்தைகள் ஷியாம் மற்றும் ஈஷானுடன் மும்பையில் வாழ்ந்துவருகிறார்.

ஆசிரியருக்கு பாராட்டுக்கள்

பல எழுத்தாளர்கள் தங்கள் மனதில் இருப்பதை, அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தை பொறுத்து தங்கள் கருத்தை வெளிப்படுத்துவதில் வெற்றி அடைகிறார்கள். சேதன் பகத் அவர்களின் புத்தகம் இவை இரண்டையுமே செய்வதோடுமட்டுமல்லாமல், கூடுதலாகவும் செய்கிறது.

- டைம்ஸ் பத்திரிகை பட்டியலிட்ட, உலகத்தில் தாக்கம் ஏற்படுத்திய நூறு மனிதர்களில் ஒருவராக சேதன் பகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதற்கு ஏ ஆர் ரஹ்மான் அவர்கள் வாழ்த்து.

இந்தியாவில் வளர்ந்து வரும் சுய தொழில் முனைவோர் வகுப்பின் குரல்.

- உலகளவில் வர்த்தகத்தில் தலை சிறந்த நூறு படைப்பாளிகளில் சேதன் பகத்தின் பெயர் சேர்க்கப்பட்டதற்கு, பாஸ்ட் கம்பெனி பத்திரிகையின் வாழ்த்து.

இந்தியாவின் ஆச்சு வெளியீட்டின் ராஜா.

- தி கார்டியன் பத்திரிகை.

இந்தியாவின் வரலாற்றில் அதிகம் விற்பனையாகும் ஆங்கில நாவல்கள் படைத்த எழுத்தாளர்.

- நியூயார்க் டைம்ஸ்

இந்திய வெளியீட்டாளர்களுள் ராக் ஸ்டார்.

- தி டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா

இளம் இந்திய வாசகர்களின் நாடியைத் தொட்டு, ஏறத்தாழ ஒரு தனி கலாச்சாரத்தை உருவாக்கியவர்.

- இன்டர்நேஷனல் ஹெரால்ட் ட்ரிபியூன்

Text copyright © 2017 by Chetan Bhagat

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, or stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without express written permission of the publisher.

Published by Amazon Publishing, Seattle

www.apub.com

Amazon, the Amazon logo, and Amazon Publishing are trademarks of Amazon.com, Inc., or its affiliates.

eISBN: 9781503956834

Downloaded from Ebookz.in

என் அம்மாவுக்காக
நாட்டுப்புற இந்தியாவிற்காக
ஆங்கில கலாச்சாரத்தை பின்பற்றாத வர்கத்தினருக்காக

Downloaded from Ebookz.in

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

பகுதி 1 டெல்லி

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

பகுதி 2 பீகார்

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

பகுதி 3 நியூயார்க்

37

38

39

40

41

42

43

44

45

ஒப்புக்கொள்ளுதலும் சில சிந்தனைகளும்

பாதி கேர்ல் ஃபிரென்ட் புத்தகத்தை படிக்க விரும்பும் என் அன்பார்ந்த வாசகர் மற்றும் நண்பருக்கு என் நன்றி. இது நாள் வரை, நான் வாழ்க்கையில் சாதித்தவை அனைத்தும் உங்களால் தான். அதற்கு என் நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த புத்தகம் வெளியாவதற்கு உதவிய அனைவருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பைவ் பாயிண்ட் சம் ஒன்னில் தொடங்கி இன்று வரை என் புத்தகங்களின் முதல் வாசகராக இருக்கும் என் ஆசிரியர், ஷெனி அந்தோணி. அவள் கருத்து விலைமதிப்பில்லாதது.

கருத்து உருவாகுதல், ஆராய்ச்சி மற்றும் எட்டிங் போன்று புத்தகத்தின் பல்வேறு நிலைகளில் எனக்கு உதவிய, அனுபா பாங், அபிஷேக் கபூர், அனுஷா பகத், மசாபா குப்தா, ஆயிஷா ராவல், அபா பாக்யா மற்றும் அனுஷா வெங்கடாசலம்.

என் குழு-பக்தி, மிஷேல், தான்யா மற்றும் விராலி.

என் குடும்பம் - அனுஷா, ஷ்யாம் இஷான். என் அம்மா ரேகா, என் சகோதரன் கேத்தன் மற்றும் அவன் மனைவி பியா. என் மாமனார் மாமியார் சூரி, கல்பனா, ஆனந்த மற்றும் பூனம்.

என் வாழ்க்கையை அர்த்தமுள்ளதாக ஆக்கும் என் நண்பர்கள்.

டவிட்டர் மற்றும் முகநூலில் இருக்கும் என் விரிவான குடும்பத்தினர்.

ரூபா பதிப்பகத்தின் மொத்த குழு.

இந்த புத்தகத்தை எழுதும் பொழுது நான் பிஹாரில் சந்தித்த அனைவரும்.

முடிவாக, இம்முறை மைக்ரோ சாப்ட் வெர்ட் மட்டும் இல்லாமல் - பில் கேட்ஸ்.

நான் உங்களோடு ஒன்றை பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த புத்தகத்துடன், ஒரு எழுத்தாளராக பத்து வருடங்களை, நான் முடிக்கிறேன். நான் எழுத தொடங்கும் பொழுது, என் நோக்கம் வேறாக இருந்தது. நான் சாதிக்க விரும்பினேன். என் கருத்தை ஆழ பதிக்க விரும்பினேன். இன்று பல் வேறு காரணங்களுக்காக எழுதுகிறேன். மாற்றத்திற்காக எழுதுகிறேன். இந்திய சமுதாயத்தில் மாற்றம் கொண்டுவர. மக்களின் எண்ணங்களில் மாற்றம் கொண்டு வர. அது ஒரு பெரிய லட்சியம். அது சாத்தியம் என்று நம்பும் அளவிற்கு நான் முட்டாள் இல்லை. இருந்தாலும், என் வாழ்க்கைக்கு ஒரு திசை கொடுத்து , அதை பாசிட்டிவாக நடத்திச்செல்ல ஒரு நல்ல நோக்கமாக அது அமைகிறது. என் வாழ்க்கையின் நோக்கத்தை அறிந்தது குறித்து நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

என்னால் முடிந்த அளவு அதிக மக்களை நான் சென்றடையவேண்டும் - புத்தகங்களின் வாயிலாக, திரைப்படங்களின் வாயிலாக, மற்ற பொழுதுபோக்கு சாதனங்கள் மூலமாக. நான் மனிதன். தவறுகள் செய்வேன். என் வாழ்க்கையிலும் ஏற்ற தாழ்வுகள் இருக்கும். அப்படி நடக்கும் பொழுது, நீங்கள் எனக்கு ஆதரவு அளித்து என்னை சமநிலை அடைய செய்யுங்கள்.

மற்றொன்று. புகழ்ச்சியை அளிக்காதீர்கள். உங்கள் அன்பை கொடுங்கள். புகழ் நிலைக்காது. அன்பு நீடித்து நிலைக்கும். அது மட்டும் இல்லாமல், புகழ்ச்சியுடன் எதிர்பார்ப்புகள் வரும். அன்பு சில தவறுகளைக்கூட மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்ளும்.

உண்மையாக, என் காலத்திற்குப்பிறகு, மக்கள் நினைவில் நான் எப்படி நிலைத்து இருக்க வேண்டும் என்று சிலர் கேட்பார்கள். அப்படி நடக்க பல வருடங்கள் இருக்கும் என்று நம்பிக்கை இருந்தாலும், நான் அவர்களிடம் கூறுவது இது தான். மக்கள் என்னை நினைவில் கொள்ளவேண்டும் என்று நான் விரும்பவில்லை, என் இழப்பை உணர்ந்தால் மட்டும் போதும்.

சினேகிதியா, காதலியா உங்களை வரவேற்கிறேன்.

முன்னுரை

‘இவை உன்னுடைய நாட்குறிப்புக்கள், நீ படி’ அவனிடம் கூறினேன்.

இ

அவன் தலை அசைத்தான்.

‘கேளு. இதற்கான நேரமும் பொறுமையும் எனக்கில்லை’ எரிச்சலுடன் கூறினேன். ஒரு புத்தக பயணத்தில் இருக்கும் ஒரு எழுத்தாளருக்கு அதிக தூக்கம் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இந்த வாரத்தில், ஓர் இரவில் நான்கு மணிநேரத்திற்கு அதிகமாக நான் தூங்கவில்லை. நான் என்னுடைய கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். ‘இப்பொழுது நள்ளிரவு. நான் என் கருத்தை கூறிவிட்டேன். நான் தூங்க வேண்டிய நேரம் இப்பொழுது.’

‘நீங்கள் படிக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்,’ என்றான்.

நாங்கள், பாட்னாவில், ஹோட்டல் சாணக்யாவில், என் அறையில் இருந்தோம் இன்று காலை, நான் வெளியே செல்லும்பொழுது என் வழியை மறைக்க முயற்சி செய்திருந்தான். பிறகு நாள் முழுவதும் எனக்காக காத்திருந்தான். நான் இரவு வெகு தாமதமாக திரும்பிய பொழுது, அவன் ஹோட்டலின் வரவேற்பறையில் அமர்ந்திருப்பதை கண்டேன்.

‘எனக்கு ஐந்தே நிமிடங்கள் கொடுங்கள் சார்’ என்றபடி லிஃப்டில் என்னைத்தொடர்ந்து ஏறியிருந்தான். அவன் இப்பொழுது என் அறையில், தான் முதுகில் சுமந்துவந்த பையிலிருந்து, கிழிந்த நிலையில் இருந்த மூன்று நோட்டு புத்தகங்களை வெளியில் எடுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அந்த புத்தகங்களை அவன் மேஜையில் வைத்த பொழுது அதன் இணைப்புகள் விட்டுப் போனது. மஞ்சள் நிறமாக மாறியிருந்த பக்கங்கள் எங்கள் இருவருக்குமிடையே விசிறிபோல் பிரிந்தன. மை கறைபடிந்ததுபோல் ஆனதால், அந்த பக்கங்களில் கையினால் எழுதப்பட்ட வார்த்தைகள் மங்கி படிக்க முடியாதபடி ஆகிவிட்டிருந்தன. எலிகள் சுவைத்திருந்ததால், பல பக்கங்களில் ஓட்டைகள் இருந்தன.

எழுத்தாளராக விரும்பும் ஆர்வலர், நான் நினைத்தேன்.

‘இது கையெழுத்துப் பிரதியென்றால் ஒரு வெளியீட்டாளரிடம் சமர்ப்பிக்கவும். எதுஎப்படியிருந்தாலும், இந்த நிலையில் கொடுக்காதே’ என்றேன்.

‘நான் எழுத்தாளன் இல்லை. இது ஒரு புத்தகம் இல்லை.’

‘இல்லையா?’ என்றேன், கசங்கிய ஒரு பக்கத்தை லேசாக தொட்டபடி. தலை உயர்த்தி அவனைப்பார்த்தேன். அமர்ந்த நிலையில்கூட அவன் உயரமாக இருந்தான். ஆறடிக்கும் மேலான உயரத்தில், வெயிலில் எரிந்துபோன சருமத்துடன் அவன் வெளிப்புறத் தோற்றத்தில் சற்று முரட்டுத்தனம் தெரிந்தது. கருத்த முடி, கருப்பு கண்கள், மற்றும் ஒருவகையான தீவிரமான பார்வை. அவன் மெலிந்த உடல்வாகிற்கு முரணாக, இரண்டு அளவு கூடுதலான சட்டை அணிந்திருந்தான். பெரிய கைகள் கொண்டிருந்தான். நோட்டு புத்தகங்களை தன் விரல்களால் கவனமாக, தடவிகொடுப்பது போல் வரிசைப்படுத்தி கூட்டமைத்தான்.

‘இவை என்ன?’ என்றேன்.

‘எனக்கு ஒரு தோழி இருந்தாள். இவை அவளுடைய நாட்குறிப்புக்கள்,’ என்றான்.

‘அவளது நாட்குறிப்புக்கள். ஆஹ்! கேர்ல் ஃபிரென்ட்?’

‘பாதி கேர்ல் ஃபிரென்ட்.’

‘என்ன?’

அவன் தோளை குலுக்கினான்.

‘கேளு, நாள் முழுவதிலும் ஏதேனும் சாப்பிட்டிருந்தாயா?’ என்றேன்.

அவன் தலை அசைத்தான். நான் சுற்றிலும் பார்த்தேன். என் படுக்கைக்கருகில் பழங்கள் கொண்ட கூடை ஒன்றும் சில சாக்லேட்களும் இருந்தன. நான் கொடுத்தபொழுது டார்க் சாக்லேட் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டான்.

‘அப்போ, என்னிடமிருந்து என்ன விரும்புகிறாய்?’ என்றேன்.

‘இந்த நாட்குறிப்புக்களை நீங்கள் படிக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். எவ்வளவு படிக்கக்கூடிய நிலையில் உள்ளதோ...ஏனென்றால் என்னால் முடியாது.’

ஆச்சர்யத்துடன் அவனைப்பார்த்தேன்.

‘உன்னால் படிக்கமுடியாது? அப்படியென்றால் பொதுவாகவே உனக்கு படிக்கவராதா? அல்லது இவற்றை படிக்க முடியாதா?’

‘இவற்றை.’

‘என் முடியாது?’ சாக்லேட் ஒன்றிற்காக எட்டியபடி.

‘ஏனென்றால் ரியா இறந்துவிட்டாள்.’

என் கைகள் நடுக்கத்தில் உறைந்தன. ஒருவர் இறப்பைப்பற்றி குறிப்பிடும் பொழுது உங்களால் சாக்லேட்டை எடுக்க முடியாது.

‘இந்த நாட்குறிப்புக்களை எழுதிய பெண் இறந்து விட்டதாகவா இப்பொழுது கூறினாய்?’

ஆம் என்று தலையசைத்தான். சில முறை ஆழ்ந்த மூச்சு எடுத்து விட்டு, அடுத்து என்ன சொல்வதென்று வியந்தேன்.

‘இவை ஏன் இந்த மோசமான நிலையில் உள்ளன?’ சிறிது நேர மௌனத்திற்குப்பிறகு கேட்டேன்.

‘அவை பழையவை. அவள் தங்கியிருந்த வீட்டின் உரிமையாளர் பல வருடங்களுக்குப்பிறகு இதை இப்பொழுது தான் கண்டுபிடித்தார்.’ மன்னிக்கவும், மிஸ்டர் உன் பெயர் என்ன? நான் ஏதேனும் உணவு ஆர்டர் செய்யட்டுமா முதலில்? அறையில் இருந்த தொலைபேசியை எடுத்து, இரவு நேர உணவு பட்டியலில் இருந்து இரண்டு சாண்டவிச் கொண்டுவரும்படி கூறினேன்.

‘நான் மாதவ். மாதவ் ஜா. இங்கிருந்து எட்டு கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள தும்ரன் என்ற இடத்தில் வாழ்கிறேன்.’

‘நீ என்ன செய்கிறாய்?’

‘அங்கு ஒரு பள்ளி நடத்திக்கொண்டிருக்கிறேன்.’

‘ஓ... அது...’ சரியான வார்த்தையை தேர்வு செய்ய கொஞ்சம் நிறுத்தினேன்.

‘...உன்னதமானது? அப்படி ஒன்றும் இல்லை. அது என் அம்மாவின் பள்ளி.’

‘அது அசாதாரணமானது என்று சொல்ல வந்தேன். நீ ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறாய்? எங்கோ தொலைதூரத்தில் பள்ளி ஒன்றை நடத்தும் ஒருவர் போல் இல்லை.’

‘என் ஆங்கிலம் இப்பொழுதும் மோசமாகத் தான் உள்ளது. பீகாரை சேர்ந்தவரின் உச்சரிப்பு,’ என்றான் சுய உணர்வில்லாமல்.

‘பிரெஞ்சு காரர்கள் ஆங்கிலம் பேசும் பொழுது அவர்களது உச்சரிப்பில் பிரெஞ்சு இருக்கும்.’

‘என் ஆங்கிலம், ஆங்கிலம் போல இருந்ததேயில்லை...’ நினைவுகளில் இட்டுச்செல்லப்பட்டவனாய் அமைதியானான். தன் கட்டுக்கோப்பை காக்க எச்சில் விழுங்கினான்.

‘எதுவரை?’

மறதியில் மேஜை மேலிருந்த புத்தகங்களை வருடினான்.

‘ஒன்றுமில்லை. உண்மையில் நான் செயின்ட் ஸ்டீபென்ஸ் சென்றேன்.’

‘டெல்லியில்?’

‘ஆமாம். ஆங்கிலக்காரர்கள் ஸ்டீவன்ஸ் என்று சொல்வார்கள்.’

நான் புன்னகைத்தேன், ‘நீ ஆங்கிலக்காரர்களில் ஒருவன் இல்லையா?’

‘இல்லவே இல்லை.’

வாயில் கதவின் மணி எங்களை திடுக்கிடச்செய்தது. சாண்டவிச்சை மேஜைமேல் வைக்க அந்த நாட்குறிப்புகளை வெயிட்டர் நகர்த்தினான். சில காகிதங்கள் தரையில் விழுந்தன.

‘ஜாக்கிரதை!’ மாதவ் கத்தினான், அவன் ஏதோ விலை உயர்ந்த பழமையான கிரிஸ்டலை உடைத்து விட்டது போல்.

வெயிட்டர் மன்னிப்புக் கோரி விரைந்து வெளியேறினான்.

தக்காளி, லெட்டுஸ் இலைகள் மற்றும் சீஸ் நிரப்பப்பட்ட சாண்டவிச்சை நான் மாதவிடம் கொடுத்தேன். அவன் என்னை சட்டை செய்யாமல் பக்கங்களை வரிசைப்படுத்தினான்.

‘நீ நன்றாக இருக்கிறாயா? தயவு செய்து சாப்பிடு.’

கண்களை நாட்குறிப்பிலிருந்து நீக்காமல் அவன் தலையசைத்தான். என் விருந்தாளி என் விருந்தோம்பலுக்கு கவலைப்படாததால் நான் சாப்பிட முடிவு செய்தேன்.

‘இந்த நாட்குறிப்புக்கள் உனக்கு மிகவும் முக்கியம் என்று தெரிகிறது. ஆனால் இதை இங்கு ஏன் கொண்டு வந்திருக்கிறாய்?’

‘நீங்கள் படிக்க. உங்களுக்கு உபயோகமாக இருக்குமோ என்று கருதி...’

‘அவை எனக்கு எப்படி பயன்படும்?’ வாயில் உணவுடன் என் குரல் தீர்க்கமாக இருந்தது. எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ, அவன் என் அறையை விட்டு வெளியேற வேண்டுமென்று என்னுள் ஒரு பகுதி விரும்பியது.

‘அவளுக்கு உங்கள் புத்தகங்கள் பிடிக்கும். நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து அவற்றைப்படிப்போம்.’ அவன் மெல்லிய குரலில் கூறினான். ‘நான் ஆங்கிலம் கற்பதற்காக.’

‘மாதவ்,’ என்றேன் முடிந்த அளவு அமைதியாக, ‘இது மிகவும் உணர்ச்சியூர்வமான ஒரு விஷயம். நான் இதில் கலந்துகொள்ள விரும்பவில்லை. சரியா?’

அவன் பார்வை தரையை நோக்கி இருந்தது. ‘எனக்கும் இந்த நாட்குறிப்புக்கள் வேண்டாம்.’ சிறிது நேரத்திற்குப்பிறகு அவன் கூறினான்.

‘அது நீ முடிவு செய்ய வேண்டிய ஒன்று.’

‘அது எனக்கு மிகுந்த வலியை கொடுக்கும் ஒன்று,’ என்றான்.

‘அதை என்னால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடிகிறது.’

அவன் எழுந்து நின்றான், செல்வதற்கு தயாரானது போல். அவன் தன் சான்டவிச்சை தொடவில்லை. அது பரவாயில்லை. அவன் சென்ற பிறகு அதை நான் சாப்பிட்டுக்கொள்வேன்.

‘உங்கள் சமயத்திற்கு நன்றி. உங்களை தொந்திரவு செய்ததற்கு மன்னியுங்கள்.’

‘அது பரவாயில்லை,’ என்றேன்

அவன் தன் தொலைபேசி எண்ணை ஒரு காகிதத்தில் கிறுக்கி மேஜையின் மேல் வைத்தான். ‘நீங்கள் தும்ரன் வந்தால் ஏதேனும் தேவைப்பட்டால், எனக்கு தெரியப்படுத்தவும். நீங்கள் வருவது சாத்தியமில்லை. இருந்தாலும்...’ நொடியில் அவன் எழுந்து நின்று, என்னை குறுகச் செய்து, வெளியேறினான்.

‘மாதவ்,’ அவனை பின்னால் இருந்து அழைத்தேன், ‘நீ உன் நாட்குறிப்புக்களை மறந்து விட்டாய். அவற்றை தயவு செய்து உன்னுடன் எடுத்துச்செல்.’

‘அவை எனக்குத் தேவையில்லை என்று உங்களிடம் கூறிவிட்டேனே.’

‘அதனால் இங்கு ஏன் வைத்துவிட்டு போகிறாய்?’

‘ஏனென்றால், அதை என்னால் தூக்கி எறியமுடியாது. உங்களால் முடியும்.’

நான் பதிலளிக்கும் முன் அவன் வெளியேறி, கதவை அடைத்து விட்டு போய்விட்டான். நடந்தது என்ன என்று உணர எனக்கு சில நொடிகள் ஆனது.

அந்த நாட்குறிப்புக்களை எடுத்துக்கொண்டு நான் அறையை விட்டு ஓடுவதற்குள், வேலைசெய்யும் நிலையில் இருந்த ஒற்றை லிஃப்ட் சென்றுவிட்டது. நான் படிக்கட்டு வழியாக சென்று அவனைப்பிடித்திருக்கலாம் ஆனால் களைப்பான ஒரு நாளுக்கு ப்பின் அதை செய்ய எனக்கு சக்தி இல்லை.

அவன் திமிரை நினைத்து எரிச்சலுடன் நான் அறைக்குத் திரும்பினேன். அவன் தொலைபேசி எண் இருந்த காகிதத்துடன் அந்த நாட்குறிப்புக்களை குப்பைத்தொட்டியில் போட்டேன். சற்று கலக்கத்துடன் கட்டிலில் அமர்ந்தேன்.

சற்று முன்னரே நான் சந்தித்த ஒருவன், என்னை மடக்கியதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று நினைத்துக்கொண்டே தலையை அசைத்தேன். விளக்கை அணைத்து விட்டு படுத்தேன். தூங்குவதற்கு நான்கு மணிநேரமே இருந்தது ஏனென்றால் மறுநாள் அதிகாலை மும்பை செல்ல விமானம் பிடிக்கவேண்டும். வீடு போய் சேர இதற்கு மேலும் என்னால் காத்திருக்க முடியாது.

இருந்தாலும், விசித்திரமான மாதவுடன் ஏற்பட்ட சந்திப்பை என்னால் மறக்க முடியவில்லை. யார் இந்த ஆள்? தும்ரன், டெல்லி, ஸ்டிஃபென்ஸ் போன்ற வார்த்தைகள் என் தலையில் மிதந்தன. கேள்விகள் எழுந்தன. பாதி கேர்ல் ஃபிரென்ட் என்றால் என்ன அர்த்தம்? இறந்து போன ஒரு பெண்ணின் நாட்குறிப்புகளை நான் ஏன் என் அறையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்?

அகன்று விரிந்த கண்களுடன், அறையின் மேல்கூரையில் மின்னிய சிகப்பு நிற புகை உணரும் கருவியைப் பார்த்தபடி கட்டிலில் படுத்துக்கிடந்தேன். அந்த நாட்குறிப்புக்கள் என்னை தொந்திரவு செய்தன. அவை கண்டிப்பாக குப்பைத்தொட்டியில் தான் இருந்தன. இருந்தாலும், அந்த கிழிந்த பக்கங்களைப்பற்றிய ஏதோ ஒன்று, அவளது பாதி பாய் ஃபிரென்ட், அவன் யாராக இருந்தாலும் அது என்னை ஆச்சர்யப்படவைத்தது. அங்கு செல்லாதே. நான் நினைத்தேன். ஆனாலும் என் மனது, ஒரே ஒரு பக்கத்தைப்படி என்று கூச்சலிட்டது.

‘அதைப் பற்றி நினைக்ககூட செய்யாதே.’ நான் உரக்க கூறினேன். ஆனால் முப்பது நிமிடங்கள் கழித்து, அறையின் விளக்குகளை ஏற்றி, குப்பைத்தொட்டியிலிருந்து அந்த பக்கங்களை எடுத்து, முதல் அத்தியாயத்தைப் படிக்கத்தொடங்கினேன். பெரும்பாலான பக்கங்கள் படிக்க முடியாத அளவிற்கு சிதைந்து போயிருந்தன. என்னால் முடிந்தவரை அர்த்தம் செய்து கொண்டேன்.

முதல் பக்கம் ஒன்பது வருடங்களுக்கு முன் நவம்பர் ஒன்று 2002 என்று நாளிடப்பட்டிருந்தது. ரியா தன் பதினைந்தாவது வயது பிறந்த நாளைப்பற்றி எழுதியிருந்தாள். இன்னும் ஒரு பக்கம், நான் நினைத்துக்கொண்டே இருந்தேன். படிக்கக்கூடிய நிலையில் உள்ள மற்றொரு பக்கத்தைத் தேட பக்கங்களை புரட்டினேன். நான் மற்றுமொரு பகுதி படித்தேன். பிறகு மற்றொன்று. மூன்று மணி நேரங்களுக்குப்பிறகு, மொத்த புத்தகத்தில் படிக்க முடிந்த பகுதிகள் அனைத்தையும் படித்து முடித்தேன்.

அறையின் தொலைபேசி காலை ஐந்து மணிக்கு அடித்தவுடன் அதிர்ச்சியில் எழுந்தேன்.

‘நீங்கள் தூக்கம் விழிப்பதற்கான அழைப்பு சார்,’ ஹோட்டல் வேலையாள் கூறினான்.

‘நான் விழித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன். நன்றி,’ என்றேன் ஏனென்றால் நான் தூங்கவே இல்லை. ஜெட் ஏர்வேசை அழைத்தேன்.

‘இன்று காலை பாட்னா மும்பை விமான டிக்கெட் ஒன்றை ரத்து செய்யவேண்டும்.’

குப்பைத்தொட்டியிலிருந்த மாதவின் எண் கொண்ட காகிதத்தை வெளியே எடுத்தேன். நாம் பேச வேண்டும். இது முக்கியம். அவனுக்கு செய்தி அனுப்பினேன்.

ஆறரை மணிக்கு அந்த ஒல்லியான, உயரமான மனிதன் என் அறையில் மீண்டும் இருந்தான்.

‘நம் இருவருக்கும் தேநீர் தயாரி. அதற்கான பாத்திரம் மினி பாரின் மேல் உள்ளது.’

அவன் என் அறிவுறுத்தல்களை பின்பற்றினான். அதிகாலை சூரியன், கூர்மையான அவன் முக

அமைப்பை எடுத்துக்காட்டியது. என் கையில் ஒரு கோப்பையை கொடுத்துவிட்டு அந்த இரட்டை கட்டிலில் எனக்கு எதிரில் அமர்ந்தான்.

‘நான் முதலில் பேச வேண்டுமா, இல்லை நீ பேசுவாயா?’

‘எதைப்பற்றி?’

‘ரியா’

அவன் பெருமூச்செடுத்தான்.

‘உனக்கு அவளைப்பற்றி நன்கு தெரியும் என்று நினைக்கிறாயா?’

‘ஆமாம்,’ என்றான்

‘அவளைப்பற்றி பேசுவதில் உனக்கு எந்த தயக்கமும் இல்லையே?’

அவன் சில வினாடிகள் யோசித்து பிறகு தலையசைத்தான்.

‘அப்பொழுது, எனக்கு அனைத்தைப்பற்றியும் சொல். மாதவ் மற்றும் ரியாவின் கதையை எனக்கு சொல்.’

‘விதிவசத்தால் முடிவடையாமல் விடப்பட்ட கதை,’ என்றான்

‘நிஜத்தில், விதி விசித்ரமாக இருக்கக்கூடும்.’

‘எங்கு துவங்குவது? எங்களது முதல் சந்திப்பிலா?’

‘அது எப்பொழுதுமே தொடங்குவதற்கு ஏற்ற நல்ல இடம்,’ என்றேன்.

பகுதி 1
டெல்லி

Downloaded from Ebookz.in

‘எங்கே?’ நான் திணறினேன். மூச்சை இழுத்து பிடிக்க முயற்சி செய்தபடி.

என் நேர்காணல் தொடங்க இரண்டு நிமிடங்களே இருந்தது. என்னால் அந்த அறையை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. தொலைந்தவனாய், செயின்ட் ஸ்டெபின்ஸ் கல்லூரியின் தாழ்வாரங்களில் எதிர்பட்டவர்களையெல்லாம் நிறுத்தி வழி கேட்டேன்.

பெரும்பாலான மாணவர்கள் என்னை கண்டுகொள்ளவில்லை. பலர் ஏளனமாக சிரித்தனர். ஏனென்று புரியாமல் வியந்தேன்.

இப்பொழுது எனக்குத்தெரியும். என் உச்சரிப்பு. முன்னாளில், 2004 இல் என் உச்சரிப்பு பீகாரை சேர்ந்தவனது உச்சரிப்பாக இருந்தது. நான் அப்பொழுது பேசியது போல் இப்பொழுது பேச விரும்பவில்லை. அது இக்கட்டான ஒரு நிலையில் என்னை இருக்கச் செய்தது. அது ஆங்கிலம் இல்லை. அது 90 சதவிகிதம் ஹிந்தியுடன் 10 சதவிகிதம் மிகவும் மோசமான ஆங்கிலம். உதாரணத்திற்கு, இது தான் நான் நிஜமாக சொன்னது :

‘எந்த ரும் சொல்ரீங்களா கொஞ்சம்? எங்க இன்டர்வ்யூ இருக்கு அங்க... என்னுடையது விளையாட்டு கோட்டா. எந்த வழி?’

அந்த காலத்தில் நான் பேசியது போல் இப்பொழுது பேசினால் உங்களுக்கு தலைவலி வந்துவிடும். அதனால் நான் அனைத்தையும் ஆங்கிலத்தில் சொல்லப்போகிறேன். என் வார்த்தைகளை போஜ்புரி கலந்த ஆங்கிலத்தில் கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள், அதற்கிடையில் மிகவும் கேவலமான ஆங்கிலம் ஆங்காங்கே சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

‘எங்கேர்ந்துயா வர?’ பெரும்பாலான பெண்களை விட நீள முடி கொண்ட ஒருவன் கேட்டான்.

‘நான் மாதவ் ஜா, தும்ரன் பட்னாவிலிருந்து.’

அவன் நண்பர்கள் சிரித்தார்கள். சில கேள்விகள் பதிலை எதிர்பார்த்து கேட்கப்படுவதில்லை என்பதை சில காலத்திற்கு பிறகு உணர்ந்தேன். இங்கு நான் அவர்களுக்கு நடுவில் ஒரு அந்நியன் என்பதை உணர்த்துவதற்கான கேள்வி அது.

‘எதற்கான இன்டர்வ்யூ? பியூன் வேலைக்கா?’ அந்த நீள முடி கொண்ட பையன் கூறிவிட்டு சிரித்தான்.

அப்பொழுது தவறாக நினைத்து கொள்ளும் அளவிற்கு எனக்கு அவ்வளவு ஆங்கிலம் தெரியாது. அதுமட்டுமல்லாமல், நான் அவசரத்தில் இருந்தேன். ‘அது எங்க இருக்குன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா?’ பதிலாக அவன் நண்பர்களை பார்த்து கேட்டேன். அவர்கள் அனைவரும் பணக்காரர்களாக தெரிந்தார்கள். ஆங்கிலக்காரர்கள் போல. மற்றொரு பையன் என் மீது பரிதாபப்பட்டு பதிலளித்தான், ‘பிரதான சிகப்பு கட்டிடத்தின் ஓரத்தில் இடது புறம் திரும்பு. அங்கு குழுவின் அறைக்கான அறிவிப்பு இருக்கும்.’

‘நன்றி,’ என்றேன். இதை ஆங்கிலத்தில் எப்படி கூறுவதென்று எனக்கு தெரிந்திருந்தது.

‘ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருக்கும் அறிவிப்பை உன்னால் படிக்க முடியுமா?’ நீள முடி கொண்ட பையன் கூறினான்.

அவன் நண்பர்கள் என்னைத் தொந்திரவு செய்யாமல் தனியே விடும்படி சொன்னார்கள். நான் அந்த குண்டு பையனின் அறிவுறுத்தலை தொடர்ந்து அந்த சிகப்பு கட்டிடத்தை நோக்கி ஓடினேன்.

என் வாழ்வின் முதல் நேர்காணலை நான் எதிர்கொண்டேன். எனக்கு எதிரில் மூன்று முதியவர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் தலைமுடி நரைத்ததிலிருந்து, சிரிக்காதவர்கள் போன்று தோன்றினார்கள்.

நேர்காணலுக்கு முன் மனிதர்களை எப்படி வாழ்த்துவது என்பதை படித்திருந்தேன். அதை பயிற்சி கூட செய்திருந்தேன். ‘காலை வணக்கம் சார்.’

‘இங்கு நாங்கள் சிலர் இருக்கிறோம்.’ நடுவில் இருந்த ஆண் கூறினான். ஐம்பத்தி ஐந்து வயதானவன் போல தெரிந்தான். சதுர வடிவில் கருப்பு நிற முகப்பு கொண்ட கண்ணாடியும், கட்டடங்கள் போட்ட ஜாக்கெட்டும் அணிந்திருந்தான்.

‘காலை வணக்கம், சார், சார் மற்றும் சார்,’ என்றேன்

அவர்கள் புன்னகைத்தார்கள். அது நல்ல புன்னகையாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. அது உயர்ந்த வர்க்க ஆட்களிடமிருந்து கீழ் வர்க்க மனிதர்களுக்கான புன்னகை. தன் உயர்ந்த தன்மையை உணர்த்தும்

புன்னகை. தனக்கு ஆங்கிலம் தெரியும் என்றும், எனக்கு தெரியாது என்பதை உணர்த்தும் புன்னகை.

கண்டிப்பாக, பதிலுக்கு புன்னகைப்பதை விட வேறு வழி எனக்கில்லை.

நடுவில் இருந்த ஆள், பேராசிரியர் பெரியர்ரா, சமூகவியலுக்கான தலைவர். நான் விண்ணப்பித்திருந்த துறை. இயற்பியல் சொல்லிக்கொடுத்த பேராசிரியர் பெர்னாண்டஸ், மற்றும் ஆங்கிலம் சொல்லிக்கொடுத்த பேராசிரியர் குப்தா அவருக்கு இடது மற்றும் வலது புறத்தில் அமர்ந்திருந்தனர்.

‘விளையாட்டு ஒதுக்கீடு, ஆஹ்?’ பேராசிரியர் பெரியர்ரா கூறினார். ‘யாதவ் ஏன் இங்கு இல்லை?’

‘நான் இங்கே இருக்கிறேன் சார்,’ எனக்கு பின்னாலிருந்து ஒரு குரல் கேட்டது. நான் திரும்பி, கதவுக்கருகில் விளையாட்டு ஆடையில் ஒருவர் நிற்பதை பார்த்தேன். அவர் பார்ப்பதற்கு மாணவனை விட வயதானவனாகவும், ஆசிரியர்களைவிட சிரியவராகவும் தெரிந்தார்.

‘இது 85 சதவிகிதம் உன்னுடைய முடிவு,’ பேராசிரியர் பெரியர்ரா கூறினார்.

‘இல்லவே இல்லை சார். நீங்கள் தான் இதற்கான கடைசி முடிவை எடுக்கக்கூடிய அதிகாரம் உள்ளவர்.’ அவரும் மற்ற பேராசிரியர்களுக்கு அடுத்து உட்கார்ந்தார். பியூஷ் யாதவ் கல்லூரியின் விளையாட்டு ஆசிரியர். அனைத்து விளையாட்டு ஒதுக்கீடு நேர்காணலுக்கு அவரும் அமர்வார். மற்ற பேராசிரியர்களை விட மிகவும் சாதாரணமாகவும், தோழமையுடன் பழகுபவர் போன்றும் தோன்றினார். அந்த நவீன உச்சரிப்பும் அவரிடம் இல்லை.

‘கூடைப்பந்தாட்டம்?’ என் ஃபைலை ஆராய்ந்தபடியே கூறினார்.

‘ஆமாம் சார்,’ என்றேன்

‘எந்த அளவு?’

‘மாநிலம்.’

‘நீ முழுமையான வாக்கியங்களில் பேசுவாயா?’ திடமான குரலில் பேராசிரியர் குப்தா கேட்டார்.

அவர் கேள்வி எனக்கு முழுமையாக புரியவில்லை. நான் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தேன்.

‘செய்வாயா?’

‘ஆமாம். ஆமாம், என்றேன். என் குரல் ஒரு குற்றவாளியின் குரல் போன்றிருந்தது.

‘செயின்ட் ஸ்டெபின்சில் எதனால் படிக்க விரும்புகிறாய்?’

சில வினாடிகள் அமைதி தொடர்ந்தது. அறையில் இருந்த நால்வரும் என்னைப் பார்த்தனர். பேராசிரியர் என்னிடம் ஒரு வழக்கமான கேள்வியை கேட்டிருந்தார்.

‘எனக்கு நல்ல கல்லூரி வேண்டும்,’ என்றேன் வார்த்தையை தலையில் கோர்வையான வரியாய் அமைத்து.

பேராசிரியர் குப்தா ஏளனமாக சிரித்தார். ‘அது ஏதோ ஒரு பதில். செயின்ட் ஸ்டீஃபென்ஸ் ஏன் ஒரு நல்ல கல்லூரி?’

நான் ஹிந்திக்கு மாறினேன். ஆங்கிலத்தில் பதிலளித்தால் நிறுத்தவேண்டி வரும் அது என்னை ஒரு முட்டாளாகக் காட்டும். நான் முட்டாளாக இருக்கலாம் ஆனால் அதை அவர்களுக்கு காண்பிக்க விரும்பவில்லை.

‘உங்கள் கல்லூரிக்குப் பெரிய பெயர் உண்டு. பீகாரிலும் பிரபலமானது,’ என்றேன்.

‘தயவு செய்து ஆங்கிலத்தில் பதிலளிக்க முடியுமா?’ பேராசிரியர் குப்தா கூறினார்.

‘ஏன். உங்களுக்கு ஹிந்தி தெரியாதா?’ நான் கூற நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டேன். அதிலும் ஹிந்தியில்.

என் தவறை, அவர்களது கொடூரமாகமாறிய முகத்தில் கண்டேன். அதை மறுப்பதற்காக கூறவில்லை. நான் ஹிந்தி பேசுவதில் சௌகர்யம் காணும் பொழுது அவர்கள் ஏன் ஆங்கிலத்தில் நேர்காணலை நடத்த வேண்டும். செயின்ட் ஸ்டீஃபென்ஸ் கல்லூரியின் பேராசிரியர்களை ஹிந்தியில் பேசச்சொல்வது அவர்களுக்கு பிடிக்காத ஒன்று என்று எனக்கு கண்டிப்பாகத் தெரியாது.

‘பேராசிரியர் பெரியர்ரா, இந்த மாணவனுக்கு நேர்காணல் எப்படி கிடைத்தது?’ என்றார் பேராசிரியர் குப்தா.

அனைவரிலும் கருணை உள்ளவராக பேராசிரியர் பெரியர்ரா தென்பட்டார். அவர் என் பக்கம் திரும்பி, ‘எங்கள் கல்லூரியில் ஆங்கில வழி கல்வியை சிறந்தது என கருதுகிறோம். அவ்வளவு தான்.’

ஆங்கிலம் இல்லாமல் நான் அம்மணமாக உணர்ந்தேன். பிஹாருக்கு திரும்புவதைப்பற்றி யோசிக்கத் தொடங்கினேன். நான் இந்த இடத்தை சேர்ந்தவன் இல்லை - இந்த ஆங்கிலம் பேசும் பேய்கள் என்னை உயிருடன் விழுங்கிவிடுவார்கள். எப்படி அங்கிருந்து செல்வது என்று யோசிக்கும்பொழுது பியூஷ் யாதவ் என் நினைவுகளை உடைத்தார். ‘பீஹாரிலிருந்தா? நீ பீகாரை சேர்ந்தவனா?’ என்றார்

கொடுமையான கோடை வெயிலில் ஒரு குளிர்ந்த நீர் துளிபோல் இருந்தது அந்த சில வார்த்தைகள். அந்த நொடியில் எனக்கு பியூஷ் யாதவை பிடித்துப்போனது.

‘ஆமாம் சார். தும்ரன்.’

‘எனக்குத் தெரியும். பட்னாவிலிருந்து மூன்று மணி நேரம், சரியா?’ என்றார்.

‘உங்களுக்கு தும்ரன் தெரியுமா?’ என்றேன். அவர் பாதங்களை நான் முத்தமிட்டிருக்கக்கூடும்.

மூன்று ஆங்கிலம் பேசும் பேய்களும் என்னை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

‘நான் பாட்னாவை சேர்ந்தவன். எப்படியிருந்தாலும், அவர்களுக்கு உன் சாகசங்களைப்பற்றி விவரமாக எடுத்துச்சொல்’ பியூஷ் கூறினார்.

நான் சரி என்பது போல் தலை அசைத்தேன். என் பயத்தை உணர்ந்து அவர் மீண்டும் பேசினார், ‘தேவையான நேரம் எடுத்துக்கொள். நானும் ஹிந்தி மீடியம் தான். அந்த உணர்வு எனக்குத் தெரியும்.

மூன்று பேராசிரியர்களும் பியூஷிற்கு இந்த கல்லூரியில் எப்படி வேலை கிடைத்தது என்று வியப்பது போல் பார்த்தார்கள்.

என்னை ஆசுவாசப் படுத்திக்கொண்டு, நன்கு பயிற்சி செய்த வரிகளை பேசினேன்.

‘சார், நான் மாநில அளவிலான கூடைப்பந்தாட்டம் ஆறு முறை விளையாடியிருக்கிறேன். கடந்த வருடம் பி எஃப் ஐ தேசிய அணியில் சேர காத்திருப்போருக்கான பட்டியலில் இருந்தேன்.’

‘பி எஃப் ஐ?’ என்றார் பேராசிரியர் குப்தா.

‘பாஸ்கெட்பால் ஃபெடெரேஷன் ஆஃப் இந்தியா,’ எனக்கு விடை தெரிந்திருந்தாலும், பியூஷ் எனக்காக பதில் அளித்தார்.

‘பிறகு உனக்கு சமூகவியல் படிக்க வேண்டும். ஏன்?’ பேராசிரியர் பெர்னாண்டஸ் கூறினார்.

‘அது ஒரு சலபமான பாடம். அதிகம் படிக்க வேண்டிய தேவை இல்லை. அப்படித்தானே?’ பேராசிரியர் குப்தா விமர்சித்தார்.

பேராசிரியர் குப்தா பொதுவாக சிடுசிடுப்பானவரா, மலச்சிக்கலினால் வாடுபவரா அல்லது அவர் எனக்கெதிராக ஏதேனும் தவறான கருத்தை கொண்டுள்ளவரா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

‘நான் கிராமப்புறத்தை சேர்ந்தவன்.’

‘நான் ஒரு கிராமப்புறத்தை சேர்ந்தவன்,’ குப்தா கூறினார், ‘ஒரு’ என்ற வார்த்தையை நான் விட்டுவிட்டதை ஒரு கொலைக்குற்றம் போல.

‘ஹிந்தி சார்? ஹிந்தியில் விளக்கலாமா?’

யாரும் பதில் கூறவில்லை. என்னிடம் வேறு வழியில்லை. என் பாஷையில் நான் பதிலளித்தேன். ‘என் அம்மா கிராம மக்களுடன் சேர்ந்து ஒரு பள்ளி நடத்தி வருகிறார். நான் எங்கள் சமூகம் பற்றி மேலும் அறிந்துகொள்ள விரும்பினேன். நம் கிராமங்கள் ஏன் இப்படி பின்பட்ட நிலையில் உள்ளன? ஜாதி மதத்தால் ஏன் இத்தனை வேறுபாடுகள் உள்ளன? இந்த பாடத்தின் மூலம் இவற்றில் சில கேள்விகளுக்கு பதில் காண முடியுமென்று நினைக்கிறேன்.’

பேராசிரியர் குப்தா என்னை நன்கு புரிந்து கொண்டார். இருந்தாலும் ஆங்கிலம் பேசுபவர்கள் கூறுவது போல் அவர் ஆணவம் நிறைந்தவர். நான் கூறியதை மொழிபெயர்க்கும் படி பியூஷிடம் கூறினார்.

‘அது ஒரு நல்ல காரணம்,’ பியூஷ் முடித்தவுடன் பேராசிரியர் பெரியர்ரா கூறினார். ‘ஆனால் நீ இப்பொழுது டெல்லியில் இருக்கிறாய். நீ ஸ்டெபன்ஸிலிருந்து தேர்வுபெற்று வெளியேறினால் பல பெரிய நிறுவனங்களில் உனக்கு வேலை கிடைக்கும். நீ உன் சொந்த ஊருக்கே திரும்பிவிடுவாயா?’ அவர் கவலை உண்மையாக தோன்றியது.

அவர் கேள்வியை புரிந்துகொள்ள எனக்கு சில வினாடிகள் தேவைப்பட்டது. பியூஷ் மொழிபெயர்க்க முன்வந்தபொழுது வேண்டாம் என்று சைகை செய்தேன்.

‘செய்வேன் சார்,’ நான் முடிவாக பதிலளித்தேன். நான் காரணம் எதுவும் கொடுக்கவில்லை. என் அம்மா அங்கு தனியாக இருப்பதால் அங்கு திரும்பி செல்வேன் என்று கூறவேண்டியதன் அவசியம் எனக்குத் தெரியவில்லை. நாங்கள் தும்ரானின் அரச குடும்பத்தை சேர்ந்தவர்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை அங்கு எந்த ராஜ்யமும் இனி இல்லாத பொழுதிலும் நாங்கள் அந்த இடத்தை சேர்ந்தவர்கள். இந்த நகரத்தில் நான் இதுவரை சந்தித்த எவரையும் எனக்கு பிடிக்கவில்லை என்பதை கண்டிப்பாக சொல்லவில்லை.

‘அப்பொழுது அது பற்றி ஏதேனும் உன்னிடம் கேட்கிறோம்?’ பேராசிரியர் பெர்னாண்டஸ் கூறினார்.

‘கண்டிப்பாக.’

‘பீஹாரின் ஜனத்தொகை எவ்வளவு?’

‘பத்து கோடி.’

‘பீஹாரில் யார் அரசை நடத்துகிறார்?’

‘தற்பொழுது, லாலு பிரசாத் அவர்களின் கட்சி.’

‘அது எந்த கட்சி?’

‘ஆர் ஜே டி -ராஷ்டிரிய ஜனதா தளம்.’

கேள்விகள் வந்தவண்ணம் இருந்தன. சிறிது நேரத்திற்குப்பிறகு யார் எந்த கேள்வி கேட்கிறார் என்று என்னால் தெளிவாக சொல்ல முடியவில்லை. அவர்களது ஆங்கிலம் புரிந்தாலும் என்னால் முழு வாக்கியங்களாக பதில் கூற முடியவில்லை. அதனால் முடிந்த அளவு சிறு வார்த்தைகளில் பதில்களை அளித்தேன். ஆனால் ஒரு கேள்வி என்னை திடுக்கிடச்செய்தது.

‘பிஹார் ஏன் பின்பட்ட நிலையில் உள்ளது?’

ஆங்கிலத்தில் பதிலளிப்பதை விடுங்கள் எனக்கு விடையே தெரியவில்லை. பியூஷ் ஏன் சார்பாக பதிலளிக்க முயற்சி செய்தார். ‘அந்த கேள்விக்கு யாராலும் பதிலளிக்க முடியாது.’

ஆனால் பேராசிரியர் குப்தா தன் கையை உயர்த்தினார். ‘உன் அம்மா ஒரு கிராமப்புற பள்ளி நடத்தி வருகிறார் என்று சொன்னாய். உனக்கு அதற்கான விடை தெரிந்திருக்க வேண்டும். உனக்கு பிஹார் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.’

நான் மௌனமாக இருந்தேன்.

‘பரவாயில்லை. ஹிந்தியில் பதில் சொல்,’ பேராசிரியர் பெரியர்ரா கூறினார்.

‘எதனுடன் ஒப்பிடும் பொழுது பின்பட்ட நிலை சார்?’ பேராசிரியர் குப்தாவைப்பார்த்து நான் கேட்டேன்.

‘இந்தியாவின் மற்ற மாநிலங்களுடன் ஒப்பிடும் பொழுது.’

‘இந்தியாவே கொஞ்சம் பின்பட்ட நிலையில் உள்ளது,’ என்றேன். ‘உலகத்தின் ஏழை நாடுகளில் ஒன்று இந்தியா.’

‘கண்டிப்பாக. ஏழைகளினுள் ஏழையாக ஏன் பிஹார் உள்ளது?’

‘மோசமான அரசு,’ பியூஷ் கூறினார், தன்னிச்சையாக வார்த்தைகள் வெளிப்பட்டன. பேராசிரியர் குப்தா தன் பார்வையை என் மீது நிலையாக வைத்திருந்தார்.

‘அது பெரும்பாலும் கிராமப்புறம், சார்,’ என்றேன். ‘மக்கள் நவீன வாழ்க்கைக்கு வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. பழைய பின்பட்ட எண்ணங்களையே மதிப்பாக பின்பற்றுகின்றனர். கல்வித் தரம் தாழ்ந்திருக்கிறது. யாரும் என் மாநிலத்தில் முதலீடு செய்வதில்லை. அரசு குற்றம் புரிபவர்களுடன் சேர்ந்து மாநிலத்தையும் அதன் மக்களையும் கொள்ளை அடிக்கிறது.’

பேராசிரியர் பெரியர்ரா பேராசிரியர் குப்தாவிற்கு என் பதிலை மொழிப்பெயர்த்தார். கேட்கும் பொழுது அவர் தலை அசைத்தார். ‘உன் பதில்கள் விவேகமாக உள்ளன ஆனால் உன் ஆங்கிலம் கொடுமையாக உள்ளது,’ என்றார்.

‘விவேகமான மாணவனை தேர்ந்தெடுப்பீர்களா அல்லது வேற்று நாட்டு பாஷை பேசுவனையா?’

என் மறுப்பு அவர்களை திடுக்கிட செய்தது. கண்ணாடியை கழற்றி துடைத்தபடி பேராசிரியர் பெர்னாண்டஸ் என் பக்கம் திரும்பி, ‘ஆங்கிலம் இனியும் வேற்று நாட்டு பாஷை இல்லை மிஸ்டர் ஜா. அது உலகத்தின் பாஷை. நீங்கள் அதை கற்று கொள்ளுங்கள் என்று பரிந்துரைப்பேன்.’

‘அதற்குத்தான் நான் இங்கிருக்கிறேன் சார்,’ என்றேன்.

என் பதில்கள் இதயத்தில் இருந்து வந்தன ஆனால் அதற்கு அந்த பேராசிரியர்களிடம் எந்த தாக்கமும் இருந்ததா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நேர்காணல் முடிந்து விட்டது. அவர்கள் என்னை அறையை விட்டு வெளியேற சொன்னார்கள்.

தாழ்வாரத்தில் நின்று வேறு எங்கு செல்வது என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். பியூஷ் குழுவின் அறையில் இருந்து வெளியே வந்தார். வயதில் முதிர்ந்தவராக இருந்தாலும் அவரது திடமான மற்றும் ஒல்லியான உடலமைப்பு அவரை ஒரு மாணவனைப்போல் தோற்றமளிக்கச்செய்தது. அவர் என்னிடம் ஹிந்தியில் பேசினார்.

‘உன்னுடைய விளையாட்டு முயற்சித்தேர்வு இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில். என்னைக் கூடைப்பந்தாட்ட வளாகத்தில் பாரு.’

‘சார், அது தேவையா? அந்த நேர்காணல் மிகவும் கொடூரமாக இருந்ததே.’

‘உன்னால் கூடைப்பந்துடன் சிறிது ஆங்கிலம் பயில முடியவில்லையா?’

‘எங்கள் பகுதியில் யாரும் அதை பேசுவதில்லை.’ நான் சிறிது இடைவெளிவிட்டு ‘சார்,’ என்று சேர்த்துக்கொண்டேன்.

அவர் என்னை முதுகில் தட்டிக்கொடுத்தார். ‘பிஹார் முறையை விட்டு வெளியே வா. விளையாட்டு ஒதுக்கீட்டில் 85 சதவிகிதம் இந்த முயற்சி ஆட்டத்திற்கு செல்லும். நன்றாக விளையாடு.’

‘என்னால் முடிந்த அளவிற்கு சிறப்பாக செய்வேன் சார்.’

அவள் உயரமாக இல்லாதிருந்தால் அவளை நான் பார்த்திருக்க மாட்டேன். அவள் உயரம் என் வாழ்க்கையை வடிவமைத்ததென்பது வேடிக்கையான ஒன்று.

அவள் நான்கு அங்குலம் குள்ளமாக இருந்திருந்தால் எங்கள் கண்கள் சந்தித்திருக்காது. அனைத்தும் மாறுபட்டிருக்கும். நான் சலிப்பு தட்டியதால் கூடைப்பந்தாட்ட வளாகத்திற்கு ஒரு மணி நேரம் முன்பாக வராமல் இருந்திருந்தால், அனைத்தும் மாறுபட்டிருக்கும். யாரோ பந்தை பிடிக்கமுடியாமல் விட்டதால் அது என் தலையில் வந்து விழாமல் இருந்திருந்தால் என் வாழ்க்கை மாறுபட்டிருக்கும். நாம் பல மணி நேரங்கள் அமர்ந்து நீள திட்டங்கள் வகுத்தாலும், சில மணித்துளிகள் நம் வாழ்வின் போக்கை மாற்றிவிடுகின்றன. என் வாழ்க்கையின் காதலை நான் கூடைப்பந்தாட்ட வளாகத்தில் சந்திப்பேன் என்று எண்ணியதே இல்லை. வேறு எங்கும் செல்ல முடியாமல் வேறு வழியில்லாமல் நேரம் செலவிட அங்கு வந்திருந்தேன்.

ஒரு சிறிய கூட்டம், பெரும்பாலும் ஆண்கள் அந்த ஸ்டிஃபென்ஸ் கல்லூரி கூடைப்பந்தாட்ட வளாகத்தில் கூடி இருந்தது. பெண்களுக்கான விளையாட்டு முயற்சி தேர்வுகள் எப்பொழுதுமே ஒரு கூட்டத்தை ஈர்க்கும் - பெண்களை பார்க்க இதைவிட சிறந்த வழி இருக்க முடியாதே. எல்லோரும் ஆங்கிலத்தில் பேசினார்கள். நான் பேசவே இல்லை. என் முதுகை நிமிர்த்தி சரி செய்து, அங்கு ஒரு காரணத்திற்காக வந்தது போல், நான் அந்த இடத்தை சேர்ந்தவன் என்பதை அறிவுறுத்துவது போல் அமர்ந்தேன். பத்து பெண்கள் வெளியே வளாகத்தில் வந்தவுடன் அனைவரும் ஆரவாரம் செய்து அவர்களை வரவேற்றனர். ஐவர் கல்லூரி அணியில் ஏற்கனவே இருந்தவர்கள். மீதம் ஐந்து பேர் விளையாட்டு ஒதுக்கீடு மூலம் சேர விண்ணப்பித்தவர்கள்.

பியூஷ் கையில் பந்து, வாயில் விசிலுடன் வளாகத்தின் நடுவில் வந்தார். அவர் அதை ஊதியவுடன் பெண்கள் விரைந்து ஆட்டத்தில் குதித்தனர். ஐந்தடி ஒன்பது அங்குலம் ஒரு பெண்ணிற்கு அதிக உயரம் தான். ஒரு கூடைப்பந்தாட்ட குழுவில் இருக்கும் பெண்ணிற்கு கூட. அவளது நீள கழுத்து, கைகள் மற்றும் கால்கள் அனைத்து ஆண்களின் கவனத்தையும் இழுத்துப்பிடித்தது. அவளும் விளையாட்டு ஒதுக்கீடு குழுவில் ஒருத்தி. அவள் கருப்பு நிற ஷார்ட்ஸ் மற்றும் முதுகில் ஆர் என்று எழுதப்பட்டிருந்த மஞ்சள் நிற கையில்லாத சட்டையும் அணிந்திருந்தாள். அவள் சில வினாடிகளில் பந்தை கைப்பற்றினாள். தொலைக்காட்சியில் என் பி ஏ வீரர்கள் அணிவது போல் முழங்கால் வரையான சாக்ஸுடன் விலை உயர்ந்த நைக்கி ஷூஸ் அணிந்திருந்தாள். அவளது வைர கம்மல் வெயிலில் மின்னியது. அவள் பந்தை தன் வலது கையால் தட்டினாள். அவளுக்கு அழகான நீளமான விரல்கள் இருந்ததை கவனித்தேன்.

‘அழகிற்கு பத்து பாயிண்ட் கோச்,’ ஆர் தனது பந்தைத் தட்டி அனுப்பியபொழுது ஒரு மூத்த மாணவன் கத்தினான். கூட்டம் சிரித்தது. குறைந்தபட்சம் கூட்டத்தில் இருந்த ஆண்கள். அது அவளது கவனத்தை ஒரு நொடி திசை திருப்பினாலும் உடனே சுதாகரித்துக்கொண்டு ஆட்டத்தில் கவனம் செலுத்தினாள். இது அவளுக்கு பழகிய ஒன்று என்பது போல.

விளையாட்டு - ஒதுக்கீடு பெண்கள் தனித்தனியாக நன்றாக விளையாடினார்கள். இருந்தாலும் ஒரு அணியாக நன்றாக விளையாடவில்லை.

ஆர் பந்தைத்தட்டிக்கொண்டே எதிர்தரப்பு கூடையை அடைந்தாள். மூன்று எதிர்கட்சிக்காரர்கள் அவளை சூழ்ந்துகொண்டார்கள். ஆர் பந்தை தன் அணியின் பெண்ணிற்கு கொடுக்க அவள் அதை தவற விட்டாள்.

‘என்ன...’ ஆர் கத்தினாள். வெகு நேரமாகி விட்டது. எதிர் கட்சி பந்தை எடுத்து ஒரு கூடையை கைப்பற்றினர்.

ஆர் தன்னைத்தானே கடிந்து கொண்டாள், யாருக்கும் கேட்காதபடி. பிறகு அணியில் இருந்த மூன்று பெண்களுக்கு எந்த இடங்களை கவர் செய்ய வேண்டும் என்று அறிவுறுத்திவிட்டு, கோர்ட்டின் மறு பக்கத்திற்கு ஓடினாள். அவள் என்னை கடக்கும் பொழுது, அவளது வியர்வை வழிந்த முகத்தை என்னால் அருகிலிருந்து காண முடிந்தது. எங்கள் கண்கள் சில துல்லிய வினாடிகளுக்கே சந்தித்தன. அது என் கற்பனையாகக் கூட இருக்கலாம். ஆனால் அந்த சில வினாடிகளில் என் இதயத்திற்குள் ஏதோ ஆயிற்று.

இல்லை, நான் காதலில் விழுந்தேன் என்று சொல்ல மாட்டேன். அவள் பால் ஈர்க்கப்பட்டேன் என்று கூட சொல்ல மாட்டேன். ஆனால் என் ஆழ் மனதிற்குள் ஏதோ ஒன்று, அவளுடன் வாழ்நாளில் ஒருமுறையாவது பேச வேண்டும் என்று தோன்றியது.

‘பெண்களே, அவளை கவர் செய்யுங்கள். கவர் என்று கூறினேன்,’ ஆர் கத்தினாள். என் மனநிலையிலிருந்து அவள் மனநிலை வெகு தொலைவில் இருந்தது அவள் பந்தை தன் அணிப்பெண்ணிடம் பாஸ் செய்ய அவள் அதை மீண்டும் தவற விட்டாள்.

‘நீங்க என்ன செஞ்சுக்கிட்டு இருக்கீங்க?’ தெள்ளிய ஆங்கிலத்தில் கத்தினாள். நான் பதட்டமடைந்தேன். எப்படி அவளுடன் பேசுவேன்? அவள் முகத்தில் எண்ணெய் வடிந்தது. அழுக்கு மற்றும் தூசி அவளது கன்னங்களையும் நெற்றியையும் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது சிலசமயம் ஒருவரை அழகு என்று ஏன் கருதுகிறீர்கள் என்று கூறுவது கடினம். அவள் மெலிந்த உடலுக்கு ஏற்றாற்போல் இருக்கும் குறுகிய முகத்தினாலா? அப்பழுக்கற்ற அவளது சருமம் பழுப்பு நிறத்திலிருந்து பிங்க் நிறமாக பின்னர் சிகப்பாக மாறியதினாலா? அல்லது அவள் தோற்றத்தைப்பற்றியே இல்லையா? அவள் முழுமையாக தன்னை அந்த விளையாட்டில் ஈடுபடுத்திக்கொண்ட விதமா? எனக்குத்தெரியவில்லை.

கண்டிப்பாக அது எங்கும் கொண்டு செல்லும் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. என்னை இரண்டாம் முறை திரும்பி பார்க்க மாட்டாள் என்று எண்ணும் அளவிற்கு அவள் மிகவும் உயர்தரமாக தோன்றினாள்.

விதிக்கு வேறு திட்டங்கள் இருந்தன. இல்லையென்றால், சரியாக ஆட்டம் தொடங்கிய ஏழாவது நிமிடத்தில் கல்லூரி அணி தலைவி பந்தை தூக்கி எறிய, அது கோர்ட்டிற்கு வெளியே வந்து பக்கவாட்டில் நின்று கொண்டிருந்த என் தலையை ஏன் இடிக்க வேண்டும். தன்னிச்சையாக ஏன் அதை நான் பிடிக்கவேண்டும்? எல்லாவற்றிற்கும் மேல், அதை வாங்க ஆர் ஏன் வர வேண்டும்?

‘பந்து ப்ளீஸ்,’ என்றாள் மூச்சுவாங்க. நான் அசைவற்று நின்றேன்.

‘நான் பந்து ப்ளீஸ் என்று கூறினேன்,’ என்றாள். நான் கூடுதலான அரை நொடி பந்தை வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அவளது வியர்வை வழிந்த முகத்தை என் கண்களால் படம்பிடித்து மனம் எனும் காமெராவில் வாழ்நாளுக்கு அடைத்துவைக்க விரும்பினேன்.

நான் பந்தை அவளிடம் வீசினேன். அதை அவள் சுலபமாக பிடித்துவிட்டு என்னைப்பார்த்தாள். நான் பந்தை வீசிய விதத்திலிருந்து எனக்கு ஆட்டம் தெரியும் என்று புரிந்துகொண்டாள். உன்னுடைய பாயிண்ட் ஷுட்டரை மாற்று,’ என்றேன். இம்முறை சரியான ஆங்கிலத்தில் பேசியிருந்தேன்.

‘என்ன?’ என்றாள். என்னை மேலிருந்து கீழ்வரை அளப்பது போல் ஆராய்ந்தாள். நல்ல ஆடை அணிந்திருக்கலாமோ என்று இப்பொழுது விரும்பினேன். நேர்காணலுக்கு அணிந்து சென்ற சட்டை மற்றும் பேண்டை நான் இன்னும் மாற்றவில்லை. இரண்டுமே ஊரில் இருந்த டைலர் மிகவும் லாசாக தைத்திருந்தான். நான் அந்த கூடைப்பந்தாட்ட கோர்ட்டை சேராதவன் போலிருந்தது. கையில் சான்றிதழ்கள் கொண்ட ஒரு பையுடன் எழுபதுகளில் சினிமாவில் வரும், வேலைகிடைக்காத ஹீரோ போலிருந்தேன். என்னிடம் பிஹார் மாநில டி ஷர்ட் உள்ளது என்று அவளிடம் கூற விரும்பினேன். ஒரு ஆட்டத்தின் நடுவிலோ, கோர்ட்டின் நடுவிலோ அது ஒரு மோசமான யோசனை.

‘உன் ஷுட்டர் ஒரு உதவாக்கரை,’ என்றேன்.

நடுவர் ஆட்டத்தை துவங்க விசில் அடித்தவுடன் அவள் திரும்பி, தான் வீசிய பந்து தன் அணியை சேர்ந்த பெண்ணை அடையும் முன் என்னை மறந்துபோனாள்.

‘இங்கு, என்னிடம் பந்தைத் தா,’ எதிரணியின் கூடையை நெருங்கியபடி ஆர் தன் அணி பெண்ணைப்பார்த்து கத்தினாள்.

அவளது பாயிண்ட் ஷுட்டர் பந்தை கையில் வைத்துக்கொண்டு ஒன்றும் புரியாமல் சுற்றும் முற்றும் பார்த்து குழம்பினாள். ‘இங்கு என்று கூறினேன்,’ ஆர் கூச்சலிட்டதில் பக்கத்தில் மரங்களில் இருந்த புறாக்கள் பறந்து ஓடின. பாயிண்ட் ஷுட்டர் பந்தை எறிய, ஆர் அதைப் பிடித்து த்ரீ பாயிண்ட் லைனில் இருந்து வெகு தொலைவிலிருந்து பந்தை எறிந்தாள்

வ்ஹுஷ்... பந்து கூடையில் போய் விழுந்தது. கூட்டம் ஆரவாரித்தது. அவர்களுக்கு ஏற்கனவே ஆர் ரை பிடித்திருந்தது.

பத்து நிமிட நேரத்தில் நடுவர் ஒரு பிரேக் அறிவித்தார். கல்லூரி அணி 12-5 என்று முன்னணியில் இருந்தார்கள்.

அடுத்த முப்பது நிமிடத்திற்கு எப்படி ஆடுவதென்பதை கலந்து ஆலோசிக்க ஆர் தன் அணியுடன் கூடினாள். மீட்டிங் முடியும் பொழுது தன் முகத்தையும் கழுத்தையும் ஒரு துண்டினால் துடைத்து கொண்டாள்.

அவள் மேலிருந்து என்னால் கண்களை அகற்ற முடியவில்லை. என்னுடைய ஆட்டம் ஒரு மணிக்குள் துவங்க இருக்கிறது என்பதை மறந்து போனேன். அவளுடன் இன்னும் கொஞ்சம் பேசுவது எப்படி என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவள் நன்றாக விளையாடினாள் என்று சொல்லலாம். பெருமை படுவதாக காட்டிக்கொள்ளாமல் தானும் மாநில அளவிலான வீரன் என்பதை எப்படிச் சொல்வது என்று வியந்தேன். அனைத்திற்கும் மேலாக ஐந்து வார்த்தைகளுக்கு மேல் எப்படி பேசுவது?

நான் அவளை உற்று நோக்குவதை பார்த்துவிட்டாள். என்னை நானே கொண்டு விட விரும்பினேன். கழுத்தில் தொங்கிய துண்டுடன் என்னையே நேராக பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு என்னை நோக்கி நடந்தாள். என் முதுகுத் தண்டு பயத்தில் வெடவெடத்தது.

நான் அப்படி முறைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை. நான் கூற விரும்பினேன். ஆட்டத்தின் நடுவே கத்தியதுபோல் என்னைப்பார்த்து கத்துவாளா என்று வியந்தேன்.

‘நன்றி,’ என்றாள் ஆர்.

எனக்கு நன்றி கூற கோர்ட்டை தாண்டி நடந்து வந்தாளா?

அவள் பெரிதாக மூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தாள். என் கண்கள் அவளுடன் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தன.

வேறு பக்கம் திரும்பு மாதவ். என்னை நானே திட்டிவிட்டு திரும்பிக்கொண்டேன்.

‘நீ கொடுத்தது நல்ல ஆலோசனை,’ திரும்பியிருந்த என் முகத்திடம் கூறினாள்.

‘வெல்கம்... நீ... நன்றாக விளையாடினாய்,’ என்றேன். ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ஒரு செங்கலை தூக்கியது போல் இருந்தது.

‘இரண்டாம் ஆட்டத்திற்கு எதாவது ஆலோசனை உண்டா? நாங்க தோர்த்துக்கிட்டு இருக்கோம்.’

‘ஆமாம்,’ என்றேன் மீண்டும் அவள் பக்கம் திரும்பி. அவளுக்கு மேலும் ஆலோசனைகள் கூற விரும்பினேன் ஆனால் ஆங்கிலத்தில் முடியவில்லை. ‘நீ ஹிந்தி பேசுவியா?’ என்றேன்.

அவள் குழம்பினாள், செயின்ட் ஸ்டெபின்சில் யாரும் யாரிடமும் அந்த கேள்வியை கேட்டதில்லை.

‘ஆமாம். கண்டிப்பா,’ என்றாள்.

‘ஒகே,’ என்று கூறி என் பாதையில் விளக்கத்தொடங்கினேன். அவர்களுக்கு இரண்டு நல்ல ஆட்டக்காரர்கள் இருக்காங்க. அவங்கள் நல்லா கவர் பண்ணு. யார் எங்கிருந்தபடி எப்படி விளையாடணும்னு தீர்மானம் செய்யாதே, உன்னோட இரண்டு பெண்கள் அவங்களோட நகரனும் நீ ஷூட்டர் ஆகணும். மற்ற இரண்டு பேர்ல ஒருத்தர் உன்னோட டிபென்ஸ்க்கு மற்றவன் உன்னோட உதவிக்கு.’

மீண்டும் விசில் ஒலித்தது.

‘போகணும்,’ என்றாள். ‘கேட்ச் யூ லேட்டர்.’

அவள் கேட்ச் யூ என்று கூறியது எனக்கு புரியவில்லை. அப்படியென்றால் நான் கூறியதை பின்னர் பிடித்துக்கொள்வாள் என்று அர்த்தமா? அப்படியென்றால் நான் கூறியது அவளுக்கு விளங்கவில்லையா? இல்லையென்றால் என்னை நிஜமாகவே பிடிப்பாள் என்று அர்த்தமா? என்னை அவ்வளவு பிடித்துப் போனதால் என்னை பிறகு பிடிக்க விரும்புகிறாளா? அது கண்டிப்பாக சாத்தியமில்லை. ஆனால் நான் அவளுக்கு நல்ல ஆலோசனை கொடுத்தேனே. இந்த நவீன ஆட்களைப்பற்றி ஒன்றுமே சொல்ல முடியாது. நான் மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தால் என் மனம் மிக அதிக வேகத்தில் செயல்படும். அது வேகமாக சென்று உபயோகமற்ற விஷயங்களை அசைபோடும். அதற்கு பதிலாக நான் ஆட்டத்தில் கவனம் செலுத்தலாம் அல்லது அவள் பெயர் என்ன என்று கண்டுபிடிக்கலாம்.

ஆட்டம் மீண்டும் துவங்கியது. நடுவரின் விசில் சத்தம், வளாகத்திற்குள் அங்கும் இங்கும் ஓடும் விளையாட்டு வீரர்களின் காலணி சத்தம், கூச்சல்கள், வெற்றி தோல்வியின் சத்தம் -விளையாட்டு திடலின் ஆர்வத்திற்கு இணையாக வாழ்க்கையில் ஒரு சில விஷயங்களே இருக்கும். இந்த நாட்டில் அதிகம் போற்றப்படாத கூடைப்பந்தாட்டம் இவை அனைத்தையும் அரை மணி நேரத்தில் கொண்டிருக்கும். இந்தியர்கள் இந்த விளையாட்டை ஏன் அதிகம் விளையாடுவதில்லை என்று எனக்குத்தெரியவில்லை. இதற்கு அதிக இடமோ, அதிக உபகரணங்களோ தேவை இல்லை. இருந்தாலும் ஒரே நேரத்தில் ஒரு பெரிய குழு இதை விளையாடலாம்.

‘யெஸ்!’ என்று கத்தினாள் ஒரு பந்தை கூடையில் இடும் பொழுது, வளையத்தை தொடாமல் பந்து உள்ளே நுழைந்து கூடைப்பந்தாட்டத்தின் மிக அருமையான சத்தமான சாக்க் என்று பந்து வலையை மட்டுமே படும் பொழுது எழுப்பும் சத்தத்தை எழுப்பியது. கோர்ட்டின் மறுமுனையில் இருந்த தன் பக்கத்திற்கு அவள் ஓடும் பொழுது வியர்வை அவள் முகத்தில் இருந்து சொட்டியது.

21-15 என்ற புள்ளி விவரத்துடன் ஆட்டம் முடிந்தது. புதுமுகங்கள் தோற்றாலும், கல்லூரி அணியுடன் நல்ல போட்டி போட்டது, ஒரு சிறந்த சாதனை... இருந்தாலும் ஆர்மொற்றம் அடைந்தது போல் தோன்றியது. முகத்தை துண்டினால் துடைத்துக்கொண்டு தன் நைக்கி பையை கையிலெடுத்தாள். சில மாணவர்கள் அவளுடன் கண்களால் பேச விரும்புவது கண்டு அவர்களை தவிர்த்தாள். நான் அவளுடன் பேச விரும்பினேன். இருந்தாலும் தும்ரானின் எந்த ஒரு ஆண் மகனும் டெல்லியை சேர்ந்த உயர்ந்த வர்க்கப் பெண்களிடம் பேச துணிந்தது கிடையாது. அவளை என் பக்கம் ஈர்க்க வேறு எதுவுமே என்னிடம் இல்லை. கோச் பியூஷ் அவளிடம் சென்றார். அவர்கள் இருவரும் தங்கள் உரையாடலில் லயித்து இருந்தனர். இது என்னுடைய வாய்ப்பு. தங்கள் மீது குறைந்த நம்பிக்கை உள்ளவர்களுக்கு, ஒரு பெண்ணிடம் பேசுவதற்கு நடுவில் ஒருவர் தேவை. நான் பியூஷிடம் ஓடினேன்.

‘என் ட்ரயல் இப்பொழுது. நான் உடை மாற்றிக் கொள்ளட்டுமா?’ என்றேன் அவரிடம்.

பியூஷ் என்னை ஆச்சர்யத்தில் பார்த்தார். அது என் ஆங்கிலமா? கேள்வியா? இரண்டுமா என்று எனக்குத்தெரியவில்லை.

‘இப்படி விளையாடுவாயா? டரியல்ன்னா வேடிக்கையா?’ ஹிந்தியில் கூட இல்லை போஜ்புரியில் கேட்டார்.

அவரை தெரிந்திருந்ததே தவறு என்று வருந்தினேன்.

‘நான்... நான்...’

பிறகு ஆர் குறுக்கிட்டாள் ‘நீயும் விளையாட்டு ஒதுக்கீடா?’

பியூஷ் நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் பரிச்சயமாகி இருந்தது கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டார்.

‘யெஸ்,’ என்றேன், என்னால் ஆங்கிலத்தில் நம்பிக்கையுடன் கொடுக்க முடிந்த சில பதில்களில் ஒன்று.

‘மாநில அளவில் விளையாடும் வீரன். இந்த பீஹாரியின் விளையாட்டைப்பார்த்து விட்டுப்போ’ பியூஷ் செல்லும் முன் உரக்க சிரித்தார்.

என்னால் தவறாக எடுத்துக்கொண்டிருக்க முடியும். பிஹாரி என்ற வார்த்தையை ‘பாரு இந்த ஏழை பீஹாரியினால் கூட விளையாட முடியும்,’ என்பது போல் உபயோகித்திருந்தார். தானும் பீஹாரியாக இருந்துகொண்டே. இருந்தாலும் அவர் தன்னை அறியாமல் எனக்கு உதவியிருந்தார். அதனால் அவருக்கு நான் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறேன். அவள் என்னைப்பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

‘நீ அந்த ஆலோசனைகள் கொடுத்தது ஆச்சர்யமே இல்ல,’ என்றாள். ‘மாநில அளவு விளையாடும் வீரன். வாஃ.’

‘உன் நல்ல பெயர் என்ன?’ நான் உளறினேன். எந்த ஒரு சம்பந்தமும் நேரமும் காலமும் அறியாமல். அதுமட்டுமில்லாமல் யார் இந்த காலத்தில் இந்த உலகில் ‘நல்லபெயர்,’ என்று சொல்கிறார்கள். என்னைப்போன்ற தோல்வியுற்றவர்கள் தான் ஹிந்தியில் வரும் ‘சுப நாமம்,’ என்ற வார்த்தையை அப்படியே ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ப்பார்கள்.

‘நல்லதோ கெட்டதோ. ஒரே பெயர் தான். ரியா,’ என்று கூறி புன்னகைத்தாள்.

ரியா. அவளது சிறிய பெயர் எனக்குப்பிடித்திருந்தது. இல்லை யென்றால், ஒருவரை பிடிக்கத்தொடங்கினால், அவர்களைப் பற்றிய அனைத்து விஷயங்களும் பிடித்துப் போகக்கூடும் - அவர்களது வியர்வையில் நனைந்த புருவங்களிலிருந்து அவர்களது சிறிய பெயர் வரை.

‘உன் பெயர்?’ என்றாள். என் வாழ்வில் முதல்முறையாக ஒரு பெண் என் பெயரைக்கேட்டிருக்கிறாள்.

‘மைசெலஃப் மாதவ் ஜா.’

அது ஒரு தன்னிச்சையான பதில். பிறகு தான் அப்படி வார்த்தைகளை கோர்த்து வரிகள் அமைப்பது மிக தாழ்ந்த ரகம் என்று புரிந்துகொண்டேன். நாங்கள் முதலில் ஹிந்தியில் யோசித்து பிறகு ஒவ்வொரு வார்த்தையாக ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துக்கூறுகிறோம்.

‘பீஹாரிலிருந்து. சரியா?’ என்று கூறி சிரித்தாள்.

அவள் நான் பிஹாரி என்பதினால் சிரிக்கவில்லை. பியூஷ் என்னைப்பற்றிய உண்மையை முதலிலேயே வெளிப்படுத்தி விட்டதற்காக சிரித்தாள். அவள் குரலில் என்னை எடைபோடுவது போன்று எதுவும் இல்லை. அவளை வினாடிக்கு வினாடி அதிகம் பிடித்தது.

‘ஆமாம். நீ?’

‘டெல்லியில் இருந்து தான்.’

அவளுடன் பேசுவதை தொடர வேண்டும், அவள் முழுப்பெயர், எந்த இடத்தை சேர்ந்தவள் என்று அறிய விரும்பினேன். அப்படித்தான் நாங்கள் எங்களை துமரனில் பரிச்சையப்படுத்திக் கொள்வோம். அவளை ஆங்கிலத்தில் எப்படி கேட்பதென்று எனக்குத்தெரியவில்லை, பெண்களை கவர தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய ஒரு பாஷை. அதுமட்டுமில்லாமல், இன்னும் சில நிமிடங்களில் என்னுடைய ட்ரியல்ஸ் இருக்கிறது.

கோச் தன் நீள விசிலை அடித்தார்.

‘என்னுடைய ட்ரியல்ஸ் இப்பொழுது இருக்கிறது. நீ பார்ப்பாயா?’

‘ஓகே,’ என்றாள்.

நான் ஓடினேன் -இல்லை குதித்தேன் -உற்சாகத்தில்-உடைமாற்றும் அறையை நோக்கி. சீக்கிரமே நான் கோர்ட்டில் இருந்தேன். பியூஷ் ஆட்டத்தை துவக்கினார்.

நான் நன்றாக விளையாடினேன். பெருமைப்பட்டுக்கொள்ள விரும்பவில்லை இருந்தாலும் கல்லூரி அணியின் அனைத்து மாணவர்களையும் விட நன்றாக விளையாடினேன்.

‘பாஸ்கெட்,’ என்று கத்தியபடி ஐந்தாம் முறையாக பந்தை கூடையில் குறிபார்த்து சேர்த்தேன். கூட்டம் கைகளைத்தட்டி ஆரவாரிக்க நான் சுற்றிலும் பார்த்தேன். அவள் தண்ணீர் உறிஞ்சியபடி, பலகை ஒன்றில் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளும் கைத்தட்டினாள்.

என் ஆட்டம் நன்றாக இருந்தது. ஆனால் அவள் அங்கு இருந்தது என்னை இன்னமும் நன்றாக விளையாடச்செய்தது.

ஸ்கோர் மெதுவாக முன்னேறியது. என்னை நானே மேலும் வற்புறுத்தி சில பாஸ்கெட்கள் எடுத்தேன்.

கடினமான ஒரு முயற்சி செய்த பொழுது மூத்த மாணவர்கள் என்னை முதுகில் தட்டிக்கொடுத்தனர். பியூஷ் ஆட்டம் முடிவுற்றதை ஒரு விசில் அடித்து அறிவுறுத்தினார். முடிவான மதிப்பெண்கள் :25-28. நாங்கள் வென்று விட்டோம். புதிதாக வந்தவர்கள் செயின்ட் ஸ்டீபென்ஸ் அணியை தோற்கடித்துவிட்டனர்.

என் உடல் வியர்வையில் நனைந்திருந்தது. நான் களைத்துப் போயிருந்தேன். மூச்சு முட்ட நான் திணறிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது மற்ற விளையாட்டு வீரர்கள் என்னை தட்டிக்கொடுத்து வாழ்த்தினர்.

பியூஷ் என்னை நோக்கி நடு வளாகத்திற்கு ஓடிவந்தார்.

‘28 இல் 17 நீ எடுத்தவை. நன்றாக ஆடினாய் பிஹா,’ என்றார். வியர்வையில் நனைந்திருந்த என் முடியை வருடினார். நான் வளாகத்தை விட்டு ரியாவை நோக்கி மெதுவாக நடந்தேன்.

‘வாவ். நீ நிஜமாகவே நன்றாக விளையாடுகிறாய்,’ என்றாள்.

‘நன்றி,’ என்றேன் மூச்சிழுக்க திணறியபடி.

‘எப்படியிருந்தாலும் நான் கிளம்பனும்.’ தன் கையை நீட்டி, ‘உன்னை சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி. பை,’ என்றாள்.

‘பை,’ என்றேன் என் இதயம் கனத்தது. என் தலைக்குத்தெரியும் இது இப்படித்தான் முடியுமென்று. என் இதயம் அதை முடிக்க விரும்பவில்லை.

‘நம் இருவருக்கும் நல்ல அதிர்ஷ்டம் இருந்தால்,’ என்று சேர்த்துக்கொண்டு சிரித்தாள். ‘இங்கு இருக்கும் பெரிய சக்திகள் நம்மை சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.’

‘யாருக்குத்தெரியும்,’ என்றேன்.

‘ஆமாம். சேர்த்துக்கிட்டா உன்னை மறுபடி சந்திக்கலாம். இல்லேன்னாபை,’ என்றாள்.

அவள் என்னை விட்டு நடந்து சென்றாள். அவள் முழு பெயர் கூட எனக்குத்தெரியாது என்பதை உணர்ந்தேன். அவள் என்னிடமிருந்து சிறுது தூரம் நடந்து செல்ல செல்ல செயின்ட் ஸ்டெபின்சில் சேர்வதை தவிர வேறு ஒன்றுமே நான் விரும்பவில்லை.

நான் பியூஷ் இருந்த இடத்திற்கு நடந்து சென்றேன்.

‘தூள் கிளப்பிட்ட. விளையாட்டு அரங்கமே தீ பத்தி எரிந்தது இல்லையா?’ என்றார்.

‘சார். ஆனால் நேர்காணல்... என் ஆங்கிலம்...’

‘கேவலமாக இருந்தது,’ என்றார்

ஏமாற்றம் என்னை முகத்தில் அறைந்தது. அவர் ‘கேவலம்’ என்பதை முக வெளிப்பாட்டிலும் காட்டினார்.

‘ஆனால் கூடை பந்தாட்டம் நன்றாக விளையாடினாய்,’ பியூஷ் தொடர்ந்தார். அவர் என் முதுகைத் தட்டிக்கொடுத்து விட்டுச் சென்றார்.

நான் கூடைப்பந்தாட்ட வளாகத்தில் தனியாக நின்று கொண்டிருந்தேன். மற்றவர்கள் அனைவரும் சென்று விட்டனர். சிகப்பு நிற செங்கல்களையும் சுற்றியிருந்த பசுமையையும் பார்த்தேன்.

இந்த இடம் என் விதியில் உள்ளதா? நான் வியந்தேன். இது என் விதி மட்டுமல்ல, எங்கள் விதி.

அதனால் தான் ஒரு மாதம் கழித்து செயின்ட் ஸ்டெபனின் ஒரு கடிதத்துடன் ஒரு போஸ்ட்மேன் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தான். என்னிடமிருந்து ஒரு பெரிய வெகுமதியும் எதிர்பார்த்தான்.

‘ஹாய்,’ என்றாள். அவளது துடுக்கான குரல்என்னை திடுக்கிடச் செய்தது. கல்லூரி அறிவிப்பு பலகையை பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

நான் திரும்பினேன். இது நடக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்பியிருந்தேன். எங்கள் இருவருக்குமே அங்கு படிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்துவிட்டது.

அவள் இறுக்கமான கருப்பு நிற ஜீன்ஸ் பாண்ட் மற்றும் கருப்பு வெள்ளை டி ஷர்ட்டும் அணிந்து இருந்தாள். விளையாட்டு மைதானத்தில் இருந்தது போல் வியர்வை மற்றும் அழுக்கு இல்லாமல் அவள் முகம் மின்னியது. ஒளிவிடும் துகள்கள் கொண்ட, பட்டும்படாததுமாய் இருந்த லிப்களாசை உதடுகளில் அணிந்திருந்தாள். சற்றே அலைபாய்ந்த அவள் கூந்தல் இடுப்பு வரை நீண்டது. அவள் நீண்ட மெல்லிய விரல்கள், விளையாட்டு மைதானத்தில் இருந்த சக்தியை மறைத்துக் கொண்டு இருந்தன. என் இதயம் வாயில் இருந்தது. கல்லூரியிலிருந்து அனுமதி கடிதம் வந்தது முதல், கடந்த ஒரு மாத காலமாக அவளுக்கும் கிடைத்ததா என்று அறியும் ஆவலுடன் காத்திருந்தேன்.

‘ரியா,’ என்றாள் ‘உனக்கு ஞாபகம் இருக்கு இல்ல?’

எனக்கு ஞாபகம் இருந்ததா? நான் டெல்லியை விட்டுச் சென்றதிலிருந்து அவளை ஒரு நிமிடம் கூட எண்ணாமல் இல்லை என்று கூற விரும்பினேன். அவளை விட அழகிய பெண்ணை பார்த்ததில்லை என்று கூற விரும்பினேன். நுரையீரலில் ஆக்சிஜன் ஓடவில்லை என்று கூற விரும்பினேன்.

‘கண்டிப்பாக,’ என்றேன். ‘நீ சேர்ந்ததில் சந்தோஷம்.’

‘உண்மையா, எனக்கு சந்தேகம் தான்,’ அறிவிப்பு பலகையை காண்பித்தபடி கூறினாள் ‘அது முதல் வருட அட்டவணையா?’

ஆம் என்று தலை அசைத்தேன். மீண்டும் என்னைப்பார்த்து சிரித்தாள்.

‘நீ எந்த கோர்ஸ் எடுத்திருக்கிறாய்?’ அவள் கேட்டாள், அவள் கண்கள் அறிவிப்பு பலகையின் மேலிருந்தது.

‘சமூகவியல்’ என்றேன்

‘ஓ... இன்டெலக்சுவல்,’ என்றாள்.

அதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று எனக்குப்புரியவில்லை. இருந்தாலும் அவள் சிரித்தாள். ஏதேனும் வேடிக்கையாக இருக்குமென்று நானும் சேர்ந்து சிரித்தேன். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அனைத்து முதல் வருட மாணவர்களின் பெயர்கள் மற்றும் ரோல் நம்பர்களுடன், அறிவிப்பு பலகையில் ஒரு கொத்து காகிதங்கள் இணைக்கப் பட்டிருந்தன.

‘நீ?’ என்றேன். அவள் அறிவிப்பு பலகையை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, என் மஞ்சள் நிற டி ஷர்ட் மற்றும் ஜீன்சை சரி செய்து கொண்டேன்.

பட்னாவிலிருந்து புதிய துணிமணி வாங்கியிருந்தேன் செயின்ட் ஸ்டெபின்சில் அணிவதற்கு. இனியும் நான் அரசாங்கத்தில் வேலை பார்க்கும் குமாஸ்தா போலில்லை. என் புதிய கல்லூரியில் நான் பொருந்த விரும்பினேன்.

‘ஆங்கிலம்,’ என்றாள். இங்க.. பாரு.. அது தான் என் பெயர். ரியா சோமானி, ஆங்கிலம் (ஹனோர்ஸ்). என் இதயம் கனத்தது. ஆங்கிலம் படிக்கும் எந்த பெண்ணும் என்னைப்போன்ற நாட்டு பூசணிக்காயை நண்பன் ஆக்கிக்கொள்ள மாட்டாள்.

அவள் தொலைபேசி அடித்தது. தன் ஜீன்ஸ் பாக்கெட்டிலிருந்து அழகிய நேர்த்தியான நோக்கியா ஒன்றை எடுத்தாள்.

‘ஹாய் மா,’ என்றாள் ஹிந்தியில். ‘ஆமாம். நான் வந்து சேர்ந்துவிட்டேன். எல்லாம் நன்றாக இருக்கு, நான் என் வழியை தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்.’

அவள் பேசிய ஹிந்தி என் காதலுக்கு இசையாய் இருந்தது. அப்பொழுது என்னால் அவளுடன் பேச முடியும். இன்னும் ஒரு நிமிடம் பேசிவிட்டு போனை வைத்த பொழுது, நான் அவளை நோட்டம் விடுவதை கவனித்தாள்.

‘அம்மாக்கள்... உனக்குத் தெரியும் அல்லவா,’ என்றாள்.

‘ஆமாம். நீ ஹிந்தி பேசுவாயா?’

அவள் சிரித்தாள். ‘அதையேகேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய் கண்டிப்பாக. ஏன்?’

‘என் ஆங்கிலம் நன்றாக இல்லை,’ என்று கூறி மொழியை மாற்றினேன் ‘உன்னுடன் ஹிந்தியில் பேசலாமா?’

‘நீ பேசும் விஷயம் தான் முக்கியம். பாஷை அல்ல,’ என்று கூறி சிரித்தாள்.

சிலர் காதலில் விழும் அந்த சரியான தருணம் என்று ஒன்று இருப்பதாக கூறுவார்கள். அது உண்மையா என்று இதற்கு முன்னால் தெரியாது ஆனால் இப்பொழுது தெரியும். அந்த தருணம் தான். ரியா சோமானி அந்த வார்த்தைகளை கூறும் பொழுது உலகமே மெதுவாக இயங்கத் தொடங்கியது. அவளது மென்மையான புருவங்களை கவனித்தேன். அவள் பேசும்பொழுது அது சற்று நகர்ந்தது. அவை சரியான அளவு நீளம், அடர்த்தி மற்றும் அகலத்துடன் இருந்தது. சிறந்த புருவங்களுக்கான போட்டியை சுலபமாக வென்று விடுவாள்- இல்லை எங்கள் கூடைப்பந்தாட்டப்போட்டியில் சொல்வது போல, அது ஒரு ஸ்லாம் டங்க் ஆக இருக்கும்.

அவள் மீது காதல் கொள்ள சிறிது காத்திருந்து இருக்கலாம். இருந்தாலும் அதில் பெரிய விஷயம் ஒன்றும் இல்லை. என் உணர்வுகள் மீது எனக்கு மிக குறைந்த கட்டுப்பாடே இருந்தது. அதனால், கல்லூரியின் முதல் நாளிலிருந்தே நான் காதல் கொண்டேன். ரியா சோமானி, சிறந்த கூடைப்பந்தாட்ட வீராங்கனை, ஆங்கில மாணவி, இந்த கிரகத்திலேயே மிக அழகிய பெண், மிகச் சிறப்பான புருவங்களை கொண்டவள், அற்புதமான வரிகள் பேசி, என் இதயத்தை தான் ஒளிந்திருந்த இடத்திலிருந்து, தட்டி வெளியே எடுத்தவள்.

கண்டிப்பாக என்னால் அதை காண்பிக்க முடியாது. அதற்கான தைரியமும் எனக்கு இல்லை, அது நல்ல யோசனையாகவும் இருக்காது.

தாழ்வாரத்தில் எங்கள் வகுப்பறைகளை நோக்கி நடந்து சென்றோம். அவள் என்னுடன் இன்னும் இரண்டு நிமிடங்கள் இருந்தாள்.

‘நீ இங்கு நண்பர்கள் செய்து கொண்டாயா?’ என்றாள்.

‘இல்லை. நீ?’

‘பள்ளிக்கூட நண்பர்கள் சிலர் இங்கு சேர்ந்துள்ளனர். அதுமட்டு மில்லாமல், நான் டெல்லியை சேர்ந்தவன். வெளியே நிறைய நண்பர்கள் உண்டு.’

‘என்னால் இங்கு அனுசரித்து போக முடியும் என்று நம்புகிறேன்,’ என்றேன். ‘நான் இந்த இடத்தை சேர்ந்தவன் என்று தோன்றவில்லை.’

‘என்னை நம்பு. யாருக்குமே இந்த இடத்தை சேர்ந்தவர்கள் என்று தோன்றுவதில்லை’ என்றாள். ‘உனக்கு எந்த தங்கும் விடுதி கிடைத்திருக்கிறது?’

‘ருத்திரா,’ என்றேன். ‘உனக்கு?’

‘டெல்லியை சேர்ந்தவர்களுக்கு கொடுப்பதில்லை. நான் ஒரு டே- ஸ்கி, துரதிஷ்டவசமாக,’ என்றாள். பகலில் படிக்க வரும் மாணவர்களுக்கான வார்த்தை அது.

நாங்கள் என் வகுப்பை அடைந்தோம். நான் கவனிக்காதது போல் பாவனை செய்து அவள் வகுப்பு வரை தொடர்ந்து நடந்தேன்.

‘ஓ... இது என் வகுப்பு. உன்னுடையது எங்கே?’

‘நான் தேடிக்கொள்கிறேன், நீ போ,’ என்றேன்.

அவள் புன்னகைத்து கையசைத்தாள். அவளை காபி சாப்பிட அழைக்க விரும்பினேன் ஆனால் முடியவில்லை. நடு வளாகத்திலிருந்து பந்தை மூன்று முறை வரிசையாக கூடையில் இட முடியும் ஆனால் ஒரு பெண்ணை என்னோடு கல்லூரி காபிடேரியாவிற்கு அழைக்க முடியவில்லை.

‘கூடைப்பந்தாட்டம்,’ நான் உளறினேன்.

‘என்ன?’

‘எப்பொழுதாவது விளையாட வேண்டுமா?’ நான் உடனே சமாளித்துக்கொண்டேன்.

‘உன்னுடனா? நீ என்னை பின்னாலிருந்து உதைப்பாய்,’ கூறிவிட்டு சிரித்தாள். அவளை பின்புறம் நான் ஏன் உதைக்க வேண்டும்? அது அவளுக்கு ஏன் வேடிக்கையாக தோன்றியது என்று எனக்கு தெரியவில்லை. எப்படியிருந்தாலும் அவள் சிரிப்பில் நானும் கலந்துகொண்டேன்.

‘நீ நன்றாக விளையாடுகிறாய்,’ என்றேன் அவள் வகுப்பின் வாசலில் நாங்கள் நின்றுகொண்டிருந்தபொழுது.

‘சரி. சில நாட்களுக்குப்பின். நாம் நம் வகுப்புகளில் செட்டில் ஆன பிறகு’ என்றாள். அவள் தன் முதல் ஆங்கில வகுப்பு விரிவுரை கேட்க உள்ளே நுழைந்தாள். அவளை மீண்டும் சந்திக்க கூடும் என்ற நினைப்பு கொடுத்த சந்தோஷம் என் வகுப்பை மறக்கச்செய்தது.

நான் தோட்டத்தில் நடனம் ஆட விரும்பினேன்.

முதல் வகுப்பிற்கான மணி அடித்தது. ‘இது சமூகவியல் வகுப்பு இல்லை, சரியா?’ ஏற்கனவே குழம்பிப்போய் தன் வகுப்பிற்கு தாமதமாக வந்த ஒரு ஆங்கில மாணவனைக் கேட்டேன்.

‘நீ நன்றாக விளையாடுகிறாய். நிஜமாகவே நன்றாக விளையாடுகிறாய்,’ என்று கூறி முகத்தை ஒரு துண்டினால் துடைத்துக்கொண்டாள்.

நாங்கள் ஒரு அரை வளாக ஆட்டம் ஒன்று ஆடியிருந்தோம். நான் அவளை 20-9 என்ற புள்ளியில்

தோற்கடித்திருந்தேன்.

‘நான் சுத்த மோசம். நம்பிக்கையே இல்லை,’ என்றாள் தன் பாட்டிலில் இருந்து தண்ணீரை உறிஞ்சியபடி. நன்கு பொருந்திய கையில்லாத வெள்ளை நிற டி ஷர்ட் மற்றும் ஊதா நிற ஷார்ட்ஸ் அணிந்திருந்தாள்.

‘நீ நன்றாக விளையாடுகிறாய். பயிற்சி குறைவு அவ்வளவு தான்,’ என்றேன் தண்ணீரை முடித்துவிட்டு காலி பாட்டிலை அசைத்தாள். ‘எனக்கு இன்னமும் தாகமாக இருக்கிறது,’ என்றாள்.

‘கஃபே?’ என்றேன்.

என்னை ஆச்சர்யத்தில் பார்த்தாள். நான் என் முகத்தை நேராக வைத்துக்கொண்டேன்.

‘அங்கு நல்ல பழச்சாறு கிடைக்கும்,’ அப்பாவி போல் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு கூறினேன்.

கஃபே விற்குள் மாணவர்களின் கூட்டம். அது மதிய உணவு நேரமானதால் எங்களுக்கு மேஜை கிடைக்க ஐந்து நிமிடங்கள் ஆயிற்று. அவர்களிடம் வேறு பழச்சாறு எதுவுமில்லை அதனால் ரியா எலுமிச்சை பழச்சாறு சாப்பிட முடிவுசெய்தாள். நான் ஒரு மின்ஸ் மற்றும் காபி ஆர்டர் செய்தேன். எங்கள் இருவருக்கும் பேச்சை தொடங்குவது ஒரு பிரச்சனை என்பதை உணர்ந்தேன். எனக்கு தைரியம் இல்லாததால் நான் பேச்சை துவங்கவில்லை. அவளுக்கு சந்தர்ப்பம் கொடுத்தால் அமைதியாகவே இருப்பாள். மௌன ரியா, அவளை நான் அப்படி அழைக்க விரும்பினேன். இதை மேலெடுத்துச்செல்ல வேண்டும் என்றால் நான் இப்பொழுது பேசியே தீரவேண்டும். கஃபே தொழிலாளி எங்கள் உணவை கொண்டு வந்தான்.

‘பிஹாரில், நாங்கள் உருளை கிழங்குடன் மாமிசம் சேர்த்து சமைப்போம். இது அது போல் இருக்கிறது,’ என்றேன்.

‘பீகார் எப்படி இருக்கும்? நான் அங்கு சென்றதே இல்லை,’ என்று கூறிக்கொண்டே ஸ்ட்ராவில் உதட்டை அழுத்தி உறிஞ்சத் தொடங்கினாள்.

‘டெல்லியைப்போல் இல்லை. சாதாரணம். நிறைய நெல் வயல்கள். பாட்னாவை போன்ற நகரங்களை நீக்கினால் அமைதியாக இருக்கும்.’

‘எனக்கு அமைதியான இடங்கள் பிடிக்கும்,’ என்றாள்

‘பிரச்சனைகளும் உண்டு. மக்கள் படிக்காதவர்கள். அங்கு வன்முறை அதிகம். நீ கேள்விப்பட்டிருப்பாய் என்று நினைக்கிறேன். ஏழை மற்றும் பிற்பட்ட மாநிலம், மக்கள் கூறுவது போல்.’

‘நீ பணக்காரனாக இருந்துகொண்டே பிற்பட்டவனாகவும் இருக்கலாம்,’

இரண்டு நிமிடங்களுக்கு அசாதாரணமான மௌனம் நிலவியது. மௌன ரியா மற்றும் பயந்தாங்கொல்லி மாதவ்.

இந்த முடக்கத்தை உடை, என்னை நானே கூறிக்கொண்டேன்.

‘அப்போழுது நீ டெல்லியில் உன் குடும்பத்துடன் இருக்கிறாயா?’

‘ஆமாம். பெரிய குடும்பம். பெற்றோர், சித்தப்பாக்கள், அவர்களது பிள்ளைகள் மற்றும் என் சகோதரன்.’

‘உன் பெற்றோர் என்ன செய்கிறார்கள்?’ என்றேன்

ஒரு பையன், ஒரு பெண்ணுடன், இதை விட ஸ்வாரஸ்யமாக உரையாட வேண்டும். ஆனால் என்னைப்போன்ற ஒரு தோல்வியுற்றவனுக்கு அனுபவமும் இல்லை, நேர்த்தியுமில்லை.

‘குடும்பத்தொழில். உள்கட்டமைப்பு மற்றும் மனைகள் விற்பனை.’

‘நீ பணக்காரி தானே?’ என்றேன். முட்டாள் மாதவ். இதை விட நல்லதாக எதுவும் தோன்றவில்லை.

அவள் என் நேரிடையான கேள்வியை கேட்டு சிரித்தாள். ‘காசு பணத்திலா அல்லது மனதளவிலா? ‘இரண்டும் மாறு பட்டவை.’

‘ம்ம்... காசு பணத்தில்?’

‘துர்பாக்யமாக, ஆமாம்.’

‘அதில் துர்பாக்கியம் என்ன. எல்லோரும் பணக்காரர்கள் ஆக விரும்புவார்கள்.’

‘ஆமாம். அப்படித்தான் என்று யூகிக்கிறேன். அது என்னை சங்கடப்பட வைக்கிறது. அத்துடன், இந்த பணத்தின் மேல் மோகம், அது உன்னை எப்படி வரையறுக்கிறது என்பது எனக்கு புரிந்ததே இல்லை.’

அவளும் நானும் வெவ்வேறு உலகத்திலிருந்து வருகிறோம் என்பதை உணர்ந்தேன். அவளை பின்தொடர்வது உதவாது. சிந்தித்துப்பார்த்தால், நடைமுறைக்கு ஒத்துவராதது.

‘நான் உன் மின்ஸ் எப்படி இருக்கிறதென்று சாப்பிட்டு பார்க்கலாமா?’ என்றாள் ‘எனக்கு

பசிக்கிறது.’

நான் தலை அசைத்தேன். வெயிட்டரை மற்றொரு ஃபோர்க் கொண்டு வருமாறு கூறினேன். இருந்தாலும் அவன் கொண்டு வருவதற்கு முன்னால், என்னுடைய ஃபோர்க்கை எடுத்து ஒரு துண்டை சாப்பிட்டான்.

அவன் என் ஃபோர்க்கை எடுத்துக்கொண்டான், அதற்கு ஏதேனும் அர்த்தம் உள்ளதா?’

‘உனக்கு வீடு எங்கே?’ என்றான்

‘தும்ரன். சிறிய நகரம். பட்னாவிலிருந்து மூன்று மணி நேரம்.’

‘நல்லது,’ என்றான்.

‘உனக்கு அது அலுப்பாக இருக்கக்கூடும்.’

‘இல்லை. இல்லை. மேலும் சொல்லு. நான் அதிகம் பேசுவதில்லை என்று நீ கவனித்திருப்பாய். எனக்கு கேட்கப் பிடிக்கும்,’ என்றான். அவளுக்கு அதில் நிஜமாகவே விருப்பம் உள்ளது போல் தோன்றியது. நான் அவளிடம் என் வீட்டில் என் வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கூறினேன், என் அம்மா, பள்ளி மற்றும் கூடைப்பந்தாட்டம். அதைத்தவிர அதிகம் ஒன்றும் இல்லை. என் தந்தை பத்து வருடங்கள் முன்னர் இறந்து விட்டார். இடிந்து விழும் நிலையில் ஒரு பெரிய அரண்மனை போன்ற வீடு, சில நிலபுலன்கள் மற்றும் சொத்து குறித்து பல வழக்குகளை விட்டுச்சென்றிருந்தார். எங்கள் அரண்மனையில் வேலையாட்கள் குடியிருப்பில் சிலர் தங்குகின்றனர். அது அவர்களுக்கு கிடைக்கும் சொற்ப சம்பளத்தினால் இல்லை, விசுவாசத்தினால்.

என் மூதாதையர், ஜமீன்தாரர்கள். ஆங்கில அரசின் பழமையான ராஜ்யங்களில் ஒன்றான தும்ரானின் ராஜ பரம்பரையை சேர்ந்தவர்கள். இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு அரசு எங்கள் குடும்ப சொத்துக்களை பறித்துக்கொண்டு, வருடாந்திர ஓய்வு ஊதியம் ஒன்றை வழங்கி வருகிறது. அதுவும் தலைமுறை தலைமுறையாக குறைந்துகொண்டே வருகிறது. என் கொள்ளு தாத்தாக்கள், மாமாக்கள் சூதாடுவதற்கே பிறந்தவர்கள் போல் சூதாடியே அனைத்து செல்வங்களையும் இழந்தவர்கள். குடும்பத்தில் அனைத்து ஆண்களும் குடிகாரர்களாக மாறிய பிறகு குடும்பத்தின் பெண்கள் பொறுப்பேற்றனர். எப்படியோ பெண்கள் குடும்பத்தின் அரண்மனையையும், மானத்தையும் காப்பாற்றினார்கள். என் ஒன்று விட்ட சகோதர சகோதரிகள் இனி இந்தியா திரும்புவதில்லை என்று சபதமெடுத்து வெளிநாடுகளில் குடியேறிவிட்டார்கள். இந்தியாவில் தங்கிவிட்ட, மீதம் இருந்த ஒரே ஒருவரான என் தந்தை தும்ரானின் கடைசி ராஜா என்ற பட்டம் கொண்டவர். பத்து வருடங்களுக்கு முன் மாரடைப்பால் காலமானார். என் அம்மா ராணி துர்கா ஜா மனம் தளராத ஒரே பெண்மணி, எங்கள் குடும்பத்தில். மீதமிருந்த சில நிலங்களையும் என்னையும் கட்டிக்காப்பாற்றினான். அதுமட்டுமல்லாமல், சுற்று வட்டாரத்தில் இருக்கும் கிராம குழந்தைகள் எழுனூறு பேர் படிக்கும் தும்ரன் ராயல் ஸ்கூலையும் நடத்தி வருகிறான்.

காற்று குமிழ்கள் சப்தமிட ரியா தன் கடைசி சொட்டு பழச்சாறை உறிஞ்சிய பொழுது விடாமல் பத்து நிமிடங்கள் பேசியிருந்ததை உணர்ந்தேன்.

‘உனக்கு சலிப்பை ஏற்படுத்துகிறேன்,’ என்றேன். சில நிமிடங்கள் மௌனமாக இருப்பதென்று உறுதி எடுத்துக்கொண்டேன். இப்பொழுது மௌன ரியா பேச வேண்டிய நேரம்.

‘இல்லவே இல்லை.’

நான் புன்னகைத்தேன். ‘இப்பொழுது நீ பேசு. என்னை பேச விட்டால் விடாமல் பேசிக்கொண்டே இருப்பேன்.’

‘சரி... இரு... அப்படிப்பார்த்தால் நீ ஒரு ராஜ குமாரன், இல்லையா? அல்லது நீ ராஜாவா?’

நான் சிரித்தேன். ‘இனி ராஜாக்களும் ராஜகுமாரர்களும் இல்லை. படிக்காத கிராம மக்கள் தான் அப்படி பேசுவார்கள்.’

‘ஆனால் அவர்கள் அப்படி பேசுவார்கள் இல்லையா? நிஜமாக, நான் ஒரு ராஜ குமாரனோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறேனா? உன்னை ராஜ குமாரன் என்றா அழைப்பார்கள்?’ அவன் கண்கள் விரிந்தன. விருது பெற்ற அவன் புருவங்கள் மேலும் கீழும் நகர்ந்தன.

‘சிலசமயம். கேளு அது முக்கியமில்லை. நாங்கள் பணக்காரர்கள் இல்லை.’

‘நீ அரண்மனையில் வாழ்கிறாய்?’

‘சின்ன அரண்மனை என்று கூறலாம். எப்படியோ, நான் ராஜ குமாரன் இல்லை. பட்டதாரி ஆக விரும்பும் ஒரு பையன். எந்த பக்கத்தில் இருந்து பார்த்தால் நான் ராஜ குமாரன் போன்று தோன்றுகிறேன்?’

‘ஏய்... நீ உயரமாகவும் அழகாகவும் இருக்கிறாய். நல்ல உடையும் ஆபரணங்களும் அணிந்தால் நீ ராஜ குமாரன் போலிருப்பாய்,’ என்றான். அவன் வேடிக்கையாக கூறியிருந்தாலும் என்னைப் பாராட்டி அவன் கூறிய முதல் விஷயம். சிறிய கப் கேக்குகள் போன்ற மகிழ்ச்சி என்னுள்ளே வெடித்தது.

‘நான், ஒரு சாதாரண பிரஜையாக இருந்துகொண்டு தும்ரானின் ராஜாவுடன் கூடைப்பந்தாட்டம் விளையாடினேனா?’ என்று கூறி சிரிப்பில் வெடித்தான்.

‘நான் உன்னிடம் சொல்லி இருக்கக் கூடாது,’ மறுப்பது போல் தலையை ஆட்டினேன்.

‘கம் ஆன்...’ என்று சொல்லி என் மணிக்கட்டைத் தட்டினாள். என் கை சிலிர்த்து வெதுவெதுப்பானது.

‘உன்னைப்பற்றி என்ன? எந்த பதினெட்டு வயது பெண் கல்லூரிக்கு பி எம் டபுள் யூ வில் வந்துகொண்டு தன்னை சாதாரணப்பெண் என்று கூறிக்கொள்கிறாள்?’

‘ஓ... நீ கவனித்தாயா? அது என் தந்தையின் கார்.’

‘நீ அவ்வளவு பணக்காரியாக இருக்கவேண்டும்.’

‘நான் இல்லை. என் குடும்பம்.’

அவள் பேசிக்கொண்டிருந்த பொழுது மூன்று பெண்கள் எங்கள் மேஜைக்கு வந்தார்கள். ‘உன்னை எல்லா இடத்திலும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம்,’ என்றாள் அவர்களுள் ஒருத்தி.

‘ஹேய் கேர்ல்ஸ்,’ என்றாள் ரியா. ‘வந்து எங்களுடன் உட்காருங்கள். மாதவ், இது கரிமா, ஆயிஷா மற்றும் ரசித்தா, என் வகுப்பிலிருந்து என் தோழிகள். கேர்ல்ஸ், இது மாதவ் என் கூடைப்பந்தாட்ட நண்பன்.’

அவள் வாழ்வில் என் இடத்தை உணர்ந்தேன். கூடைப்பந்தாட்ட நண்பன். அவளுக்கு ஒவ்வொரு காரணத்திற்கும் நண்பர்கள் இருப்பார்கள் போலும்.

அந்த பெண்கள் மேலும் கீழும், கீழும் மேலும் என்று பார்த்தனர். ‘மோசமில்லை ரியா,’ என்று கூறிக் கண் சிமிட்டினாள் கரிமா. பெண்கள் சிரித்துக்கொண்டே எங்களுடன் அமர்ந்தனர்.

‘நீ கல்லூரி குழுவில் இருக்கிறாயா?’ ரசித்தா என்னிடம் கேட்டாள். அவள் சிகப்பு மற்றும் கருப்பு நிற துணியினால் தன் தலையை கட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

கூச்சப்படாமல் மிகவும் பரிச்சயமானவர்கள் போல் அவர்கள் பேசுவதை கேட்டு பயத்துடன் தலை அசைத்தேன்.

‘மாதவ் மாநில அளவில் விளையாடி இருக்கிறான்,’ கூறிவிட்டு என்னை பெருமையுடன் பார்த்தாள் ரியா.

‘வாவ்,’ மூன்று பெண்களும் ஒருமித்த குரலில் கூறினார்கள்.

‘நீங்க ஏதாவது சாப்பிடறீங்களா?’

மூன்று பெண்களும் உறைந்து பிறகு சிரிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் என்னைப்பற்றி தான் சிரிக்கிறார்கள் என்பது எனக்குப்பிரிந்தது. என் ஆங்கிலம் கேவலமாக இருந்திருக்கிறது. இது இவ்வளவு பெரிய பாவம் என்று எனக்குத்தெரியாது.

‘என்ன ஆனது?’ என்றேன்.

‘ஒன்றுமில்லை,’ கரிமா கூறிவிட்டு எழுந்து கொண்டாள். ‘நன்றி மாதவ். நாங்கள் இப்பொழுது தான் மதிய உணவு சாப்பிட்டோம். ஹேய் ரியா... பிறகு சந்திக்கலாம். சரியா?’

மூன்று பெண்களும் சென்றனர். நாங்கள் கைகளை அசைத்து விடைகொடுத்தோம்.

‘என்ன நடந்தது ரியா?’ என்றேன்.

‘அவர்கள் கேவலமானவர்கள். அவர்களை மறந்து விடு,’ என்றாள்.

‘கேவலமானவர்கள்?’

‘வேடிக்கையான முட்டாள்கள். எப்படியோ, நானும் கிளம்புகிறேன். என் டிரைவர் வந்திருப்பான்.’ நாங்கள்காபிடேரியாவை விட்டு வெளியே வந்து பிரதான வாயிலுக்கு வந்தோம். அவளது கருத்த நில நிற பி எம் டபிள் யூ வாசலில் காத்துக்கொண்டிருந்தது.

‘அப்போ நான் உன் கூடைப்பந்தாட்ட நண்பனா?’ நாங்கள் காரை அடைந்த பொழுது கூறினேன்.

‘ஆமாம். அதுமட்டுமில்லாமல் என்னுடைய மின்ஸ் மற்றும் லெமெனேட் நண்பன்.’

‘தேநீர் நண்பனாக இருந்தால் எப்படி?’

‘கண்டிப்பாக.’ அவள் காருக்குள் நுழைந்து அமர்ந்துகொண்டாள். விடைபெற கண்ணாடி ஷட்டரை கீழே இறக்கினாள்.

‘இல்லையென்றால் திரைப்பட நண்பன்?’

‘ம்ம்ம்.’

‘என்ன?’

‘அதைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டும்.’

‘நான் மறுத்தால், மகா கனம் பொருந்திய மகாராஜா என்னை கொல்ல உத்தரவிடுவாரா?’

‘செய்யக்கூடும்.’ நான் சிரித்தேன்.

‘மீண்டும் சந்திக்கலாம் இளவரசரே,’ என்றாள். கார் விரைந்தது.

நான் உண்மையான இளவரசனா என்று தெரியாது ஆனால், நான் என் இளவரசியை கண்டுகொண்டுவிட்டேன்.

மூன்று மாதங்களுக்கு பிறகு

‘உன் கையை என் மீது போட்டாயா?’ அவள் முணுமுணுத்தாள், ஆனால் திரைப்படம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மற்றவர்கள் எங்கள் பக்கம் திரும்பும் அளவிற்கு சப்தமாக.

‘ஆக்சிடென்டல்லி,’ என்றேன்.

‘பெரிய ஆங்கில வார்த்தைகள் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறோமா?’ என்றாள்.

‘நான் முயற்சி செய்கிறேன்.’

‘மிஸ்டர் மாதவ் ஜா. நீ திரைப்படம் பார்க்க வந்திருக்கிறாய். அதில் கவனம் செலுத்து.’

‘நான் முயற்சி செய்கிறேன்,’ மீண்டும் கூறினேன். என் கவனத்தை மீண்டும் ஷாருக் கான் பக்கம் திருப்பினேன். அவன் மீண்டும் கல்லூரியில் சேர்ந்து நான் இருக்கிறேன் என்று பாட்டுப்பாடி தேவைப்படுபவர்களுக்கு உறுதியளித்துக்கொண்டிருந்தான்.

கண்ணோட்டி பிலேசில் உள்ள ஓடியோன் திரை அரங்கிற்கு வந்திருந்தோம். ஒரு வழியாக ரியா என்னுடன் சினிமா பார்க்க சம்மதித்திருந்தாள். ஒரு கூடைப்பந்தாட்டப்போட்டியில் தோற்றுப்போயிருந்தாள். அரை வளாகத்திலிருந்து ஒரே முயற்சியில் ஒரு பந்தை கூடையில் இடுமாறு சவால் விட்டிருந்தாள்.

‘அப்படி செய்தால் சிறப்பான ஷாட் ஆக இருக்கும்,’ என்று கூறி இருந்தாள்.

‘எனக்கு என்ன கிடைக்கும். ஒரு சினிமாவிற்கு அழைத்துசெல்வாயா?’

‘உன்னால் செய்ய முடியாது.’

முதல் வாரம் முயற்சி செய்து தோற்றுப்போனேன். அரை வளாகத்திலிருந்து பந்தை கூடைக்குள் வீசுவது கடினம். அடுத்த இரண்டு வாரங்களிலும் என்னால் செய்ய முடியவில்லை.

‘பாரு. விதி கூட நாம் இருவரும் சேர்ந்து வெளியே செல்வதை விரும்பவில்லை,’ என்று கூறி இருந்தாள்.

நான்காவது வாரம் என் கவனம் அனைத்தையும் செலுத்தி என் ஷாட்டை வீசினேன். பந்து வளையத்தில் பட்டு இரண்டு முறை சுழன்று வலைக்குள் விழுந்தது.

‘எஸ்,’ நான் கத்தினேன்.

அவள் சவாலில் தோற்றிருந்தாலும் கையை தட்டினாள்.

‘அப்போ, எனக்கு ஒரு டேட் கிடைக்குமா?’ என்றேன்.

‘அது டேட் ஆகாது. இருவரும் சாதாரண நண்பர்கள் போல் சினிமாவிற்கு செல்லலாம்.’

‘அதைத்தானே உயர்ந்த வர்கத்தை சேர்ந்த மக்கள் டேட் என்று கூறுவார்கள்?’

‘இல்லை.’

‘அப்படியென்றால் டேட் என்றால் என்ன?’

‘உனக்கு என்னோடு படம் பார்க்க வேண்டுமா இல்லையா?’ கையை இடுப்பில் வைத்தபடி கேட்டிருந்தாள்.

கையை இடுப்பில் வைத்தால் இதற்கு மேல் கேள்வி கேட்க முடியாதென்று அர்த்தம்.

நான் அவளை அறிந்திருந்த இந்த மூன்று மாதங்களில் அவளை கட்டாயப்படுத்தினால் அவளுக்கு பிடிக்காது என்று தெரிந்து கொண்டிருந்தேன். பணக்கார பெண்கள் அப்படி இருக்கக்கூடும் என்று நினைத்திருந்தேன். தனிமையை விரும்புவர்கள். எப்படியும் நாங்கள் கிராமங்களில் அன்னியோன்னியம் என்ற பெயரில் அதிகமாக தான் செய்வோம்.

இப்பொழுது, ஷா ருக் கான் தன் பாடலை தொடரும் பொழுது, அவளுடன் ஆன என் உறவு என்ன என்பது குறித்து வியந்தேன். நாங்கள் கல்லூரியில் தினமும் சந்திக்கிறோம். வாரத்திற்கு இரண்டு அல்லது மூன்று முறையாவது ஒன்றாக டி குடிக்கிறோம். பெரும்பாலும் நானே அதிகம் பேசுவேன். ரெஸ் என்று நவீனமாக அழைக்கப்படும் செயின்ட் ஸ்டெபின்சின் ஹாஸ்டல் கதைகளை அவளிடம் கூறுவேன். வடக்கில் அமைந்துள்ள ருத்திரா என்ற விடுதியின் அழுக்கான அறைகளின் கதைகள், பின்னிரவில் அங்கு நடக்கும் காரோம் போர்டு விளையாட்டுகள் மற்றும் மூத்த மாணவர்களுக்கு நாங்கள் காட்ட வேண்டிய மரியாதை பற்றி. அவள் கவனமாக கேட்பாள். அவ்வப்பொழுது சிரிப்பாள். அவளை தன் வீடு பற்றி கேட்டபொழுது அதிகம் கூறவில்லை. தும்ரனில் நண்பர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் அனைத்து விஷயங்களையும் பகிர்ந்துகொள்ளவில்லை என்பது நினைக்க முடியாத ஒன்று. உயர்ந்த வர்க்க மக்கள் ஸ்பேஸ் என்ற ஒரு விஷயத்திற்கு அதிக மதிப்பு கொடுப்பார்கள். அப்படியென்றால் அவர்களிடம் அவர்களது தனிப்பட்ட விஷயங்களைப் பற்றி நோண்டி கேள்விகள் கேட்கக்கூடாது.

தேவை இல்லாமல் அவர்களது விஷயங்களை பற்றிய நமது கருத்தை தெரிவிக்க கூடாது.

நான் அவளுக்கு விசேஷமானவனா? நான் என்னையே மீண்டும் மீண்டும் கேட்டுக்கொண்டேன் சில சமயம் அவள் மற்ற நண்பர்களோடு பேசுவதை பார்த்து மிகவும் பொறாமை பட்டிருக்கிறேன். அவளுடன் சினிமா பார்க்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியது, ரியா சோமானி உண்மையில் மாதவ் ஜா வைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாள் என்று அறிய தான்.

நான் எந்த இடம் வகிக்கிறேன் என்று அறியதான் அவள் கைகளைப் பற்றியிருந்தேன். அவளது எதிர்மறையான செயலை பார்த்து எங்குமில்லை என்று தெரிந்துகொண்டேன்.

அதுமட்டுமல்லாமல், திரைப்படம் முடியும் வரை அவள் கைகளை நடுவிலிருந்த கைவைக்கும் இடத்தில் வைக்கவே இல்லை.

அவள் திரைப்படத்தையே பார்த்து கொண்டிருந்தாள்.

‘எல்லாம் சரியாக உள்ளதா?’ நான் கேட்டேன். அவள் தன் பானத்தை மௌனமாக உறிஞ்சி கொண்டிருந்தாள். நாங்கள் ஓடியோனில் இருந்து கென்ஸ்டர்ஸ் என்ற இந்த இடத்திற்கு நடந்து வந்திருந்தோம். இந்த இடம் கண்ணாடி பாட்டில்களில் விற்கப்படும், பால் சேர்த்து செய்யப்பட்ட பானத்திற்கு பெயர்பெற்றது.

‘ஹஹ்,’ ஆமாம் என்பது போல் கூறினாள். அவளது இந்த பதிலை நான் வெறுத்தேன்.

எங்கள் பானத்தில் மூன்றில் இரண்டு பகுதியை மௌனமாக குடித்தோம். நினைவுகளில் தொலைந்தவளாய் வெறித்துப் பார்த்து கொண்டிருந்தாள். அவளை இன்னமும் நெருடினால் அழுது விடுவாள் போன்று இருந்தது.

‘என்னை மன்னித்து விடு.’

‘என்ன?’ என்றாள் ஆச்சர்யமாக.

‘என் கைகளை உன் கைகள் மீது வைத்ததற்கு,’ என்றேன். நான் செய்த முட்டாள் தனம் என்னை திரும்பி தாக்குவதை நான் விரும்பவில்லை.

‘எப்பொழுது?’

‘திரைப்படத்தின் பொழுது. நான்... உனக்கு தெரியுமா...’

‘எனக்கு அது ஞாபகம் கூட இல்லை,’ என்னை இடைமறித்து கூறினாள்.

‘ஓ...’ என்னுள் ஒரு நிம்மதி பரவியதை உணர்ந்தேன்.

‘பிறகு ஏன் இப்படி பதட்டமாக இருக்கிறாய்?’

‘அதை விடு,’ என்றாள். மௌன ரியாவின் வழக்கமான பதில். தன் முகத்தில் விழுந்த முடியை விரல்களால் நீக்கினாள்.

‘என்னிடம் ஏன் எதுவும் சொல்ல மறுக்கிறாய்?’ எதிர்ப்பும் கெஞ்சலும் கலந்த குரலில் கூறினேன்.

அவள் தன் பானத்தை முடித்துவிட்டு மேஜையின் மீது பாட்டிலை வைத்தாள். ‘கிளம்பத் தயாரா?’ என்றாள்.

‘ரியா நாம் உன்னைப்பற்றி பேசுவதே இல்லை. நான் உன்னுடன் கூடைப்பந்தாட்டம் மட்டுமே விளையாட தகுதி உள்ளவனா?’

‘என்ன?’

‘நாம் சந்திக்கிறோம், சாப்பிடுகிறோம், விளையாடுகிறோம், பேசுகிறோம். ஆனால் நீ முக்கியமான எதையும் என்னுடன் பகிர்ந்துகொள்வதில்லை.’

‘நான் யாருடனும் ஏன் வாழ்க்கையைப்பற்றி பகிர்ந்து கொள்வதில்லை மாதவ்.’

‘நான் யாரோ ஒருவனா?’

வேலையாள் ஒருவன் வந்து காலிபாட்டில்களை எடுத்துச் சென்றான். அதற்குப் பின்னர் தான் அவள் பேசினாள். ‘நீ ஒரு நண்பன்.’

‘அப்போ?’

‘அப்போ என்ன? எனக்கு நிறைய நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நான் அவர்களுடன் என் விஷயங்களை பகிர்ந்து கொள்வதில்லை.’

‘நான் என்ன உன்னுடைய மற்ற நண்பர்கள் போன்றா? நான் விசேஷமானவன் இல்லையா?’

அவள் புன்னகைத்தாள். ‘நீ மற்றவர்களை விட நன்றாக கூடைப் பந்தாட்டம் ஆடுகிறாய்.’

நான் எழுந்து நின்றேன். எனக்கு அது வேடிக்கையாக படவில்லை.

‘ஹேய் இரு,’ ரியா என்னை மீண்டும் கீழே இழுத்தாள்.

முகத்தை இறுக்கமாக வைத்துக்கொண்டேன்.

‘நீ ஏன் என் வாழ்வைப்பற்றி அறிய விரும்புகிறாய்?’

‘அது எனக்கு முக்கியம். மற்ற நண்பர்களைப்போல் இல்லாமல் நீ கவலையில் இருந்தால் எனக்கு அது தெரிகிறது. உன் கவலை என்னை பாதிக்கிறது. எனக்கு உன்னைப்பற்றிய விஷயங்கள் தெரிய

வேண்டும். சரியா? ஆனால் உன்னை பேச வைப்பது பல் மருத்துவர் பல்லை பிடுங்குவது போல்.’

அவள் சிரித்து என் புலம்பலை இடைமறித்தாள்.

‘எனக்கு ஒரு மோசமாக சேதமடைந்த குடும்பம். உனக்கு என்ன தெரியவேண்டும்?’ என்றாள்.

அவளை பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டேன். அவள் உபயோகப்படுத்திய வார்த்தைகள் என்னை திடுக்கிட செய்தன.

பி எம் டபுள் யூ வில் சுற்றும் ஒரு குடும்பம் எப்படி மோசமாக சேதமடைந்திருக்கும் என்பதை என்னால் இணைத்துப்பார்க்க முடியவில்லை.

அவள் கண்கள் என் கண்களை சந்தித்தன, முடிவாக ஒருமுறை நான் நம்பத்தகுந்தவனா என்று அறிவதற்காக இருக்கக்கூடும். ‘நாம் சிறிது நடக்கலாம்,’ என்றாள்.

அவளது பட்டுப்போன்ற அதிநவீன கார் எங்களை இந்தியா கேட்டில் இறக்கி விட்டது. மாலை இளம் வெயில் அந்த நினைவுச்சின்னத்தின் நிழலையும் எங்கள் நிழலையும் சிகப்புநிற கற்களால் ஆன நடைபாதையில் பரப்பியது. ஒரு மைல் கல் தூரத்தில் இருந்த குடியரசு மாளிகை வரை நடந்தோம். இந்த சாலைகள், பீஹாரிலிருந்து வெகு தூரத்தில் இருந்து கொண்டு, இந்தியா ஒரு ஏழை நாடு என்பது போன்று காட்சி அளிக்கவில்லை. புறாக்கள் அந்த இடத்தை குழுமின. அரசாங்க ஊழியர்கள் இருட்டுவதற்குள், வீடு செல்லும் அவசரத்தில் இங்கும் அங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

நாங்கள் ஒன்றாக நடந்தோம். எங்கள் கைகள் குறைந்தபட்சம் நிழலிலாவது பின்னப்பட்டது போன்று தோன்றியது.

‘நான் யாருடனும் அதிகம் பேசுவதில்லை. அதிகபட்சமாக ஒரு நாட்குறிப்பு வைத்திருக்கிறேன். அது கூட அரிதானது தான். உனக்குத் தெரியும், நான் அமைதியானவன்,’ என்றாள்.

‘எனக்கு புரிகிறது.’

‘நன்றி. என் பிரச்சனை என் குடும்பம். அவர்களுக்கு பணமே பிரதானம். நான் இல்லை.’

‘அது நல்லது தானே.’

‘எனக்கு தெரியவில்லை. நான் அவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டே இல்லை. என் சகோதரர்கள் தான் பிரதானம் ஏனென்றால் நாளை அவர்களது பிசினைவை எடுத்து நடத்தப்போவது அவர்கள் தான். நான் வாயை மூடிக்கொண்டு, கல்யாணம் செய்துகொண்டு செல்லவேண்டும். என் வாழ்க்கையில் சிறந்தது என்று ஒன்று இருந்தால் அது குழந்தைகள் பெற்றுக்கொள்வது மற்றும் ஷாப்பிங் செய்வதாகத் தான் இருக்கும்.’

‘அதை செய்ய நீ விரும்பவில்லை?’

‘இல்லை,’ ஏறக்குறைய கத்தி விட்டாள். ‘உனக்கு என்னை அதைவிட நன்றாகத் தெரியும். இல்லையா?’

‘மன்னிக்கணும்.’

‘இந்த நாட்டில் ஒரு பெண்ணாக இருப்பது கேவலமானது. நான் சொல்கிறேன் கேள். கேவலம்.’

‘நீ வருத்தத்தில் இருப்பது போன்றிருக்கிறது. இன்று ஏதாவது நடந்ததா?’

‘நான் கல்லூரிக்குப் பிறகு இசை படிக்க விரும்புகிறேன் என்று சொன்னேன். நான் ஒரு பணக்கார மார்வாடி குடும்பத்தில் திருமணம் செய்து கொண்டு ராணி போன்று வாழ வேண்டும் என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். நான் கனவு காண்பது அது இல்லையே.’

‘என்னை நம்பு. ராஜா ராணி என்பதெல்லாம் மிகைப்படுத்தப் பட்டது,’ என்றேன்.

அவள் மௌனமாக இருந்தாள்.

‘உனக்கு என்ன வேண்டும் ரியா? உன்னுடைய கனவு என்ன?’

‘கனவுகள் மிகவும் மோசமானவை. நீ அவைகளுடன் ஒன்றி போகிறாய். அது நிஜமாகாமலே போகிறது.’

‘சிலசமயங்களில் அவை நிஜமாகும்.’

‘என் விஷயத்தில் அப்படி இல்லை.’

‘உன் கனவு என்ன?’ நான் அவளை மீண்டும் கேட்டேன்.

அவள் என்னைப்பார்த்தாள். ‘நீ சிரிப்பாய்.’

‘முயற்சி செய்து பார்.’

அவள் புன்னகைத்தாள். ‘சரி. எனக்கு இந்த கனவு உண்டு. எனக்கு இசை அமைத்து பாட வேண்டும் - நியூயார்க் நகர பாரில்.’

‘வாவ்.’

‘என்ன. இது முட்டாள்தனம் என்று நினைக்கிறாய் இல்லையா?’

‘இல்லை. அது குறிப்பிட்ட விஷயமாக இருக்கிறது. நியூயார்க் நகர பாரில் பாடுவது.’

‘ஆமாம். அப்படிதான். நான் பிரபல பாடகியாகவோ ராக் ஸ்டார் ஆகவோ விரும்பவில்லை.

எனக்கு ஒரு கோடஸ்வரனை திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டாம். உணர்ச்சிபூர்வமான மனிதர்களுக்கு நடுவில் அமைதியாக பாட வேண்டும். எனக்கு மன்ஹாட்டனில் ஒரு சொந்த வீடு வேண்டும். புத்தகங்கள் மற்றும் இசை தட்டுக்களால் நிரம்பிய வீடு. எனக்கு வார இறுதியில் கூடைப்பந்தாட்டம் விளையாட வேண்டும். என் நிச்சயதார்த்தத்திற்கு நூறு ஆடைகளை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டாம்.’

‘நீ தெளிவாக இருப்பது போல் இருக்கிறது.’

‘நிச்சயமாக இல்லை. ஓடி ஒளிய ஒரு கற்பனை. ஆனால், எனக்கு பன்னிரெண்டு வயதான பொழுதிலிருந்தே இது இருந்துவருகிறது. நாங்கள் நியூயார்க் சென்றிருந்தோம். அந்த நகரம் என்னை மிகவும் ஈர்த்தது. தனக்கு பிடித்ததை செய்யும் மனிதர்களை அங்கு பார்த்தேன். அவர்கள் பணக்காரர்கள் இல்லை, ஆனால் சந்தோஷமானவர்கள். அங்கு ஒரு பெண் இருந்தாள்... ஒரு பாரில்... அவள் தன் சூழ்நிலையை மறந்து இதயத்திலிருந்து பாடிக்கொண்டிருந்தாள்.’

சூரியன் அஸ்தமனம் ஆகிக் கொண்டிருந்தது. வானம் நீல நிறத்திலிருந்து கருத்த சாம்பல் நிறமாக மாறியது. டெல்லி போலீஸ் நிறுத்தி திரும்பி நடக்கச்சொல்லும், குடியரசு மாளிகைக்கு அருகில் இருக்கும் இடத்தை இப்பொழுது அடைந்திருந்தோம். அவள் தன் நியூயார்க் பயணத்தைப்பற்றி தொடர்ந்தாள்.

‘நீ என்பிஏ ஆட்டத்தை நேரில் எப்பொழுதாவது கண்டதுண்டா?’ என்றேன்.

‘ஆமாம். அந்த சூழல் மயிர்க்கூச்சலிடச் செய்யும். நீயும் அதை எப்பொழுதாவது பார்க்க வேண்டும் மாதவ்.’

‘நான் தோள்களை குலுக்கினேன்.’ எப்படியோ, எனக்கு உன் கனவு பிடித்திருக்கிறது ரியா,’ என்றேன். ‘நடக்கக்கூடியது தான், உண்மையற்றது அல்ல.’

‘உண்மையற்றது, என்றால்?’

‘பெரிய நடிகையாகவோ, பிரதம மந்திரி ஆவது போன்றோ அல்ல. உனக்கு ஒரு சாதாரண விருப்பம் தான்.’

அவள் புன்னகைத்தாள். ‘என்னுடையது போல் இருக்கும் ஒரு குடும்பத்தில் இருக்கும் ஒரு பெண்ணிற்கு எதுவும் சாதாரணமானது இல்லை,’ என்றாள்

நாங்கள் சில நிமிடங்கள் மௌனமாக நடந்தோம்.

‘நான் முன்பை விட நன்றாக உணர்கிறேன்,’ சிறிது நேரத்திற்குப்பிறகு அவள் கூறினாள்.

‘என்ன?’

அவள் என்னைப்பார்த்தாள். அந்த நாளின் கடைசி வெளிச்சம் அவள் முகத்தை ஆரஞ்சு நிறமாக்கி ஐம்புலன்களையும் ஆட்கொண்டது. அவளை அணைத்துக்கொள்ள விரும்பினேன்.

‘உன்னிடம் பேசியது என்னை நன்றாக உணரச் செய்தது. நன்றி,’ அவள் புன்னகைத்தாள்.

சூரியன் மறைந்து சாலை இருட்டானது. ராஜ்பாத்தின் போக்குவரத்து கம்பத்தின் சிகப்பு ஒளி விளக்கில், அவள் சருமம் மின்னியது. அந்த சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி அவள் கைகளைப்பற்றினேன்.

‘மற்றுமொரு ஆக்சிடென்ட்?’ என்றாள் ஆனால் தன் கைகளை பின்னிழுக்கவில்லை.

நாங்கள் சேர்ந்து சிரித்தோம். அவள் மீண்டும் பேசினாள். அவள் கைகள் என் கைகளில் எவ்வளவு அழகாக உள்ளது என்பதில் முழு கவனம் இருந்த பொழுதிலும் நான் அவள் கூறுவதை கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

எங்களது திரைப்பட டேட்டிற்குப்பிறகு நாங்கள் இருவரும் இன்னமும் அதிக நேரம் ஒன்றாக செலவிடத்தொடங்கினோம். மதிய உணவு நேரத்தின் பொழுது கல்லூரி தோட்டத்தின் புல்வெளியில் அமர்ந்து அவள் வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த உணவை சாப்பிட்டோம். அவள் மூன்று அடுக்குக்கொண்ட டிபன் டப்பாவில் விரிவான மார்வாடி உணவு கொண்டு வந்தாள்.

‘ரெஸில் உணவு எப்படி இருக்கும்?’ என்றாள்.

‘சோமானி கஃபே உணவை விட சிறந்ததில்லை,’ என்றேன்

செங்கல் சுவர்கள் கொண்ட கல்லூரி கட்டிடத்தைப்பார்த்து நாங்கள் அமர்ந்தோம். குளிர்கால சூரியன் எங்களையும் அவளது சில்லான உணவையும் வெதுவெதுப்பாக்கியது. இருந்த நான்கு சப்பாத்தியில் மூன்றை முக்கால்வாசி பாலக் தாலுடன் சாப்பிட்டேன். அவள் இனிப்பான சுர்மாவை தொடவில்லை. அதை ஒரு பிளாஸ்டிக் ஸ்பூன் கொண்டு நான் சாப்பிட்டேன்.

‘உன் அறை எப்படி இருக்கிறது?’ என்றாள்.

‘எந்த ஒரு விடுதியின் அறைபோல். அத்தியாவசியமான சாமான்கள், புத்தகங்கள், கூடைப் பந்து மற்றும் மெத்தை விரிப்பு.’

‘நீ அதை சுத்தமாக வைத்திருப்பாயா?’

நான் தலை அசைத்து சிரித்தேன்.

‘என்ன? வழக்கமாக சுத்தம் செய்ய மாட்டாயா?’

‘வாரத்திற்கு ஒரு முறை.’

‘கேவலம்.’

‘உன்னைப்போன்று எனக்கு ஆறு வேலைக்காரர்கள் இல்லை, மிஸ் ரியா’

‘எனக்கு உன் அறையைப் பார்க்க வேண்டும்.’

‘உன்னால் முடியாது,’ என்றேன். ‘பெண்களுக்கு அனுமதி இல்லை.’

‘எனக்குத்தெரியும். விளையாட்டுக்கு சொன்னேன்,’ கூறி சிரித்தாள்.

‘உன் குடும்பம் எப்படி இருக்கிறது?’ என்றேன்

‘அப்படியே தான். என் சகோதரர்கள், மற்ற ஆண் உறவினர்கள், மாமாக்கள் எல்லோரும் சொத்தை பெருக்குவது எப்படி என்று திட்டமிடுகின்றனர். பெண்கள் அனைவரும் கடைசி முறை ஷாப்பிங் செய்ததுபற்றியோ அல்லது அடுத்து எந்த திருமணத்திற்கு செல்வது என்பது பற்றியோ தீர்மானித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்.’

‘நல்லது. அப்போ எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது,’ என்றேன்.

‘நான் ஒரு கிட்டார் வாங்கி இருக்கிறேன்,’ என்றாள்.

‘நல்லது.’

‘ஆமாம். வீட்டில் நான் யாருடனும் பேசுவதில்லை. நானும் என் கிட்டாரும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறோம்.’

‘நீ என்னுடன் பேசு,’ என்றேன்.

‘நீ என்னுடைய மொத்த உணவை சாப்பிட்டாலும்,’ என்று தலையில் ஓரத்தில் அடித்தாள்.

‘உனக்கு என்னை பிடிக்குமா?’ என்றேன். அவள் இதை பல முறை கேட்டிருக்கிறாள்.

‘மறுபடியும் இல்லை, மாதவ். ப்ளீஸ்.’

அவள் புல் தரையில் படுத்திருந்தாள். அவள் வெள்ளை மற்றும் கருத்த சிகப்பு நிற சல்வார் கமீஸ் மற்றும் கருப்பு நிற ஸ்வெட்டர் அணிந்திருந்தாள். அதை கழற்றி தன் அருகில் புல்லின் மேல் போட்டிருந்தாள்.

‘சூரியனை தவிர்க்க கண்களை சுருக்கினாள். நான் சற்று நகர்ந்து அவள் மீது வெய்யில் படாதபடி அவள் முகத்தை மறைக்கும் வகையில் உட்கார்ந்துகொண்டேன்.

‘ஆஹ்... அது நல்லது. உயரமான நிழல் தரும் மரம், நன்றி.’

‘கல்லூரியில் நம்மைப்பற்றி பேசுகிறார்கள். எப்பொழுதும் எப்படி நாம் ஒன்றாக இருக்கிறோம் என்பது பற்றி,’ என்றேன்.

‘அப்போ? பேசட்டுமே. நமக்கிடையில் ஒன்றும் இல்லை என்று நம்மிருவருக்கும் தெரிந்த வரை பரவாயில்லை.’

நான் அதை எதிர்ப்பது போல் உடம்பை திருப்பிக்கொண்டேன். சூரிய ஒளி மீண்டும் அவள் முகத்தில் விழுந்தது.

‘என்ன?’ அவள் முகத்தை கையால் மூடிக்கொண்டாள். ‘என் மரம் எங்கே சென்றது?’

‘மரத்தை யாரும் பாராட்டவில்லை.’

‘என்ன அர்த்தம்?’

‘நமக்கிடையில் எதுவும் இல்லை?’ என்றேன். என் மேலுடம்பு இன்னமும் வளைத்திருந்தது.

‘ஏதாவது இருக்க வேண்டுமா?’ முதலில் நீ முன்பு அமர்ந்திருந்தது போல் உட்கார முடியுமா. நீயும் வினோதமாக இருக்கமாட்டாய், என் சருமமும் வெய்யிலின் குரூரத்திலிருந்து தப்பிக்கும்.’

நான் மீண்டும் நேராக அமர்ந்தேன்.

‘இது மேலானது’ என்றாள். எனக்கு ஒரு தலையணை வேண்டும். கொஞ்சம் முன்னால் வா, ப்ளீஸ், மரமே.’

அவள் தன் தலையை என் மடி மீது வைத்துக்கொண்டாள்.

‘நல்லது. இப்பொழுது உனக்கு என்ன வேண்டும் தலையணை மரமே?’

இது போன்று பல விவாதங்கள் செய்திருக்கிறேன் அவளுடன் கடந்த மாதங்களில். இதை தவிர்ப்பதில் வல்லுநர் ஆகிவிட்டிருந்தான். இது போன்று எதையோ சொல்லி சமாளித்து.

‘உன் ஸ்வெட்டரை என்னிடம் கொடு,’ என்றேன்.

அந்த ஸ்வெட்டரை என் முகத்தில் போட்டுக்கொண்டேன். அது என் முகத்தை மறைத்தது.

‘என்ன?’ என்றாள்.

நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

‘நீ வருந்துகிறாயா, என் உயரமான மரமே?’ என்றாள்.

நான் பதிலளிக்கவில்லை அவள் ஸ்வெட்டரை தன் பக்கம் இழுத்துக்கொண்டாள். அவள் முகமும் அதன் கீழ் வரும்படி.

‘ஆமாம். வருந்துகிறேன்.’

‘என்ன விஷயம்?’ என்றாள். எனக்கு மிக அருகில் இருந்ததால், அவள் முகம், பெரிதாக, தலைகீழாக தெரிந்தது.

‘அனைவரும் இதை அசௌகரியமாக நினைப்பார்கள். நம் இருவர் முகமும் ஒரு ஸ்வெட்டரின் கீழ்,’ என்றாள்.

‘யாரும் கவலை படப்போவதில்லை,’ என்றேன்.

‘அனைவரும் நம்மைப்பற்றி பேசுகிறார்கள் என்று நீ சொன்னதாக நினைத்தேன்.’

எதிர்ப்பில் ஒரு முறை முனகினேன். அவள் சிரித்தாள். நான் அவளை நோக்கி திரும்பினேன். ஒரு நொடியில் தலைகீழாக இருந்த அவள் உதடுகளில் என் உதட்டினை வைத்து முத்தமிட்டேன். ஸ்பைடர் மேன் அப்படித்தான் முத்தமிடுவான். அது சுலபமில்லை. ஒருவரை முதல் முறையாக முத்தமிடுவருக்கு, நான் இதை பரிந்துரைக்க மாட்டேன்.

அவள் குதித்து எழுந்தாள். அவள் எழும்பொழுது அவள் நெத்தி என் முகவாயை இடித்தது. என் உதட்டை கடித்துக்கொண்டேன்.

‘ஹே... அது சரியில்லை.’

நான் முகம் சுளித்தேன்.

என் வாயை பிடித்துக்கொண்டேன். அவள் நெத்தியால் என்னை இடித்தது வலித்தது. இருந்தாலும், என் முதல் முத்தத்தில் இருந்த ஆனந்தத்தை விட அது குறைவாக இருந்தது.

‘உனக்கு அடி பட்டுவிட்டதா?’ என்றாள்.

நான் முகம் சுளித்தேன்.

‘கேளு. என்னை மன்னித்துவிடு. ஆனால், நீ செய்தது என்ன?’

‘ஒரு முத்தம்.’

‘எனக்குத் தெரியும். ஏதற்கு?’

‘எனக்குத் தோன்றியது.’

அவள் எழுந்து நின்றாள் தன் டிபன் பாக்கைஎடுத்துக் கொண்டு நடந்து சென்று விட்டாள். நான் அவள் பின்னால் ஓடினேன். அவள் என்னை தவிர்த்து விட்டு வேகமாக நடந்தாள்.

அவள் கைகளை பிடித்தேன். அவளை விடும்வரை அவள் நடப்பதை நிறுத்தி என்னை முறைத்தாள். மீண்டும் நடக்கத்தொடங்கினாள்.

‘என்னை மன்னித்து விடு, சரியா?’ என்றேன். அவள் வழியை மறைத்தேன். ‘உனக்கு என்னைப்பிடிக்குமென்று நினைத்தேன்.’

‘மாதவ். தயவு செய்து புரிந்துகொள். இதெல்லாம் எனக்கு அசௌகர்யமாக இருக்கிறது.’

‘எனக்கு உன்னை நிஜமாகவே பிடிக்கும், ரியா. நீ எனக்கு முக்கியம். உன்னால் தான் நான் இங்கு உயிருடன் இருக்கிறேன்.’

‘அப்பொழுது நமக்கிடையில் இருப்பதை உணர்ந்து பாராட்டு, அதை கெடுக்காதே.’

‘நமக்குள் என்ன இருக்கிறது? நான் உனக்கு யார்?’

‘நாம் முத்தமிட்டால் ஏதோ உண்டு. இல்லையென்றால் எதுவும் இல்லை அப்படித்தானே?’

என்றாள்.

நான் அமைதியாக இருந்தேன். அவள் என்னை சில வினாடிகள் பார்த்தாள். அவள் ஏமாற்றத்தில் தலை அசைத்து அங்கிருந்து நடந்து செல்லத்தொடங்கினாள். அவள் பிரதான வாயிலை அடைந்து காருக்குள் ஏறிக்கொண்டதைப் பார்த்தேன்.

அப்பொழுது தான் அவள் கார்டிகள் என் கையில் இருப்பதை உணர்ந்தேன்.

அந்த கார்டிகள் சம்பவத்திற்குப்பிறகு அவள் என்னுடன் விளையாட வருவாளா என்று எனக்குத்தெரியவில்லை. அவள் வந்தாள், புது நைக்கி டாப் மற்றும் வெள்ளை நிற ஷார்ட்ஸ் அணிந்து. நான் ஆச்சரியப்பட்டேன். நாங்கள் அதிகம் பேசாமல் விளையாடினோம். வழக்கமாக ஒவ்வொரு ஐந்து நிமிடங்களிலும் பேசுவதற்காக நிறுத்துவோம்... இன்று, எதிரியை போரில் வீழ்த்தும் ஒரு வீரனைப்போல் இருந்தாள்.

‘நான் வருந்துகிறேன், சரியா?’ என்றேன். அவளுடன் விளையாடுவது முன்பு போல் நன்றாக இல்லை.

‘அது பரவாயில்லை,’ என்றாள் ‘அதைப்பற்றி நாம் மீண்டும் பேச வேண்டாம்.’

அடுத்த இருபது நிமிடங்களுக்கு பரிதாபமாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டேன். முடிவில், என் காதுகளைப்பிடித்துக்கொண்டு நடு வளாகத்தில் நின்றேன்.

‘மன்னிக்கணும். நானும் சற்று அதிகமாகவே செய்துவிட்டேன்.’ என்றாள்.

‘நண்பர்கள்?’

இந்த வார்த்தையை தடை செய்ய வேண்டும். ‘ஆமாம். நண்பர்கள்,’ என்றேன்.

அவள் என்னை அணைத்து கொள்ள முன் வந்தாள். நான் பின்னே சென்றேன்.

‘என்ன செய்கிறாய்? இது எனக்கு அசௌகரியமாக உள்ளது. இதை தயவு செய்து கெடுத்துவிடாதே,’ என்றேன் அவளை கிண்டல் செய்தபடி. என் காலை பெரிதாக மிதித்து சத்தம் செய்தேன். அவள் என்னைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

பெண்களை தவிர்த்தால், அவர்கள் உங்கள் பின்னால் வருவார்கள். விசித்திரம். அவளை நான் பார்க்கவில்லை.

அவள் என் பின்னாலிருந்து பேசினாள்.

‘சரி. எனக்குப்புரிகிறது. நான் ஒரு பெண்’ சில சமயங்களில் நாடகம் ஆட அனுமதி உண்டு.

‘நிஜமாகவா?’

‘நானும் மன்னிப்பு கேட்டேன்.’

‘எப்படியோ. உன் கார்டிகள் இன்னமும் என்னிடம் உள்ளது, ரெஸில்’

‘அதை நாளை கல்லூரி கொண்டு வா. அது எனக்கு பிடித்தமான கார்டிகள்.’

‘நீ வந்து அதை எடுத்து கொள்கிறாயா? நீ என் அறையை பார்க்க விரும்பினாய் அல்லவா?’

அவள் புருவத்தை உயர்த்தினாள்.

‘நிஜமாகவா? எப்படி?’

‘அது ஒரு ஏற்பாடு. கண்காணிப்பாளர்களை மகிழ்ச்சிப்படுத்தி உன்னை உள்ளே விரைவில் அழைத்துச்செல்லவேண்டும்.’

‘என்னை திருட்டுத்தனமாக அழைத்துசெல்வாயா?’ கண்களை விரித்து கேட்டாள்.

‘விடுதிக்கு வரும் முதல் பெண்ணாக இருக்க மாட்டாய்.’

நாங்கள் வடக்கு ருத்திராவை நோக்கி நடந்தோம். நாங்கள் ருத்ராராவை அடைந்த பொழுது அவள் நிறுத்தினாள். ‘நாம் மாட்டிக்கொண்டால் என்ன ஆகும்?’ என்றாள்.

‘என்னை வெளியே துரத்திவிடுவார்கள். நீ தப்பித்துக் கொள்வாய். நீ ஒரு பெண். உன் தந்தைக்கு தெரிந்தவர்கள் நிறைய பேர் உள்ளனர்.’

‘அதனால்?’

‘செய்யலாம்.’

நான் கண்காணிப்பாளரிடம் சென்றேன். அவளை குளியறையில் ஒரு பிரச்சனையை பார்க்கச் சொல்லி ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்தேன். அதை மற்றவர்களுக்காக ஏற்கனவே செய்திருக்கிறான் என்பதால் உடனே புரிந்து கொண்டான். அவன் தூரத்தில் ரியாவை பார்த்துவிட்டான்.

‘அவள் வெளியிலிருந்து வந்திருக்கிறாளா அல்லது மாணவியா?’

‘அதுபற்றி உனக்கென்ன?’

‘பிறகு எதுவும் பிரச்சனை வர கூடாதல்லவா?’

‘பிரச்சனை வருமா?’

‘இல்லை. அவள் முப்பது நிமிடங்களில் இங்கிருந்து சென்று விட வேண்டும். புது கண்காணிப்பாளரைப்பற்றி எதுவும் கூற முடியாது.’

அவள் என் அறையின் உள்ளே நுழைந்ததும், எங்களுக்குப் பின் இருந்த கதவை இழுத்து மூடினேன்.

அடிப்படை தேவைகளான ஒரு கட்டில், ஒரு மேஜை, ஒரு சாய்ந்து அமரும் நாற்காலி, உட்கார்ந்து படிப்பதற்கான ஒரு நாற்காலி என்று அத்தியாவசியப்பொருட்களால் என் அறை அலங்கரிக்க பட்டிருந்தது. சுவர்களில் சான்றிதழ்களும் படங்களும் மாட்டப்பட்டிருந்தன.

‘இவ்வளவு சான்றிதழ்கள்,’ என்றாள் அவற்றை ஆராய்ந்தபடி. பள்ளிகளுக்கிடையே நடந்த போட்டிகள் என்று எட்டாம் வகுப்பில் தொடங்கி, தேசிய விளையாட்டுக்கள் (பீஹாரின் எங்கள் அணி எட்டாவதாக வந்திருந்தது) வரை அனைத்தும் இருந்தன.

‘இவை உன் நண்பர்களின் புகைப்படங்களா?’

‘அவர்கள் என் பழைய கூடைப்பந்தாட்ட அணி,’ என்றேன், அவளுக்கு பின்னால் நின்றுகொண்டு.

அவள் தலைமூடி என்னை தொடும் அளவிற்கு மிக அருகில் நின்றேன். இதற்கு முன்னால் நாங்கள் தனியாக இருந்ததே இல்லை.

‘குடும்பப் புகைப்படங்கள் எங்கே?’

என்னுடைய ஸ்டடி டேபிளின் அலமாரியைத் திறந்தேன். துமரன் ராயல் பள்ளியின் ஆண்டு விழா புகைப்படம் ஒன்றை எடுத்தேன். சிகப்பு நிற ஸ்வெட்டர் அணிந்த மாணவர்களுடன் என் அம்மா மேடையில் நின்றுகொண்டிருந்தாள், ‘உங்க அம்மாவா?’ என்றாள் கையில் புகைப்படத்தைப்பிடித்தபடி.

‘அவர் தான் தலைமை ஆசிரியர்.’

‘உன்னிடம் இன்னும் அதிக புகைப்படங்கள் இருக்கிறதா?’

‘இல்லை’ என்றேன், அலமாரியை ஒரு முறை கைகளால் ஆராய்ந்து. வேறொரு கருப்பு வெள்ளை புகைப்படம் ஒன்றைப்பார்த்தேன் ஆனால் மறைத்துவிட்டேன்.

‘அது என்ன?’

‘ஒன்றுமில்லை.’

‘காட்டேன்.’

‘அது குழந்தை பருவத்து புகைப்படம்.’

‘அப்போ நான் கண்டிப்பா பார்க்கணும்.’

என் மீது பாய்ந்தாள்.

‘இல்லை,’ நான் எதிர்த்து அலமாரியை மூட முயற்சி செய்தேன். அவள் சிரித்துக்கொண்டே, புகைப்படத்தைப் பந்தைப்போல் பாவித்து, கூடைப்பந்தாட்டத்தில் விளையாடுவது போல் தடுப்பாட்டம் ஆடினாள்.

வளாகத்தில் நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் தொட்டுக்கொள்வதில் அதிகம் அர்த்தம் இருந்ததில்லை. அறையில் அவளது செயல் என் உடலில் மின்சாரத்தை பாய்ச்சியது. நான் அவளை இருக கட்டி அணைக்க விரும்பினேன், ஆனால் செய்யவில்லை. சென்ற முறை போல் ஒரு நாடகத்தை நான் விரும்பவில்லை.

அவளை படத்தை எடுக்க அனுமதித்து ஒரு பக்கமாக நகர்ந்தேன். அதைப்பார்த்து சிரிக்கத்தொடங்கினாள்.

‘இந்த புகைப்படத்தில் உனக்கு எத்தனை வயது?’

‘நான்கு.’

அந்த படம் என் பெற்றோருடன் நான் எங்கள் மாளிகைக்கு வெளியே நிற்பது போன்ற புகைப்படம். என் அம்மா ஒரு புடவை அணிந்திருந்தாள். அவள் தன் பாதி முகத்தை தன் புடவை தலைப்பினால் மறைத்துக்கொண்டிருந்தாள். நான் ஒரு பனியன் மட்டுமே அணிந்திருந்தேன்.

ரியா கட்டிலில் அமர்ந்தாள். கொலை குற்றத்தை ஆராயும் ஒரு துப்பறியும் நிபுணர் போல் அந்த புகைப்படத்தை ஆராய்ந்தாள். நான் அவளருகில் அமர்ந்தேன்.

‘அது தான் உங்கள் மாளிகையா?’ என்றாள்.

நான் தலை ஆட்டினேன்.

‘அழகாக இருக்கிறது.’

‘அது பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னால். இப்பொழுது இடிந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறது.

அவள் இன்னும் அருகில் வைத்துப்பார்த்தாள். பின்னணியில் ஒரு பசு இருந்தது. இரண்டு

குழந்தைகள் ஒரு முதியவருடன் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தனர்.

‘யார் அவர்கள்?’

‘யாரோ, விருந்தாளிகளாக இருந்திருக்கக்கூடும். நான் சொன்னேனே, மக்கள் தங்கள் குறைகளை எங்களிடம் எடுத்துக்கொண்டு வருவார்கள். அவர்களைப்பொறுத்த வரையில் நாங்கள் இன்னமும் ஆட்சி செய்கிறோம்.’

‘அதை பார்க்க நான் மிகவும் விரும்புவேன்.’

நான் சிரித்தேன்.

‘என்ன?’ என்றாள் திகைப்புடன்.

‘நீ... பிஹாரில்?’

‘ஆமாம். ஏன் கூடாது?’

நான் தலையை அசைத்து மீண்டும் சிரித்தேன்.

‘இதில் இவ்வளவு வேடிக்கையான விஷயம் என்ன?’ என்று கூறி என் இடுப்பை கிள்ளினாள்.

‘நிறுத்து. எனக்கு கூச்சமாக இருக்கிறது’ அடக்கமுடியாமல் சிரித்துக்கொண்டே கூறினேன்.

‘என்னால் இந்த பாதுகாப்பான வாழ்க்கையை விட முடியாது என்று நினைக்கிறாயா?’ என் வயிற்றை நகத்தால் குத்திக்கொண்டே கூறினாள். அவள் கையை பிடித்து இழுத்தேன். சில நொடிகளுக்கு பின்னர் தான் அதை அவள் உணர்ந்தாள்.

‘ஹேய்,’ என்றாள்.

‘என்ன?’

‘நீ என்னை பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறாய்.’

‘நல்ல கவனம்.’

அவள் கண்களில் நேராகப்பார்த்தேன். அவள் முகத்தை திருப்பிக் கொள்ளவில்லை. எனக்கு பெண்களைப் பொறுத்தமட்டில் முன் அனுபவம் இல்லாத பொழுதிலும், இது நல்ல அறிகுறி என்று புரிந்தது.

‘என்ன?’ என்றாள்.

அவளை முத்தமிட முன்னால் சாய்ந்தேன். கடைசி நேரத்தில் அவள் முகத்தை திருப்பிக்கொள்ள என் முத்தம் அவள் கன்னத்தில் பதிந்தது.

‘மாதவ் ஜா,’ என்றாள் ‘நல்லபடியாக நடந்து கொள்’ என்றாள் திடமான குரலில் ஆனால் அன்றைய தினம் புல்வெளியில் நடந்து கொண்டது போல் கோபப்படாமல் கூறினாள்.

‘நான் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டுமோ அப்படித்தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறேன். இதை தான் நான் செய்ய விரும்புகிறேன்.’

‘எல்லா ஆண்களும் இப்படித்தான்,’ என்றாள் என் மணிக்கட்டை அறைந்தபடி.

‘எல்லா ஆண்களையும் அனுபவித்திருக்கிறாயா?’ என் புருவங்களை உயர்த்தினேன்.

‘வாயை மூடு. சரி. நான் மறப்பதற்குள், உன்னை ஒரு பார்ட்டிக்கு அழைக்க விரும்புகிறேன்.’

‘பேச்சை மாற்றாதே.’

‘நீயும் அதிலேயே இருக்காதே’ என்று கூறி என் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டாள். என் ஸ்டடி சேரில் அமர்ந்தாள்.

‘இங்கே வா. என் அருகே,’ என்றேன்.

‘இல்லை சார். நான் உங்களை நம்பவில்லை.’

‘நிஜமாகவா? உன் பெஸ்ட் ஃபிரென்ட்?’

‘ஃபிரெண்டைப் போல் நடந்து கொள்ளாத ஒருவன்,’ என்றாள். முதல் வார்த்தைக்கு அழுத்தம் கொடுத்தாள்.

நான் கால்களை கீழே தொங்க விட்டு தொய்ந்து போனவனாக கட்டிலில் உட்கார்ந்தேன். அலமாரியிலிருந்து ஒரு பந்தை எடுத்து என் சிறு விரலில் சுற்றினேன்.

‘உன்னை ஒரு பார்ட்டிக்கு அழைக்க வேண்டுமென்று கூறினேன். நீ கவனிக்கிறாயா?’ என்றாள்.

‘நீ நம்பாத ஒருவனின் கவனம் உனக்கு ஏன் தேவை?’

‘அடுத்த சனிக்கிழமை, என் வீடு, 100 ஒளரங்கசீப் சாலை,’ என்றாள் தன் உள்ளங்கையை தொடையில் வைத்துக்கொண்டு.

நான் கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டேன்.

‘உன் வீட்டில்?’ என்றேன்.

‘ஆமாம். பார்ட்டி என் வீட்டில்.’

‘உன் பெற்றோரை சந்திக்க வைக்கப்போகிறாயா?’

‘ஆமாம். ஏன்? நிறைய பேர் இருப்பார்கள். அது ஒரு பார்ட்டி.’

‘ஓ... என்ன விசேஷம்?’ மீண்டும் என் பந்தை சுழற்ற தொடங்கினேன்.

‘என் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம்.’

‘உன் பிறந்தநாள் அடுத்த மாதம் தானே. நவம்பர் 1. பாரு? எனக்கு நினைவிருக்கிறது.’

‘அப்பா, நான் அடுத்த வாரம் கொண்டாட வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். எங்கள் குடும்ப நண்பர்கள் இந்த ஊருக்கு வந்திருக்கிறார்கள்.’

நான் தலை அசைத்து பந்தை பார்க்கத்தொடங்கினேன். கைகளை ஒரு முறை வீசி லாவகமாக என் பந்தை எடுத்துக்கொண்டாள்.

‘ஹேய்,’ நான் எதிர்த்தேன்.

‘அதற்கு சரி என்று அர்த்தமா?’

‘இதில் ஏதேனும் கூற எனக்கு வாய்ப்பு இருக்கிறதா?’

பந்தை என் மீது எறிந்தாள். அது என் முகத்தில் படாமல் கழுத்தில் விழுந்தது.

‘இதை ஏதோ தண்டனை போல் தோன்றச் செய்கிறாய். இது ஒரு பார்ட்டிக்கான அழைப்பு,’ என்றாள்.

‘நான் வருவேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை.’

‘என்ன?’

‘வந்து என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொள்.’

நான் கட்டிலைத்தட்டினேன். அவள் கண்களை உருட்டி, எழுந்து நின்று என் அருகில் அமர வந்தாள்.

‘உன்னை பிடித்துக்கொள்ள என் என்னை அனுமதிப்பதில்லை?’ என்று கூறி என் கைகளில் அவளை ஏந்தினேன்.

‘இப்பொழுது தான் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறாயே.’

‘உனக்கு பிடிக்கவில்லையா?’

‘மாதவ்...’ போலீஸ்காரியின் குரலில்.

‘இதில் அப்படி என்ன தவறு?’

‘எனக்கு இதில் பிரச்சனை இருக்கிறது.’

‘பிரச்சனை? உனக்கு ஒன்று தெரியுமா? சரி மறந்து விடு.’

‘பாரு, நீ கேட்கத்தயாராக இல்லை. எப்படியோ, நான் இதற்கு தயாராக இல்லை.’

‘எதற்கு தயாராக இல்லை?’

அவள் தலை அசைத்தாள். என் முகத்தை அவள் அருகில் எடுத்துச் சென்றேன். அவள் என்னைப்பார்த்தாள்.

‘மறுபடியும் நீ ஆரம்பித்துவிட்டாயா. இது என்ன? செய்தாக வேண்டும் என்ற கட்டாயமா?’ என்றாள். நான் மௌனமாக இருந்தேன். லேசான பிரௌன் கண்களால் என்னையே முறைத்து பார்த்தாள்.

‘உன்னை விட எந்த பெண்ணும் எனக்கு முக்கியமாக இருந்ததில்லை.’

அவள் சிரித்தாள்.

‘என்ன?’

‘அதற்கு இரண்டு அர்த்தங்கள் இருக்க வேண்டும். நான் நிஜமாகவே விசேஷமானவளாக இருக்க வேண்டும் இல்லை யென்றால் உனக்கு அதிக வாய்ப்பு கிடைத்திருக்காது.’ என்னால் பதிலளிக்க முடியவில்லை. முன்பக்கம் சாய்ந்து அவள் உதட்டில் மெல்ல என் இதழ்களைப் பதித்தேன். அவள் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கவில்லை. சேர்ந்துகொள்ளவும் இல்லை. அவள் உதடுகள் மிருதுவாகவும் வெதுவெதுப்பாகவும் இருந்தன. மீண்டும் லேசாக முத்தமிட்டேன்.

தன் கைகளை என் மார்பில் வைத்து என்னை பின்னால் தள்ளினாள்.

‘என்ன?’ என்றேன்.

‘நான் கிளம்புவது நல்லது’ என்று சொல்லி எழுந்துகொண்டாள்.

‘ரியா. நாம் முத்தம் கொடுத்துக்கொண்டோம்’ என்றேன் உற்சாகமாக.

அவள் என்னைப்பார்த்தாள். அவள் கண்களின் நிறம் இன்னும் ஆழமானது.

‘உனக்கு பெண்களைப்பற்றி புரியவேயில்லை. இல்லையா?’

‘என்ன?’

‘மிட்டாய் டப்பாவைப் பார்த்த குழந்தைப்போல் தம்பட்டம் அடிப்பது?’

‘ஒரு வகையில். மிட்டாயை விட மேலான ஒன்று.’

‘ஒரு லாலிபாப்பை விட சிறந்தது என்று என்னைப்பற்றி சொன்னது நல்லது.’

‘நான் சிரித்தேன்.’

‘நாம் டேட் செய்கிறோமோ?’

என் சட்டை காலரைப் பிடித்தாள்.

‘மாதவ் ஜா. பெண்களைப்பற்றி புரிந்துகொள், இல்லையென்றால் கற்றுக்கொள். கெடுத்துவிடாதே. புரிகிறதா?’ என்றாள்.

எனக்கு புரியவே இல்லை.

‘புரிகிறது,’ என்றேன்.

‘பை. இப்பொழுது என்னை வழி அனுப்பி விடு.’

நாங்கள் ஓசைப்படாமல் அறையிலிருந்து வெளியே வந்து ருத்திராவின் பிரதான வாயிலை அடைந்தோம். கண்காணிப்பாளருக்கு நன்றி கூறி கிளம்பினோம்.

பீகார் மாநில அணியில் தேர்வு செய்யப்பட்டதே என் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியான நாள் என்று இதுவரை கருதிவந்தேன். ரியாவை முத்தமிட்ட பிறகு அது என் வாழ்வின் இரண்டாவது மகிழ்ச்சியான நாள் ஆனது.

‘ஹா ஸ்டெலுக்கு உள்ளே பெண்ணா?’ ஆஷு என் முதுகை தட்டினான். ‘எப்பேர்ப்பட்ட பையன் டா நீ?’

என் விடுதி நண்பர்கள் என் அறைக்கு வந்திருந்தார்கள். குண்டு ஆஷு என் கட்டிலில் உட்கார்ந்து அதை அழச்செய்தான். அவன் முதுகில் அடித்தது இன்னமும் வலித்தது.

ஆஷு, ரமண் மற்றும் ஷைலேஷ், ருத்திராவில் என் உள் வட்ட நண்பர்கள் ஆகியிருந்தனர். ரியாவால் எப்பொழுதும் என்னுடன் இருக்க முடியவில்லை. அப்படிப்பட்ட நேரத்தில் நான் இவர்களுடன் இருந்தேன்.

‘நீங்கள் எப்படி கண்டுபிடித்தீர்கள்?’ என்றேன்

‘என்னால் இன்னமும் பெர்ஃபியூமின் வாசனையை உணர முடிகிறது. சொல்லி கார்ட்டுன் படங்களில் வருவது போல் மோப்பம் பிடித்தான், ரமண். அனைவரும் சிரித்தனர்.

நாங்கள் நால்வரும் பீகார் மற்றும் ஜார்கண்டை சேர்ந்தவர்கள். யாருமே ஸ்டீவன்ஸ் வர்கத்தை சேர்ந்தவர்கள் போல் இல்லை. உதாரணத்திற்கு ஸ்டெபின்சில் யாருமே போஜ்புரி படம் பார்த்ததாய் கூறிக்கொள்ள மாட்டார்கள். உங்களுக்கு அது மிகவும் பிடிக்கும். அந்த காலத்து முகமத் ரஃபி பாடல்களிலிருந்து இந்த காலத்து ஃப்ரிதம் பாடல்கள் வரை எங்களுக்கு பிடிக்கும். மைகேல் ஜாக்சனின் பீட்டிட் பாடலை தவிர்த்து வேறு எந்த பாடலும் எங்களுக்கு புரிந்ததில்லை. கண்டிப்பாக, இதையெல்லாம் சக மாணவர்களுடன் நாங்கள் பகிர்ந்து கொண்டதில்லை. யாரேனும் நல்ல ஆங்கில படமோ அல்லது தான் வாங்கிய சி டி பற்றிப் பேசினால், ‘ஆமாம், ஆமாம், நல்லது,’ என்று தலையை ஆட்டுவோம்.

‘உளறல். நானும் ரியாவும் கூடைப்பந்தாட்டம் விளையாடி விட்டு நேராக இங்கு வந்தோம். பெர்ஃபியூம் இல்லை,’ என்றேன்.

‘ஒரு பெண்ணின் வியர்வை கூட பெர்ஃபியூம் போல இருக்கும்,’ என்று ஷைலேஷ் கூறினான். பந்தை அவன் தலையில் அடித்தேன். செவ்வக வடிவ கண்ணாடி தரைக்குப் பறந்தது. அவன் வலியில் கத்திக்கொண்டே தலையை பிடித்துக்கொண்டான்.

‘என்னை கொல்லப்பார்க்கிறாயா?’ என்றான். அவன் மூக்கு கண்ணாடியை மீண்டும் அவன் மூக்கின் மீது வைத்தேன்.

‘ரியாவைப்பற்றி அப்படி பேசுவதை நிறுத்து,’ என்றேன்.

‘ஓ... அவளை பாதுகாக்கிறாயா?’ ஷைலேஷ் கூறினான்.

எங்கள் நால்வரில் ஷைலேஷின் ஆங்கிலமே சிறந்தது. அவன் ஹிந்தி பேசுவதை விரும்பினாலும், ஆங்கிலத்தில் பேசும் பொழுது, மற்ற ஸ்டெபன்ஸ் மாணவர்களைப் போல் தோன்றுவான்.

‘அப்போ, நீங்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்கிறீர்களா? விஷயங்கள் மேற்கொண்டு போகிறதா?’ ஷைலேஷ் கூறினான்.

‘என்ன?’ என்றேன்

ஆஷு சிரித்தான்.

‘உன்னை கேலி செய்கிறான்,’ ரமண் கூறினான். அவன் சமீபத்தில் கற்றுக்கொண்ட கெட்ட வார்த்தையை உபயோகிப்பதை விரும்பினான். அதுவும் நிறையவே.

‘ஏதாவது நடந்ததா?’ ஆஷு கேட்டான்.

நான் தோள்களை குலுக்கினேன்.

‘என்ன? ஆஷு கூறினான். ‘டேய் பி எம் டபுள் யூ 5 சீரிஸ் ரியா சோமானியுடன் ஏதாவது செய்தாயா?’

‘அப்படி பெரிதாக ஒன்றும் நடக்கவில்லை,’ என்றேன். ‘நிறுத்துங்கள் அனைவரும்.’

‘அவள் உன் கேரல் ஃபிரென்டா?’ ஷைலேஷ் கூறினான். ‘பாதி கல்லூரி உங்களைப்பற்றி பேசுகிறது.’

‘எனக்குத்தெரியாது,’ என்றேன்

‘உனக்குத் தெரியாதா?’ ஆஷு கேட்டான்.

‘அவள் தெளிவாக இல்லை.’

‘நீ?’

நான் மௌனமாக இருந்தேன்.

‘நீ அவளை காதலிக்கிறாயா?’ ஆஷு கேட்டான்.

நான் ஆஷுவைப்பார்த்து புன்னகைத்தேன். முட்டாள்தனமான கேள்வியை கேட்டிருந்தான். நான் அவளை காதலிக்கிறேனா? சூரியனை இந்த கிரகம் சுற்றி வருகிறதா? இரவை பகல் தொடருமா?

‘போயாச்சு. நீ தொலைந்து போயாச்சு. அது உன் முகத்தில் தெரிகிறது,’ ஆஷு கூறினான். அவன் கட்டிலைத்தட்டி மற்றவர்களை சேர்ந்து கொள்ளும்படி அழைத்தான்.

‘இந்த மாதிரியான பெண்களுடன் ஜாக்கிரதையாக இரு’ ஷைலேஷ் கூறினான்.

‘என்ன...?’ என்றேன் எரிச்சலாக. ‘எந்த மாதிரியான பெண்? உன் ஷூ வை என் மெத்தையிலிருந்து எடு.’

நான் ஸ்டடி டேபிளில் அமர்ந்து பந்தை மீண்டும் பிடுங்கிக் கொண்டேன்.

‘பணக்கார வகை. அவர்களுக்கு நேரத்தை கடத்த விளையாட்டுப் பொருட்கள் தேவை.’ என்றான் ரமண்.

‘பொம்மையா? நான் அவள் பெஸ்ட் ஃபிரென்ட். அதுமட்டு மல்லாமல் அவள் வித்தியாசமானவள். பணத்தில் குறியாக இருப்பவள் இல்லை,’ என்றேன்.

‘அவள் தந்தை யாரென்று தெரியுமா உனக்கு?’ கண்ணாடியை சரி செய்துகொண்டே ஷைலேஷ் கேட்டான்.

‘யாரோ பெரிய புள்ளி. மார்வாடி பிசினஸ் மேன்,’ என்றேன்

‘சோமானி உள்கட்டமைப்பு. உன் பெண்ணின் அண்ணாவும் அப்பாவும் ஐந்தாறு கோடிக்கு சொந்தமானவர்கள்,’ ஷைலேஷ் கூறினான்.

ஆஷுவும் ரமணும் விசில் அடித்தனர்.

‘ஐந்தாறு கோடி!’ என்றான் ரமண். ‘அவள் ஏன் இங்கு இருக்கிறாள்? அவளுக்கு ஏன் படிப்பு தேவை?’

நான் ஒரு குஷனை ரமண் மீது எறிந்தேன்.

‘என்ன ஒரு பிற்பட்ட இடத்தை சேர்ந்தவன் நீ என்று காட்டிவிட்டாய்? கிராமத்து மக்களை நினைவு படுத்துகிறாய். வேறு காரணங்களுக்காகவும் படிப்பார்கள், இல்லையா?’

‘என்ன காரணங்கள்?’ கூறிக்கொண்டே கழுத்தை என் பக்கம் திருப்பினான் ஆஷு.

‘அதைத்தான் அவள் யோசித்து கொண்டிருக்கிறாள். அவள் ஆசைகள், கனவுகள்...’

‘அவளுக்கு உன் ஆசைகள் தெரியுமா? இந்த விடுதியின் உடைந்த சப்தமிடும் கட்டிலில் அவளை இட துடிக்கும் தன் பெஸ்ட் ஃபிரெண்டின் ஆசைகள்.’

ஆஷு இடமும் வலமும் நகர்ந்து கட்டிலை சப்தமிட செய்தான்.

அனைவரும் சிரித்தனர்.

‘வாயை மூடுங்கடா...’

என் வாழ்வில் நடப்பதைப்பற்றி புரிந்துகொள்ள எனக்கு உண்மையான ஆலோசனை தேவைப்பட்டது.

‘அவள் தன் பிறந்தநாள் விழாவிற்கு என்னை வீட்டிற்கு அழைத்திருக்கிறாள்.’

மூவரும் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

‘நாங்களும் வரலாமா?’

‘முடியாது.’

‘நீ உதவாக்கரை,’ ரமண் கூறினான்.

‘நான் போக வேண்டுமா என்பது தான் கேள்வி,’ என்றேன்

‘என்ன?’ ரமண் கூறினான் ‘கண்டிப்பாக போகவேண்டும். அவள் எங்கு தங்குகிறாள்?’

‘ஒளரங்கசிப் சாலை. எங்கே இருக்கிறது?’

‘வசதியான குடியிருப்புக்கள் இருக்கும் பணக்கார இடம். லுட்யன்ஸ் டெல்லி.’

‘பார்த்தாயா? அதனால் தான் கேட்கிறேன், நான் போக வேண்டுமா?’

‘ஏன் கூடாது?’

‘அங்கு அவள் இனத்தவர்கள் இருப்பார்கள். அனைவரும் என்னைப் பார்க்க போகிறார்கள்.’

‘அதைப்பற்றி உனக்கு பயமா?’ ஆஷு சிரித்தான். ‘நான் நீயாக இருந்தால் பயப்படுவேன்.’

‘வாயை மூடு குண்டு’ ஷைலேஷ் கத்தினான். ‘கேளு. நீ போக வேண்டும். இந்த பெண்ணுடன் நெருங்கி பழகவிரும்பினால், எப்படியும் ஒரு நாள் இவர்களை சந்தித்து தானே ஆக வேண்டும்?’

‘அவர்கள் என்னைப் பற்றி மோசமாக நினைப்பார்கள். அவர்களைப்போல் என்னால் பேசவோ, ஆடை அணியவோ முடியாது.’

‘என்ன பைத்தியக்காரத் தனம். ஒரு வெள்ளை சட்டை அணிந்து செல். என் சட்டையை எடுத்துக்கொள்,’ என்றான் ஷைலேஷ்.

நான் மௌனமாக இருந்தேன்.

‘சீக்கிரமே முடித்துக்கொள்,’ ரமண் சொன்னான்.

‘அதற்கு என்ன அர்த்தம்,’ என்றேன்.

‘டேய். அவள் பணக்கார குடும்பம் ஒரு கிராமத்தானை ஒருபொழுதும் ஏற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை. எனக்கு, உனக்கு மற்றும் இங்குள்ளவர்களுக்கு அது நன்றாகத் தெரியும்,’ என்றான் ரமண்.

‘இந்த பையன் மாநில அளவில் கூடைப்பந்தாட்டம் ஆடுபவன். ஸ்டிபன்ஸில் படிப்பவன். அதற்கு ஒரு முக்கியத்துவமும் இல்லையா?’ வைஷ்ணவ கேட்டான்.

ரமண் ஏளனமாக சிரித்தான்.

‘இருந்தாலும் பிஹாரை சேர்ந்த ஒரு வயல்காட்டுப்பிள்ளை தானே’ என்றான்

நான் நடுங்கினேன். பெரிய ஆடம்பர மாளிகையில் பணக்கார பெற்றோர்களின் உருவம் என் கண் முன்னே வந்தது.

‘அவன் நம்பிக்கையை நீ உடைக்கிறாய்,’ என்றான் ஆஷு. ‘அவன் அவளை காதலிக்கிறான், சரியா?’

‘அதனால்?’ ரமண் கேட்டான்.

‘அவள் இவனது அறைக்கு வந்திருக்கிறாள் இல்லையா?’ என்றான் ஆஷு. ‘மாதவ், நீ பிஹாரை சேர்ந்தவன் என்று தெரிந்து கொண்டே அவள் உன் அறைக்கு வந்தாள் இல்லையா?’

‘அவளுக்கு பீகார் போக வேண்டுமாம்,’ என்றேன்.

‘பாரு...’ என்றான் ஆஷு.

ரமண் தன் கண்களை உருட்டினான்.

‘பார்ட்டிக்குப்போ... குறைந்தபட்சம் ஓசி உணவு கிடைக்கும்,’ என்று கூறி ஆஷு மீண்டும் என் முதுகைத் தட்டினான். குண்டு அடித்தால் பல நாட்களுக்கு வலிக்கின்றது.

ஒளரங்கசிப் சாலையை அடைய இரண்டு பேருந்துகள் எடுத்துக் கொண்டேன். அங்கு என்னால் சாதாரண வீடுகளை பார்க்கமுடியவில்லை, பிரம்மாண்டமான வீடுகள் தான் இருந்தன. ஒவ்வொரு வீடும் நிறுவனம் போல் இருந்தது, தனியார் வீடுகள் போலில்லை.

100 ஒளரங்கசிப் சாலை கருப்பு கடப்பாக்கல்லில் தங்க நிறத்தினால் எழுதப்பட்டிருந்தது. மறைமுகமான வெளிச்சம் பெயர்பலகையில் விழுந்தது, சோமானி என்று மட்டுமே எழுதப்பட்டிருந்தது. நான் ஷைலேஷின் கோட் மற்றும் சட்டையை கடன் வாங்கியிருந்தேன். நான் என் உடையை சரி செய்து கொண்டேன்.

அக்டோபர் மாத இரவுகள் குளிரத்தொடங்கியிருந்தன. நான் வாயில்காவலனை நெருங்கினேன்.

‘உன் பெயர் என்ன?’ என்றான் அவன் பீஹாரியைப்போல் உச்சரிப்புடன். அவன் தன் வலது கையில் வீட்டிற்குள் மட்டுமே பேசுவதற்காக உபயோகப்படுத்தும் இன்டெற்காமை ஏந்தியிருந்தான்.

‘மாதவ். மாதவ் ஜா. நான் ரியாவின் நண்பன்.’

காவலாளி என்னை மேலும் கீழும் பார்த்தான். இன்டெர்காமிற்குள் பேசினான். ‘ரியா மேடமின் நண்பன். உள்ளே அனுப்பப்படுமா?’

காவலாளி நிறுத்தி என்னைப்பார்த்தான்.

‘என்ன?’ என்றேன்.

‘காத்திரு. அவர்கள் பதிலுக்கு அனுமதி கொடுப்பார்கள்.’

‘இங்கு பார்ட்டி இல்லையா?’

‘ஆமாம். பின் தோட்டத்தில். வேலைக்காரி பார்த்துவரச்சென்றிருக்கிறாள்.’

கல்லூரியில் ரியாவை காண்பதற்கு எந்த பாதுகாப்பு நிலைகளையும் தாண்ட வேண்டி இருந்ததில்லை. அங்கு நின்றுகொண்டு காத்திருப்பது சற்று கூச்சமாக இருந்தது. அதனால், காவலாளியுடன் உரையாடத்தொடங்கினேன்.

‘நீ பிஹாரை சேர்ந்தவனா?’ என்றேன்.

‘ஆமாம். முன்கேறைச் சேர்ந்தவன். நீ?’

‘தும்ரன்.’

‘நீ ரியா மேடமுடைய நண்பனா?’ என்றான். ஏளனமான குரலில். தாழ்ந்த வர்கத்தைசார்ந்த ஒருவன், அதே வர்கத்தை சார்ந்த மற்றவனை கண்டுகொள்ள முடியும்.

‘ஒரே கல்லூரி,’ என்றேன். ஆமோதிப்பதைப்போல் தலை அசைத்தான் அந்த காவலாளி. இப்பொழுது ரியா என்னுடன் நட்பு கொள்ள முடியுமென்று அவனுக்கு புரிந்தது.

இண்டர்காம் ஒலித்தது.

‘போ,’ என்றான் காவலாளி, விமான போக்குவரத்து கட்டுப்பாட்டிலிருந்து அனுமதி கிடைத்தது போல்.

நான் உள்ளே நுழைந்தேன். ஒரு வேலைக்காரி தன்னை பின்தொடரும்படி சைகை செய்தாள். ஐந்து விலை உயர்ந்த வாகனங்கள். ஒரு அவுடி, இரண்டு மெர்சிடிஸ் பென்ஸ், ஒரு பென்டலே மற்றும் ரியாவின் பி எம் டபுள் யூ வளாகத்திற்குள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது.

உள்ளே நுழைந்தும், மின்னும் அழகிய வெள்ளை நிற பளிங்கு தரையினாலான ஒரு பெரிய வரவேற்பறையில் நான் நிற்பதைக் கண்டேன். பதினைந்தடி உயர உள் மேற்கூரையில் இருந்து மின்னும் விளக்குகள் கொண்ட சண்டெலியேர் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. விலை உயர்ந்த பட்டினால் ஆன மூன்று சோஃபா செட்டுகள் யூ வடிவத்தில் போடப்பட்டிருந்தன. தேக்கு காஃபி டேபிள் ஒன்று அறையின் நடுவில் இருந்தது. ராஜ குடும்பத்தினரிடம் பணம் இருந்தால், இப்படித்தான் அவர்களது உண்மையான அரண்மனை இருக்கும். உடைந்து விழும் சுண்ணாம்பு மற்றும் பிளந்த தரையுடன் இருக்கும் என் வீடு நினைவிற்கு வந்தது. சண்டெலியேர்களை மறந்துவிடுங்கள். ஐந்து மணி நேரத்திற்கு குறைவாக மின் வெட்டு இருந்தால் நாங்கள் மகிழ்ச்சி அடைவோம்.

திடீரென்று, இந்த ஆடம்பரத்திற்கு நடுவில், தனிமையில் இருப்பது போல் உணர்ந்தேன். என் வீடு, ஹாஸ்டல் விடுதி மற்றும் என் அம்மாவை ஒரே நேரத்தில் மிஸ் செய்தேன். இந்த வர்கம் என்பது எப்படி வேலை செய்கிறதென்பது வேடிக்கையான ஒன்று. உயர்ந்த இடத்தில் நிறுத்தப்பட்டால், நம்முள் ஒரு பகுதி பயந்து தனிமையில் வாடும்.

‘இந்தப் பக்கம் வாங்க,’ ஸ்தம்பித்து நின்ற என்னிடம் அந்த வேலைக்காரி கூறினாள்.

நாங்கள் பின் தோட்டத்தை அடைந்தோம். குளிரந்த காற்றும் உரத்த இசையும் என்னை

வரவேற்றது. கூடைப்பந்தாட்ட கோர்ட் அளவிலான நன்கு சீரான புல்வெளியுடன் கூடிய தோட்டம் சிறு விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. வெள்ளை நிற கையுறைகள் அணிந்த வேலையாட்கள் உணவு மற்றும் மது பானங்கள் தரும் இடத்தை கண்காணித்து கொண்டிருந்தனர். வலது பக்க மூலையில், சிறிய நீச்சல் குளத்தில் தண்ணீர் ஜொலித்தது. ஏறத்தாழ அங்கிருந்த எண்பது விருந்தினர்களில் முக்கால் வாசி விருந்தினர் அந்த நீச்சல் குளத்தையே சுற்றி நின்றிருந்தார்கள். அனைவரும் ஏதோ ஆடை கண்காட்சியில் பங்கேற்பவர்கள் போல் ஆடைகள் அணிந்திருந்தனர்.

மக்கள் சிறிய கூட்டங்களில் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அனைவரும் மிக மகிழ்ச்சியாக இருப்பது போல் தோன்றினார்கள்.

என்னை அழைத்த உயரமான பெண்ணைத்தேட சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன்.

இருந்தாலும் இந்த பார்ட்டியில் மூன்று அங்குல ஹீல்ஸ் அணிந்ததால் பல உயரமான பெண்கள் இருந்தார்கள்.

‘ஹேய் மாதவ்,’ அவள் குரல் எனக்கு கேட்டது.

தொலைவிலிருந்து கை அசைக்கும் ரியாவைப்பார்க்க என் கண்களை சுருக்கினேன்.

அவள் என் பக்கம் நடந்து வந்தாள். முட்டிக்கு மேல் ஆறு அங்குல இடைவெளியில் முடிந்த ஒரு திராட்சை நிற உடை அணிந்திருந்தாள். லேசாக மேக் அப் செய்துகொண்டிருந்தாள். நாள்தோறும் இருப்பதை விட அவள் முகம் இன்னமும் அதிக அழகாக இருந்தது. வைரமும் வெள்ளை கற்களும் கொண்ட தொங்கும் காதணிகளும், அதற்கு ஏற்றாற்போல் நெக்லஸ் மற்றும் பிரேஸ்லேட் அணிந்திருந்தாள். அவள் பூசியிருந்த சிகப்பு லிப்ஸ்டிக் அவள் உதட்டை, வழக்கத்தை விட அதிக முழுமையாக காட்டியது. இந்த உடுகளை ஒரு வாரம் முன்பு நான் முத்தமிட்டிருந்தேன் என்பதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

எப்பொழுதும் போல் என்னை அணைத்துக் கொண்டாள். இத்தனை பேருக்கு நடுவில் அது விசித்ரமாக இருந்தது.

‘ஏன் இவ்வளவு நேரம்?’ என்றாள்.

‘பேருந்து பாதைகள் தெரிந்து கொள்ள தடுமாறினேன்.’

‘நான் கார் அனுப்புகிறேன் என்று சொன்னேனே. நீயும் உன் கர்வமும், ‘என்றாள்’ எப்படியோ, வா.’

அவள் என் கையைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு கூட்டத்திற்கு நடுவில் அழைத்துச்சென்றாள். அவள் நண்பர்கள் இருந்த பக்கம் நீச்சல் குளத்திற்கு நடந்து சென்றோம்.

‘கரிமா. ஆயீஷா மற்றும் ரசித்தா. உனக்கு தெரியும் இல்லை?’ என்றாள் ரியா.

‘ஆமாம். கஃபேவில் சந்தித்துள்ளோம்.’

‘கண்டிப்பா,’ என்றாள் ஆயீஷா. அவள் தன் நெற்றியிலிருந்து முடியை நகர்த்திக்கொண்டாள். மூன்று பெண்களும் விலை உயர்ந்த ஆடைகள் அணிந்து நடுநடுவே எந்த காரணமும் இல்லாமல் சிரித்துக்கொண்டிருந்தனர். கருப்பு நிற உடை அணிந்திருந்த மற்றொரு பெண்ணை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

‘இது யாமினி. நாங்கள் மாடர்ன் பள்ளியில் படிக்கும் பொழுது சிறந்த தோழிகள்,’ யாமினியை கட்டிக்கொண்டு கூறினாள்.

‘ஆமாம். இப்பொழுது நீ தான் பெஸ்ட் பிரென்டாமே எனக்கு போட்டியாக,’ என்றாள் யாமினி கண்களின் மேல் விழுந்த வளைந்த முடியை ஊதித்தள்ளியபடி.

‘ஷூ...யாமினி,’ என்றாள் யாமினி. என் பக்கம் திரும்பி ‘அவள் உன்னை கேலி செய்கிறாள். நீங்கள் இருவருமே எனக்கு பட்டீஸ்.’

நான் பட்டீஸ் என்ற வார்த்தையை வெறுத்தேன். பட்டீஸ் என்பது ஒன்றின் அருகே மற்றொரு ஸ்டூடென்ட் பொம்மையை வைத்தது போன்றது. எந்த ஒரு காதல் உணர்வும் இல்லாமல்.

எங்களது முதல் முத்தத்திற்குப்பிறகு ரியா எங்கள் உறவை பற்றி வெளிப்படையாக இருப்பாள் என்று நினைத்திருந்தேன்.

ரியாவிடம் ஒரு பரிசை கொடுத்தேன்.

‘ஓ... நன்றி. ஆனால் என் பிறந்த நாள் அடுத்த மாதம் தானே’ என்றாள்.

அவள் என்னை கேட்காமல் பரிசை பிரித்தாள். ‘என்ன இது?’ என்றாள், உள்ளே இருந்த துணியை ஸ்பரிசித்து பார்க்க முயற்சிசெய்து கொண்டே.

‘அது ஒரு ஷால். பெரிய பரிசு வாங்கும் அளவிற்கு என்னிடம் பணம் இல்லை. குளிர் காலம் வருகிறபடியால் இது ஒரு நல்ல பரிசாக இருக்கும் என்று நினைத்தேன். அதுமட்டுமில்லாமல், என்னுடைய 500 ரூபாய் பட்ஜெட்டுக்குள் வந்துவிட்டது.’

‘எவ்வளவு நல்ல எண்ணம். இது என்னை கதகதப்பாக வைக்கும்,’ முகத்தில் பெரிய புன்னகையோடு ரியா கூறினாள்.

‘நீ நன்றாக கூடைப்பந்தாட்டம் விளையாடுவாய் என்று கேள்விப்பட்டேன். அவளை தோற்கடிக்க முடியுமா?’ என்றாள் யாமினி.

‘நான் முயற்சி செய்கிறேன்,’ என்றேன்.

‘அவன் அடக்கமாக பேசுகிறான். அவன் மாநில அளவிலான விளையாட்டு வீரன். சீக்கிரமே கல்லூரி அணி தலைவனாகப் போகிறான்.’

‘அழகிய கல்லூரித்தலைவன்’ யாமினி சிரித்தாள்.

ஒரு வெய்ட்டர் தட்டு நிறைய சிற்றுண்டிகள் கொண்டு வந்தான்.

‘அது என்ன?’ என்றேன்.

‘சூஷி,’ என்றான் வெய்ட்டர்.

அந்த வார்த்தையை நான் அதற்கு முன்னர் கேட்டதே இல்லை. நான் திடுக்கிட்டவனாய்ப் பார்த்தேன்.

‘இது சாதத்தின் மீது மீன்,’ என்றாள் யாமினி.

நான் ஒரு துண்டு எடுக்க கையை நீட்டினேன்.

‘சமைக்கப்படாத மீன்,’ ரியா கூறினாள்.

‘என்ன?’ என்று கூறி கையை பின்னுக்கு இழுத்தாள்.

பெண்கள் சிரிப்பில் வெடித்தார்கள்.

‘அது பரவாயில்லை. ஐப்பானிய உணவு. நானும் சாப்பிட மாட்டேன்,’ என்றாள் ரியா.

‘உன் குடும்பத்தினர் சைவம் தானே?’ என்றேன்.

‘ஆமாம். ஆனால் எங்கள் விருந்தாளிகள் சைவமில்லை. இது அவர்களுக்காக. வா, உன்னை சிலருக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன். ‘ரியா என் கையை பிடித்து இழுத்தாள்.

‘ஹேய் ரியா. ஒரு நொடி,’ ஆயிஷாபின்னாலிருந்து குரல் கொடுத்தாள்.

ரியா தன்னை மன்னித்துக்கொண்டு பின்னால் சென்றாள். ஐந்து பெண்களும் அவர்களுக்குள் கைகளை ஆட்டி, கண்களை உருட்டி பேசிக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு நேரத்தில், ரியாவைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் சிரித்தனர். மற்றவர்களுக்கு இருந்தது போல அவளுக்கு அது வேடிக்கையாக தோன்றவில்லை போலிருந்தது.

‘மன்னிக்கணும்,’ என்னிடம் திரும்பி சேர்ந்துகொண்டாள், ‘நீ நன்றாக அனுபவிக்கிறாயா?’

‘அழகான நவீன வீடு உன்னுடையது’ என்றேன், நாங்கள் தோட்டத்தின் மறு முனைக்கு நடந்தோம்.

‘என் அப்பா மற்றும் என் சித்தப்பாக்களின் வீடு, என்று தானே சொல்லவருகிறாய்?’

‘இருந்தாலும்... நல்ல இடம். நன்றி,’ என்றாள். ‘உன் நேரம் நல்லபடியாக போகிறதா?’

‘நான் உன்னுடன் இருக்கிறேன். அதைத்தான் நல்ல நேரம் என்று சொல்கிறேன்.’

அவள் என் முதுகைத்தட்டி சிரித்தாள்.

‘அப்போ...நான் யாரை சந்திக்கப்போகிறேன்?’ என்றேன்.

‘அப்பா, அம்மா சில நண்பர்கள்.’

‘அம்மாவையும் அப்பாவையும்மா?’ என்றேன்.

ஒவ்வொரு ஆணுக்கும் பெண்ணின் பெற்றோரை சந்திப்பது என்றால் பயம். அதற்கு ஒரு அறிவியல் பெயர் உண்டு - சாஸ்ரஃபோபியா.

நாங்கள் பாரை அடைந்தோம். ஐம்பது வயதாக இருக்கக்கூடிய, தனியாக தெரிந்த ஒரு தம்பதி விருந்தினர்களுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

ரியாவின் பெற்றோர் கையில் சாம்பைன் கோப்பைகளை ஏந்தி இருந்தார்கள். டைடன் கடிகார விமர்சனங்களில் வரும் ஜோடி போல் இருந்தார்கள். நன்கு இஸ்திரி செய்யப்பட்ட உடைகள் மற்றும் அதற்கேற்ற அக்ஸ்சரீஸ் அணிந்து இருந்தார்கள்.

ரியாவின் தந்தை கழுத்து வரை மூடப்பட்டிருந்த சூட் மற்றும் தங்க வளையம் கொண்ட கண்ணாடியும் அணிந்திருந்தார். ரியாவின் தாய் தங்க நிற பட்டு சேலை உடுத்தி இருந்தாள்.

‘ரியா. இங்கிருக்கிறாய்...’ என்றார் மிஸ்டர் சோமானி.

அவர் தன் பெண்ணின் தோளில் கைப்போட்டு ‘ரோஹன் உன்னைத்தேடிக்கொண்டிருக்கிறான்,’ என்றார்.

ரியா தன் தந்தையின் அணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு ஒரு அடி நகர்ந்தாள்.

‘ஹாய் ரோஹன். எப்பொழுது வந்தாய்?’

ரோஹன் இருபதுகளில் இருந்த ஒரு அழகிய வாலிபன். ஜெல் கொண்டு தன் தலை முடியை சீராக அமைத்திருந்தான். அவன் கருப்பு நிற ஃபார்மல் சட்டை அணிந்திருந்தான்.

‘இரண்டு நிமிடங்கள் முன்னரே. ஃபேசியல் செய்ய பார்லரில் நேரம் எடுத்துக்கொண்டார்கள்’ என்றான். பிரிட்டன் நாட்டு பாணியில் உச்சரிப்பு இருந்தது.

ரோஹன் சண்டக் லண்டனில் இருந்து மூன்று நாட்கள் முன்னர் வந்ததாக கேள்விப்பட்டேன். இந்த ஒரு வார பயணத்தில் அவனும் அவன் அம்மாவும் ரியாவின் வீட்டில் தங்கி இருக்கிறார்கள். ஒரே ஊரான ஜெய்பூரை சேர்ந்த சோமானி மற்றும் சண்டக் குடும்பத்தினர் மூன்று தலைமுறைகளாக நண்பர்கள். சண்டக் குடும்பத்தினருக்கு லண்டனில் விருந்தோம்பல் வணிகத்தில் இருந்துவருகிறார்கள்.

சோமானி குடும்பத்தைப்போல் இவர்களும் பணக்காரர்கள் என்று அறிந்துகொண்டேன்.

‘அது பரவாயில்லை இளைஞனே,’ என்று கூறி அவன் முதுகை தட்டினார் ரியாவின் அப்பா. ‘நாங்கள் உன்னை நினைத்து பெருமைப்படுகிறோம்.’

இரண்டு வருடங்கள் முன்பு இறந்து போன ரோஹனின் தந்தையின் கதையை ரியாவின் அப்பா கூறினார். இளம் வயதில் ஹோட்டல் பொறுப்பை ஏற்று மிகவும் அபாரமாக தொழிலை நடத்தி வருகிறான், ரோஹனும் ரியாவும் இந்த கதையை பல முறை கேட்டிருப்பார்கள் போல் தோன்றியது. இருவரும் சங்கடப்பட்டார்கள். மிஸ்டர் சோமானி மூன்று நிமிடங்களுக்கு தொடர்ந்தார். நான் அதை கடிகாரத்தில் குறித்தேன்.

‘அது பரவாயில்லை அங்கிள். என் அம்மாவுக்காக அதை செய்கிறேன். அவ்வளவு தான்,’ என்றான் ரோஹன்.

ரியாவின் அம்மா முழு நேரமும் மிஸ்டர் சோமானியின் அருகில் நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

‘அதனால், இருபத்தி நான்கு வயதில், லண்டனில் நானூறு அறைகள் கொண்ட ஆறு ஹோட்டல்கள் நடத்தி வருகிறாய், ஏழாவதாக ஒன்றை தொடங்க திட்டமிட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய். நான் உன்னை குறித்து பெருமைப்படுகிறேன், மகனே,’ என்றார் மிஸ்டர் சோமானி, தன் அஞ்சலியை முடித்துக்கொண்டு.

என்னிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப்பட்டதைப்போல், அதீத பிரமிப்பும் பாராட்டையும் தெரிவிக்கும் வகையில் நான் என் முகத்தை வைத்துக்கொண்டேன்.

‘உங்களிடம் ஒண்ணு சொல்லிக் கொள்கிறேன், என் மகள் ரியாவும் எந்த வகையிலும் குறைந்தவள் இல்லை,’ என்றார் மிஸ்டர் சோமானி. ரியா அவரை தடுத்தாள்.

‘அப்பா, நிறுத்துங்க.’ அவள் தன் அப்பாவை நிறுத்திய விதம் சிறிது கடுமையாகவும் மரியாதை குறைவாகவும் இருந்தது. மிஸ்டர் சோமானி சிரித்து அவளை பேச அனுமதித்தார்.

‘அப்பா. நீங்கள் என் நண்பனை சந்திக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். மாதவ் என் கல்லூரியிலிருந்து. மிஸ்டர் சோமானி என்னை பார்த்தார். ஹலோ சொல்லும் முன் ஒரு நொடி நிறுத்தி என்னைப்பார்த்தார். நான் ஷைலேஷின் சிறந்த கோட் மற்றும் சட்டை அணிந்திருந்தும் அது மற்ற விருந்தாளிகளின் ஆடைகளுக்கு ஈடாக இல்லை.

மிஸ்டர் சோமானி தன் குறைகூற முடியாத சுவையுடன், நான் அணிந்திருந்த ஆடை ஒரு டிசைனர் ஆடை இல்லை என்பதை அறிந்து கொண்டிருந்தார்.

‘ஹலோ மாதவ்,’ இதுவரை தான் சந்தேகித்ததை ஈடுகட்டும் வகையில் அதிக தோழமையுடன் கை குலுக்கினார்.

‘உங்களை சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி சார்,’ என்றேன், எனக்கிருந்த தாழ்வு மனப்பான்மையில் சார் சேர்த்துக்கொண்டேன்.

‘என்ன மாதவ்?’ என்றார். இந்தியர்களுக்கு குடும்பப் பெயர் தெரிந்தாக வேண்டும்.

‘மாதவ் ஜா’ என்றேன். ‘ஜா...என்றால்...’

‘பிஹார். நான் பிஹாரை சேர்ந்தவன்,’ என்றேன் வரவிருக்கும் கேள்வியை எதிர்பார்த்து. மிஸ்டர் சோமானி பதில் அளிக்கவில்லை.

ரியா அந்த வினோதமான மௌனத்தை கலைத்தாள்.

‘இது அம்மா,’ என்றாள்.

ரியாவின் அம்மா புன்னகைத்து கைகளை கூப்பினார். நானும் அவர்களை நமஸ்தே கூறி வணங்கினேன்.

ஒரு வெயிட்டர் மது பானங்களை எந்தி வந்தான்.

ரோஹன் ஒரு பீர் பாட்டிலை எடுத்துக்கொண்டான், ரியா ஒரு கோப்பை வைன் எடுத்துக்கொண்டாள். மிஸ்டர் சோமானி விஸ்கியை எடுத்தார். எனக்கு என்ன எடுப்பதென்று தெரியவில்லை அதனால் மறுத்து கை ஆட்டிவிட்டேன்.

‘நல்ல பார்ட்டி சோமானி அங்கிள்,’ என்றான் ரோஹன்

மிஸ்டர் சோமானி தன் கோப்பையை டோஸ்ட் செய்வதற்காக உயர்த்தினார். மிஸஸ் சோமானி முக்கியமான விருந்தாளிகள் வந்திருப்பதை அறிவுறுத்த கண்களை காட்டினார் - யாரோ எக்கச்சக்க பணக்காரரோ, சக்திவாய்ந்தவரோ அல்லது இரண்டும் கலந்தவரோ. மிஸ்டர் சோமானி மற்றும் மிஸஸ் சோமானி இருவரும் விடைபெற்றுக்கொண்டு நகர்ந்தனர்.

ரியா புன்னகைத்தாள். அந்த இடத்தில் பொருத்துவதற்கு முயற்சி செய்தவனாய் அவளை பார்த்து பதிலுக்கு புன்னகைத்தேன்.

‘அப்போ, நீங்கள் இருவரும் கல்லூரியில் ஒன்றாக படிக்கிறீர்களா?’ ரோஹன் கேட்டான். அவன் ஆங்கிலேய உச்சரிப்பு புரிந்து கொள்வதை மேலும் கடினமாக்கியது.

‘ஆமாம். வெவ்வேறு பாடங்கள் ஆனால் ஒரே கல்லூரி,’ என்றாள் ரியா.

ரோஹன் என்னை விட ஐந்தங்குலமும் ரியாவைவிட ஒரு அங்குலம் உயரம் குறைவாக இருந்தான். இருந்தாலும், அவன் வயதும், தன்னம்பிக்கையும் எங்களை அவன் கேள்விகளுக்கு பதில்

அளிக்கும் குழந்தைகள் போல் ஆக்கியது.

‘கூடைப்பந்தாட்டம், அது மிகவும் தந்திரமானது,’ என்றான் ரோஹன்.

‘தந்திரமானது? ஏன்?’ என்றேன்.

அவன் தவறாக பேசாதது போல் சிரித்தான். ரியாவும் சிரித்தாள்.

‘என்ன?’

‘ஒன்றும் இல்லை. அது ஒரு பிரிட்டிஷ் இங்கிலிஷ் விஷயம்,’ ரியா கூறினாள்.

எனக்கு பிரிட்டிஷ் பற்றியோ இங்கிலிஷ் பற்றியோ தெரிந்திருக்கவில்லை என்று யூகிக்கிறேன்.

‘உனக்கு இந்தியா பிடிக்குமா?’ பேச முயற்சி செய்தேன். ‘இங்கு தான் வளர்ந்தேன். பத்து வருடங்கள் தான் ஆகிறது நான் அங்கு சென்று,’ என்றான்.

பத்து வருடங்களில் ஒருவரது உச்சரிப்பு முழுமையாக மாறிவிடுமா என்று வியந்தேன்.

‘ஸ்டீபன்ஸ் ஆ? பெரிய கல்லூரி. நீ மிகவும் ஸ்மார்ட் ஆக இருக்க வேண்டும்,’ ரோஹன் கூறினான்.

‘நான் விளையாட்டு ஒதுக்கீடு மூலம் சேர்ந்தேன்,’ என்றேன்

ரியாவின் கண்கள் எங்கள் இருவர் மீதும் மாறி மாறி தாவின. ஆணுக்கு ஆண் எங்களது சமன்பாடு எப்படியிருக்கிறதென்று பார்த்தாள். அவன் ஆறு வருடங்கள் வயதில் மூத்தவனாகவும், அதீத பணக்காரனாகவும், நிறைய சாதித்தவனும் ஆவான். அவனுடன் ஒப்பிடும் பொழுது நான் ஒன்றுமே இல்லை. இருந்தாலும் ரோஹனிடம் குரூரமான தன்மை ஏதோ ஒன்று இருந்தது. அது என் கற்பனையாக கூட இருக்கலாம். குறைந்தபட்சம் நான் உயரமாக இருக்கிறேன். நன்றாக சுயம் உணர எனக்கு நானே கூறிக்கொண்டேன்.

‘ரியா, உனக்கு ஆண் நண்பர்கள் மட்டும் தான் இருக்கிறார்களா? இல்லை நீ எனக்கு அறிமுகப்படுத்த விரும்பும், சில அழகான இளம் பெண்களும் இருக்கிறார்களா?’

‘நிறைய. நீச்சல் குளம் அருகில் வா,’ ரியா சொன்னாள்.

‘ஆமாம். இந்த கிழங்களோடு என்னைத் தள்ளிவிடாதே.’

ரியாவும் ரோஹனும் நீச்சல் குளம் பக்கம் திரும்பினார்கள்.

‘ஹே மாதவ்,’ ரியா கூப்பிட்டாள்.

‘சொல்லு.’

‘தொலைந்தவன் போல் இருப்பதை நிறுத்து.’

நாங்கள் ரியாவின் தோழிகளை சேர்ந்துகொண்டோம்.

‘ஆஹ்...டெல்லியின் அழகிய பெண்கள் இங்கு தான் கூடுகிறார்களா?’ ரோஹன் கூறினான்.

அப்படிப்பட்ட திறமையான வரிகளை என்னால் ஏன் யோசிக்க முடியவில்லை.

ரியா ரோஹனை அனைவருக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். ரோஹன் ஒவ்வொரு பெண்ணின் கையையும் ஒரு நொடி ஏந்தி உங்களை சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி என்று கூறினான். என்னை கேட்டால் அது ரொம்ப அதிகம். இருந்தாலும் அந்த சிரிக்கும் பெண்களுக்கு அது பிடித்திருந்தது.

‘அப்போ நீ தான் லண்டன் பெரும் புள்ளியா?’ யாமினி கேட்டாள்.

‘லண்டன் காரன் கண்டிப்பாக ஆனால் பெரும் புள்ளி இல்லை,’ ரோஹன் கூறினான்.

அனைவரும் சிரித்தனர். பணக்கார ஆண்கள் எது கூறினாலும் பெண்களுக்கு அது வேடிக்கையாக தோன்றும் என்று நினைக்கிறேன்.

‘ஒரு நிமிடம்’ தன் பாக்கெட்டிலிருந்து போனை எடுத்தான். ‘ஆமாம் அம்மா. எல்லாம் நலமா?’ நீங்கள் இங்கு எப்பொழுது வருவீர்கள்? அனைவரும் உங்களைப்பற்றி கேட்கிறார்கள்... சரி... அதிக தாமதம் வேண்டாம். நீங்கள் இல்லாமல் பார்ட்டி தொடங்க முடியாது.

அவன் தன் அழைப்பை ஏற்க சற்று நகர்ந்த பொழுது நான் அவன் முகத்தை கவனித்தேன். அது ஒளிர்ந்தது. அவன் முன்பு கூறிய ஃபேஸியல் காரணமாகவோ அல்லது அவன் தாயின் குரலாலோ என்று தெரியாது.

‘நீங்கள் பெண்கள், பார்ட்டி செய்ய விரும்புகிறீர்களா? இங்கு ஏதாவது நைட் கிளப் இருக்கிறதா, பிறகு செல்ல?’ திரும்பி வந்தவுடன் ரோஹன் கேட்டான்.

‘தி பார்க்கில் அக்னி உள்ளது,’ யாமினி தலைமுடியுடன் விளையாடிக்கொண்டே கூறினாள்.

இப்படி ஒரு அழகான பார்ட்டியை விட்டு வேறொரு இடத்திற்கு யார் செல்வார்கள் என்று நான் வியந்தேன். பணக்காரர்களுக்கு பல வெவ்வேறு விஷயங்கள் வேண்டியிருக்கிறது, முயற்சி செய்ய.

‘உனக்கு ரியாவை, பல காலமாக பழக்கம்’ ரசித்தா ரோஹனிடம் கேட்டாள்.

‘அவள் சிறிய பெண்ணாக இருந்ததிலிருந்து,’ ரோஹன் கூறினான். ‘என்னால் சுலபமாக அவளை தூக்க முடியும் அப்பொழுது.’

‘ஹா...எனக்கு இரண்டு உனக்கு எட்டு வயது,’ ரியா கூறினாள்.

‘அதை இப்பொழுது முயற்சி செய்கிறேன்.’

ரோஹன் தன் கோப்பையை கீழே வைத்தான். அவள் இடுப்பைப் பிடித்தான். அவனை எதிர்க்க முடியாத அளவிற்கு ரியா அதிர்ச்சியில் இருந்தாள். என் உடலில் உக்கிரம் பாய்ந்தது. அடிப்படை

எதிர்மறை செயலாக என் முட்டியும் முகமும் இறுகியது.

அவளை தனியே விடு பாஸ்டர்ட், என் தலையில் கூறிக்கொண்டேன்.

ரோஹன் அவளை தரையிலிருந்து தூக்கினான். பெண்கள் சிரித்தார்கள். மீண்டும் ரியாவை இறக்கிவிட்டான். அது இரண்டு நொடிகளே நீடித்திருக்கும். இருந்தாலும், அது முடிந்து வெகு நேரம் கழித்தும் நான் எரிந்து கொண்டிருந்தேன்.

‘நீ அமைதியான ஆள், நண்பனே,’ ரோஹன் என்னிடம் கூறினான். ‘என்ன ஆச்சு, உனக்கு மற்றொரு ட்ரிங்க் வேண்டுமா?’

ஆமாம். எனக்கு உன் இரத்தம் வேண்டும்.

ரோஹன் ஒரு வெய்ட்டரை வரவழைத்து நான் கேட்காமலே என் கையில் ஒரு பீர் பாட்டிலை அழுத்தினான். எனக்கு பீர் தேவை இல்லை. இந்த என் ஆர் ஐ யின் தலையை ஒரு ஸ்லாம் டங் ஷாட் செய்து உடைக்க வேண்டும். எனக்கு ரியாவுடன் தனிமையில் பேச வேண்டும் எனக்கு வேறொரு விதமாக பேசவேண்டும்.

நான் பீர் பாட்டிலை ஒரே மூச்சில் குடித்து முடித்தேன். அந்த கூட்டத்தில், வேகமாக மறைந்துகொண்டிருந்த என் ஆண்மையை திரும்ப பெறுவதற்கு இது அவசியம். அனைவரும் என்னை ஆச்சர்யத்தில் பார்த்தார்கள்.

‘தோழா...அது அதிகம். ஈசி’, என்றான் ரோஹன்.

ரியா நான் நானாக இல்லை என்பதை புரிந்துகொண்டாள். என்ன விஷயம் என்பது போல் என்னைப்பார்த்தாள். கண்கள் சந்திப்பதை தவிர்க்க நான் மறுபக்கம் திரும்பிக்கொண்டேன்.

பெண்கள் ரோஹனை சூழ்ந்துகொண்டார்கள். இந்தியாவின் விமான நிலையங்களில் அவனுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களை கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

‘மாதவ், உன்னுடன் ஒரு நொடி பேசலாமா?’ ரியா கூறினாள்.

நாங்கள் அந்த கூட்டத்திலிருந்து விலகினோம்.

ரியாவின் வரவேற்பறையில் மெத்துமெத்தென்று இருந்த வெள்ளை நிற சோஃபா வில் எதிரும் புதிருமாக அமர்ந்தோம். இரண்டு வெய்ட்டர்கள் எங்களையே சுற்றி வந்தார்கள்.

‘நம்மால்...’ கூற ஆரம்பித்து அமைதியானேன். ஒரு வெய்ட்டர் தட்டு நிறைய ஸ்பிரிங் ரோல் கொண்டுவந்தான்.

‘மாதவ்... நிறைய விருந்தாளிகள். எப்படி தனிமையில் இருப்பது?’

‘ஆமாம். சரி... புரிகிறது,’ நான் இரண்டு ஸ்பிரிங் ரோல்கள் எடுத்துக்கொண்டேன்.

‘அதுமட்டுமல்லாமல், உன்னை திங்கட்கிழமை கல்லூரியில் சந்திப்பேன் இல்லையா?’ என்றாள்.

ஸ்பிரிங் ரோல்களை சாப்பிட்டுக்கொண்டே தலை அசைத்தேன். பாதி எரிச்சல் பசியினால். சாப்பிட்ட பிறகு சரியாக உணர்ந்தேன். ‘நீ எப்படி உணர்கிறாய் என்று எனக்குப்புகிறது. சில வகைகளில் நானும் பார்ட்டிகளில் ஒரு சுற்றுலா பயணியைப்போல் உணர்வேன்,’ ரியா கூறினாள்.

‘என்ன?’

‘அது நிஜம் இல்லை. இது எல்லாம். நான் வாழ் நாள் முழுவதும் இந்த போலி வாழ்க்கை வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்,’ என்றாள்.

‘நீ உன் அப்பாவிடம் ஏன் அப்படி மரியாதை குறைவாக பேசினாய்?’

‘செய்தேனா? எப்படியோ. அவர் இன்னுமொரு போலி மனிதன்.’

‘அப்படி பேசாதே.’

‘நீ இங்கு நடப்பதை வெறுக்கிறாய் அல்லவா?’

‘இல்லை. நான் சரியாக தான் இருக்கிறேன். எப்படிப்பட்ட பிரம்மாண்டமான வீட்டில் நீ வசிக்கிறாய். என்னால் நம்ப முடியவில்லை.’ பேச்சைத் திசைத் திருப்ப முயற்சி செய்தேன்.

‘அது நம்மை பாதிக்காது என்று நினைக்கிறேன். குப்பை நிறைந்த கூடைப்பந்தாட்ட வளாகத்தில் உன்னுடன் விளையாடும் அதே ரியா தான் நான்,’ என்று கூறி சிரித்தாள்.

‘நம்மை என்பது என்ன, ரியா?’

‘நாம். நீ. நான். நம் நட்பு.’

‘ரியா, நாம் வெறும் நண்பர்கள் என்பதை விட அதிகம்.’

‘அப்படியா?’ உண்மையில் குழம்பியவளாக என்னைப் பார்த்தாள்.

‘நான் யாரையுமே முத்தமிட்டது கிடையாது இதற்கு முன்னர்,’ என்றேன்.

‘மாதவ்.’

‘என்ன?’

‘மற்றவர்களால் நம் பேச்சை கேட்கக்கூடும்.’

‘யாராலும் கேட்க முடியாது.’ தோட்டத்தில் உரத்த இசை யாரும் கேட்க முடியாதபடி செய்தது.

‘நாம் இதைப்பற்றி பிறகு பேசுவோம்.’

‘நீ பேசுவதே இல்லை,’ என்றேன்.

‘கண்டிப்பாக பேசுவேன். இது சத்தியம். இப்பொழுது மகிழ்ச்சியாக இரு.’

‘இந்த லண்டன் ஆளுக்கு என்ன? அவன் ஏன் உன்னை தூக்கினான்?’

ரியா சிரித்தாள். ‘ஓ... ரோ... ரோ... அவன் பழைய நண்பன். பைத்தியக்காரன்.’

அவனுக்கு செல்லப்பெயர் கூட வைத்திருக்கிறாள். ரோ..அப்படியென்றால் ஹிந்தியில் அழுவது என்று அர்த்தம்.

ரோ அழ வேண்டுமென்று நான் விரும்பினேன்.

‘உனக்கு பொறாமையாக இருக்கிறதா?’

‘இல்லவே இல்லை.’

‘ஆமாம். உனக்கு இருக்கிறது.’

‘எப்படியோ, உள்ளே போகலாம்.’

அவள் எழுந்து நின்றாள். ‘உனக்கு என் பெற்றோரை பிடித்திருந்ததா?’

நான் தலை அசைத்தேன். உன்னால் மற்றவர்களின் பெற்றோரை பிடிக்கவில்லை என்று சொல்ல முடியாது.

‘நல்லது. வா உள்ளே போகலாம் அவர்கள் கற்பனை செய்யத்தொடங்கும் முன்.’

கற்பனை... என்ன கற்பனை?

நாங்கள் தோட்டத்திற்குள் நடந்தோம். இசை என் நினைவுகளை மூழ்கடித்தது. இளையவர்களின் கூட்டம் நீச்சல் குளத்தை சுற்றி ஆடியது. ரோஹன் ரியாவின் தோழிகளுடன் நடனமாடிக் கொண்டிருந்தான். எங்களை அழைத்தான். நடனம் ஆடுவதாக நடித்து ரோஹனை தண்ணீரில் தள்ளி விட முடியுமா என்று நான் வியந்தேன்.

கண்டிப்பாக நான் அதை செய்யவில்லை. நான் நடனம் ஆட மறுத்துவிட்டேன். என்னால் இந்த கூட்டத்திற்கு நடுவில் அசிங்கப்பட முடியாது. தும்ரனில் நாங்கள் பைத்தியக்காரர்கள் போல ஆடுவோம். நாங்கள் இசையை உரக்க அமைத்து கை கால்களை வேகமாக நகர்த்துவோம். அதுமட்டுமில்லாமல், ஆண்களும் பெண்களும் ஒன்றாக ஆட மாட்டார்கள். இங்கு ரோஹன் ஒவ்வொரு பெண்ணுடனும் சிறிது நேரம் ஆடினான். சிலசமயம் அவன் ஆடும் பொழுது பெண்களின் கையை பிடித்துக்கொள்வான். அவர்களும் சிரிக்கத் தொடங்குவார்கள். ஒரு பணக்கார பையன் உங்கள் கையை பிடிப்பதில் என்ன இருக்கிறது? அவன் ஒரு முறை ரியாவின் கையையும் பிடித்தான். அவள் அவனைச்சுற்றி வந்தாள். என் உள் உறுப்புக்கள் எனக்குள் சுற்றின. வேறு பக்கம் திரும்பிக்கொள்வதை விட என்னால் வேறு எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

ஒரு வெயிட்டர் என் பக்கம் வந்தான். ‘சார் நீங்களா மாதவ் ஜா?’ என்றான்

‘ஆமாம்,’ என்றேன். அவனுக்கு என் பெயர் தெரிந்திருந்ததைப்பற்றி ஆச்சர்யப்பட்டேன்.

‘நானும் தும்ரனை சேர்ந்தவன்.’

‘நான் அந்த இடத்தை சேர்ந்தவன் என்று உனக்கு எப்படித்தெரியும்?’

‘வெளியே இருந்த கார்ட் கூறினார். உங்களை சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி. வீட்டிலிருந்து யாரையோ பார்த்தது போலிருக்கிறது.’

அவன் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு கைகுலுக்கிச்சென்றான்.

ரியா நடனம் ஆடும் இடத்திலிருந்து, புருவங்களை உயர்த்தி, ஒரு வெயிட்டருடன் என்ன செய்கிறேன் என்றுப் பார்த்தாள். நான் தலை அசைத்து புன்னகைத்தேன்.

சில விஷயங்கள் சிலருக்குப் புரியாது. அவர்களுக்கு விளக்கிச் சொல்லுவது உபயோகமற்றது.

‘சுஷி என்றால் என்னவென்று எனக்கும் தான் தெரியாது,’ ஆஷு கூறினான்.

‘அது ஜப்பானிய உணவு. நமக்கு எப்படி தெரியவரும். நம்ம லிட்டி சோக்கா பற்றி அவங்களுக்கு தெரியுமா?’ ரமண் கேட்டான்.

அவன் தட்டில் குவித்து வைத்திருந்த பிரியாணியை ஃபோர்க்கினால் தோண்டினான். நாங்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு சாப்பாட்டு அறையில் ரியாவின் வீட்டு பார்ட்டியில் நடந்ததைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

‘சுஷி அப்படி ஒன்றும் பெரிய விஷயம் இல்லை. பிரச்சனை என்னவென்றால், நீ விசேஷமானவன் என்று உன்னை உணரவைக்கவில்லை,’ ஷைலேஷ் கூறினான்.

தன் மூக்கு கண்ணாடியை சரியாக அணிந்துகொண்டு ஒரு க்ளாஸ் தண்ணீர் குடித்தான். எப்பொழுதுமே நேராக பேசும் ஷைலேஷ், தன் அறிக்கையினால் எங்களை மௌனமாக்கி விட்டான். அந்த அசௌகரியமான அமைதியை கட்லெரி நிரப்பியது.

‘பிரச்சனை, ப்ரோ, பிரச்சனை,’ ஒரு நிமிடத்திற்குப்பிறகு ஷைலேஷ் கூறினான்.

‘ஆனால் அவள் இவனை முத்தமிட்டிருக்கிறாள்,’ ஆஷு கூறினான்.

‘பொம்மைகள். பணக்காரர்களின் பொம்மைகள்,’ ஷைலேஷ் சொன்னான்.

நான் என் உணவை சாப்பிட்டேன். என் நண்பர்கள் நிலைமையை மேலும் ஆராய்ந்தார்கள். என் மனதிற்குத் தெரியும் ரியா என்னை ஒரு பொம்மையாக கருதவில்லை என்று. எங்களுக்குள் ஒரு இணைப்பு இருந்தது. ஆனால் என் இதயம் ஒரு முட்டான், அதிக கற்பனை செய்யக்கூடும்.

‘நான் அவளிடம் பேசுகிறேன்,’ என்றேன்.

‘என்ன? பேசியது போதும். இப்போ செயலில் இறங்கு,’ ரமண் கூறினான்.

‘என்ன செய்ய வேண்டும்?’ என்றேன்.

ரமண் தலையை அசைத்தான். எல்லோரும் சிரித்தனர்.

‘கேளு மாதவ். நான் உன் இதயத்தை உடைக்க விரும்பவில்லை. ஆனால் இப்படிப்பட்டப் பெண் உன் தகுதிக்கு மீறியவள் என்று தெரியும் இல்லையா?’

‘என்ன சொல்ல வருகிறாய்?’ என் ஃபோர்க்கை மேஜை மேல் வைத்தேன்.

‘அவர்களை பார். உன்னை பார். உன் தராதரம் மறந்து விட்டாயா என்ன?’

ரமண் உணர்ச்சிவசப்படாமல் சீரான குரலில் பேசியிருந்தான். இருந்தாலும் அது காயப்படுத்தியது. அவன் ஒரு கூர்மை இல்லாத ஃபோர்க்கை என் இதயத்தில் பாய்ச்சியது போல். நான் ரியாவிற்கு தகுதியானவன் இல்லை என்று அவன் கூறியது வலித்தது. அவன் கூறியது உண்மை என்பதால் வலித்தது.

‘அவள் ஏன் எப்பொழுதும் என்னுடன் நேரம் செலவிட வேண்டும்?’ என்றேன். ‘அவளுக்கு வேண்டிய அளவு பணக்கார நண்பர்கள் கிடைப்பார்களே. உண்மையில், இருக்கிறார்கள்.’

‘அவள் வாழ்க்கையில் கிடைத்த அரிதான ஓர் கவர்ச்சியான உயிரினம் நீ. அவள் மற்றவற்றுடன் சலிப்படைந்து விட்டாள்,’ ரமண் கூறினான்.

‘நீ எப்பொழுதுமே இப்படி நம்பிக்கை இல்லாமல் பேசுவனா?’ ஆஷு கேட்டான். அந்த குண்டு குழந்தை தான் எனக்கு ஆதரவாக இருக்கிறது. என் தட்டில் இருந்த குலாப் ஜாமுனை அவன் தட்டிற்கு மாற்றினேன்.

‘புள்ளியியல் சாத்தியக்கூறு மிகவும் குறைவு,’ தன் கல்விக் குரலில் கூறினான் ஷைலேஷ். ‘இருந்தாலும் நண்பனே, காதல் உயர்ந்த மற்றும் தாழ்ந்த வர்க்கங்களுக்கு இடையே கூட நடக்கும் என்று ரமனுக்கு தெரிந்திருக்க வேண்டும்.’

‘இது காதல் என்றால், அவள் இவனை ஏன் தவிர்க்கிறாள்?’ ரமண் கேட்டான்.

அவன் கிளம்புவதற்காக எழுந்து நின்றான். அவன் சாப்பிடுவதையும், கூற விரும்பியதையும் முடித்துவிட்டான்.

ஆஷு குலாப் ஜாமுன் கொடுத்ததற்கு நன்றி கூறினான். ‘ரமனுக்கு பெண்கள் விஷயத்தில் அனுபவம் இல்லை. உன் நிலைமை நன்றாகத் தான் இருக்கிறது. எல்லாம் சரியாக அமையும்,’ என்றான்.

‘நீ என்ன நினைக்கிறாய் ஷைலேஷ்?’ என்றேன்.

நாங்கள் நால்வரும் நான் ஷைலேஷின் வார்த்தையை அதிகம் மதித்தேன். அவன் வகுப்பிலேயே சிறந்த மாணவன், நிறைய படித்திருப்பவன். கண்டிப்பாக எண்களைப்போல் அவனுக்கும் பெண்கள் விஷயத்தில் அதிக அனுபவம் இல்லை. அவன் இன்னும் ரு க்ளாஸ் தண்ணீர் குடித்தான்.

‘நீ அவசரப்படாதே. அதற்காக முயற்சியை நிறுத்தியும் விடாதே,’ என்றான்.

‘அதற்கென்ன அர்த்தம்?’ என் தரப்பில் ஆஷு கேட்டான்.

‘மெதுவாக செல், அதே சமயம் நெருக்கத்தை அதிகரி,’ என்றான் ரமண்.

‘நெருக்கத்தை அதிகரிக்க வேண்டுமா? அப்படியென்றால்?’

‘ஒரு பெண்ணிற்கு உன்னைப்பிடித்திருக்கிறது என்பதற்கு என்ன அறிகுறி?’ என்றான் ஷைலேஷ்.

‘அவள் உன்னுடன் நேரம் செலவிடுவது?’ என்றேன்.

‘தவறு,’ ஷைலேஷ் கூறிக்கொண்டே எழுந்தான்.

‘அப்போ?’ என்றேன்.

‘உனக்கு விடை தெரியும். இப்பொழுது செயலில் இறங்கு,’ என்று கூறிவிட்டு போனான் ஷைலேஷ்.

‘உனக்கு எதைப்பற்றி பேச வேண்டும்?’ என்றாள் ரியா.

எலுமிச்சை நிறத்தில் சிக்கன் ஓர்க் செய்யப்பட்ட சல்வார் கமீஸ் அணிந்திருந்தாள் அன்று. வகுப்பறைகளின் நடுவில் இருந்த பெரிய ஆல மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்திருந்தோம். மதியக்காற்றில் அவள் கூந்தல் எல்லா பக்கங்களிலும் பறந்தது.

‘பார்ட்டிக்கு நன்றி,’ என்றேன்.

‘யூ ஆர் வெல்கம். நான் சொன்னது போல் அது நான் விரும்பியது அல்ல. என் பெற்றோர்கள் கொண்டாட விரும்பினார்கள்.’

‘ரியா, அது உன் உலகம். அதில் பொருந்தாதவன் நான் தான்.’

‘என்னால் அதில் பொருந்த முடியும் ஆனால் அங்கு நடப்பவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. பொய்யான புன்னகையுடன், சுஷியை சுவைத்தபடி இருப்பதை விட டீ குடித்துக்கொண்டு நல்ல அர்த்தமுள்ள உரையாடலில் பங்கேற்பதை நான் விரும்புவேன்.’

‘ரோஹன் எப்படி இருக்கிறான்? மன்னிக்கணும், ரோ.’

‘உன் மீது ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறான். ஹி இஸ் கூல் இல்லையா?’

‘பாரு, அவனை கூல் என்கிறாய். அது உன் உலகம்,’ என்றேன்.

‘அவன் கொஞ்சம் அலட்டுபவன். ஆனால் அவனுடன் நேரம் செலவிடுவது மகிழ்ச்சிகரமானது. மற்றவர்கள் எல்லாம் பணம் மற்றும் சொத்துக்களைப் பற்றி மட்டுமே பேசும் பிசினஸ்மென்.’

‘போ. அவனுடன் மகிழ்ச்சியாக இரு,’ கூறிவிட்டு முகத்தை திருப்பிக்கொண்டேன்.

அவள் என் முழங்கையைப்பிடித்து இழுத்தாள்.

‘எப்படியோ. பார்ட்டி பற்றி மறந்துவிடு. என் கண்களைப்பார், தயவுசெய்து.’

நடு காலை வெயிலைத் தவிர்க்க கண்களை சுருக்கிக்கொண்டு தன் துப்பட்டாவைக் கொண்டு முகத்தை மறைத்து கொண்டாள். மஞ்சள் நிற பூச்செண்டு போல் இருந்தாள். நான் திடமாக இருக்க வேண்டி இருந்தது. அவள் எவ்வளவு அழகாக இருந்தாள் என்பதில் கவனம் செலுத்தாமல் இருக்கவேண்டும். இல்லையென்றால் என் மன உறுதி கலங்கி விடும்.

‘உனக்கு எதைப்பற்றி பேச வேண்டும்?’ அவள் கேட்டாள்.

‘முத்தத்தைப்பற்றி,’ என்றேன்.

ரியா சிரித்தாள். ‘நான் பெண் என்றும் நீ ஆண் என்றும் என்னால் நம்ப முடியவில்லை. பெண்ணாக இருந்துகொண்டு நான் தான் அதைப்பற்றி பேச விரும்ப வேண்டும்.’

‘மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கிறது. இப்பொழுது அதைப்பற்றி பேசலாமா?’

‘முத்தத்தைப்பற்றி என்ன? அது நீ என் மீது திணித்தது.’

அவள் பதில் என்னை ஸ்தம்பித்தது. என்ன கூறுவதென்று எனக்குத்தெரியவில்லை.

‘நான்... நான் அப்படி ஏன் செய்தேனென்றால்...’ நான் வார்த்தைகளுக்கு தடுமாறினேன்.

‘ஆமாம். ஏன்? ஏன் அப்படி செய்தாய், மிஸ்டர் ஜா?’

‘ஏனென்றால்... நான் உன்னை காதலிக்கிறேன்.’

ரியா சிரிக்கத்தொடங்கினாள். இப்பொழுது அவள் சிரிப்பு எனக்கு பிடிக்கவில்லை.

‘தயவு செய்து உன்னால் சீரியஸ் ஆக இருக்க முடியுமா? உன்னுடைய இந்த போக்கு என்னை காயப்படுத்துகிறது,’ என்றேன்.

அவள் தன்னை நிதானித்துக்கொண்டு கால்களை மடித்து மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்துகொண்டாள்.

‘சரி மாதவ். நான் சீரியஸ் ஆக இருப்பேன். நான் ஏன் சிரித்தேன் என்றால், நீ என்னை காதலிக்கவில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்.’

‘ஓ... நிஜமாகவா? அது எப்படி உனக்குத் தெரியும்?’

‘இதற்கு முன் நீ காதலித்திருக்கிறாயா?’

‘இல்லை.’

‘அப்பொழுது அது காதல் தானென்று உனக்கு எப்படித்தெரியும்?’

குழப்பி விடும் அவள் வார்த்தைகள் என்னை கட்டிப்போட்டுவிட்டன.

‘அது காதல் இல்லை என்று உனக்கு எப்படித்தெரியும்?’ அரை நிமிடம் கழித்து நான் கேட்டேன்.

‘இல்லையென்று எனக்குத் தெரியும். நாம் இருவரும் மிகவும் வயதிலும், அனுபவத்திலும் சிறியவர்கள் ஆனால் ஆர்வம் மிக்கவர்கள். கண்டிப்பாக நமக்கு ஒருவரை ஒருவர் பிடிக்கும். ஆனால் காதல்? ப்ளீஸ்.’

‘நீ எனக்கு எவ்வளவு முக்கியம் என்று உனக்குத்தெரியாது. உனக்காக நான் எதுவும் செய்வேன், எதுவும்,’ என்றேன்.

‘எங்களது கண்கள் சந்தித்தன. நன்கு சிந்திக்கும் திறன் வாய்ந்த மிஸ் சோமானி கூட ஒரு நிமிடம் வார்த்தைகள் இல்லாமல் போனாள்.

‘மாதவ், எனக்கும் நீ முக்கியம். ஆனால்...’

‘ஆனால் என்ன?’

‘எனக்கு இப்பொழுது ஒரு உறவு வேண்டுமா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. யாருடனும்.’

அதற்கு எப்படி ஒருவர் பதில் சொல்வது. எனக்கு சுத்தமாக தெரியவில்லை.

‘அப்பொழுது நான் உனக்கு அவ்வளவு முக்கியம் இல்லை,’ என்றேன்.

‘நாம் எப்பொழுதும் ஒன்றாக சுற்றுகிறோம். ஏறக்குறைய ஒரு ஜோடி போல.’

‘அப்பொழுது அடுத்த நிலைக்கு இதை கொண்டு சென்றால் என்ன?’

வகுப்பிற்கான மணி அடித்தது. கிளம்புவதற்காக எழுந்து நின்றோம்.

‘அடுத்த அடி என்ன மாதவ்?’ அவள் கேட்டாள், எங்களது வகுப்பிற்கு நடந்து கொண்டே.

பதிலுக்கு யோசித்தபடி தலையை சொறிந்தேன்.

‘என்னுடைய கேர்ல் ஃபிரென்ட் ஆகி விடு.’

‘ஓ... அப்படி செய்தால் உடலுறவு வைத்துக்கொள்வது அதில் அடங்குமா?’

‘இருக்கலாம். அது பெரும்பாலும் அதன் பகுதி தானே.’

எல்லாம் புரிந்ததுபோல் தலை ஆட்டி சிரித்தாள்.

எங்கள் வகுப்பறைகளை அடைந்தவுடன் நடப்பதை நிறுத்தினோம்.

‘ப்ளீஸ் ரியா. தயவு செய்து என்னுடைய கேர்ல் ஃபிரென்ட் ஆக இரு.’

‘இது நீ எனக்கு கொடுக்கும் வேண்டுகோளா?’

‘நீ அப்படிப்பார்த்தால்.’

‘அது பற்றி யோசனை செய்கிறேன்.’

‘வகுப்பு முடிந்ததும் சொல்வாயா?’

என் தோள்களைப்பிடித்து என் வகுப்பின் பக்கம் என்னை திருப்பிவிட்டாள்.

அடுத்த நாள் ரியா கல்லூரிக்கு வரவில்லை. சாப்பிடும் பொழுது சாப்பாட்டு அறையில் என்னுடைய நண்பர்கள் மற்றும் உறவுகள் பற்றிய நிபுணர்களிடம் என் விண்ணப்பத்தைப்பற்றி கூறினேன்.

நான் தவித்துப்போயிருப்பவன் போல் நடந்துகொண்டதாக ஷைலேஷ் நினைத்தான். நான் நடந்ததை நன்றாக கையாண்டதாக ஆஷா நினைத்தான்.

‘அவள் முடிவை பிறகு சொன்னாளா?’ ரமண் கேட்டான்.

‘இல்லை. இன்று அவள் கல்லூரிக்கு வரவில்லை.’

‘பாரு... நீ தவித்துப்போனவன் போல் நடந்துகொண்டதால் உன்னை தவிர்க்க இன்று விடுமுறை எடுத்துக்கொண்டுவிட்டாள்,’ என்றான் ஷைலேஷ்.

‘என்னை தவிர்ப்பதற்காகவா?’

ஷைலேஷ் தோள்களை குலுக்கினான்.

‘எப்படியோ விடையை அறிந்து கொள்,’ ரமண் சொன்னான்.

‘நீ அவளுடன் அதை செய்து விடு,’ ஷைலேஷ் கூறினான். எல்லோரும் அமைதியானார்கள்.

‘என்ன செய்ய வேண்டும்?’ என்றேன் மற்றவர்கள் சிரித்தார்கள்.

‘நீங்கள் எல்லாம் மனநோயாளிகள்.’

‘அவள் உன்னை பயன்படுத்திக்கொள்கிறாள். நிஜமான ஒருவன் கிடைக்கும் வரை உன்னுடன் நேரத்தை செலவிடுகிறாள்.’ ஒரு குச்சியினால் தன் பற்களை குத்தியபடி ஷைலேஷ் கூறினான்.

‘ஷைலேஷ் கூறுவதை கேட்காதே. அவள் ஏன் வரவில்லை என்று தெரிந்துகொள். மெசேஜ் அனுப்பு,’ ஆஷா கூறினான்.

‘நானா? அவள் தானே என் கேள்விக்கு பதில் சொல்லவேண்டும்?’ என்றேன்.

யாரும் வேறு பதில் எதுவும் கொடுக்கவில்லை. நான் மதிய உணவிற்குப்பிறகு என் அறைக்கு வந்தேன். என்னிடம் இப்பொழுது ஒரு மொபைல் போன் இருந்தது. மிகவும் விலை உயர்ந்தது

என்றாலும் சிலசமயம் ரியாவை அழைப்பதற்காக பயன்படுத்துவேன்.

ஒரு மெசேஜ் எழுதினேன். உன்னை கல்லூரியில் பார்க்கவில்லை. எல்லாம் நன்றாக இருக்கிறதா? மூன்று முறை அதை டைப் செய்து அழித்துவிட்டேன். பிறகு ஒருவழியாக அனுப்பிவிட்டேன்.

காத்திருப்பதிலேயே மோசமானது யாருக்காவது மெசேஜ் அனுப்பிய பின் அவர்களது பதிலுக்காக காத்திருப்பது. ஒரு மணி நேரத்திற்கு ரியா பதில் அளிக்கவில்லை. அது ஒரு வாரம் போல் தோன்றியது. ஒரு மணி நேரத்திற்கு பிறகு அதையே மறுபடியும் அனுப்பினேன். இரண்டு முறை தவறாக அனுப்பப்பட்டதாக தோன்றும். என்னைப்பற்றி தவறான கருத்து வராது. நட்பு வேறொரு திருப்பம் கொண்டு உறவாக மாறும் பொழுது எவ்வளவு விழிப்புணர்வும் திட்டமிடுதலும் தேவைப்படுகிறதென்பது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. ஏர்டெல் நிறுவனத்தின் தவறாக மாறியது இரண்டாவது மெசேஜ்.

அவள் மற்றுமொரு மணிநேரத்திற்கு பதில் அளிக்கவில்லை. அவளை அழைக்க விரும்பினேன். அது சரியாக இருக்காது. நான் அவளுக்கு கொடுத்த ப்ரோபோசலுக்கு அவள் பதிலாவது அளிக்கவேண்டும்.

எனக்கு பயமாகவும் இருந்தது. அவள் மறுத்துவிட்டால்? அவள் மௌனத்திற்கு அர்த்தம் அவள் மறுப்பதாகுமா? அவள் என்னுடன் பேசுவதை நிறுத்தி விட்டால் என்ன ஆகும்?

நான் பீதி அடைந்தேன். என் வாழ்விலேயே மோசமான ஒரு தவறு செய்து விட்டேனோ?

அவளை அழைப்பது என முடிவு செய்தேன். அவள் நம்பரை ஆறு முறை டைப் செய்தேன். ஆனால் பச்சை நிற அழைப்பு குறியை அழுத்தவில்லை. எனக்கு அதற்கான தைரியம் இல்லை.

என் போன் ஒலித்தது. எனக்கு ஒரு புதிய மெசேஜ் வந்திருந்தது. அதை திறக்கும் பொழுது என் நெஞ்சு படபடத்தது.

எனக்கு உடம்பு சரியில்லை. வைரல் ஜூரம். வீட்டில் ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

நிம்மதியாக இருந்தது. அவள் எனக்கு ஒரு சாதாரணமான பதில் அனுப்பி உள்ளாள். நான் கேட்டதற்கு பதில் சொல் என்று கேட்க நினைத்தேன். ஆனால் இது சரியான நேரம் இல்லை என்று உணர்ந்தேன். செய்வதறியாமல் உறைந்துபோனேன். பெண்களுடன் பேசுவது எப்படி என்று எங்களுக்கு ஏன் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை.

சீக்கிரம் நலமடையவும். மிகவும் யோசித்து இந்த பதிலை அனுப்பினேன்.

நன்றி என்றாள்.

மிஸ் யூ. டைப் அடித்து அதிகம் யோசிக்கும் முன் அனுப்பி விட்டேன்.

அவள் ஒரு நிமிடத்திற்கு பதில் அளிக்கவில்லை. அது பத்து வருடங்கள் போல் தோன்றியது. மீண்டும் சொதப்பி விட்டேனோ? அது சொல்வதற்கு சரியானது இல்லையா?

அப்போழுது இங்கே என் வீட்டிற்கு வந்து என்னை சந்தோஷப்படுத்து.

ஆயிரம் ரோஜா இதழ்களை என் மீது கொட்டியது போல் இருந்தது அவள் பதில். என் கால அட்டவணையைப் பார்த்தேன். ச்சி... விடமுடியாத நான்கு முக்கிய வகுப்புகள் இருந்தது. என்னால் போக முடியவில்லை.

ஒரு மணி நேரத்தில் சந்திக்கிறேன், என்றேன். வகுப்புகளால் காத்திருக்க முடியும். காதலினால் முடியாது.

வீட்டின் முதல் தளத்தில் இருந்த ரியாவின் படுக்கை அறை கதவைத் தட்டினேன்.

‘உள்ளே வா மாதவ்,’ என்று கூறி மூக்கை உரிந்தாள். ‘உடல் நலம் இல்லாத உன் தோழியைப் பார்.’

கால்களை நீட்டி முதுகை சாய்த்து அமர்ந்திருந்தாள். பிங்க் நிற பொட்டுக்கள் வைக்கப்பட்ட வெள்ளை இரவு உடை ஒன்றை அணிந்திருந்தாள். அவள் ஒரு மிட்டாய் போல் இருந்தாள். நிறைய அழகாகவும் சிறிது சோர்வாகவும். வைரல் ஜூரம் அவளுக்கு பொருந்தியது.

‘இரு. வெளியே போய்விட்டு திரும்பி வா. என் வாயில் தெர்மாமீட்டர் இருக்க வேண்டும்,’ என்றாள்.

நான் புன்னகைத்து அவள் கட்டிலுக்கு அருகில் இருந்த ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டேன்.

‘எப்படி இருக்கிறாய்?’ என்றேன்.

சிறிது நகர்ந்து, குனிந்து கட்டிலுக்கு அடியிலிருந்து கிட்டார் ஒன்றை எடுத்தாள். அதை கையினால் இசைத்து பாட தொடங்கினாள்.

‘மோசம். மிகவும் மோசமாக உணர்கிறேன். நான் தழுவப்பட விரும்புகிறேன்.’

நான் அவளை ஆச்சர்யத்தில் பார்த்தேன்.

‘ஏனென்றால் எனக்குத்தெரியும். அது தான் எனக்கு மருந்து.’

அதிர்ச்சி அடைந்த என் முகத்தைப்பார்த்து கண் சிமிட்டினாள். அவள் விளையாட்டிற்காக அப்படி பாடி இருந்தாலும் அவளது குரலும் அந்த பாடல் வரிகளும் எனக்கு மிகவும் பிடித்தது. ‘நீ நன்றாக பாடுகிறாய்,’ என்றேன். ‘கிட்டார் வாசிப்பதும் மோசமாக இல்லை.’

‘ஹா.ஹா... நான் மோசமாக உணர்கிறேன். என் பாடுவதும் கொடுமையாக உள்ளது,’ என்றாள்.

‘இல்லை. நன்றாக இருக்கிறது,’ என்றேன்.

அவள் சிரித்து கிட்டாரை கீழே வைத்தாள். கைகளை விரித்தாள்.

‘என்ன?’ என்றேன்.

‘என்னை தழுவிக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னேனே?’

உடல் ரீதியாக வெளிப்படுத்தும் பாசம் எப்பொழுது வேண்டுமோ அதை கேட்கும் உரிமை பெண்களுக்கு மட்டுமே உள்ளதென்பது வேடிக்கையாக உள்ளது. ஆண்களால் முடியாது. நன்கு ட்ரெயின் செய்யப்பட்ட செல்ல பிராணி போல் நான் எழுந்து அவளை தழுவிக்கொள்ள சாய்ந்தேன்.

‘உனக்கு ஜூரம் இல்லை,’ அவளை பிடித்தபொழுது, நிஜத்தில் உடல் சில்லென்று இருந்தது.

‘சில மணி நேரங்கள் வரையில் இருந்தது. சிறிது தூங்கினேன். இப்பொழுது பரவாயில்லை.’

‘நீ நன்றாக இருக்கிறாய்.’

விளையாட்டுக்கு கோபித்துக்கொண்டாள். ‘நான் உடல் நலமில்லாத பெண். என்னை கவனித்துக்கொள்,’ குழந்தை குரலில் பேசினாள்.

அவள் நல்ல மனநிலையில் இருப்பதற்கான அறிகுறி என்று அதை எடுத்துக்கொண்டேன்.

கடந்த இருபத்தி நான்கு மணி நேரமாக என்னை வாட்டிய அந்த கேள்வியை நான் கேட்டேன்.

‘என் கேள்விக்கு நீ பதில் சொல்லவில்லை?’ என்றேன்

‘என்ன?’

‘என் ப்ரொபோசல்?’

‘பேபி. ஏன் இப்படி செய்கிறாய்?’

‘அதையே நானும் சொல்லலாமே.’

சில வினாடிகளுக்கு எங்கள் கண்கள் சந்தித்தன. அவளை முத்தமிட முன்னால் சென்றேன். அவள் குனிந்து கொள்ள முத்தம் நெற்றியில் பட்டது.

‘என்ன?’ என்றேன்

‘அது நன்றாக இருந்தது. எனக்கு நெற்றியில் முத்தம் கொடுத்தால் பிடிக்கும்,’ என்றாள்.

அவள் முகத்தை மெதுவாகத் தூக்கினேன். எங்கள் கண்கள் மீண்டும் சந்தித்தன. அவளை முத்தமிட மீண்டும் சாய்ந்தேன்.

சடக்கென்று அவள் முகத்தை திருப்பிக்கொண்டாள்.

‘என்ன பேபி?’ அவள் என்னை பேபி என்று அழைத்தால் நானும் அழைக்கலாமே.

‘இல்லை மாதவ் இல்லை.’

‘ஏன்?’

‘எனக்கு விருப்பமில்லை. எனக்கு அசௌகர்யமாக இருக்கிறது.’

‘நாம் முன்னர் செய்திருக்கிறோமே?’

‘ஆமாம். செய்தோம். ஆனால் நான் அதைப்பற்றி யோசித்தேன். எனக்கு செய்ய வேண்டாம்.’

‘உனக்கு என்னோடு இருப்பதில் விருப்பமில்லையா?’

‘நான் அப்படி கூறவில்லையே?’

‘நீ என் கேர்ல் ஃபிரென்ட்.’

‘இல்லை.’

‘அப்ப என்ன?’

‘பிரெண்ட்ஸ்?’

‘உன் நண்பர்கள் இப்படி உன்னை பிடித்துக்கொள்ள அனுமதிப்பாயா?’

நான் பிடியை தளர்த்தவில்லை. அவள் மெல்ல நகர்ந்து கொண்டாள்.

‘சரி. நான் உன்னுடைய பாதி கேர்ல் ஃபிரென்ட்.’

‘என்ன?’

‘ஆமாம். நான் உனக்கு நெருக்கமானவன். நாம் இருவரும் சேர்ந்து நேரம் செலவிடுகிறோம். நமக்கிடையே பாசமாக தழுவுதல் இருக்கலாம். ஆனால் அதற்கு மேலில்லை.’

‘அதற்கு மேல் இல்லை என்றால்? அதற்கு மேல் என்ன?’

‘அதற்கு மேல் என்றால் என்னவென்று உனக்குத்தெரியும்.’

கதவை யாரோ தட்டுவது எங்களுக்கு காதில் விழுந்தது.

‘அது வேலைக்காரி. தயவு செய்து நீ மறுபடியும், நாற்காலியில் அமருகிறாயா?’ என்றாள்.

நான் என் இருக்கைக்கு சென்றேன். இரண்டு க்ளாஸ் ஆரஞ்சு ஜூஸ்டன் வேலைக்காரி வந்தாள். ரியா ஒன்றும், நான் ஒன்றும் எடுத்துக்கொண்டோம். அமைதியாக இருவரும் எங்கள் ஜூஸை மெல்ல உரிந்தோம்.

அவள் பாதி கேர்ல் ஃபிரென்ட் என்று கூறியதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று வியந்தேன். எனக்கு மிகவும் தேவைப்படும் பொழுது என் நிபுணர் குழு எங்கே?

‘நீ என்ன சொல்லிக்கொண்டிருந்தாய்? பாதி?’ வேலைக்காரி சென்றதும் நான் கேட்டேன்.

அவள் தலை ஆட்டினாள். தான் தெளிவாகத்தான் பேசியது போல் தோன்றினாள்.

‘அப்பொழுது, சாதாரண நண்பர்களை விட அதிகமா?’ என்றேன்.

‘சாதாரண நண்பர்களை விட அதிகம் தான்.’

‘உன்னை முத்தமிட முடியாதா?’

‘எப்பொழுதுமே அதே நினைவு தான். நான் வெறும் இரண்டு உதடுகள் தானா உனக்கு?’

அவள் தன் ஜூஸை குடித்து முடித்தாள். அது அவள் முகத்தில் ஒரு சிறிய ஆரஞ்சு நிற மீசையின் அடையாளம் ஒன்றை விட்டிருந்தது. ஆமாம். அந்த ஆரஞ்சு நிற மீசையை முத்தமிட விரும்பினேன்.

வேலைக்காரி மீண்டும் கதவை தட்டினாள். ஒரு பெரிய பூச்செண்டு ஒன்றை கொண்டுவந்தாள். மெல்லிய பட்டு ரிப்பனால் கட்டப்பட்ட அழகிய மூன்று டஜன் பிங்க் ரோஜா பூக்கள்.

‘வாவ்,’ என்றாள் ரியா. ‘யார் இதை அனுப்பியது? நீயா?’

இல்லை என்று தலை ஆட்டினேன். இவ்வளவு விலை உயர்ந்த பரிசை என்னால் கொடுக்க முடியாது.

வேலைக்காரி அந்த பூச்செண்டை கட்டிலுக்கு அருகில் இருந்த மேஜையின் மேல் வைத்துவிட்டுச் சென்றாள்.

‘இது ரோஹன்’ கெட் வெல் சூன் என்று எழுதப்பட்டிருந்த காகிதத்தைப்பிடித்து ரியா கூறினாள்.

‘அவன் லண்டனில் தானே இருக்கிறான்?’

‘ஆமாம். ஆனால் அவனுக்கு இங்கு ஆட்கள் தெரியும்.’

‘நீ அவனுடன் பேசுவதுண்டா?’

‘ஆஹா... என் பாதி பாய் ஃபிரென்ட் அதற்குள்ளாகவே பொறாமைப்படுகிறான்.’

‘நான் சும்மா கேட்கிறேன்,’

‘இல்லை. அப்பா அவனிடம் என் உடல் நிலை சரியில்லை என்று கூறி இருப்பார்,’

‘அவன் ஏன் உனக்கு பூக்கள் அனுப்புகிறான்?’

‘அதைப்பற்றி அதிகம் யோசிக்காதே. அவன் ஹோட்டலுக்கு சொந்தக்காரன். அது அவனுக்கு சுலபமானது. அவன் செயலாளர் யாரவது டெல்லியில் இருக்கும் ஹோட்டலை அழைத்து பூச்செண்டு அனுப்புமாறு சொல்லி இருப்பார்கள்.’

நான் மௌனமாக இருந்தேன். செல்வந்தர்கள் வேறு ஒரு கண்டத்தில் வசிக்கும் ஒரு பணக்காரர் வைரல் ஜூரத்தில் தவித்தால் அவர்களுக்கு பூ அனுப்புவது சாதாரணமாக நடக்கும் ஒன்றாக இருக்கலாம். எனக்கு இது பற்றி தெரியாது. நான் கிளம்புவதற்காக எழுந்து நின்றேன். என்னை வழி அனுப்ப கதவு வரை வந்தாள்.

‘அப்போ எல்லாம் சரி தானே. சமாதானமா?’ என்றாள்.

நான் தலை அசைத்தேன். உண்மையில் எனக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. இப்பொழுது என் நண்பர்கள் எனக்கு வேண்டும்.

என் நிபுணர் குழுவை உடனே வரும்படி கூறினேன். ருத்திராவின் வெளியே அனைவரும் கால்களை கட்டிக்கொண்டு அமர்ந்தோம். நான் ரியாவுடன் பேசியதை, அவளை முத்தமிட முயற்சித்து தோற்றதை, அடிக்கடி அவள் என்னை கட்டிப்பிடிப்பதை, என் தரப்பு எதிர்பார்ப்பு மற்றும் முடிவில் மேஜைக்கு வந்த ஒப்பந்தமான பாதி கேர்ல் ஃபிரென்ட், அனைத்தைப்பற்றியும் கூறினேன். பூச்செண்டு வந்ததைப்பற்றி நான் கூறவில்லை. மூன்றாவதாக ஒருவன் நுழைந்திருப்பதை பற்றி நான் கூற விரும்பவில்லை.

‘பாதி என்பது மோசமில்லை. நீ அதை எப்படி பார்க்கிறாய் என்பதில் இருக்கிறது,’ ஆஷா கூறினான். ‘பாதி நிரம்பியது அல்லது பாதி காலியாக இருப்பது.’

என் நிபுணர் குழுவில் இருக்கும் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் தொடக்க கருத்துக்களை பதிவு செய்ய காத்திருந்தேன். கைகளால் புல்லை பிடுங்கினேன். ‘கேவலமான ஏற்பாடு, என்னை கேட்டால்,’ என்றான் ஷைலேஷ்.

‘நம்பிக்கை வைக்காதவன். எப்பொழுதுமே க்ளாஸ் பாதி காலியாக இருப்பதாக நினைப்பவன்,’ ஆஷா கூறினான்.

‘இல்லை. இல்லாத பாதி மிக முக்கியமானது,’ என்றான் ஷைலேஷ்.

‘ரமண்?’ என்றேன்.

ரமண் பெரு மூச்சு விட்டு, ‘ஒரு பெண் உன்னோடு உடல் ரீதியாக நெருங்கி பழக மறுத்தால் அது ஒரு எச்சரிக்கை தான்,’ என்றான்.

‘அதை விட கவலைக்கிடமான விஷயம். எச்சரிக்கை என்று மட்டும் விட்டுவிடமுடியாது. தீ அணைப்பு வண்டி செய்யும் சைரன் ஒலியை மிகைப்படுத்தி கேட்பது போல் இருக்கிறது. புரியவில்லையா மிஸ்டர் துமரன்? அவள் உன்னுடன் விளையாடுகிறாள்,’ என்றான் ஷைலேஷ்.

‘ஆஷா நீ ஒப்புக்கொள்கிறாயா?’ என்றேன்.

எப்பொழுதுமே எனக்கு ஆதரவாக பேசும் இந்த இளகிய மனம் கொண்ட குண்டு பிஹாரி என் கண்களைப்பார்த்தான்.

‘உனக்கு அவளை பிடிக்குமா?’

‘ஆமாம்’ என்றேன்.

‘அவள் மீது நம்பிக்கை உள்ளதா?’

‘இருக்கு என்று நினைக்கிறேன். என்னை மீண்டும் மீண்டும் அவள் அனைத்துக்கொள்ளும் விதம். அல்லது என்னை வீட்டிற்கு அழைத்த விதம். அல்லது தன் இரவு உடையில் எனக்கெதிரே அவள் அமர்வது. எனக்குத்தெரியாது. அதற்கு எதோ அர்த்தம் உள்ளது. இல்லையா?’

‘உன் உள் மனது என்ன சொல்கிறது?’

‘அது குழம்பிப்போய் இருக்கிறது. அதனால் தான் உங்களை கேட்கிறேன்.’

தீர்மானம் செய்யமுடியாமல் தவிக்கும் ஒரு இளம் பெண் தொடங்கிய ஒரு புதிரை புத்திசாலிகளின் ராணுவமே வந்தாலும் தீர்க்க முடியாது. அளவான அனுபவமே கொண்ட இந்த குழு வார்த்தைகளுக்குத் தவித்தது.

‘இல்லை என்று சொல். பாதி கேர்ல் ஃபிரென்ட் விவகாரத்திற்கு வேண்டாம் என்று சொல். முழுமையாக இல்லையென்றால் ஒன்றுமில்லை,’ ஷைலேஷ் கூறினான். ‘எல்லாம் என்றால் என்ன அர்த்தம்?’

‘எல்லாம் என்றால் பொதுவான இடத்திலும் தனிமையிலும் அவள் உன் கேர்ல் ஃபிரென்ட்,’ ரமண் கூறினான்.

அவர்களது ஆலோசனை குறித்து யோசித்தேன். ஒரு அளவில் அவர்கள் கூறியது சரியாகத்தோன்றியது. இருந்தாலும், ரியாவுடன் இருக்கும் பொழுது அவள் கூறுவது சரி என்றும் தோன்றுகிறது.

‘நான் என்ன செய்வேன்? சரியா என்று கேட்டாள், நான் தலை அசைத்தேன்,’ என்றேன்.

‘இது பேசும் விஷயம் அல்ல. செய்யும் காரியம்,’ என்றான் ஷைலேஷ்.

‘எப்படி?’

‘அவளை உன் அறைக்கு கூப்பிடு.’

‘பிறகு?’ என்றேன்.

மூவரும் ஒருவரை மாற்றி ஒருவர் பார்த்து அர்த்தத்துடன் சிரித்தார்கள்.

‘பிறகென்ன?’ என்றேன்.

‘பிஹாரை பெருமை அடைய செய்,’ ரமண் கூறி என் தோள்களை அழுத்தினான்.

அவளுக்கு வயிறு வலிக்கத்தொடங்கியபொழுது நாங்கள் பயிற்சி செய்ய ஆரம்பித்து பத்து நிமிடங்களே ஆகி இருந்தது. அவள் வயிற்றைப்பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டத்தை நிறுத்தச் சொன்னாள்.

‘அந்த வைரல் ஜூரத்திற்கு பிறகு நான் பூரண குணம் அடையவில்லை,’ என்றாள்.

அவள் விளையாட்டுத் திடலிலிருந்து நகர்ந்து தரையில் அமர்ந்து கொண்டாள். முகத்தை கைகளில் பொத்திக்கொண்டாள்.

‘எனக்கு ஓய்வு தேவை. இந்த உடையில் சிறிது குளிக்கிறது,’ கூடுதலாகவே சிறிதாக இருந்த சிகப்பு நிற ஷார்ட்சை காண்பித்தாள். அது அவள் மேல் தொடையைக்கூட, முழுமையாக மூட வில்லை.

‘நான் சரியாகிவிடுவேன்,’ என்றாள். தன் முகத்திலிருந்து கைகளை எடுத்து புன்னகைத்தாள்.

ரியாவை என் அறைக்கு மீண்டும் அழைத்துசெல்லும்படி என் நிபுணர் குழு ஆலோசனை கொடுத்து ஒரு வாரம் ஆகி இருந்தது. பீஹாருக்கு பெருமை சேர் இல்லையென்றால் வேறு ஒன்றும் முக்கிய மில்லை என்று அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் கூறியிருந்தார்கள். இன்று எனக்கு ஒரு வாய்ப்பு இருந்தது.

‘ஹே... என் அறைக்கு வந்து ஓய்வெடுக்க வேண்டுமா உனக்கு?’ என்றேன்.

‘திருட்டுத்தனமாக?’

நான் மிகவும் சாதாரணமாக, ‘ஆமாம். நீ ஓய்வெடு. தூங்கு. என்னால் படிக்க முடியும் இல்லாவிட்டால் நீ வேண்டும் என்று சொன்னால் என்னால் அறையை விட்டு வெளியே சென்று விடமுடியும்,’ என்றேன்.

‘உன் அறையை விட்டு நீ வெளியேற வேண்டியதில்லை,’ என்று சொல்லி எழுந்து கொண்டாள்.

நான் வெளியே செல்ல வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டாள். அவள் என்னுடன் ருத்திராவிற்கு வர ஒப்புக்கொண்டுவிட்டாள் என்று அர்த்தம். பெண்கள் எதையும் நேரிடையாக சொல்லமாட்டார்கள். அவர்களது மனதில் என்ன இருக்கிறதென்று நீங்களே கணித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

அவளை என் அறைக்குள் திருட்டுத்தனமாக அழைத்துச்சென்றேன். அறையின் கதவை அடைக்கும் பொழுது உண்மைத் தருணம் வந்துவிட்டதென்று எனக்குத்தெரிந்து. பீஹாருக்கு பெருமை சேர். நீ உன் இடத்தை வலியுறுத்து, என் மண்டைக்குள் மீண்டும் மீண்டும் கூறினேன்.

ரியா கால்களை நீட்டி கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

‘படுத்துக்கொள்,’ என்றேன்.

‘எனக்கு அப்படி ஒன்றும் உடம்பில்லை. ஓய்வு வேண்டும் அவ்வளவு தான்,’ என்றாள் புன்னகைத்துக்கொண்டே. ‘நீ உன் அறையை சுத்தம் செய்திருப்பதை பார்க்கிறேன்.’

‘இருந்தாலும், உன்னுடையது போல் ஆடம்பரமாக இல்லை.’

‘அது என் அப்பாவின் வீட்டில் ஒரு அறை. உன்னைப்போல் ஹாஸ்டெலில் தங்கினால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்குமென்று விரும்புகிறேன்?’

‘ஹே உனக்கு உடை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமா? குளிக்கிறது என்று சொன்னாயே?’ பேச்சை மாற்ற முயற்சித்தேன்.

அவள் தோள்பையில் மாற்று உடை இருந்தது.

‘எங்கு? என்னால் இங்கு குளியலறையை பயன் படுத்த முடியாது.’

‘நீ இங்கேயே மாற்றிக்கொள்ளலாம்.’

‘ஹா.ஹா...நல்ல முயற்சி மிஸ்டர்,’ என்றாள்.

‘நான் அறையை விட்டு செல்லமுடியுமென்ற அர்த்தத்தில் கூறினேன்.’

‘ஓ... நிஜமாகவா? அப்படிப்பட்ட பண்புள்ள ஆண்மகனா?’

அவள் கிண்டல் செய்வதை புறக்கணிக்கக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டேன். தோளை குலுக்கினேன்.

‘இந்த உடையில் எனக்கு எந்த பிரச்சனையும் இல்லை,’ என்றாள்.

‘எனக்கிருக்கிறது,’ என்றேன்.

‘ஏன்?’

‘அந்த ஷார்ட்ஸ். அவை என் கவனத்தை திருப்புகின்றன.’

இந்த சிகப்பு ஷார்ட்ஸ்?’

‘சரியாக சொல்லவேண்டுமென்றால், இந்த கால்கள். இந்த ஷார்ட்சால் மறைக்கமுடியாத இந்த கால்கள்.’

ரியா சிரித்தாள். ஒரு போர்வையை எடுத்து போர்த்திக் கொண்டாள்.

‘இப்போ... பரவாயில்லையா? இப்போ என்ன? உனக்கு படிக்க வேண்டுமா?’

‘ச்சீ...என் பார்வைக்கு எட்டவில்லையே.’

‘ஆமாம். நீ ஓய்வெடுக்கிறாயா?’

‘ஆமாம்,’ என்று கூறி சிரித்தாள்.

‘என்ன?’

‘அது நடக்கப்போவதுபோல்.’

‘கண்டிப்பாக,’ என்று கூறி அவள் பக்கமிருந்து பார்வையைத் திருப்பினேன். நான் நாற்காலியில் அமர்ந்து மேஜை விளக்கை போட்டு சமூகவியல் பாட புத்தகத்தை திறந்தேன்.

ரியா கட்டிலில் அமர்ந்தாள். நான் அவளை அவள் போக்கில் விட்டிருந்தது அவளுக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது.

சில நிமிடங்களுக்குப்பிறகு படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டாள்.

‘நீ என்ன படிக்கிறாய்?’ கண்களை மூடிக்கொண்டே கேட்டாள்.

‘இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தின் சமூக எழுச்சிகள்.’

‘உன் கிரேட் எப்படி இருக்கின்றன?’

‘மோசமில்லை ஆனால் நான் முதலிடத்தையும் பிடிக்கவில்லை,’

நான் மீண்டும் என் புத்தகத்திற்கு சென்றேன்.

‘பட்டதாரி ஆன பின் என்ன செய்யப்போகிறாய்?’ என்றாள். பெண்களை புறக்கணித்தால் அவர்களால் பொறுத்துக்கொள்ளமுடியாது. அதுவும் ஒரு புத்தகத்திற்காக...

‘நான் உன்னிடம் ஐம்பது முறை கூறியிருக்கிறேன். இரண்டு வருடங்களுக்கு டெல்லியில் வேலைசெய்துவிட்டு பிறகு தும்ரனிற்கு சென்று விடுவேன்.’

‘ம்ம்ம்,’ என்றாள். அவள் கண்கள் இன்னமும் மூடியே இருந்தன. கேள்வியை கேட்டுவிட்டு, பதில் கிடைத்ததும் ம்ம்ம் என்று கூறி வெட்டி விடும் மூக்கை நுழைக்கும் மாமாக்களைப்போல் இருந்தாள். ‘என்னை படிக்கவிடு ரியா. நீயும் ஓய்வெடு.’

என்னிடம் எந்த திட்டமும் இல்லை ஆனால் மேற்கொண்டு என்ன செய்யவேண்டுமென்று தெரியும். ஆரம்பத்தில், மிகுந்த ஆர்வம் உள்ளதாக காட்டிக்கொள்ளாதே. பிறகு அவளே ஒரு விரிவுரையை தொடங்குவாள்.

என் சுருக்கமான பதில்கள் அவளை ஸ்தம்பித்தன. அவள் கொஞ்சம் பேச நினைத்தபொழுது அவள் வாயை அடைத்துவிட்டேன். முடிவில் அமைதியானாள்.

‘நான் சோர்வடைந்து விட்டேன்,’ என்றேன் அரை மணி நேர மௌனத்திற்குப்பிறகு.

‘நான் தூங்குகிறேன். என்னை தொந்திரவு செய்யாதே,’ என்றாள். இப்பொழுது அவள் முறை அலட்டிக்கொள்வதற்கு.

‘எனக்கும் தூங்க வேண்டும்.’

‘அங்கேயே இரு. நான் ஒரு நோயாளி. நோயாளி ஓய்வெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்,’ சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு கூறினாள்.

என் புத்தகத்தை மூடினேன். கட்டிலின் ஒரு பக்கத்திற்கு சென்று அமர்ந்து கொண்டேன்.

‘ரியா?’ என்றேன் மெல்லிய குரலில்.

அவள் பதில் சொல்லவில்லை. தூங்குவது போல் இருந்தாள். அவளை மூடியிருந்த போர்வையை நீக்கினேன். அவளுடைய சிறிய ஷார்ட்ஸ் இன்னும் மேலே ஏறி இருந்தது. அவள் கால்களை கவனிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. அவள் தன்னிச்சையாக போர்வையை மேல் இழுத்துக்கொண்டாள். தூக்கத்திலும், ஒரு பெண் தன்னை யாரோ உற்றுப்பார்ப்பதை உணர்ந்து விடுவாள் போல. நான் அவள் அருகில் படுத்துக்கொண்டேன். முடிந்த அளவுக்கு மிகக்குறைந்த உடல் நெருக்கமே இருக்கவேண்டும் என்று கவனமாக இருந்தேன். போர்வையில் கொஞ்சம் எடுத்துக்கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டேன்.

இருவரும் அசைவில்லாமல் இரண்டு நிமிடம் படுத்துக்கொண்டிருந்தோம். அவள் ஒரு பக்கமாக திரும்பி படுத்துக்கொண்டாள். அவள் மூக்கு என் வலது தோளை குத்தியது. அவள் கை என் முழங்கையை தொட்டது. கண்கள் மூடியே இருந்தாலும் அவள் வெப்பத்தை உணர முடிந்தது. தூங்குவது போல் பாசாங்கு செய்து அவள் பக்கம் திரும்பினேன். சாதாரணமாக, என் இடது கையை அவள் மேல் போட்டேன். அவள் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கவில்லை.

என் இடது கை அவள் நீள கூந்தலில் பட்டது. அவள் மூக்கு இப்பொழுது என் மார்பில் புதைந்து இருந்தது. அவள் மூச்சுக் காற்றை என்னால் உணர முடிந்தது. என் கையை அவள் முதுகுக்கடியில் நுழைத்து அவளை என் பக்கம் மெல்ல நகர்த்தினேன்.

அவள் தூங்குவதை தொடர்ந்தாள் அல்லது தூங்குவது போல் நடப்பதை தொடர்ந்தாள்.

என் கால்களை அவள் மேல் போட்டேன். இதுவரையிலான என்னுடைய தைரியமான நடவடிக்கை. வழவழப்பான மூடப்படாத அவள் சருமம் என்னைத் தொட்டது. என்னுள் மின்சாரம் பாய்ந்தது. அவளை முத்தமிடும் ஆசையை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டேன். என் இடது கையை அவள் பின்புறத்தில், மேலும் இறக்கினேன். அவள் கீழ்முதுகை அடைந்தவுடன் அவள் குரல் என்னை திடுக்கிடச்செய்தது.

‘மிஸ்டர் ஜா’ என்றாள்.

‘எஸ்.மிஸ் சோமானி.’

‘இதற்குப் பெயர் தூக்கமில்லை.’

‘நீ தூங்கலாம்.’

‘ஓ... நிஜமாகவா? நீங்கள் என் மீது முழுமையாக படர்ந்திருக்கும் பொழுது அதை எப்படி எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?’

நான் சிரித்தேன். அவளை அருகில் இழுத்து முகத்தை தூக்கினேன். அவளை முத்தமிட முயற்சித்தேன். அவள் திரும்பிக்கொண்டாள்.

‘உன்னை நீயே கட்டுப்படுத்திக்கொள், மாதவ்,’ என்றாள்.

தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள முயற்சி செய்தாள். நான் அவளை விடுவிக்கவில்லை.

‘ஏன்?’ என்றேன்.

‘நமக்குள் அது தான் ஒப்பந்தம்.’

‘ஆனால், ஏன்?’

‘இரு... ஓ... நான் இப்பொழுது உன்னுடைய... மாதவ்... என்னை போக விடு.’

‘ரியா...’

‘என்னை போக விடுகிறாயா? நீ என்னை காயப்படுத்துகிறாய்,’

நான் அவளை போக விட்டேன். அவள் நகர்ந்து கட்டிலின் ஓரத்திற்கு சென்றாள்.

‘எனக்கு நீ வேண்டும்.’

‘இல்லை.’

‘தயவு செய்து என்னை அனுமதி.’

‘இல்லை.’

‘நீ அனுமதிக்க வேண்டும்.’

‘அனுமதிக்க வேண்டும் என்பதற்கு என்ன அர்த்தம்?’

அவள் எழுந்து கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டாள். என்னை முறைத்தாள். அவள் உருவம் இருகியிருந்தது. இந்த தருணத்தில் என்னால் விட்டுக்கொடுக்க முடியாத அளவிற்கு என் உணர்வுகள் என்னை ஆக்கிரமித்திருந்தது. காத்திருந்து பொறுமையாக விளையாடுவதை நான் வெகு நேரம் செய்துவிட்டேன். இப்பொழுது அவள் விட்டுக்கொடுக்க வேண்டுமென்று விரும்பினேன்.

‘உன் பிரச்சனை தான் என்ன?’

‘உன் பிரச்சனை என்ன? உன் ஹார்மோன்களுக்கு வடிகால் நானில்லை.’

‘நீயென்று நான் கூறவில்லையே.’

‘நாம் பேசி ஒப்புக்கொண்டபடி உன்னால் ஏன் நடந்துகொள்ள முடியவில்லை? உடல்நீதியாக எதுவும் இல்லை. நெருக்கமான நண்பர்கள். அவ்வளவு தான்.’

‘அது வேலைக்கு ஆகாது.’

‘அப்பொழுது. நம்மால் நண்பர்களாக கூட இருக்க முடியாது.’

என்னால் அவளுக்கு பதில் அளிக்க முடியவில்லை. சாமர்த்தியமான பதிலோ, எந்த ஒரு நல்ல திட்டமோ என்னிடம் இல்லை. அவள் கட்டிலை விட்டு எழுந்து, உடையை சரி செய்து கொண்டு தோள் பையை மாட்டிக்கொண்டாள்.

கோபமும் காமமும் கலந்து, அவள் கையைப்பற்றினேன்.

‘என்னுடன் விளையாட முடியாது. நான் உன் விளையாட்டு பொம்மை அல்ல.’

‘பொம்மை?’

‘இன்னொருவன் வரும் வரை என்னை உபயோகப்படுத்துகிறாய்.’

‘எப்படியோ... நீ என்னை உபயோகிக்க முயற்சிக்கிறாய். நல்ல ஒரு நட்பை கொச்சைப்படுத்த, பை.’

அவளை அருகில் இழுத்தேன். மீண்டும் கட்டிலில் அமர்ந்தாள். என் அருகில்.

‘இது ஒரு சரியான நட்பு இல்லை. நான் முழுமையாக திருப்தி அடையவில்லை.’

அவளுக்கு என் பதில் பிடிக்கவில்லை.

நான் அவளை முத்தமிட முன்னால் சாய்ந்தேன். அவள் மீண்டும் முகத்தை திருப்பிக்கொண்டாள்.

‘ஒரே ஒரு முறை.’

‘முடியாது.’

‘தயவு செய்து.’

‘நான் முடியாது என்று சொன்னேன்.’ அவள் குரலில் தீர்மானம் இருந்தது.

‘நான் என் எல்லைக்கோட்டில் இருக்கிறேன் ரியா,’ என்றேன்.

அவள் தோள்களை பற்றினேன்.

‘மாதவ். நான் உன்னுடைய இந்த பக்கத்தைப் பார்த்ததில்லை. நீ என்னை கட்டாயப்படுத்துகிறாய்.’

‘எனக்கு ஒன்று கூற வேண்டும்.’

‘என்ன?’

‘தருவதாக இருந்தால் இரு. இல்லையென்றால் கிளம்பு.’

‘என்ன?’

போஜ்புரி கலந்த ஹிந்தியில் கூறியிருந்தேன். என்னுடன் உடலுறவு கொள்வதானால் இரு. இல்லாவிட்டால் கிளம்பு என்று கொச்சையான பாஷையில் கூறியிருந்தேன். மிகவும் கேவலமாக இருந்தது.

அன்று எனக்கு என்ன ஆயிற்றோ தெரியவில்லை. என்னால் இனியும் காத்திருக்க முடியவில்லையோ? நான் பாதுகாப்பற்ற நிலையில், பயத்தில் இருந்தேனோ. உண்மையில் தும்ரனை சேர்ந்த ஒரு கீழ் தரமான ஆளாக, எனக்குள் இருந்த மிருகத்தன்மை வெளிப்பட்டதோ. நான் கீழ்த்தரமான வார்த்தைகளை உபயோகித்து விட்டேன் என்று புரிந்தது. சொன்ன வார்த்தைகளை திரும்பப்பெற முயற்சி செய்தேன்.

‘என்ன சொன்னாய்?’

‘ஒன்றுமில்லை. கேளு... நான்...’

என் எண்ணங்களை கோர்க்கும் முன்னர் என் பிடியை தளர்த்தினேன்... ரியா தன் உடைமைகளை சேகரித்துக்கொண்டு கிளம்பிப் போய்விட்டாள்.

அவள் என் அழைப்புகளை ஏற்க மறுத்தாள். என்னுடைய இருபத்தி ஏழு மெசேஜ்களுக்கும் பதில் அளிக்கவில்லை. அவளுக்காக கல்லூரி வாசலில் தினமும் காத்திருந்தேன். அவள் தன் பி எம் டபுள் யூ வை விட்டிருங்கி என்னைத் தவிர்த்து நேரே தன் வகுப்பறைக்கு சென்றாள்.

இடைவேளையின் பொழுது தன் தோழிகள் சூழ இருந்தாள். கஃபே வில் பார்த்தபொழுது போன் பேசுவது போல் பாசாங்கு செய்தாள்.

‘அது கொஞ்சம் அதிகம்,’ ஷைலேஷ் கூறினான். எங்களுக்குள் நடந்ததை என் நண்பர்களிடம் கூறினேன். கிள்கிரூப்பான கதையை எதிர்பார்த்து ஆர்வத்துடன் கேட்டார்கள். பதிலாக நடந்த படுதோல்வியை அறிந்தனர். நான் ரியாவிடம் கூறிய வார்த்தைகளை கேட்டு, வெட்கமில்லாத என் நண்பர்கள் கூட குறுகிப்போனார்கள். நாங்கள் சில சமயம் எங்களுக்குள் கேவலமான விஷயங்கள் பேசுவோம். ஆனால் ஒரு பெண்ணிடம் அப்படி பேச மாட்டோம். இந்த உலகத்திலேயே அனைத்திற்கும் மேலாக நான் மதித்த, வணங்கிய, விரும்பிய ஒரு பெண்ணிடம் நான் அப்படி பேசியிருந்தேன்.

‘நெருக்கமாக பழக நினைப்பதை விடுத்து, நடந்த விபரீதத்தை சரி செய்,’ ஆஷா கூறினான், எரிச்சலான குரலில்.

சரி செய்ய நான் முயற்சி செய்திருந்தேன். ரியா என்னை சந்திக்க மறுத்தாள். வேறுவழிதெரியாமல் அவளை பின்தொடர்ந்தேன். அவளுடன் தனிமையில் பேசவேண்டி இருந்தது. ஹிந்தியில் பேசக்கூடாதென்று எனக்கு நானே சத்தியம் செய்து கொண்டேன். தவறிப்போய் ஏதேனும் தகாத வார்த்தைகள் வெளிவந்தால்.

அவளை தனிமையில் சந்திக்க முடியவில்லை. முடிவாக ஒருநாள் கல்லூரி நூலகத்தில் அமர்ந்து, ஐரோப்பிய காவியங்களை குறித்து படித்துக்கொண்டிருந்தாள். சிகப்பு மற்றும் வெள்ளை நிற சல்வார் கமீஸ் அணிந்திருந்தாள். காதுகளில் கருப்பு வளையங்கள்.

‘ரியா,’ நான் மெதுவாக கூப்பிட்டேன்.

அவள் இருக்கையை மாற்ற எழுந்துகொண்டாள்.

‘இரண்டு நிமிடங்கள். உன்னை கெஞ்சி கேட்டுக் கொள்கிறேன்,’ என்றேன்.

அவள் என்னை கண்டுகொள்ளவில்லை. நகர்ந்து மற்ற மாணவர்கள் நிரம்பிய ஒரு மேஜையில் அமர்ந்துகொண்டாள். என்னால் அங்கு அவளுடன் பேச முடியவில்லை.

‘நான் வெளியே காத்திருக்கிறேன்,’ என்றேன். பத்து மாணவர்கள் அதிர்ச்சியில் என்னைப் பார்த்தார்கள்.

ரியா தொடர்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

நான் வெளியே இரண்டரை மணி நேரம் காத்திருந்தேன். அவள் வெளியே வந்த பொழுது என்னைபார்த்துவிட்டு மறுபக்கம் நடக்கத் தொடங்கினாள்.

‘இரண்டு நிமிடங்கள்,’ அவள் பக்கம் ஓடினேன்.

‘எனக்கு உன்னுடன் பேசவே வேண்டாம், புரிகிறதா?’

‘நான் உன்னை பின்தொடர்ந்து கொண்டே இருப்பேன். அதற்கு பதிலாக என்னுடன் பேசிவிடலாம்.’

அவள் நிறுத்தி என்னை பார்த்து முறைத்தாள். கைகளை குத்துவதற்கு தயாராவது போல் வைத்துக்கொண்டாள்.

‘உன் நேரம் தொடங்கி விட்டது,’ என்றாள்.

‘கேளு. நான் நிஜமாகவே வருந்துகிறேன்.’

அவள் கைகளை மடக்கினாள். புத்தகம் இன்னமும் கையில் இருந்தது.

‘உன் நேரத்தை வீண் செய்யாதே. வருத்தம் வேலைக்கு ஆகாது,’

‘நான் அந்த அர்த்தத்தில் சொல்லவில்லை.’

‘ஏன் அப்படி சொன்னாய்? என்னை எப்படி உணரச்செய்தது தெரியுமா?’ என்னை முறைத்தாள். நான் பார்வையை திருப்பிக்கொண்டேன். நான் தனிமையை விரும்புவன். யாருடனும் எளிதில் பழக மாட்டேன். உன்னை நம்பினேன். நீ...’ அவள் தன் கீழ் உதட்டினை கடித்துக்கொண்டாள்.

‘நான்...’

‘என்ன? நீ பேசிய வார்த்தைகள். நான் அதிகம் ஹிந்தி பேசாமல் இருக்கலாம் ஆனால் நீ கூறியதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது, மாதவ்,’ சொல்லிவிட்டு முகத்தை ஒருபக்கமாக திருப்பிக்கொண்டாள். பிறகு தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொள்வதுபோல், ‘என் தோழிகள் என்னை எச்சரித்திருந்தார்கள்.’

‘நான் உன்னை காதலிக்கிறேன் ரியா.’

‘ஆமாம். காதலை வெளிப்படுத்த நல்ல வழி.’

‘அதை கோபத்தில் சொன்னேன்.’

‘ஒன்றை விளக்க விரும்புகிறேன். இதுவரை, யாரும் என்னை இதுவரை இப்படி கேவலமாக பேசியதில்லை. உன்னை என் உலகத்திற்குள் அனுமதித்தேன். நமக்கிடையில் ஏதோ ஒன்று இருந்தது.’

‘இருக்கிறது.’

‘இல்லை. இனி இல்லை. உன்னால் என்னிடம் அப்படி பேச முடிந்தால், உன் எண்ணங்களில் என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்திருப்பாய் என்று வியந்து போகிறேன்?’

‘நான் உன்னுடன் நெருக்கமாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினேன். எப்பொழுதும் நீங்க விடாமல்.’

‘படுக்கறதுன்னா படு இல்லேன்னா கிளம்பு.’ இது நெருக்கமாக இருக்க விரும்புவதா?’

‘என் உதவாக்கரை நண்பர்கள், அவர்கள் என்னை தூண்டி விட்டனர். அவளுடன் உடலுறவு வைத்துக்கொள்ளவில்லையென்றால் அவள் எப்பொழுதுமே உன்னுடையவளாக ஆக மாட்டாள் என்று கூறினார்கள்.’

‘இதைப் பற்றி முதலில் உன்னுடைய நண்பர்களுடன் பேசினாயா?’

‘எல்லாம் இல்லை... ஆனால்...’

‘ஆனால்... இன்று அவளை முதலில் கற்பழிக்கிறேன் என்பது போன்றா?’

நான் வேறு எதுவும் பேசும் முன்னர் கையை உயர்த்தி என் வாயை அடைத்தாள். ‘இப்பொழுது ஒன்று சொல்லப்போகிறேன். கவனமாக கேள். சரியா?’ அவள் தன்னை ஆசுவாசம் செய்துகொள்ள முயற்சித்தாலும் அவள் குரலில் நடுக்கம் தெரிந்தது.

‘கண்டிப்பாக.’

‘முதலாவதாக, என்னுடன் பேச முயற்சி செய்யாதே. இரண்டாவதாக நாம் இருவரும் இனி நண்பர்கள் இல்லை. என் நண்பர்களை கவனமாக தேர்ந்தெடுப்பேன் என்று என் தோழிகளுக்கும், எனக்குள்ளும் சத்தியம் செய்திருக்கிறேன். மூன்றாவதாக என்னை பின்தொடராதே. அது என்னை திசைதிருப்புகிறது. நான் கல்லூரி அதிகாரிகளிடமோ அல்லது என் பெற்றோர்களிடமோ கூற விரும்பவில்லை.’

‘ரியா...’

‘இப்பொழுது தயவு செய்து இங்கிருந்து சென்று விடு,’ கைகளை கூப்பி மன்றாடுவது போல் கூறினாள்.

அவளை கடைசியாக ஒருமுறை பார்த்தேன் - அழகிய ஆனால் கோபமான முகத்தை. நான் முன்பு வருடியிருந்த நீள கூந்தலை, நான் ஒருமுறை முத்தமிட்டிருந்த உதடுகளை. பிறகு திரும்பிக்கொண்டேன். அவள் விலகி செல்ல, காலடி ஒசை தேய்வது கேட்டது.

ஆறு மாதங்களுக்குப்பிறகு

ரியாவுடன், என் பிரிவிற்குப் பின்னர் - அரை பிரிவிற்குப் பின்னர், என் ஆளுமை மாறியது. கல்லூரியில் ஆட்கள் என்னை ஸ்டெபின்சின் அமைதி சாமியார் என்று அழைக்கத் தொடங்கினார்கள். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் முதல் வரிசையில் அமர்ந்து கவனித்தேன். நீதிமன்ற குமாஸ்தா போல் தவறாமல் குறிப்புகள் எடுத்துக்கொண்டேன். எந்த பேராசிரியரையும் கேள்விகள் கேட்கவில்லை. என் நண்பர்களுடன் விடுதியில் அமர்ந்திருந்தாலும் அவர்களது பேச்சில் கலந்துகொள்ளவில்லை. முதலில் அவர்கள் என்னை குதூகலப்படுத்த முயற்சி செய்தார்கள். எனக்காக ஆபாச படங்கள் கொண்ட பிலேபாய் புத்தகங்களும், மதுபானங்களும் ஏற்பாடு செய்தனர். இருந்தாலும், முன்பைப்போல, அவர்களது, பிரிவினை குணப்படுத்தும் மருத்துவ ஆலோசனைகள் அனைத்தும் வீணாகிவிட்டன. கொஞ்சமாக எனக்கு உதவியது கூடைப்பந்தாட்டம் தான். ஒவ்வொருமுறை அவளைப்பற்றிய நினைவு வந்தபொழுதெல்லாம், கூடைப்பந்தாட்டம் விளையாடச் சென்றேன். மூன்று மணி நேரம் விளையாடியது என் இதயத்தை குணப்படுத்தியதோ இல்லையோ, என்னை சோர்வடைய செய்தது.

உண்மையில், அவள் வரக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்து தான் அங்கு சென்றேன். ஆனால் அவள் வரவில்லை. 100, ஓளரங்கசிப் சாலையில் அவள் தந்தை அவளுக்காக ஒரு கூடைப்பந்தாட்ட வளாகம் கட்டிக்கொடுத்திருக்கக்கூடும்.

சில சமயங்களில் அவள் வகுப்பிற்கு அருகில் தாழ்வாரத்தில் உலவி கொண்டிருப்பேன். தூரத்தில் நின்று அவளை நேருக்கு நேராக சந்திப்பதை தவிர்த்தேன். அவள் வகுப்பிலிருந்து வெளியே வந்து நண்பர்கள் கூட்டத்தில் தொலைந்து போவதை பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன்.

ஒரு முறை என்னைப் பார்த்தாள். என்னை பார்த்து சிரிக்கவோ, முகத்தை திருப்பிக்கொண்டோ செல்லவில்லை. பார்ப்பதற்கு கோபமாகவும் தெரியவில்லை. அவள் முகத்தில் எந்த ஒரு எதிர்மறையான பாவமும் இல்லை. என்னைப் பார்த்து நேரே நடந்து வந்து, அடித்திருந்தாலோ, கத்தியிருந்தாலோ சரியாக இருந்திருக்கும். என்னை நேரே முகத்தில் பார்த்தும் நான் அங்கு இல்லாதது போல் சென்று விட்டாள்.

இரவுகள் மிகவும் மோசமாக கழிந்தன. என்னால் தூங்க முடியவில்லை. அவளுடன் என் உறவை சேதப்படுத்திக்கொண்ட அதே கட்டிலில் படுத்தேன். போஜ்புரி திரைப்பட வில்லனைப்போல நான் பேசிய அதே இடம். நான் செய்தவற்றை மாற்றக்கூடிய டைம் மெஷின் ஒன்று இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று விரும்பினேன். குறைந்த விலையில் வீட்டுமனை வாங்கவோ, பங்கு சந்தை குறித்து கணிப்பு கேட்கவோ எனக்கு டைம் மெஷின் தேவை இல்லை. அந்த வாக்கியத்தை திரும்பப்பெற விரும்பினேன். வீரம், ஆண்மை மற்றும் முட்டாள்தனம் கலந்த நிலையில் அப்படி சொல்லிவிட்டேன். பெரும்பாலான நேரம் ஆண்கள் இருக்கும் நிலை அது தான்.

நான் படுக்கையில் உருண்டேன். என்னால் தூங்க முடியவில்லை. பக்கத்து அறையில் இருந்த மாணவன் கோபத்தில் சாபமிடும் வரை, பந்தை சுவற்றில் அடித்து பிடித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

என் கவனத்தை திசை திருப்ப பாட புத்தகங்களைப் படித்தேன். நூலகத்தில் இருந்த புத்தகங்களில், காதல், உறவுகள் மற்றும் உளவியலைப் பற்றி படித்தேன். இதன் மூலம் பெண்களைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள முற்பட்டேன். சில சமயம் ஆங்கிலம் கடினமாக இருந்தது அல்லது அதில் கொடுக்கப்பட்டிருந்த ஆலோசனைகள் என் கருத்திற்கு முரண்பாடாக இருந்தது. முன்பை விட அதிகமாக குழம்பிப்போனேன். சில கருத்துக்கள் பெண்கள் நீண்ட நாள் நீடிக்கும் நிலையான உறவுகளை விரும்புவார்கள் என்று கூறியது. நானும் அதைத் தானே விரும்பினேன். என் விஷயத்தில் என்ன நேர்ந்ததென்பது பற்றிய எந்த கருத்தும் என் இல்லை. தினசரிகளில் பெண்களைப்பற்றி நான் படித்தது அனைத்தையும் ரியாவுடன் இணைத்துப்பார்த்தேன். ஒரு நடிமை, நேர்காணலில் தான் அடிக்கடி மந்தமாக உணர்வாள் என்று கூறியிருந்தால், ஆமாம் ரியாவும் அப்படித்தான் இருப்பாள் என்று நினைத்து தலை ஆட்டுவேன்.

இந்த பெண்ணை என் தலையிலிருந்து எடுத்தாக வேண்டும். என்னால் முடியவில்லை.

சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, அன்று என் பிறந்த நாள். என் நண்பர்களுடன் கஃபேவில் அமர்ந்திருந்தேன். அதிர்ஷ்டவசமாக, ரியாவும் தன் தோழிகளுடன் அதே சமயத்தில் அங்கு வந்திருந்தாள். அவள் எனக்கு வாழ்த்துக்கள் கூறுவாளா என்று என் நண்பர்கள் பார்க்க நினைத்தார்கள். நான் மின்ஸ் கட்லெட் ஒன்றை வெட்டி, அவர்கள் எனக்கு பிறந்தநாள் வாழ்த்து பாடினார்கள். பெண்கள் எங்களை கவனித்தார்கள் இருந்தாலும், தவிர்த்தார்கள். ரியா இடத்தைவிட்டு சிறிதும் அசையவில்லை.

மின்ஸ் கட்லெட் சிதைந்தது போல் என் மனமும் உடைந்தது.

‘நீ அதிர்ஷ்டக்காரன். இப்படிப்பட்ட ஒரு உணர்ச்சியற்ற பெண் உன் வாழ்விலிருந்து வெளியேறியது நல்லது,’ என்றான் ரமண்.

ஒரு நாள் பகலில் கல்லூரி முடிந்தவுடன், வெளியே கல்லூரியின் பிரதான புல்வெளியில் அமர்ந்திருந்தேன். ஒரு கார் கல்லூரியின் பிரதான வாயிலுக்குள் நுழைந்தவுடன் மாணவர்கள் தங்கள் பார்வையை அதன் பக்கம் திருப்பினார்கள்.

அது ஒரு அழகிய கார். இருபது மீட்டர் தொலைவிலும் மிக விலை உயர்ந்த கார் என்று தெரிந்தது.

‘அது ஒரு பென்டலே. இரண்டு கோடி ரூபாய் மதிப்பு,’ என் அருகில் அமர்ந்திருந்த பையன் அவன் நண்பனிடம் கூறினான். ஒரு இளைஞன் வெளியே இறங்கினான். கண்களுக்கு நிழல் தரும் கூலர்ஸ் அணிந்திருந்தான். அவன் நடை அந்த கல்லூரியின் சொந்தக்காரனாக இருப்பானோ என்று தோன்ற வைத்தது.

ரியா சோமானி பிரதான கட்டிடத்திலிருந்து வெளியே வந்து பென்டலேயை நோக்கி நடந்தாள். நான் எழுந்து வாகனங்கள் செல்லும் வழியை நோக்கி நடந்தேன். யாரும் என்னை பார்த்துவிடக்கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தேன். யாரும் என்னைப் பற்றி கவலைப்படப்போவதில்லை.

அந்த ஆளின் முகம் தெரிந்த முகமாக இருந்தது. அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக்கொண்டனர். அவன் ரியாவை விட ஒரு அங்குலம் குள்ளமாக இருந்ததைப்பார்த்தேன்.

ரோஹன் சண்டக். அந்தப் பெயர் என் மண்டையில் உதித்தது. இந்த ஆள் இங்கென்ன செய்கிறான்? என்ன நடக்கிறதென்று அறிந்துகொள்வதிலிருந்து நம் மூளை அதைப்பற்றி விமர்சனம் செய்ய ஆரம்பிப்பது வினோதமாக உள்ளது.

ரோஹன் கல்லூரிக்கு ஏன் வந்தான் என்று எனக்குத் தெரியாது. அந்த கட்டிடத்தை வாங்கி ஹோட்டல் ஆக்க முடிவு செய்திருந்தானோ. அப்படி இருக்க சாத்தியமில்லை ஏனென்றால் அவன் கட்டிடத்திற்குள் நுழையவே இல்லை. இருவரும் பென்டலேவிற்குள் ஏறிக்கொள்ள அது நகர்ந்தது. ரியாவின் பி எம் டபுள் யூ அதனை வால் போல் பின்தொடர்ந்தது. புல்வெளியில் இருந்த மாணவர்கள் ஒருமித்த குரலில் ஊஹ்ஹ்... ஆஹ்ஹ்ஹ் என்று சப்தம் எழுப்பினர்.

‘எனக்கும் பணக்கார பாய் ஃபிரென்ட் வேண்டும்,’ எனக்கருகில் இருந்த ஒரு பெண் கூறுவது கேட்டேன்.

‘அது அவளுடைய பாய் ஃபிரென்டா?’ என்று அவளைக் கேட்டேன். கேட்டிருக்கக்கூடாது. ஆனால் கேட்டேன். என் கட்டுப்பாடு அவ்வளவு திடமானதில்லை.

‘எனக்கெப்படித் தெரியும்?’ என்று கூறி விலகி சென்றாள்.

அவன் சென்று வெகு நேரம் ஆன பின்பும், ரோஹனின் பென்டலே கக்கிய எரிவாயுவை இன்னமும் என்னால் சுவாசிக்க முடிந்தது. அது என் வயிறு எரிந்ததினால் கூட இருக்கக்கூடும்.

எனக்கு ரியாவுடன் பேசியே ஆக வேண்டும் என்று தோன்றியது. செயின்ட் ஸ்டெபின்ஸின் வருடாந்தர கலாச்சார விழாவான ஹார்மோனியின் பொழுது பேசுவது என்று தீர்மானித்தேன். இது எங்களது நட்பை காப்பாற்ற என்னுடைய கடைசி முயற்சியாக இருக்கும். நடன அமைப்பு, இசை, வாக்குவாதம், புதையல் தேடுவது போன்ற பல்வேறு போட்டிகள் விஷாவில் இருந்தன. டே ஸ்கி உட்பட அனைத்து மாணவர்களும் இரவு வெகு நேரம் வரை கல்லூரியில் இருந்தார்கள். தனி நபர்களுக்கான ஆங்கிலப் பாடகருக்கான போட்டியில் ரியா ஏற்கனவே வென்றுவிட்டாள். அவள் மேற்கத்திய நடன அமைப்பிலும் கலந்து கொண்டாள்.

புல்வெளியில் நடன அமைப்பிற்காக போடப்பட்ட தற்காலிக மேடையின் எதிரில் பார்வையாளர்களுக்கான இடத்தில் நான் முதல் வரிசையில் சீக்கிரமே வந்து அமர்ந்துகொண்டேன். டெல்லி பலகலைக்கழகத்திலிருந்த மொத்த மாணவர்களின் கும்பலும் அங்கு அத்துமீறி நுழைந்திருந்தார்கள். செயின்ட் ஸ்டெபின்ஸின் பெண்களைக் காண தோதான இடத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள். இவர்களில் சிலர் என் வீட்டை நினைவுபடுத்தினார். அவர்கள் உரத்த குரலில் ஹிந்தியில் பேசினார்கள். ஒவ்வொரு முறை அழகான ஒரு பெண் மேடை ஏறியதும் விசிலடித்தனர். ஸ்டெபன்ஸ் மாணவர்களுக்கு இது பிடிக்கவே இல்லை. பொது இடத்தில், மனதின் கீழ்த்தரமான ஆசைகளை வெளிப்படுத்தும் விதமாக நடந்து கொள்வது எங்களுக்குப் பிடிக்காது. நாங்களும் கண்களால் குளிர் காய்வோம், ஆனால் கௌரவமாக.

பிங்க் டைட்டஸ் மற்றும் சாம்பல் நிற சட்டை அணிந்த ஒரு டஜன் பெண்கள் மேடை ஏறினார்கள். அனைவரிலும் உயரமானவளாகவும், எளிதில் கண்டுகொள்ள முடிந்த வகையிலும் இருந்த ரியா நடுவில் நின்றாள். மேடையின் விளக்குகள் நிறங்களை மாற்றின. கரகரப்பான குரலில் ஒரு விமர்சகர் சுய முக்கியத்துவம் கொடுத்தவாறு பேசினார். எல்லா உயிர்களும் இயற்கையிலிருந்து வந்தது பற்றிக்கூறினார். கேட்கும் பொழுது ஆழமான கருத்துள்ளதாகவும், பின்னர் அதைப்பற்றி

யோசித்துப்பார்த்தால் உபயோகமற்றதாகவும் தோன்றும் விஷயம் அது.

ரியாவின் மெல்லிய தடகள வீராங்கனைப்போன்ற உடல் அமைப்பும், அசத்தும் அழகும் அனைத்து ஆண்களின் கண்களை கவர்ந்தது.

விமர்சகர் தன் வரிகளைப்பேச என் வரிகள் என் தலைக்குள் ஓடியது. ரியா, ஒருவருக்கு இரண்டாவது வாய்ப்பு கொடுக்கவேண்டியது அவசியம், என்று நான் நினைக்கிறேன்

ரியா நேர்த்தியாக கார்ட்வீல்ஸ் செய்தாள் மேடையில். அவள் கச்சிதமான கார்ட் வீல் ஒன்று செய்த பொழுது கூட்டம் ஆரவாரம் செய்தது.

என் மார்பிற்குள், என் இதயமும் அதையே செய்தது.

ரியா உன்னைப்பற்றி நினைக்காமல் ஒரு நாள் ஒரு நாள் கூட கடப்பதில்லை. நான் எனக்குள் சொல்லிக்கொண்டேன். நான் முடிவு செய்திருந்த வரியை நீக்கிவிட்டேன். மிகவும் ஆர்வமாக இருப்பது போல் தோன்றுகிறது. பெண்கள் கடினமானவர்கள். அந்த சரியான நடுநிலையை பிடிப்பதில் தான் விஷயம் இருக்கிறது. நீங்கள் மிகவும் வலியுறுத்துகிறவர் போலவும் இருக்கக்கூடாது, அதே சமயம் எதையும் பொருட்படுத்தாதவர் போலவும் இருக்கக்கூடாது.

முடிவில், ரியா மைக்கை கையில் எடுத்து இயற்கையை காப்பாற்றவேண்டியதன் அவசியம்பற்றி இரண்டு வரிகள் பாடினாள். அவள் குரலுக்கு தன்னிச்சையான ஆரவாரம் எழுந்தது. காட்சி முடிந்தது. பெண்கள் தலைவணங்க முன்னே வந்தனர். கூட்டம் மேலும் ஆரவாரம் செய்தது. நான் வெளியே வந்து தாற்காலிக அழகு நிலையமாக மாறியிருந்த வகுப்பறையை நோக்கி ஓடினேன். தலையை கோதிக்கொண்டே கதவைத்தட்டினேன்.

ஒரு மாணவி எட்டிப்பார்த்தாள்.

‘என்ன?’

நான் ஒருவருடன் பேசவேண்டும்.’

‘மன்னிக்கணும். பெண்கள் மட்டுமே உள்ளே அனுமதிக்கப்படுவார்கள்.’

‘ரியா சோமானி உள்ளே இருக்கிறாளா?’

‘அவள் உடை மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறாள். இரு.’

எனக்கு வேறு வழியில்லை. வகுப்பறைக்கு எதிரில் இருந்த ஒரு சிறிய பாறை ஒன்றில் அமர்ந்தேன். முப்பது நிமிடங்கள் காத்திருந்தேன். எந்த காரணமும் இல்லாமல் சில பெண்கள் சிரித்துக்கொண்டே வந்தார்கள்.

நாற்பத்தி ஐந்து நிமிடங்களுக்கு பிறகு கருப்பு ஜீன்ஸ் மற்றும் வெள்ளி பட்டங்கள் கொண்ட இறுக்கமான சட்டை ஒன்றையும் அணிந்துகொண்டு ரியா வெளியே வந்தாள். வேண்டுமென்றே என்னை விலகி, அவசரமாக நடைபோட்டாள்.

‘ரியா,’ என்றேன்.

என் பக்கம் பாதி திரும்பினாள்.

‘ஹாய் மாதவ்’ என்றாள். நான் அவள் வழியை மறித்தேன்.

‘எனக்கு பேச வேண்டும். ஐந்து நிமிடங்கள்,’ என்றேன்.

‘ஏதாவது முக்கியமா?’

‘எனக்கு முக்கியம், ஐந்து நிமிடங்கள்.’

‘நான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்.’

ஒரு இருண்ட தாழ்வாரத்தில், எதிரியை எதிர்கொள்ள தயாரானது போல் எதிரும் புதிருமாக நின்று கொண்டிருந்தோம். பேசுவதற்கு சரியான இடம் போன்று தோன்றவில்லை. அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன். என்னதான் உலகப்போரின் நடுவில் நாங்கள் இருப்பது போன்று தோன்றினாலும், இன்னமும் என்னைப்பொறுத்தவரை, இந்த உலகத்திலேயே அழகான பெண் இவள் தான். அவளை முத்தமிட விரும்பினேன். ஆண் மனது அவ்வளவு கேவலமானது. நடப்பிலிருந்து முற்றிலும் விலகி தனக்கென்று புதிய ஒரு வழியை தொடரும்.

‘நான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்,’ என்று சொன்னேன்.

என் மனதிலிருந்து கேவலமான எண்ணங்களை வெட்டி எடுத்தேன்.

‘இங்கில்லை. வேறு எங்காவது. தனிமையில்.’

‘ஓ...நிஜமாகவா?’

அது தவறாக வெளிவந்துவிட்டதை நான் உணர்ந்தேன்.

‘மன்னிக்க வேண்டும். அது அப்படி இல்லை. எங்காவது எதிரெதிரே அமர்ந்து பேசக்கூடிய இடம். அவ்வளவு இருட்டாக இல்லாத இடம்.’

‘கஃபே?’

‘இப்பொழுது டெல்லி பல்கலைக்கழக மாணவர்களால் நிரம்பி வழிகிறது. உனக்கு உட்கார இடம் கிடைக்காது.’

‘கேளு. எனக்கு வேறு திட்டங்கள் உள்ளது. நான் போகவேண்டும்.’

‘சரி கஃபே விற்கே போகலாம்.’

நாங்கள் கஃபே விற்கு நடந்து சென்றோம். உள்ளே நுழைவதற்கான வரிசை வெளி வரை நீண்டு இருந்தது.

‘இங்கு கூட்டமாக உள்ளது. நாம் என்னுடைய காரில் உட்கார்ந்து பேசினால் பரவாயில்லையா?’
நான் அவளைப் பார்த்தேன். சிறிது அமைதியாகி இருந்தாற் போல் தோன்றியது.

‘ஆமாம். டிரைவர் இருப்பான் இல்லையா?’

‘நான் அவனை வெளியே அனுப்பி விடுகிறேன். நானும் உனக்கு ஒன்று கொடுக்கவேண்டும்.’

நாங்கள் வெளியே அவளது காருக்கு நடந்தோம். அவள் தனது ட்ரைவரிடம் ஐம்பது ரூபாய் தாள் ஒன்றை கொடுத்தாள்.

‘டிரைவர் அண்ணா, எனக்காக சில பார்வே ஜி பிஸ்கேட் பாக்கெட்டுகள் வாங்கி வர முடியுமா?’

டிரைவர் ஆச்சர்யமாக பார்த்தான்.

‘மேடம், வழியில் வாங்கி கொள்ளலாமா?’

‘இல்லை. சாவியை இங்கேயே விடுங்கள். நான் வண்டிக்கு உள்ளே காத்திருக்கிறேன்.’

குழம்பிய டிரைவர் கார் சாவியை ரியாவிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான்.

ரியாவும் நானும் பி எம் டபுள் யூ வின் பின் இருக்கையில் அமர்ந்தோம். ஒரு தடிமனான கைவைக்கும் இடம் எங்களை பிரித்தது. அவள் படிக்கும் விளக்கைப்போட்டு, அணிந்திருந்த ஷூ விலிருந்து கால்களை எடுத்தாள். பக்கவாட்டில் திரும்பி, கதவில் சாய்ந்து என்னை நோக்கி உட்கார்ந்தாள். பாதங்களை இருக்கைக்கடியில் சொருகினாள்.

நான் இறுக்கமாக அமர்ந்திருந்தேன். அவள் உலகத்திலிருந்து நான் எவ்வளவு தூரம் வெளியே இருக்கிறேன் என்று அவள் பி எம் டபுள் யூ உணர்த்தியது.

‘அப்போ?’ ரியா கூறினாள்.

‘நீ மேடையில் மிகவும் நன்றாக இருந்தாய். ஆங்கில வாய்ப்பாட்டில் வெற்றிபெற்றதற்கு வாழ்த்துக்கள்.’

‘ஓ...நன்றி. நீ வாழ்த்துவது உன் நல்ல மனதை குறிக்கிறது.’

‘நல்ல நிகழ்ச்சி,’ நான் தொண்டையை சரி செய்துகொண்டேன்.

‘நன்றி. நீ கூற விரும்பியது அது தானா?’

நான், இல்லை என்று தலை அசைத்தேன். அவள் இப்படி வெளியாட்களுடன் பேசும் தோரணையில் கூறுவதை நான் வெறுத்தேன்.

‘இந்த சின்ன சின்ன பேச்சுக்களை விடுத்து, முக்கியமான விஷயத்திற்கு வருவோம்.’

‘நான் வருந்துகிறேன்.’

‘பல்லாயிரக்கணக்கான முறை இதை நான் கேட்டுவிட்டேன்.’

‘என்னை மன்னித்து விடு.’

‘நான் உன்னை மன்னித்துவிட்டேன். நான் அதை விட்டு முன்னேறிவிட்டேன். அது கடந்த காலம். அது முடிந்துவிட்டது. அப்போ, அவ்வளவு தானா?’

நான் அவள் கண்களில் பார்த்தேன். பிஎம்டபுள்யூவின் மங்கிய ஒளி வெளிச்சத்தில் அவள் முகத்தில் எந்த ஒரு உணர்வும் இல்லாதது தெரிந்தது. அவள் முன்னிலையில் மிகவும் பலவீனமாக உணர்ந்தேன். என் கண்ணீரை நிறுத்த படாத பாடுபட்டேன்.

‘நாம் இருவரும் மறுபடியும் நண்பர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்,’ என்றேன்.

‘ஏன்?’ டெல்லியின் பனி மூடிய குளிர்கால இரவு போல் இருந்தது அவள் குரல்.

என்னையோ? எங்களுக்கிடையே இருந்ததையோ அவள் மிஸ் செய்யவில்லையா?

ஏனென்றால் நான் உன்னை மிஸ் செய்கிறேன்! என் குரல் உச்சியில் கத்த வேண்டும் போலிருந்தது. வார்த்தைகள் மட்டுமல்ல, கண்டிப்பாக, என் உணர்வுகளையும் அவளிடம் வெளிப்படுத்தும் உரிமையை இழந்திருந்தேன். நான் உணர்ந்த விதத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காத வகையில் ஏதாவது சொல்ல வேண்டும்.

‘நான் அவ்வளவு மோசமானவனில்லை என்று உனக்கு காண்பிக்க வேண்டும்,’ என்றேன்.

‘கண்டிப்பாக நீ அப்படிப்பட்டவன் இல்லை என்று எனக்குத் தெரியும். உன் வார்த்தையை எடுத்துக்கொள்கிறேன். அதை நீ எனக்கு நிரூபிக்க வேண்டாம்.’

ரியா, மிகவும் புத்திசாலி, சாதாரணமானவள். சிலசமயங்களில் அலட்சியமாக இருப்பாள். எனக்கு பேச வாய் வரவில்லை. ஏதோ சரியாக போகாதது போன்ற ஒரு மூழ்கும் உணர்வு வந்தது.

இருந்தாலும், ஆர்ம் ரெஸ்ட்டிலிருந்த என் கையைத் தொட்டாள். என் நாடியை பரிசோதிப்பது போல அவள் விரல்கள் என் மணிக்கட்டைத் தொட்டன.

‘கேளு மாதவ். இப்படி அலட்சியமாக இருப்பது பற்றி வருந்துகிறேன்.’

அமைதியாக இருக்கவேண்டும் என்று நான் எடுத்த முடிவு அவள் தொட்டவுடன் கரைந்து போனது. அவள் தொடுதல் எனக்குப் பிடித்திருந்தாலும் அவள் தன் கைகளை நீக்கவேண்டும் என்று விரும்பினேன். என்னால் என் கண்ணீரை கட்டுப்படுத்தமுடியுமா என்று தெரியவில்லை.

‘தயவு செய்து,’ என் குரலில் கெஞ்சல் இருந்தது. பெரும் தேவை உள்ளவன் போல் இருந்தது. நான் அதை வெறுத்தேன். ‘மாதவ். நான் இன்னமும் உன் மீது கோபமாக இல்லை. இனிமேல் நாம் நண்பர்களாக இருப்பது சாத்தியமில்லை. நான் கிளப்புகிறேன்.’

‘என்ன?’

‘நான் கல்லூரியை விட்டுச்செல்கிறேன்.’

‘என்ன? படிப்பை விட்டுவிடப்போகிறாயா?’

ஆம் என்று தலை ஆட்டினாள்.

‘நான் வெளியேறப்போகிறேன்.’

‘நீ இரண்டாம் ஆண்டில் இருக்கிறாய். உன் பட்டப்படிப்பை முடிக்கப்போவதில்லையா?’

‘முறையான கல்வியை என்றுமே நான் விரும்பியதில்லை.’

அதிர்ச்சியில் அவளைப் பார்த்தேன்.

‘கண்டிப்பாக என்னால் அதை சொல்ல முடியும் ஏனென்றால் என் தந்தை பணக்காரர். நான் தோல்வியடைந்ததாக நீ நினைத்தால் அது பரவாயில்லை.’

‘இல்லை. நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. ஏன் என்று தான் யோசிக்கிறேன்?’

அவள் தோள்களை குலுக்கினாள்.

‘நீ செயின்ட் ஸ்டெபின்சை விட்டுப்போகிறாய் என்றால் அதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கவேண்டும்.’

எங்கள் கண்கள் சந்தித்தன. என் கற்பனையாக இருக்கக்கூடும், ஆனால் ஒரு நொடி நாங்கள் முன்பிருந்ததுபோல ஒரு பிணைப்பை உணர்ந்தேன்.

‘நீ தெரிந்துகொள்ள விரும்பமாட்டாய் என்று நினைக்கிறேன்.’

‘விரும்புகிறேன்,’ என்றேன் கண்டிப்பாக.

‘நீ என்னை விமர்சிப்பாய்.’

‘எப்பொழுதாவது செய்திருக்கிறேனா?’

அவள் மௌனமாக இருந்தாள்.

‘ரியா. நீ தான் என்னைப்பற்றி தவறாக கருத்து கொண்டு உன் வாழ்விலிருந்து என்னை தூக்கி எறிந்து விட்டாய்.’

‘மாதவ், தயவு செய்து.’

‘சரி. அது பற்றி பேச வேண்டாம். நீ கல்லூரி படிப்பை விட்டுவிடுவது பற்றி யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறாயா? அல்லது முடிவெடுத்துவிட்டாயா?’

‘முடிவாகிவிட்டது.’

‘ஏன்?’

அவள் ஆழ்ந்த மூச்சு ஒன்றை எடுத்தாள்.

‘அந்த க்ளோவ் பாக்ஸை திற.’

‘என்ன?’

டாஷ்போர்டின் கீழிருந்த பெட்டியை காண்பித்தாள். குழப்ப மடைந்தவனாய், எட்டி அந்த பெட்டியைத்திறந்தேன். அதற்குள், மூன்று சிகப்பு நிற அட்டைப்பெட்டிகள் இருந்தன.

‘ஒன்றை எடு.’

ஒரு பெட்டியை எடுத்து இருக்கையில் அமர்ந்தேன். பெட்டியின் உள்புறத்தில் வெல்வெட் துணி ஒட்டப்பட்டிருந்தது. அதில் தங்க நிற இலைகள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன.

என் பக்கத்தில் இருந்த, காரின் ரீடிங் விளக்கைப்போட்டேன். பெட்டியின் சிகப்பு தங்க நிற மூடியைத் திறந்தேன்.

உள்ளே, பட்டுப்பையில் ஒரு சிகப்பு உரை இருந்தது. அட்டையிலும் பையிலும் ஆர் மற்றும் ஆர் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

மேலும் பார்க்குமாறு கண்களால் சைகை செய்தாள்.

பையை ஒரு கையிலும் உரையை ஒரு கையிலும் பிடித்திருந்தேன். அந்த பைக்குள், வெள்ளி மற்றும் தங்க நிற பேப்பரால் மூடப்பட்ட சாக்லேட்கள் இருந்தன. பையை ஒரு பக்கம் வைத்துவிட்டு, அந்த உரையை பிரித்தேன்.

நான் சில வரிகள் படித்தேன். தலை சுழலத்தொடங்கியது.

‘என்ன?’ என்று கேட்டுக்கொண்டே ரியாவின் பக்கம் திரும்பினேன்.

‘நான் சொன்னேனே. நீ அறிந்துகொள்ள விரும்பமாட்டாய் என்று.’

ஸ்ரீ விஷ்ணு சோமானி மற்றும் ஸ்ரீமதி கலாதேவி சோமானி

பணிவுடன் உங்களை தங்கள் பேத்தி

சௌ.ரியா சோமானி

(மிஸ்டர் மகேந்திர சோமானி மற்றும் மிஸஸ் ஜெயந்தி சோமானியின் மகள்)

-
சிரஞ்சீவி ரோஹன் சந்தோக்
(லேட் ஸ்ரீ மனோஜ் சந்தோக் மற்றும் ஜம்னா பாய் சந்தோக் அவர்களின் மகன்)
ஆகியோரின் திருமணத்திற்கு உங்களை அழைக்கிறார்கள்
25 ஜனவரி 2007 இரவு 8 மணிக்கு
தாஜ் பேலஸ் ஹோட்டல், டெல்லி

நிகழ்வுநிரல் மற்றும் தங்கள் வருகையை பதிவு செய்வதற்கான
விளக்கம் இதனுடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது.
தயவு செய்து பரிசுகள் தருவதை தவிர்க்கவும்.

பெட்டியில் இருந்த மற்ற விழாக்களின் விவரங்கள் கொண்ட அட்டைகளை நான் படிக்கவில்லை. உறைந்து போய் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தேன். அழுத்தத்தை விடுவிக்கும் பந்தை பிடிப்பது போல் அந்த பட்டுப்பையை கையில் இறுக பிடித்திருந்தேன். நேராக வெறித்துப்பார்த்தேன்.

‘மிகவும் சீக்கிரமாக நடந்துவிட்டது’ ரியா கூறினாள்.

நான் மௌனமாக இருந்தேன். என்னுள் அதிர்ச்சி அலை ஓடியது. பையில் இருந்த தங்க எம்பிராய்டரியை தடவினேன். விரல்கள் செயலிழந்து போனது.

‘இது நடக்கிறதென்று என்னாலேயே நம்ப முடியவில்லை.’ அசாதாரணமான அந்த அமைதியை போக்க ரியா பேசினாள்.

‘நீ திருமணம் செய்துகொள்ள போகிறாயா?’ என் குரல் அமைதியாக இருந்தது. அவள் பார்வையை தவிர்த்தேன்.

‘இரண்டு மாதங்களில்.’

நான் ஏளனமாக சிரித்து அவள் பக்கம் திரும்பினேன். ‘வாவ் ரியா. கூடைப்பந்தாட்டத்தில் கூட யாரும் என்னை இப்படி கவிழ்த்தது கிடையாது.’

‘அதற்கு என்ன அர்த்தம்?’

‘நாம் மீண்டும் நண்பர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். நீ கல்லூரியை விட்டு செல்லப்போகிறேன், திருமணம் செய்துகொள்ளப்போகிறேன் என்று கூறுகிறாய்.’

‘அது தான் வாழ்க்கை என்று யூகிக்கிறேன்.’

‘உனக்கு பத்தொன்பது வயது தான்.’

‘அதே வருடத்தில், திருமணத்திற்குப் பிறகு இருபது ஆகி விடும்.’

‘உனக்கு என்ன பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா ரியா?’

‘இப்படி என்னுடன் பேசும் உரிமையை நீ இழந்துவிட்டாய்.’

‘என்னை மன்னித்துவிடு.’

‘அது பரவாயில்லை மாதவ். அது என் முடிவு. யாரும் என்னை கட்டாயப்படுத்தவில்லை. எனக்கு இங்கிருந்து போக வேண்டும்.’

‘ஏன்?’

‘இந்த படிப்பை எப்பொழுதுமே நான் விரும்பவில்லை. பெண்களின் முக்கியத்துவத்தை உணராத இந்த உறவினர்களின் அருகில் இருப்பதை நான் விரும்பவில்லை.’

‘உன் பட்டப்படிப்பை முடிக்கலாமே. பிறகு வெளிநாடு போய் படி. திருமணம் ஏன்?’

‘எனக்கு பயணம், சாகசம் மற்றும் உற்சாகமான வாழ்க்கை வேண்டும். ரோஹன் இவை அனைத்தும் தருவதாக உறுதி அளிக்கிறான்.’

‘நிச்சயமாக தெரியுமா?’

‘ஆமாம். அவன் சரியான பைத்தியக்காரன். எனக்கு நல்ல பொழுதுபோக்கு. நன்றாக சம்பாதிக்கிறான். அவனை திருமணம் செய்து கொள்வதில் என்ன தவறு?’

‘அவன் பணக்காரன்.’

‘அப்போ, அது ஒன்று தான் அவன் குறைபாடா, அப்படிப்பட்டதால் நானும் தான்.’

‘குறைபாடில்லை ரியா. கவனித்ததை கூறினேன். நீ கல்லூரி முடிக்கும் வரை அவனால் காத்திருக்க முடியவில்லையா? உன் படிப்பை பாதியில் நிறுத்த விரும்புகிறானே?’

‘எப்படியிருந்தாலும் அவனுக்கு அதில் பிரச்சனையில்லை. அது அவன் குடும்பம். அவன் சீக்கிரம் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். அவனைப்போன்ற ஒரு வரனை விட்டுவிட என் பெற்றோருக்கும் மனமில்லை.’

‘ரியா, யாரும் கல்லூரி படிப்பை இப்படி பாதியில் விட்டுவிட மாட்டார்கள்.’

‘வெளிநாடுகளில் இது சகஜம்.’

‘இந்தியாவில் இல்லை.’

‘ஓ... இந்தியாவில் பெரும்பாலான மக்களுக்கு வேலைக்கு செல்வதற்கு ஒரு பட்டப்படிப்பு வேண்டும். எனக்கு அது தேவையில்லை அல்லவா?’

அவள் தவறாக எதுவும் சொல்லவில்லை. என்னை போன்றவர்களுக்குத்தான் படிப்பு தேவை. இல்லையென்றால் எங்களுக்கு எதிர்காலம் என்று ஒன்று இருக்காது. 100 ஒளரங்கசிப் சாலையில் பிறந்தவர்கள் தன் வாழ்க்கையில் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்.

‘ரோஹனும் எம்பிஏ சேர்ந்தான். ஆனால், முடிக்கவில்லை.’

‘ரோஹன் உன்னுடைய பாய் ஃபிரென்டா?’

‘அவன் என் கணவனாகி விடுவான்,’ ரியா கூறினாள்.

‘நான் கேட்டது அது இல்லை.’

‘நாங்கள் நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். முன்பு வளரும் நாட்களில் ரோஹன் அண்ணா என்று தான் அழைப்பேன் அதனால் கொஞ்சம் மாற்றிக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்,’ என்றாள். அவள் தன் வேடிக்கை பேச்சிற்கு தானே சிரித்துக்கொண்டாள். யாரேனும் ரோஹனை அண்ணாவாக இருந்த பொழுதே கொன்றிருக்க மாட்டார்களா என்று விரும்பினேன்.’

முதலிலிருந்தே, ரியாவின் பார்ட்டியில் சந்தித்ததிலிருந்தே, அவன் பிரச்சனையாக தோன்றியிருந்தான்.

விவேகமாக எதையாவது சொல்ல விரும்பினேன். நிலைமையை எனக்குசாதகமாக ஆக்க விரும்பினேன். நிச்சயமாக, அதற்கான முளையை கடவுள் எனக்கு கொடுக்கவில்லை. நேரமும் சரியாக அமையவில்லை. ஒரு பெண் தன் திருமண அழைப்பிதழை கொடுப்பது, வீடியோ கேம் விளையாடும் பொழுது ஆட்டம் முடிந்துவிட்டது என்று திரையில் பளிச்சிடுவது போல். அவள் மீண்டும் உங்களுக்கு வேண்டும் என்றோ, இல்லையென்றால் இந்த உலகத்தில் எந்த பொருளையும் விட அவளைத்தான் மிகவும் நேசிப்பதாக கூறுவதற்கான நேரமோ இல்லை. அவளுக்கு ஆதரவு அளிப்பது போல் பேசவேண்டுமோ என்று வியந்தேன். ஏற்பாடுகளைப்பற்றி கேட்டு, அதற்கு ஏதேனும் உதவி வேண்டுமா என்று கேட்கவேண்டுமோ? என்னை நானே நிறுத்திக்கொண்டேன். என்னால் அவ்வளவு கீழிறங்கி போக முடியாது.

இந்த நிலைமை, என் நண்பர்கள் கூறியதை நினைவுபடுத்தியது. நான் நிஜமாகவே ஒரு பொம்மை தான். டாய் ஸ்டோரி படத்தின் வுட்டியை போல் உணர்ந்தேன். படத்தில், தன் உரிமையாளர் வளர்ந்து, தன்னுடன் விளையாடுவதை நிறுத்திவிட்டதை எண்ணி, இந்த வுட்டி தனிமையில் அழுவான்.

‘ஏதாவது சொல்,’ என்றாள்.

‘ச்சீ... கேவலமானவளே... என் மனம் பரிந்துரைத்தது. என்னை நானே கட்டுப்படுத்திக்கொண்டேன்.’

தயவு செய்து இதை செய்யாதே. உன்னை நான் மிகவும் நேசிக்கிறேன்... மனதின் உணர்ச்சிபூர்வமான பகுதி கூறியது. இப்பொழுது என் தலை குழம்பியிருப்பதை உணர்ந்தேன். நான் இதற்கு முன்னால் நடந்துகொண்டிருந்த விதத்தைப்பற்றி எண்ணிப் பார்த்தால், இப்பொழுதும் நான் ஏதாவது சொல்லப்போக பின்னர் அதற்காக வருந்தவேண்டி வரும்.

‘என்ன சொல்வேன்? அதிர்ச்சியடைந்திருக்கேன். ஆச்சர்யப்படுகிறேன். எனக்குத் தெரியவில்லை.’

‘வழக்கமாக, அனைவரும் வாழ்த்துக்கள் என்று கூறுவார்கள்.’

‘ஆமாம்’ என்றேன். ஆனால் அவளை வாழ்த்தவில்லை.

‘நடந்ததை பின்னால் விட்டுவிட்டு நம்மால் முன்னேற முடியும் என்று நம்புகிறேன். சரியா?’ என்றாள்.

நான் தலை அசைத்தேன்.

‘நீ வருவாயா?’

‘எங்கே?’

‘திருமணத்திற்கு. இப்பொழுது தானே உன்னை அழைத்தேன்.’

அந்த அழைப்பிதழையும் அந்த பெட்டியையும் அவள் மேல் தூக்கி ஏறிய வேண்டும் போலிருந்தது.

‘பார்க்கலாம்,’ என்னை நானே தட்டிக் கொடுத்துக்கொண்டேன், மனதில். நான் நினைத்ததைவிட கௌரவமாகவே பதிலளித்திருந்தேன். எப்படியோ தொலைந்து போ என்பது இயற்கையான பதிலாக இருந்திருக்கும்.

‘தயவு செய்து வா,’ என்றாள்.

‘நீ சரியான முடிவு தான் எடுத்திருக்கிறாயா?’ மற்றும் ஒருமுறை கூறிப்பார்த்தேன்.

‘என் இதயம் சொல்வதைக் கேட்கிறேன். வழக்கமாக அது தானே சரியானது?’

‘எனக்குத் தெரியாது. சில சமயம், மனம் போன போக்கில் போவது நம்மை எங்கும் கொண்டுசெல்வதில்லை.’

என்னுடைய உள் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டாளா என்று தெரிந்து கொள்ள அவளைப்பார்த்தேன். அவள் புரிந்து கொண்டிருந்தாள். ஒரு வறண்ட சிரிப்பு சிரித்தாள்.

‘உன்னை நோக்கித்திருந்தால் என்னை மன்னித்துவிடு மாதவ்.’

என்னை புண்படுத்துவது ஒரு பெரிய விஷயமே இல்லை என்பதை வலியுறுத்துவது போல் தலை

அசைத்தேன். ஆண்களை புண்படுத்தும் உரிமை பெண்களுக்கு உண்டு. மூச்சுவிட திணறினேன். படிக்கும் விளக்கை அணைத்தேன். நான் அழுதால் அவளுக்கு என் கண்ணீர் தெரியாது.

கார் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது. டிரைவர் திரும்பிவிட்டான்.

‘இந்தாங்க மேடம்.’ அவன் நான்கு பார்லே ஜி பாக்கெட்டுகளை அவள் கையில் கொடுத்தான்.

அந்த பிஸ்கேட்டுகளை என்னிடம் தந்தான். ‘தயவு செய்து இவற்றை ருத்திராவிற்கு எடுத்துச்செல். எனக்கு இவை மிகவும் பிடிக்கும். இங்கு வைத்தால் நான் முழுவதையும் சாப்பிட்டுவிடுவேன்.’

‘நீ தானே அவனை வாங்கிவரச்சொன்னாய்?’

‘நம்மை தனிமையில் விடுவதற்காக.’

அந்த பாக்கெட்டுகளை நான் வைத்துக்கொண்டேன். ஆறுதல் பரிசு. ரோஹனுக்கு ரியா கிடைத்தாள். மாதவிற்கு பிஸ்கேட்டுகள் கிடைத்தன.

நான் கார் கதவைத்திறந்து வெளியே வந்தேன்.

அவள் தன் பக்கத்திலிருந்து வெளியே வந்து, காரை சுற்றி நடந்து, நான் இருந்த இடத்திற்கு வந்தாள்.

‘பை,’ என்றாள்.

‘பை ரியா,’ என்றேன். அதிக நேரம் என் கண்ணீரை கட்டுப்படுத்த முடியாது. அவள் கிளம்ப வேண்டும் என்று நான் விரும்பினேன்.

‘ஹே... நீ ஒன்றை மறந்து விட்டாய்,’ என்றாள்.

‘என்ன?’ என்றேன்.

‘உன்னுடைய அழைப்பிதழ்.’

காருக்குள் நுழைந்து சாக்லேட் மற்றும் அழைப்பிதழ் அனைத்தையும் கொண்ட அந்த சிகப்பு நிற பெட்டியை வெளியே எடுத்தாள். பிஸ்கெட்டுகளுடன், கஷ்டப்பட்டு அதையும் கைக்குள் மறைத்துக் கொண்டேன்.

‘ஓ... நன்றி’ அருகில் குப்பைத்தொட்டி எங்கிருக்கிறது என்று வியந்தேன்.

‘பை. நலமாக இரு,’ என்று கூறி என்னை அனைத்துக் கொள்வதற்காக முன்னால் வந்தாள்.

நான் ஒரு அடி பின்னால் சென்றேன். இதற்கு மேலும் போலியான அனைப்பு வேண்டாம்.

என் தயக்கத்தை உணர்ந்து பின்வாங்கினாள். கடைசியாக ஒருமுறை புன்னகைத்துவிட்டு மீண்டும் காருக்குள் ஏறிக்கொண்டாள். ஒன்றுமே நடக்காததுபோல் பிஎம்டபுள்யூ மெதுவாக அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தது.

அந்த கார், ஹிந்து கல்லூரியிலிருந்து இடது பக்கம் திரும்பி கண் பார்வையிலிருந்து மறைந்தது. நான் சாலையில் அமர்ந்து கொண்டேன். இருகிப்போன ரத்தம் போன்று சிகப்பு நிறப்பெட்டி என்னைச் சுற்றி சிதறிக்கிடந்தது.

நான் அழுதேன். தனித்துவிடப்பட்ட சாலை ஆனதால், யாராலும் என்னை பார்க்க முடியவில்லை. அனைத்தும் என்னை விட்டு வெளியேற அனுமதித்தேன். பல மாதங்களின் வலி கண்ணீராய் மாறியிருந்தது. ஒரு கார் என்னை கடந்து சென்றது. பிஸ்கட் பாக்கெட்டுகள் சூழ நான் ஒரு பிச்சைக்காரனைப்போல் தெரிந்திருக்கக்கூடும்.

சிறிது நேரம் பிறகு, அனைத்தையும் சேகரித்துக்கொண்டு எழுந்தேன். கல்லூரி பிரதான வாயிலின் வெளியே இருந்த குப்பைத்தொட்டியை நோக்கி நடந்தேன். சாக்லேட் மற்றும் பிஸ்கட் பாக்கெட்டுகளை பாக்கெட்டுக்குள் திணித்துக்கொண்டேன். மற்றவை அனைத்தையும் தூக்கி எறிந்தேன்.

நான் வலியில் இருந்தாலும், முக்கியமான விதியை மறக்கவில்லை. நீ விடுதியில் தங்கினால், எப்பொழுதுமே உணவு பொருட்களைத் தூக்கி எறியாதே.

ஒரு வருடம் மூன்று மாதங்களுக்குப்பிறகு

‘ஏன் இங்கு இருக்கிறாய் என்று சொல்?’ என்றான். முப்பது வயதான ஒருவன். சிகப்பு நிற டை மற்றும் வெள்ளை சட்டை அணிந்திருந்தான்.

ஹச்எஸ்பிசி வங்கியின் மூன்று உறுப்பினர் குழுவை எதிர்கொண்டு வேலைக்கான நேர்முகத்தேர்வில் இருந்தேன். ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் சலிப்பு மற்றும் வலி தெரிந்தது. ஒவ்வொருவரும், நாற்பதிற்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் தங்கள் பெருமையை பாடியதை கேட்டிருந்தனர். இந்த வேலைக்காக, நிறுவெறி நிலவியிருந்த காலத்தில் மக்கள் போராடியதை விட அதிகம் போராடுவார்கள் என்றும், இந்தியாவின் தலை எழுத்தையும், அவர்களது வங்கிக்கணக்குகளையும் மாற்றி அமைக்க தங்களிடம் சிறந்த திட்டங்கள் இருப்பதாகவும் பேசி இருந்தனர். நிறுவனங்கள் இப்படிப்பட்ட நேர்காணல்களை ஏன் வைக்கிறார்கள்? அலுவலகத்தில் அமர்ந்து கணினிக்குள் சூத்திரங்கள் சேர்ப்பது தான் அவர்கள் பார்க்கப்போகும் வேலையாக இருந்தாலும், உலக விஷயங்களைப்பேசுவது ஆறுதல் அளிக்கின்றதோ?

என் குழு கேட்ட கேள்விக்கு என்னிடம் பதில் இல்லை. அவர்கள் நிறுவனத்திலோ வேறு எங்குமோ நான் ஏன் வேலைக்கு விண்ணப்பித்தேன் என்ற கேள்விக்கு என்னிடம் பதில் இல்லை. நான் டெல்லியை வெறுத்தேன். என் கல்லூரி வாழ்க்கையை பின்னோக்கிப்பார்த்தேன். முதல் முறையாக சேர்ந்த பொழுது எனக்குப்பிடித்திருந்தது. முதல் வருடம் வெகு வேகமாக கடந்து போயிருந்தது, ஒரு விடுமுறையைப்போல. இரண்டாம் வருடம் ரியாவின் பிரிவினால் மிகவும் வேதனையாக இருந்தது. இருந்தாலும், அவள் கல்லூரிக்கு வந்து போய்க்கொண்டிருந்தாள். அவள் என்னைத் தவிர்த்தாலும், ஓரிருமுறை ஆங்காங்கே பார்க்கமுடிந்தது. அவளுடன் கழித்த நாட்களின் நினைவுகள் சுகமளித்தன. மோசமான நேரத்தில் நம்மை மனம் தளராமல் முன்னேறச் செய்யும் ஒன்று என்னிடம் இருந்தது. நம்பிக்கை.

ரியா ஒரு நாள் மனம் மாறி வருவாள் என்று நினைத்திருந்தேன். அவளுக்கேற்றவன் நானென்று அவள் உணர்வாள்-உயரத்தில், கூடைப்பந்தாட்டத்தில், மனநிலையில். நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் எப்படி இனைந்தோம், நாங்கள் ஒன்றாக செலவிட்ட மணிநேரங்கள் எப்படி நிமிடங்களாய் ஓடின, எப்படி உலகில் வேறு எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாமல் இருந்தோம் என்பதை உணர்வாள் என்று நம்பியிருந்தேன். ஆனால் அவள் அப்படி செய்யவில்லை. என் முகத்தின் மீது ஒரு திருமண அழைப்பிதழை அடித்துவிட்டு போய்விட்டாள். பிறாரை சேர்ந்த என் கும்பல், அவளை இனி தொடர்புகொள்ள முயற்சிசெய்ய மாட்டேன் என்று என் தாயின் மீது சத்தியம் செய்ய வைத்தது. இரண்டு வாரங்களில் அவள் கல்லூரிக்கு வருவதை நிறுத்திவிட்டாள். ஆடம்பரமாக கல்யாணம் செய்து கொண்டாள். கல்யாணத்தில் கலந்து கொண்ட மற்ற மாணவர்கள் கூறினார்கள். கல்லூரியின் வருடாந்திர பட்ஜெட்டை ரோஹன் தன் திருமண வரவேற்பிற்கு செலவழித்திருப்பான். ரியா தன் தேனிலவிற்கு போரா போரா சென்றதாக கேள்விப்பட்டேன். அந்த இடத்தின் பெயர் பிறாரில் இருக்கும் இடம் போல் தோன்றியது. இருந்தாலும், நான் கூகிள் செய்து பார்த்ததில் அது பசிபிக் பெருங்கடலில் இருக்கும் ஒரு சிறிய தீவு என்றும் தனியார் விமானம் மூலம் தான் அதை அடைய முடியும் என்பதையும் அறிந்துகொண்டேன். ஆகையால், நான் அங்கு சென்று அந்த மாப்பிள்ளையை கொல்வதற்கான சாத்தியக்கூறு இல்லாமல் போயிற்று.

இருந்தாலும், இரண்டாம் வருடத்தின் வலி மூன்றாம் வருடத்தை ஒப்பிடும் பொழுது, ஒரு சிறிய சலனத்தையே ஏற்படுத்தியிருந்தது. மூன்றாம் வருடம் மிகவும் மோசமாக இருந்தது. அவளைப்பற்றிய நினைவிலிருந்து மீளும் தன்மை என்னிடம் சிறிதும் இல்லை. ஒரு வருடத்திற்கு முன்னர் என்னை விட்டுப்பிரிந்த ஒரு பெண்ணின் தாக்கம் இப்படி இருக்குமென்று என்னால் நம்ப முடியவில்லை. நாங்கள் உடலுறவு கூட வைத்துக்கொண்டதில்லை. அதற்கு முக்கியத்துவம் இல்லை. இதுவரை என் வாழ்வில், என்னுடன் விளையாடி, பேசி, சாப்பிட்டு, நடந்து, படித்து என்று அனைத்து வேலைகளையும் செய்த ஒரே பெண் அவள் தான்.

வேறு யாரையும் விட மௌன ரியாவிற்குள் நுழைந்து பார்த்தது நான் ஒருவன் தான். குறைந்தபட்சம் நான் அப்படிதான் நினைத்தேன். என்னால் அவளை எப்படி மறக்க முடியும்?

இரண்டு வருடங்களாக என்னால் அவளை மறக்கமுடியவில்லை ஆனால், இரண்டு நிமிடங்கள் முன்பு நுழைந்த நேர்காணல் அறையை நான் மறந்துவிட்டேன்.

‘உங்களை இங்கு கொண்டுவந்தது என்ன என்று கேட்டேன்?’ தண்ணீரை உறிஞ்சியவாறே

ஒருவர் கேட்டார்.

‘ஆமாம் சார். நான் ஏன் இங்கு இருக்கிறேன் என்றால்,...’ நிறுவனத்தின் பெயரை மறந்துவிட்டு தடுமாறினேன். ‘ஏனென்றால் ஹச்எஸ்பிசி ஒரு சிறந்த நிறுவனம் நான் அதில் பணி புரிய விரும்புகிறேன்.’

எங்கிருந்தோ படித்துச்சொல்வது போல் இருந்த அந்த பதிலைக்கேட்டு அருகில் இருந்த தண்ணீரை என் முகத்தில் தெளிப்பான் என்று எதிர்பார்த்தேன். அவன் அப்படி செய்யவில்லை.

‘மாதவ் ஜா தானே?’ குழுவில் மற்றொருவர் கூறினார்

‘மாநில அளவிலான கால்பந்தாட்ட வீரர். சென்ற ஆண்டு நாட்டிற்காக தேர்வுகளில் கலந்து கொள்ள தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர். விளையாட முடிந்ததா?’

‘இல்லை சார்.’

‘ஏன் இல்லை?’

ஒரு நொடி தயங்கி பிறகு கூறினேன். ‘நான் அந்த தேர்வுக்கு போகவில்லை,’ கூடைப்பந்தாட்டம் அவளை நினைவுறுத்தியது. அவளுக்குப்பிறகு நான் விளையாட போகவில்லை.

‘ஏன்?’ மூவரும் ஒன்று சேர்ந்து கேட்டனர்.

‘என்னால் போக முடியவில்லை. நான் அழுத்தத்தில் இருந்தேன்.’

என்ன மாதிரியான அழுத்தம்?’

‘தனிப்பட்ட விஷயம்.’

மற்ற அதிகாரிகள் சற்று தொண்டையை கணைத்துக்கொண்டனர். அந்த கேள்வியை அதற்குமேல் கொண்டு செல்ல கூடாது என்பது போன்ற பார்வையை பரிமாறிக்கொண்டனர்.

‘வங்கித்துறையை ஏன் தேர்ந்தெடுத்தீர்கள்?’

‘ஏனென்றால் நான் இதை தான் செய்ய வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள்.’

‘என்ன?’ குழுவில் ஒருவர் கூறினார்.

‘எனக்குத்தேவை ஒரு வேலை. உங்களிடம் ஒன்று இருக்கிறது. நீங்கள் நல்ல சம்பளம் கொடுக்கிறீர்கள். அதனால், நீங்கள் விரும்புவதை நான் செய்வேன்.’

‘உங்களுக்கென்று ஆசை இல்லையா?’

‘அப்படியொன்றும் இல்லை.’

என்னை அப்படி பேசவைத்தது எது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. கடந்த இரண்டு வாரங்களில் எட்டு நேர்காணல்களில் பங்கேற்றிருந்தேன். அவை அனைத்திலும் பொய் பேசி இருந்தேன். போதும் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். எனக்கு இனியும் டெல்லியில் இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. நான் என் அம்மாவை மிகவும் மிஸ் செய்தேன். இப்பொழுதே அவளை அழைக்க வேண்டும் போல் இருந்தது.

‘மாதவ், உனக்கு இந்த வேலை வேண்டுமா?’ முதல் பேனல் உறுப்பினர் கேட்டார்.

‘உங்கள் பெயர் என்ன சார்?’ என்றேன்.

‘ஷக்லா. நான் ப்ரமோத் ஷக்லா. வட இந்தியபிராந்திய மேலாளர்.’

‘மிஸ்டர் ஷக்லா. நீங்கள் சந்தோஷமாக இருக்கிறீர்களா?’

‘மன்னிக்க வேண்டும். என்ன?’

‘நீங்கள் பார்க்க சந்தோஷமாக இல்லை. நீங்கள் யாருமே. யாருக்குமே இந்த வேலை வேண்டாம். எல்லோருக்கும் நீங்கள் கொடுக்கும் பணம் வேண்டும். வித்தியாசம் தெரிகிறதா?’

குழுவினர் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். என்னிடம் கேமரா இருந்திருந்தால், அவர்களது முக பாவனைகளை படம் பிடித்துப் போட்டால், எந்த புகைப்பட போட்டியிலும் வெற்றிபெறலாம்.

‘எனக்கு உன்னை பிடித்திருக்கிறது. முதல் நேர்மையான மாணவன். நான் உன்னை வேலையில் அமர்த்துகிறேன்,’ ப்ரமோத் கூறினார்.

மற்ற இருவரும் அதிர்ச்சியுற்றனர். இருந்தாலும் அவர்கள் இருவரும் மிகவும் இளையவர்களாக இருந்ததால் மறுத்துப் பேசவில்லை.

‘ஆனால், எனக்குத் தேவை இல்லை,’ நான் எழுந்து நின்றேன்.

‘ஏன்?’ டெல்லியில் தனியார் வங்கி. வருடத்திற்கு ஆறு லட்சம் ரூபாய் வருமானம்.’

‘வேண்டாம் சார். பணக்காரர்களுக்கு பணி செய்தது போதும்,’ என்று கூறி அறையை விட்டு வெளியேறினேன்.

கடந்த ஒரு வருடத்தில் முதல் முறையாக, நேர்காணலில் இருந்து என் ஹாஸ்டலுக்கு நடந்து சென்ற பொழுது, என் சுய மரியாதையை உணர்ந்தேன். இனிமேலும் மிதியடியாக இருக்க விரும்பவில்லை. என்னை விட்டுச்சென்ற பணக்கார பெண்ணை நினைத்து இனியும் அழகூடாதென்று முடிவு செய்தேன். மேல் வர்க மக்களைப் போல் இருப்பது மற்றும் ஸ்டெபன்ஸ் கலாச்சாரத்தை வெறுத்தேன்.

நீ பீஹாரின் தும்ரனை சேர்ந்தவன். இது தான் நீ, மாதவ் ஜா. எனக்கு நானே

சொல்லிக்கொண்டேன். அப்படித்தான் நீ எப்பொழுதுமே இருப்பாய்.

என் அம்மாவை அழைத்தேன்.

‘நேர்காணல்கள் எப்படி போய்க்கொண்டிருக்கிறது?’ என்றாள்.

‘ஒரு நிறுவனம் எனக்கு வேலைகொடுக்க முன் வந்தது.’

‘யார்?’

‘ஹச்எஸ்பிசி’

‘அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்?’

‘வங்கி.’

‘பாட்னாவில் ஒரு கிளை இருக்கிறதா?’

நான் சிரித்தேன். ‘அது சர்வதேச வங்கி. வேலை டெல்லியில்,’ என்றேன்.

‘ஓ’ என் அம்மாவின் ஸ்ருதி இறங்கியது ‘அப்பொழுது நீ அங்கு இருக்க வேண்டுமா?’

‘நான் வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டேன்.’

‘என்ன?’ அம்மா ஆச்சர்யப்பட்டாள்.

‘எனக்கு அந்த வேலை வேண்டாம். இனிமேலும் என் மனம் இங்கு லயிக்கவில்லை.’

‘உன் இதயம் எங்கே இருக்கிறது?’ என் அம்மா சிரித்தாள்.

லண்டன் என்று என் தலைக்குள் கூறிக்கொண்டேன்.

‘தும்ரன். நான் வீட்டிற்குத்திரும்பி வருகிறேன்.’

அவள் முகத்தின் விரிந்த புன்னகையை போனில் காண முடிந்தது.

‘நீ தும்ரனிற்கு திரும்பி வருவாயா? ஸ்டெபினில் படித்து முடித்துவிட்டு?’

‘ஆமாம். எல்லாவற்றையும் விட, அது என் வீடு இல்லையா?’

‘கண்டிப்பாக. அனைவரும் உன்னைப்பற்றி கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். எங்கள் ராஜகுமாரன் எங்கே என்று?’

‘தயவு செய்து... அந்த மூடத்தனங்கள் இனிமேல் தொடங்காதே?’

‘எது மூடத்தனம்? நீ தும்ரனின் ராஜகுமாரன். அனைவரும் உன் பட்டமளிப்பு விழாவிிற்காக காத்திருக்கிறார்கள்.’

‘அம்மா. எனக்கு அந்த சடங்குகள் பிடிக்காது. இந்தியாவில் ராஜ பரம்பரைகள் இறந்து விட்டன.’

‘அவர்கள் தங்கள் அன்பை வெளிப்படுத்தும் விதம் அது. நமக்கும் தெரியும் அவர்களுக்கும் தெரியும் நமக்கு எந்த சக்தியும் இல்லை என்று. நாம் இந்த சமூகத்தை இணைத்துவைக்கிறோம். அதை நீ உதாசீனப்படுத்தக்கூடாது.’

‘எது எப்படியோ, நான் மூன்று வாரங்களில் வருகிறேன். அங்கு வந்து செய்வதற்கு எதையாவது பார்க்கவேண்டும்.’

‘நீ பள்ளியில் உதவலாம்.’

‘நீ அதை நன்றாக நடத்திவருகிறாய்.’

‘எவ்வளவு காலத்திற்கு? அதுமட்டுமில்லாமல், இந்த வயதில் என்னால் கையாள முடியாத விஷயங்கள் ஏராளம் உள்ளன. நான் கற்பித்தலில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமா அல்லது மேற்கூரையை சரிசெய்வதிலா? ஆசிரியர்கள் ஒரு பக்கம், மற்ற தொழிலாளிகள் ஒரு பக்கம் என்று எல்லோரும் என்னை பிய்த்து தின்கிறார்கள்.’

நான் சிரித்தேன். ‘நான் மேற்கூரை மற்றும் வேறு பராமரிப்பு விஷயங்களை பார்த்துக்கொள்கிறேன். நீ பள்ளியில் கவனம் செலுத்து.’

‘நிஜமாகவா?’

‘ஆமாம் அம்மா.’

‘நீ விட்டுவந்த அந்த வேலையில் உனக்கு எவ்வளவு சம்பளம் கிடைத்திருக்கும்?’

‘விடும்மா. அது பற்றி என்ன இப்பொழுது?’

‘சொல்லு.’

‘ஐம்பதாயிரம்.’

‘ஒரு வருடத்திற்கா?’

‘ஒரு மாதத்திற்கு.’

என் அம்மா விட்ட பெருமூச்சில் என் செவில் கிழிந்திருக்கும்.

‘நீ நிஜமாகவே ஒரு கிராம பள்ளியில் உதவி செய்வதற்காக அந்த வேலையை விட்டு வந்தாயா?’

‘ஆமாம் மா. நான் மகத் எக்ஸ்பிரஸில் வருவதற்கு பதிவு செய்துவிட்டேன். மூன்று வாரங்களில் உன்னை சந்திப்பேன்.’

‘இப்படி செய்ய உன்னை எது தூண்டியது என்று எனக்குத்தெரியும்.’

என் இதயம் நின்றது.

‘என்ன?’

‘உன் உடலில் ஓடும் ராஜ ரத்தம். நீ வித்தியாசமானவன். நீ ஒரு இளவரசனாக தகுதி உள்ளவன்.’

‘இளவரசன் செல்ல வேண்டும். போனில் முன்பணம் இல்லை.’

நான் அழைப்பை துண்டிக்கும் பொழுது அம்மா சிரித்தாள். பெரும்பாலான அம்மாக்கள், நல்ல சம்பளம் கிடைக்கும் வேலையை இப்படி மகன் விட்டு வந்தால், முகத்தில் அரைவார்கள். என் அம்மா அப்படி செய்ய மாட்டாள். பணத்தை விட சிறந்த விஷயங்கள் வாழ்க்கையில் இருப்பதை அவள் நன்கு அறிவாள். நல்ல ஆடம்பர வாழ்க்கையை பார்த்திருக்கிறாள். பிறகு திருமண நகைகள் அனைத்தையும் அடகு வைப்பதையும் பார்த்திருக்கிறாள். இவை எதுவுமே ஒரு பொருட்டல்ல. என் அம்மா தும்ரானின் மகாராணிக்கு மரியாதை ஒன்று தான் முக்கியம்.

‘ஒரு கட்டத்திற்குப்பிறகு பணத்தை பயன்படுத்தி மரியாதை வாங்க விரும்புவார்கள்,’ நான் குழந்தையாக இருக்கும் பொழுது கூறுவாள். ‘மரியாதையை காசு கொடுத்து வாங்க முடியாது. அதை சம்பாதிக்க வேண்டும்.’

‘மதிப்புடன் வாழ். மற்றவர்களுக்காக வாழ். அதில் தான் மரியாதை கிடைக்கும்,’ என்பாள். அம்மா சொன்னது சரி. தும்ரானின் மக்கள் அவளை விரும்பினர். அவள் மகாராணி என்பதால் அல்ல, அக்கறை கொள்ளும் மகாராணி என்பதால். கடந்த பதினைந்து வருடங்களாக, தும்ரானின் புறநகர் பகுதியான நந்தன் கிராமத்தில் இருக்கும் தும்ரன் ராஜ பள்ளிக்காக தன்னிடம் இருந்த அனைத்தையும் கொடுத்தாள்.

எனக்கு உடனே வீடு திரும்ப வேண்டும் என்று தோன்றியது. செயின்ட் ஸ்டெபின்ஸின் காலனித்துவத்தை பிரதிபலிக்கும் சாலைகளை விட தும்ரானின் தூசி படிந்த சாலைகள் என்னை உற்சாகம் அடைய செய்தன. வீடு செல்ல இனியும் என்னால் காத்திருக்கமுடியவில்லை.

பகுதி 2

பீகார்

Downloaded from Ebookz.in

தும்ரன், புக்ஸர் மாவட்டம், பீகார்

நான் என் அம்மாவை ஆச்சர்யப்படவைக்க விரும்பினேன். அதனால் நான் சொல்லியிருந்ததற்கு ஒரு நாள் முன்னரே சென்றேன். டெல்லியிலிருந்து பதினான்கு மணி நேர பிரயாணத்திற்கு பிறகு தும்ரனை அடைந்தேன்.

ரயில் நிலையத்திலிருந்து வெளியே நடக்கும் பொழுது, குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே எனக்கு பரிச்சயமான மணம் வீசியது. என் சொந்த ஊரைப் பற்றி கண்கவரும் விஷயம் எதுவும் இல்லை. அது ஒரு சிறிய இடம். மூன்று கிலோ மீட்டர் தூரம் தான் எல்லாப் பக்கத்திலிருந்தும். இந்தியாவின் பழமையான ராஜ்யங்களில் ஒன்று என்பது தான் அதன் ஒரே பெருமை. அந்த சாதனையில் என் குடும்பத்திற்கும் பங்குண்டு. இருப்பினும், பத்து தலைமுறைகளுக்கு முன்னர் என் முப்பாட்டனார்களின் செயலுக்காக நான் மார் தட்டிக்கொள்ள முடியாது.

கங்கை நதிக்கரையோரம், புக்ஸர் மாவட்டத்திலிருந்து பதினாறு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் தும்ரன் இருந்தது. நீங்கள் வகுப்பில் தூங்காமல் இருந்திருந்தால் 1764 நடந்த புக்ஸர் போர் பற்றி கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். அதை இக்கட்டான போர் என்று மறுபெயர் இடலாம். பிரிட்டிஷ் கிழக்கு இந்தியா நிறுவனத்தை எதிர்த்து மூன்று இந்திய ராஜாக்கள், மீர் காசிம் பெங்கால் நவாப், ஷாஜா உத் துலா அவத் நவாப் மற்றும் முகல் ராஜா ஷா ஆலம் 2 ஆகியோர் ஒன்று சேர்ந்து நடத்திய போர் இது. இந்திய சேனை பக்கம் நாற்பதாயிரம் துருப்புக்களும், பிரிட்டிஷ் கிழக்கு இந்தியா நிறுவனத்தின் பக்கம் பத்தாயிரத்திற்கும் குறைவான துருப்புக்களும் இருந்தது. நடந்ததென்ன தெரியுமா? பிரிட்டிஷ் சேனை நம்மை வீழ்த்தியது. ஏனென்றால், நம் ராஜாக்கள் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட தொடங்கினர். ஒவ்வொரு இந்திய சேனையும் பிரிட்டிஷ் காரர்களுடன் ஒரு மறைமுக ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு ஒருவருக்கு எதிராக மற்றவர் வேலை செய்தனர். ஒரே நாளில் பிரிட்டிஷ் காரர்கள் நம்மை வீழ்த்தி முக்கால் வாசி இந்தியாவை கைப்பற்றினர். அன்றிலிருந்து இன்று வரை இந்தியர்கள் ஒன்றுமே கற்றுக்கொள்ளவில்லை என்று நினைக்கிறேன். எப்பொழுதும் இருந்தது போலவே இப்பொழுதும் பிளவு பட்டு இருக்கிறோம். நாடு அழிந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது அவரவர்கள் தங்கள் பங்கிற்காக அலைகின்றனர். எப்படியோ, இதையெல்லாம் உங்களிடம் கூறுவதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது. ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தம் இல்லை என்று நீங்கள் நினைக்கலாம் ஆனால் புக்ஸர் போர் அப்படி முடியாமல் இருந்திருந்தால் இன்று இந்தியாவின் நிலைமை இப்படி இருந்திருக்காது. பிரிட்டிஷ்காரர்கள் நம்மை இப்படி ஆண்டிருக்க மாட்டார்கள். இந்தியாவில் நடப்பது போல் ஆங்கிலம் உயர்ந்த வர்க்கம் மற்றவை எல்லாம் தாழ்ந்த வர்க்கம் என்று இருக்காது. செயின்ட் ஸ்டெபின்ஸ் கல்லூரியும் இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். புக்ஸரில் அந்த பைத்தியக்காரர்கள் அப்படி செய்யாமல் இருந்திருந்தால், ஆங்கிலேயர்கள் ஹிந்தி பேசிக்கொண்டும் போஜ்புரி பாஷை நவீனமானதாகவும் இருந்திருக்கும்.

நான் ஒரு ஆட்டோ ரிசுஷா எடுத்துக்கொண்டேன். 'ராஜாவின் மாளிகை,' என்றேன் டிரைவரிடம். ஆட்டோவை முதல் கியரில் போட்டு ஓட்டிச் சென்றான். தும்ரனில் எங்கள் வீடு ஒரு மைல்கல்.

'சாலைகளுக்கு என்ன ஆனது?' நான் ஓட்டுனரை கேட்டேன்.

'சாலைகள் இல்லை,' சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான்.

இருபது நிமிடங்கள் கழித்து ஆட்டோ பிரதான வாயிலை அடைந்தது. பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னால் இங்கு ஒரு காவல் நிலையம் இருந்தது. இப்பொழுது இருபுறமும் தூண்களே இருக்கின்றன. மூன்று பெரிய சூட் கேஸ்களுடன் நான் முன் தாழ்வாரத்தில் நின்றேன். முன்பு இங்கு அழகிய தோட்டம் இருந்தது. ரியா பார்த்த என் குழந்தைப்பருவ புகைப்படம் இங்கு தான் எடுக்கப்பட்டது. இரண்டு கூலியாட்கள் பீடி புகைத்துக்கொண்டு மூலையில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தனர்.

'என்ன இது?' என்றேன்.

'நாங்கள் கொட்டாய் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்,' என்றான் ஒருவன்.

நான் வந்து சேர்ந்த பொழுது அம்மா வீட்டில் இல்லை. நான் என் பழைய அறைக்குள் நுழைந்தேன்.

பெரிய மர கதவுகள் முன்பை விட அதிகம் சப்தமிட்டன. அலமாரிகள் மூடமுடியாமல் விறைப்பாக இருந்தன. நான் ஜன்னல்களை திறந்தேன். கடந்த ஐந்து வருடங்களாக என் சுவற்றில் ஒட்டப்பட்டிருந்த ஷாகுல் ஓ நீல் மற்றும் மேஜிக் ஜான்சனின் படங்களின் மேல் சூரிய ஒளி பட்டது.

அந்த கூடைப்பந்தாட்ட வீரர்களை பார்த்தபடி கட்டிலில் படுத்துக்கிடந்தேன். நான் தேசிய அளவிலான டரியல்ஸுக்கு அதிக கவனம் கொடுத்திருக்கவேண்டுமோ என்று வியந்தேன்.

சில மணி நேரங்களுக்குப்பிறகு அம்மா பள்ளியிலிருந்து திரும்பினாள். ‘மா...’ நான் ஜன்னலிலிருந்து கத்தினேன்.

வீட்டின் வாயில் கதவை திறக்கும் பொழுது என்னை பார்த்தாள். கை அசைத்தாள். நான் படிகளில் ஓடிப்போய் அவளை அணைத்துக்கொண்டேன். கேர்ல் ஃபிரெண்ட்ஸ் வந்து செல்வார்கள். கடவுளுக்கு நன்றி, அம்மாக்கள் உறவை முறித்துக்கொள்வதில்லை.

‘நீ நாளை என்று கூறினாயே?’ என்றாள். வரவேற்பறையில் சோஃபாக்கள் ஒன்றில் அமர்ந்தோம். சோஃபாக்கள் உடையும் நிலையில் இருந்தாலும் நேர்த்தியாக இருந்தன.

‘உன்னை ஆச்சர்யப்பட வைக்கலாம் என்று நினைத்தேன்,’ என்றேன்.

‘அது நல்லது. ஆனால் நீ எங்கள் திட்டத்தை நாசம் செய்து விட்டாய்.’

‘எப்படி?’

சாவித்திரி அம்மா, என் தாயாரின் வெகு கால உதவியாள் எங்களுக்கு தேநீரும் லிட்டிகளும் கொண்டு வந்தாள், ‘உனக்கு முடிசூட்டு விழா. வாசலில் கொட்டாய் போடுவதை பார்த்தாய் இல்லையா?’

‘என்ன?’ பாதி தின்ற லிட்டி உருண்டை கையில் இருந்தது.

‘அது நல்ல நாள். ஆடி மாதம்.’

‘அம்மா எனக்கு இந்த நாடகம் வேண்டாம்.’

‘இது நாடகம் இல்லை. பாரம்பரியம்,’ தாழ்ந்த குரலில் கூறினாள். பெண்களின் நாடகங்கள் தொடங்கும் இடம்.

‘நான் ஒரு கோமாளி போல் காட்சி அளிப்பேன். மக்கள் ஆட்சியில் இளவரசன் என்று முடிசூட்டிக்கொள்வது.’

என் அம்மா தன் முதுகை எனக்கு காண்பித்தபடி எழுந்து மேடையை நோக்கி நடந்தாள். மௌனமாக இருந்தாள். அவளது சக்தி வாய்ந்த ஆயுதம். கஞ்சி போட்டு உடுத்தியிருந்த சேலையில், ஐந்தடி எட்டு அங்குலத்தில் ராணிக்கேற்ற தோரணை இருந்தது. தன் கையை இறுக்கிக்கொண்டாள்.

நான் அவள் இருந்த இடத்திற்கு நடந்தேன்.

‘இந்த பாரம்பரியங்களை நான் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்று நீ விரும்பினால், என்னை கல்லூரிக்கு அனுப்பி இருக்கக்கூடாது.’

முதுகை காட்டியபடியே என் அம்மா பேசினாள்” நானும் அதையே தான் நினைத்தேன். வேடிக்கையாக இருக்கிறது.’

சாப்பாட்டு மேஜையை சுற்றி வந்து, அவள் முகத்தைப் பார்த்து நகர்ந்தேன். ‘நமக்கு ஒரு எம்எல்ஏ இருக்கிறாரே, அவர் பெயர் என்ன?’

அம்மா தன் பார்வையால் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தாள்.

‘அவர் பெயர் என்ன?’

‘ஓஜா... உதவாக்கரை.’

‘ஆமாம். ஓஜா. நமக்கு புகஸரில் ஒரு எம் பி யும், பாட்னாவில் ஒரு சி எம்மும் இருக்கிறார்கள்.’

‘கிராமத்து மக்கள் இன்னமும் நம்மை மதிக்கிறார்கள். ஏன் தெரியுமா?’

‘ஏனென்றால் அவர்கள் படிக்காத பத்தாம் பசலிகள்.’

என் அம்மா என்னை முறைத்துப்பார்த்தாள். ‘நீயும் அவர்களைப்போல் ஆகிவிட்டாய்.’

‘யாரைப்போல்.’

“பெரிய நகரங்களில் வாழும் அதிகம் படித்த முட்டாள்கள். அவர்களுக்கு கிராமவாசிகளை புரியவில்லை என்றால் பத்தாம் பசலிகள் என்று கூறிவிடுவார்கள்.’

தலை குனிந்தபடி அவள் திட்டுவதை கேட்டுக்கொண்டேன். மகாராணியின் அரிதான கோபத்தை அவ்வளவு எளிதில் ஒதுக்கி விட முடியாது.

‘அவர்கள் ஏன் எனக்கு முடிசூட்ட விரும்புகிறார்கள்? கேளிக்கையான வேறு எதுவும் தும்ரனில் நடக்கவில்லையா?’

‘அரசு கவலைப்படாததால் அவர்கள் செய்ய விரும்புகிறார்கள்.’

ஒரு க்ளாசில் தண்ணீர் ஊற்றி என் அம்மாவுக்கு கொடுத்தேன்.

‘அம்மா, நான் கல்லூரிப்படிப்பை முடித்துவிட்டு திரும்பிவிட்டேன். வந்த ஒரு மணிநேரத்திற்குள்ளாக என் மீது கோபப்பட்டு கத்தாமல் இருக்க முடியாதா?’

‘நீ அப்படி நடந்து கொள்கிறாய். நான் என்ன செய்வது?’

‘சரி. மன்னித்து விடு அம்மா.’

அம்மா விட்டுக்கொடுத்தாள். நாங்கள் சோஃபாவில் அமர்ந்து கொண்டோம். இன்னமும் நான்கு லிட்டிகளை என் தட்டில் வைத்துக் கொண்டேன்.

‘இரவு உணவும் இருக்கிறது. இதை வைத்து வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்ளாதே.’

‘மன்னிக்க வேண்டும்,’ என்று சொல்லி தட்டை மேஜைமேல் வைத்தேன்.

‘எப்படியோ, இரண்டு மணிநேர விழா தான். பட்டாபிஷேகம், பூஜை மற்றும் மதிய உணவு. உன் பிரச்சனை தான் என்ன?’

‘ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை.’

அறையின் மின்விசிறி நின்றது. சில நொடிகளில் வியர்வை நெற்றியில் வழிந்தது. சில நிமிடங்களில் கொசுக்கள் எங்களை மொய்க்கத் துவங்கின.

‘என்ன ஆயிற்று?’ என்றேன்.

‘மின் தடை. போய் உன் அரசுக்கு நன்றி சொல்,’ என்றாள் என் அம்மா.

Downloaded from Ebookz.in

‘இன்னமும் எவ்வளவு நேரம் பண்டிட்ஜி?’ தரையில் இரண்டு மணிநேரத்திற்கு மேல் சம்மணம் இட்டு அமர்ந்ததில் கால் வலித்தது. இதைவிட சீக்கிரம் திருமணங்கள் முடிந்து விடும். என்னுடைய அமைதியான மற்றும் வெற்றிகரமான ஆட்சிக்கு வேண்டிக்கொண்டு புனித மந்திரங்களை ஜெபித்தார்.

தும்ரனில் இருந்தும், அருகில் உள்ள கிராமங்களில் இருந்தும், கிட்டத்தட்ட இருநூற்றிற்கும் மேற்பட்ட மக்கள் இந்த விழாவில் கலந்து கொண்டனர். மக்கள் சிகப்பு நிற பிளாஸ்டிக் நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். பூதாகரமான மின் விசிறிகள் சூடான காற்றை உள்ளுக்குள் பரப்பிக்கொண்டிருந்தன.

நான் சில முக்கிய விருந்தினரை அடையாளம் கண்டுகொண்டேன். எம்எல்ஏ ஓஜா அறுபது வயதான மனிதன். ஏறத்தாழ நாற்பது ஆண்டுகளாக உள்ளூர் அரசியலில் இருப்பவர். முதல் வரிசையில் அமர்ந்திருந்தார். மாவட்ட ஆட்சியர் மற்றும் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அவர் அருகில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். உள்ளூர் பத்திரிகையாளர்கள் அவர்களை சுற்றி வந்து புகைப்படங்கள் எடுத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

முடிவில், என் அம்மா பூஜாரியிடம் மகுடத்தை கொடுத்தாள். எங்கள் குடும்ப பாதுகாப்பு பெட்டகத்திலிருந்து எடுத்துவந்திருந்தாள். எங்களிடம் பாக்கி இருந்த, மிகக்குறைந்த விலைமதிப்பில்லாத பொக்கிஷங்களில் இதுவும் ஒன்று.

அந்த இரண்டு கிலோ எடை கொண்ட மகுடத்தை பூஜாரி என் தலையில் வைத்தார். கூட்டம் ஆரவாரித்தது. என் அம்மா அழத்தொடங்கினாள். என்னை அணைத்துக்கொண்டாள். பொது இடத்தில் கூச்சமிட வைத்தது அந்த அன்பின் வெளிப்பாடு.

‘இப்பொழுது மகிழ்ச்சியா?’ அவள் காதுக்குள் பேசினேன்.

‘என் ராஜ குமாரன்,’ என்னை இன்னமும் இறுக கட்டிக்கொண்டாள்.

வெல்வெட் பந்தகலா ஆடையில் வியர்த்தது. ‘ராஜகுமாரன் சூட்டில் உருகிக்கொண்டிருக்கிறான். உடை மாற்றிக்கொள்ளலாமா?’ என்றேன்.

நான் மேடையை விட்டு கீழே வந்தேன். பத்திரிகையாளர்கள் என்னை புகைப்படத்திற்காக நிற்கச்சொன்னார்கள். அவர்கள் புகைப்படங்கள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அம்மா என்னை மற்ற விருந்தாளிகளுக்கு அறிமுகப் படுத்திவைத்தாள்.

‘வாழ்த்துக்கள். ராஜ குமார் ஐயா,’ இருபதுகளில் இருந்த இளைஞன் ஒருவன் கூறினான். அது அக்தர் ஹுசைன். பள்ளியின் இரண்டு ஆசிரியர்களில் ஒருவன் என்று என அம்மா அவனை அறிமுகப்படுத்தினாள்.

‘என்னை மாதவ் என்று அழைக்கலாம்,’ அக்தரிடம் கூறினேன், அவன் கையை குலுக்கி.

என் ஆலோசனையை கேட்டு சற்று கூச்சப்பட்டது போல் தெரிந்தது.

‘மாதவ். தேஜ் லாலை சந்தி. பள்ளியின் மற்றொரு ஆசிரியர். இது தாரா சந்த் ஜி நிர்வாக அதிகாரி,’ என்றாள் அம்மா.

என் கைகளை கூப்பி வணங்கினேன். இருவரும் ஐம்பது வயதானவர்கள். ‘நானும் பள்ளியில் சேர்ந்துகொள்வேன்,’ என்றேன். என் அம்மாவின் ஊழியர்கள் அதைக்கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

‘நீங்கள் டெல்லியில் பெரிய கல்லூரிக்கு சென்றீர்கள் என்று நினைத்தேன்,’ அக்தர் கூறினான்.

‘அப்போ?’ என்றேன்.

‘உங்களுக்கு எங்கு வேண்டுமானாலும் வேலை கிடைக்குமே,’ என்றான் அக்தர்.

‘இது நல்ல வேலை இல்லையா?’ என்றேன். அனைவரும் சிரித்தனர்.

எம்எல்ஏ ஓஜா எங்களை நோக்கி நடந்து வந்தார். அவர் அடர்த்தியான மீசை மேல் நோக்கி சுருட்டிவிடப்பட்டிருந்தது.

‘வாழ்த்துக்கள். ராணி அம்மா,’ என்றார்.

‘ஓஜா ஜி. உங்கள் வருகைக்கு நன்றி’ என்றாள் அம்மா.

அவர் விடைபெற கைகளை கூப்பி நின்றார்.

‘ஆனால், மதிய உணவு?’ என்றாள் அம்மா.

‘எனக்கு புகஸரில் இன்னும் இரண்டு விழாக்கள் இருக்கிறது. என்னை மன்னித்து விடுங்கள்,’ என்றார். கைகள் இன்னமும் கூப்பியவாறு இருந்தது.

என் அம்மா என்னைப்பார்த்தாள். அவர் இன்னும் சிறிது நேரம் இருப்பதற்கு நான்

சம்மதிக்கவைக்க வேண்டும் என்று விரும்பினாள்.

‘ஓஜா ஜி, இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் இருங்கள். நாம் ஒன்றாக சாப்பிடலாம்,’ என்றேன்.

‘இல்லை ராஜ்குமார்ஜி. அதுமட்டுமில்லாமல் உங்களுக்கு இன்னும் நேரம் எடுக்கும். கூட்டம் அதிகரித்திருப்பதை பாருங்கள்,’ என்றார்.

நான் திரும்பிப்பார்த்தேன். சுமார் ஐம்பது கிராமத்து மக்கள் என்னிடம் ஆசீர்வாதம் வாங்க நின்றுருந்தார்கள். சில குழந்தைகள் என்னிடம் வந்தனர்.

என் இடுப்பில் இருந்த வாளைத் தொட்டுப்பார்க்க விரும்பினார்கள். கோமானியைப்போல் இருந்தால், அனைவரது கவனமும் கிடைக்கும் போலிருக்கிறது.

‘உங்களை விரும்புவது போல் வாக்காளர்கள் தங்கள் தலைவர்களை விரும்பினால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்?’ என்று கூறிவிட்டு கிளம்பினார்.

ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்த கிராம மக்களை ஆசீர்வதித்தேன்.

‘அவன் நிஜ இளவரசனா? கதைகளில் வருவது போல்’ ஒரு சிறிய பெண் கூறுவது கேட்டது.

‘கண்டிப்பாக,’ என்றான் அவள் நண்பன்.

‘அப்படியென்றால் அவனுடைய இளவரசி எங்கே?’ என்றாள் அந்த சிறிய பெண்.

நான் சிரித்தேன். என் இளவரசி மற்றொரு ராஜ்யத்துக்கு வெகு தூரத்தில் சென்று விட்டாள்.

‘நாளை எத்தனை மணிக்கு பள்ளி?’ என்றேன். ‘காலை ஏழு மணிக்கு, வேலையைப்பற்றி பிறகு யோசி. இப்பொழுது ராஜ்யத்தை பற்றி எண்ணி சந்தோஷப்படு,’ என்றாள் அம்மா.

வேறு ஒருவர் உங்களை ஆளும் பொழுது நீங்கள் ராஜாவாக இருந்து எந்த சந்தோஷமும் இல்லை.

எங்கள் வீட்டிலிருந்து பள்ளிக்கூடம் இருபது நிமிட நடை. காலை ஆறரை மணிக்கு வயல்வெளிகளுக்கு நடுவில் நடக்கும் பொழுது என் அம்மாவுடன் சென்றேன். ‘இருநூற்றிற்கும் மேற்பட்ட குழந்தைகள். மூன்று ஷிப்டுகளில் வருகிறார்கள்’ என்றாள் அம்மா ‘7-10.30, 10.30-2, மற்றும் 2-5.30’

நாங்கள் கருப்பு மற்றும் சாம்பல் நிற பள்ளி கட்டிடத்தை அடைந்தோம். முன்பு பார்த்திருந்ததை விட மிகவும் பழசாக இருந்தது.

‘என் கருப்பாக இருக்கிறது?’ என்றேன்.

‘ஐந்து வருடங்களாக வண்ணம் பூசப்படவில்லை. ஒவ்வொரு வருடமும் மழை வந்து பிளஸ்ட்டரை அதிகம் சேதம் அடைய செய்கிறது’

ஸ்டெபன்ஸ் எப்படித்தான் தன் சுவர்களை சரியான சிகப்பு நிறமாக பராமரிக்கிறதோ என்று வியந்தேன்.

முதல் ஷிஃப்ட் பிள்ளைகள் வந்திருந்தார்கள். பள்ளிக்கு வெளியே இருந்த வயலில் விளையாடி கொண்டிருந்தார்கள். எங்களிடம் இரண்டு வகுப்பறைகளும், ஆசிரியர்களுக்கான ஒரு அறையும் இருந்தது. ஆசிரியர்களுக்கான அறையில் நீள மேஜை ஒன்றும் அதை சுற்றி அமர பல நாற்காலிகளும் இருந்தன. நோட்டுப்புத்தகங்களை திருத்தவும், ஓய்வெடுக்கவும் ஆசிரியர்கள் அந்த அறையை பயன்படுத்தினர்.

‘என் இவ்வளவு இருட்டாக இருக்கிறது?’ என்றேன்.

‘மின்சாரம் எட்டு மணிக்குத்தான் வரும்,’ என் அம்மா கூறினாள்.

நீள மேஜையின் மேல், மூன்று ஓரங்களில் புத்தகங்கள் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்தன.

‘அக்தர், தேஜ் மற்றும் எனக்கு, மூவருக்கும் ஒவ்வொரு மூலை. காலியான மூலை உனக்கு’ என்றாள்.

அவள் தன் ஓரத்தில் அமர்ந்தாள். ஒரு மெழுகுவர்த்தியை ஏற்றி ஒரு பைலை திறந்தாள்.

‘இந்த ஜன்னல்கள் பெரிதாக இருந்திருக்கலாம்’ என்றேன்.

தலையை மேலே தூக்காமலேயே ஆமாம் என்பது போல் தலை அசைத்தாள். அக்தர், தேஜ் மற்றும் தாரா சந்த் மூவரும் அடுத்த இந்து நிமிடங்களில் வந்து சேர்ந்தார்கள். என்னைக்கண்டவுடன் கைகளை கூப்பினார்கள்.

‘தயவு செய்து என்னை ஒரு புது வேலையாளாக நடத்துங்கள்’

தேஜ் மற்றும் அக்தர் நான் கூறியதை கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டனர். வகுப்பிற்கு தயாராக தங்கள் புத்தகங்களை சேகரித்தார்கள். தாரா சந்த் ஆசிரியர்களின் ஓய்வறையிலிருந்து வெளியேறினார். தாழ்வாரத்தில் இருந்த பித்தளை மணியை அடித்தார். ஆசிரியர்கள் தங்கள் வகுப்பிற்கு சென்றனர். தாரா சந்த் திரும்பி வந்து என் அம்மாவிடம் பேசினார்.

‘எஸ் எம் டி சி, யாரையும் அனுப்பவில்லை.’ என்றார்.

‘ஓ...ஹோ’ என்றாள் என் அம்மா. ‘அவர் வாக்கு கொடுத்திருந்தார். அந்த அதிகாரி எனக்கு வாக்கு கொடுத்திருந்தார், தாரா ஜி’

‘நான் அவர் வீட்டிற்கு போயிருந்தேன் ராணி. அவர் முயற்சிசெய்ததாக கூறினார். இதை விட

அதிக நிதி தருவதை அவரால் நியாயப்படுத்த முடியவில்லை.' தாரா சந்த் கூறினார்.

'நமக்கு ஒரு கழிப்பறை வேண்டும். எழுநூறு ஒரு கழிப்பறைக்காக நிதி கொடுப்பதை நியாயப்படுத்துவது எவ்வளவு கடினமானது?' என்றாள் அம்மா.

'இந்த இடத்தில் பெரும்பாலான பள்ளிகள் கழிப்பறை இல்லாமல் சமாளிக்கின்றனர். ஏன் இந்த ராணி இவ்வளவு கட்டாயப்படுத்துகிறார் என்று கூறினார்'

'அவரை பாதி கழிப்பறை கேளுங்கள். பெண்களுக்கு ஒரு கழிப்பறை மட்டும் கட்டிக்கொடுக்கட்டும். தாரா ஜி' என்றாள் அம்மா.

'எனக்கு அவமானமாக இருக்கிறது ராணி. நான் முயற்சி செய்தேன். வேறு பல விஷயங்களுக்கும் நமக்கு பணம் தேவை. மேற்கூரையை பட்டிப்பார்க்கவேண்டும், இன்னும் அறைகள் கட்ட வேண்டும், கட்டிடத்திற்கு வெள்ளை அடிக்க வேண்டும். எஸ் எம் டி சி யிடம் எதுவும் இல்லையாம்'

தாழ்வாரத்திலிருந்து சத்தம் கேட்டது. வெளியே குழந்தைகள் கூட்டம் சேர்ந்துவிட்டது. 'அவர்களை உட்கார வையுங்கள் ,தயவு செய்து' அம்மா கூறினாள்.

கூட்டத்தை சமாளிக்க தாரா சந்த் வெளியேறினார். குழந்தைகள் தாழ்வாரத்தின் ஒரு பக்கத்தில் அமர்ந்தனர். கருப்பாக பெயிண்ட் செய்யப்பட்டிருந்த சுவற்றை பார்த்து உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

என் அம்மா நெற்றியை தன் வலது கையால் பிடித்துகொண்டாள்.

'நீ நலமா?' நான் கேட்டேன்.

ஆம் என்று தலை ஆட்டினாள்.

'எஸ் எம் டி சி என்றால் என்ன?'

'தி ஸ்கூல் மானிட்டரிங் அண்ட் டெவலப்மென்ட் கமிட்டி. புற நகர் பகுதியில் உள்ள பள்ளிகளுக்கு உதவுவதற்காக அமைக்கப்பட்ட அரசு நிறுவனம். அவர்கள் வந்து, பார்த்து விட்டு செல்வார்கள். யாரும் யாருக்கும் உதவுவது இல்லை.'

விளக்குகள் எரியத்தொடங்கின. மேலிருந்த விசிறி சத்தமிட தொடங்கியது. வேர்வை வழிந்த முகத்தில், குளிர்ந்த காற்று நன்றாக இருந்தது. என் அம்மா தன் நாற்காலியில் பின்னால் சாய்ந்து, கண்களை மூடி குளிர்ந்த காற்றை அனுபவிக்க தொடங்கினாள்.

'குழந்தைகள் ஏன் தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள்?' என்றேன் அவள் அமைதியை குலைக்கும் வகையில். 'ஹ ஹ... அது ஒன்றாம் வகுப்பு,' என்றாள் என் அம்மா.

காலை ஷிஃப்ட் ஒன்றாம் வகுப்பு முதல் நான்காம் வகுப்பு வரை, இரண்டாம், மூன்றாம் மற்றும் நான்காம் வகுப்புக்கள் இருந்த அறைகளை உபயோகித்துக்கொண்டனர். ஒன்றாம் வகுப்பு தாழ்வாரத்தை தங்கள் வகுப்பாக உபயோகிப்பார்கள்.

நான் ஸ்டாஃப் ரூமிலிருந்து வெளியேபார்த்தேன். குழந்தைகள் என் அம்மாவுக்காக காத்திருந்தனர்.

'குழந்தைகள் சேர்க்கையில் எனக்கு உதவி செய். கிராம மக்கள் குழந்தைகளை பள்ளிக்கு அனுப்புவதை விரும்புவதில்லை.' என்றாள் என் அம்மா.

'ஆனால், அம்மா எனக்கு பாடமும் சொல்லி கொடுக்கவேண்டும்,' என்றேன். 'வேறு பல வேலைகள் இருக்கிறது. தாரா சந்த் அதற்கு தகுதியானவர் இல்லை.'

'கேட்கவே சலிப்பாக இருக்கிறது.'

'அது முக்கியம். பதிவுகள் செய்து அதிகாரிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த எனக்கு ஒரு ஆள் தேவை. அதற்கான சக்தி எனக்கு இல்லை.'

நான் ஒரு பெருமூச்செடுத்து தலை அசைத்தேன். பள்ளியை போல என் அம்மாவும் பலவீனமாகவும் வயதானவளாகவும் இருக்கிறாள்.

'அம்மா, இந்த சீரமைப்புக்கள் சிலவற்றிற்கு நம்மால் பணம் செலவழிக்க முடியாதா?' என்றேன்.

என் அம்மா என்னைப்பார்த்தாள். அவள் முக பாவனையில் அதற்கான பதில் புரிந்தது.

'என்னால் முடிந்ததைக்கொடுக்கிறேன். நம் வீட்டை சீரமைக்கவே நம்மிடம் பணம் இல்லை. நீ டெல்லியில் படித்துக்கொண்டிருந்தாய். எனக்கு அந்த செலவு வேறு. என்னிடம் அதிகமில்லை.'

குற்ற உணர்ச்சி என்னை தாக்கியது. அந்த ஹச் எஸ் பி சி வேலையை எடுத்துக்கொண்டிருந்தால் என் அம்மாவிற்கு இதை விட சிறந்த சேவை செய்திருக்கக்கூடும். குறைந்தபட்சம் ஒவ்வொரு மாதமும் பணம் அனுப்பி இருக்கலாம்.

'நாங்கள் சமாளித்துக்கொள்கிறோம். கவலைப்படாதே. நீ இங்கு வந்ததில் சந்தோஷமாக இருக்கிறேன்,' என் அம்மா கூறினாள், என் மனதை படித்துவிட்டவள் போல.

'எப்படி?' என்றேன்.

'நான் சம்பளம் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. வேலையாட்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்கிறேன். ஏதேனும் முறிந்துவிட்டால் நான் அதற்கு பணம் கொடுக்கிறேன். அதற்கு மேலும், கடினம். அரசு நமக்கு நிதி உதவி செய்ய வேண்டும். அவர்கள் செய்வதில்லை.'

'நாம் வசூலிக்கும் கட்டணம் என்ன ஆகிறது?'

'அது ஒன்றுமே இல்லை. மாதத்திற்கு ஐந்து ரூபாய் கட்டணம். இருந்தாலும் பல குழந்தைகள்

நேரத்தில் பணம் செலுத்துவதில்லை. நமக்கு அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் சில சமயங்களில் இந்த பணம் மின்சார கட்டினத்திற்கு உதவும்.’

தாழ்வாரத்தின் சத்தம் அதிகரித்தது. பேச்சு, சிரிப்பு மற்றும் கூச்சல்கள் எங்கள் உரையாடலை மூழ்கடித்தது.

‘அவர்களைப்பார். சத்தமிடும் குரங்குகள். நான் சென்றாக வேண்டும்’ என்று கூறி என் அம்மா வெளியேறினாள்.

எழுபது குழந்தைகள் தனிமையில் மற்றும் ஆசிரியர் முன்னிலையில், நிறைய வித்தியாசம் இருந்தது. ஒரு நொடியில் வகுப்பு அமைதியானது.

காலையின் மீதம் இருந்த பொழுதை நான் பள்ளி கோப்புகள் மற்றும் ஆவணங்கள் படிப்பதில் செலவிட்டேன். எழுநூறு குழந்தைகள் கொண்ட பள்ளியை நான்கு வேலையாட்கள் கொண்டு நடத்துவது வேடிக்கை இல்லை என்பதை விரைவில் உணர்ந்தேன்.

‘சரி. ஆங்கிலத்தில் எண்ணுங்கள்’ என் அம்மா வெளியே கத்தினாள்.

‘ஒன்... டூ... த்ரீ...’ ஒருமித்த குரலில் குழந்தைகள் உச்சரிக்கத்தொடங்கினர். ஆங்கிலத்தில் எண்களை இவர்கள் எப்பொழுதாவது உபயோகிப்பார்களா என்று தெரியாது. இருந்தாலும், அவர்கள் ஏதோ ஒன்று கற்றுக்கொள்வது நல்ல உணர்வைக்கொடுத்தது. டெல்லியில் பல திரைகள் கொண்ட திரையரங்கில் படம் பார்ப்பதை விட நன்றாக இருந்தது. ரியாவின் வீட்டில் நடந்த ஆடம்பர பார்ட்டியை விட நன்றாக உணரச்செய்தது.

‘இப்பொழுதிலிருந்து, இந்த குழந்தைகள் தான் என் வாழ்க்கை’ எனக்கு நானே கூறிக்கொண்டேன்.

ஆறு மாதங்களுக்குப்பிறகு

‘நீங்கள் வாக்கு கொடுத்தீர்கள் சர்பஞ்ச ஜி,’ என்றேன், கை விசிறி ஒன்றை பயன்படுத்தி என்னை நானே ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டேன். மூன்றாம் முறையாக அவர் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறேன். ஆம்வ கிராமத்தின் தலைவர், சர்பஞ்ச கோபி, கிராமத்தின் ஒவ்வொரு குழந்தையும் பள்ளிக்கு வருவார்கள் என்று எனக்கு உறுதி அளித்திருந்தார்.

சத்து எனப்படும் ஒரு வித கஞ்சியை அவர் மனைவி எங்களுக்காக இரண்டு கோப்பைகளில் எடுத்து வந்தாள். அதில் சூடும் தித்திப்பும் கம்மியாக இருந்திருக்கலாம் என்று விரும்பினேன். ஆனாலும் குடித்தேன்.

அறுபது வயதான சர்பஞ்ச தன் உடைக்கு ஏற்றார் போல் சாம்பல் மற்றும் வெள்ளை நிற தலைப்பாகை அணிந்திருந்தார்.

‘நாங்கள் எட்டு பிள்ளைகளை அனுப்பினோம். அவர்கள் பள்ளியில் சேர்ந்துவிட்டார்கள் என்று நினைத்தேன்,’ என்றார்.

‘ஒரு வாரம் கழித்து நின்று விட்டார்கள்,’ என்றேன்.

‘அப்பொழுது என்னால் என்ன செய்ய முடியும் ராஜகுமார்ஜி? நான் முயற்சி செய்தேன்.’

‘அவர்களை தொடர்ச்சியாக வரச்செய்ய வேண்டும். சந்தைக்கு செல்வது போலில்லை படிப்பு. வருடங்களாகும் கற்பதற்கு.’

‘அதை வைத்து அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?’

‘என்ன சொல்லவருகிறீர்கள். இது ஏறத்தாழ முற்றிலும் இலவசம். பிரச்சனை தான் என்ன?’

கோபி என்னைப் பார்க்க ஒரு நொடி நிறுத்தினார். பின்னர் தன் பைஜாமா பாக்கெட்டிலிருந்து பீடி ஒன்றை எடுத்து பத்த வைத்தார்.

‘நேரம். அவர்கள் பெற்றோர்கள் அவர்கள் வயலில் இறங்கி வேலை செய்வதை விரும்புவார்கள்.’

‘பிறகு வளர்ந்து என்ன செய்வார்கள்?’

‘உணவு இருந்தால் தான் வளர்வார்கள், அதற்கு அவர்கள் வயலில் இறங்கி வேலை செய்யவேண்டும்.’

நான் அமைதியானேன். கிராமமக்களுடன் வாக்குவாதம் செய்து ஜெயிக்க முடியாது. அவர்கள் என்ன கூற வருகிறார்களோ அதை நீங்கள் கேட்டுத்தான் ஆக வேண்டும்.

சர்பஞ்ச தன் பீடியிலிருந்து ஒரு பெரிய புகையை உள்ளிழுத்தார்.

‘நீங்கள் பெரிய நகரத்தில் படித்தீர்களா?’

‘ஆமாம். ஏன்?’

‘பெரிய நகரத்துகாரர்களுக்கு புரிவதேயில்லை. எங்களை தெரிந்து கொள்ளாமல் எங்களுக்கான விடைகள் அவர்களிடம் இருக்கும்.’

‘நான் இந்த ஊரை சேர்ந்தவன் சர்பஞ்ச ஜி அது உங்களுக்குத் தெரியும்.’

‘எனக்கு தெரியும் ராஜகுமார்ஜி. ஆனால் இந்த ஏழை விவசாய குழந்தைகள், நீங்கள் கற்றுக்கொடுக்கும் எ பி சி, ஒன் டு தீர் வைத்து என்ன செய்யப்போகிறார்கள்?’

‘நீங்கள் கூறுவதன் அர்த்தமென்ன?’

‘ஒரு விவசாயி தன் குழந்தையை பள்ளிக்கு அனுப்புகிறான். நல்லது. ஆனால் அந்த பள்ளி அவனுக்கு என்ன கொடுக்கிறது?’

‘கல்வி. கல்வி இல்லாமல் அவன் நிலை என்ன?’

‘அவனை தும்ரனில் எட்டாம் வகுப்பு தேர்ச்சி பெறச்செய்தால் அவன் என்ன செய்வான்? அவனுக்கு சிறந்த வேலை கிடைக்குமா? அதிக பணம்? எதுவும் இல்லை. எதற்கும் உபயோகப்படாத ஒரு பட்டம். குறைந்தபட்சம் இங்கு அவன் வீட்டிற்கு உதவியாக இருப்பான்.’

‘அவன் எதிர்காலம் என்ன?’ என்றேன். அடிப்படை கல்வியைப்பற்றி ஒருவருக்கு விளக்குவது எப்படி என்று தெரியாமல் குழம்பிப்போனேன்.

‘அவனுக்கு எதிர்காலம் கிடையாது. அவனும் அவன் தந்தையைப் போல் வயலில் வேலைசெய்து வாழ்க்கையுடன் போராடுவான். பள்ளிகள் பணக்காரர்களுக்கு,’ என்றார். நான் என் தலையை தொங்கப்போட்டேன்.

‘ஏழை மக்களுக்கு எதிர்காலம் உண்டு என்று கனவு காண வைக்காதீர்கள், ராஜகுமார்ஜி. உங்களிடம் இருக்கும் பள்ளிகள் நாங்கள் முன்னேற உதவுவதில்லை. அதனால் நாங்கள் எங்கள்

குழந்தைகளை அங்கு அனுப்புவதில்லை. அது அவ்வளவு சாதாரண விஷயம் தான். நாங்கள் ஒன்றும் தெரியாத மூட கிராம மக்கள் இல்லை.’

நான் தலை அசைத்தேன். ஒரு பக்கம் பள்ளியில் அதிக பிள்ளைகளை சேர்க்க வேண்டும். மறுபக்கம் அவர்கள் கூறுவதில் குற்றம் காண முடியாது.

‘உங்களுக்கு நான் ஏதாவது வகையில் உதவ முடியுமா?’ கிளம்ப எழுந்து நின்றேன். அவரை ஆர்வத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவரது பேரக்குழந்தை அவரை சுற்றிவந்துகொண்டிருந்தது.

‘எங்களுக்குத் தண்ணீர் கிடைக்க உதவுங்கள். கிராமத்து குழந்தைகள் அதற்காக தினமும் இரண்டு கிலோமீட்டர் தூரம் நடக்கிறார்கள். அது முடிவுற்றால், அவர்களை பள்ளிக்கு அனுப்புவோம்.’

ஒவ்வொரு அரசியல்வாதியின் அலுவலகத்தின் வெளியிலும் எப்பொழுதுமே மக்கள் காத்திருப்பார்கள். தனிநபர் கணக்கெடுப்பு ஒன்று எடுத்துப்பார்த்தால், வேறு எந்த தொழிலையும் விட தலைவர்கள் அதிக மக்களை சந்திப்பார்கள். எம்எல்ஏ ஓஜாவின் வீட்டு அலுவலகம் கூட்டமாக இருந்தது. கூட்டம் கூட்டமாக கிராம மக்கள் தங்கள் குற்றப்பத்திரிகைகளுடனும், விண்ணப்பங்களுடனும் அங்கங்கே உட்கார்ந்திருந்தார்கள். எம்எல்ஏ வின் செயலாளர் பங்கஜ் என்னை வரிசையில் முன்னே தள்ளுவதாக கூறினார். நான் மறுத்துவிட்டேன். போலி ராஜகுமாரன் என்பதால் கிடைக்கும் சலுகைகள் எனக்கு வேண்டாம்.

கிராம மக்கள் அமைதியாக காத்திருந்தனர். சிறந்த எதிர்காலத்திற்கான எந்த நம்பிக்கையும் இல்லாத மக்களைப்பற்றி ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது. அவர்களை அவர்களது முக பாவனையிலிருந்து கண்டுபிடிக்கலாம். பெரும்பாலும், அது அவர்கள் கண்களில் இருக்கும். அவை இனியும் மின்னுவது கிடையாது. அவை வருத்தப்படும் கண்கள் இல்லை. இது தான் விதி என்று உணர்ந்து, ஒப்புக்கொண்ட கண்கள். கிராமமக்கள் வாழ்க்கை, தாங்கள் அமைத்துக்கொள்வதில்லை, தங்களுக்கு ஏற்படுவது என்ற விஷயத்தை ஒப்புக்கொண்டவர்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இது கிராமப்புற பீகார். நீங்கள் ஒரு நாள் முடிவெடுத்து, கடினமாக உழைத்து பெரிய ஆள் ஆகிவிடலாம் என்று நினைக்க முடியாது. யாரும் உங்களை அனுமதிக்கமாட்டார்கள். உங்களுக்கு எழுத படிக்க கற்றுக்கொடுக்கும் நிலைகுலைந்த பள்ளிகள் உண்டு ஆனால் வாழ்க்கையில் சாதிப்பதற்கு உதவுவதில்லை. அப்படி நீங்கள் தானாகவே கல்வி கற்பித்துக்கொண்டாலும், வேலைகள் கிடைக்காது. அப்படியிருக்கும் பொழுது பெரிய கனவுகள் காண்பதில் என்ன உபயோகம்? வாழ்க்கையில் உட்கார்ந்து, காத்திருந்து ஓய்வெடுப்பது நல்லது.

‘இங்கு எதற்காக வந்திருக்கிறீர்கள்?’ ஒரு முதியவரை கேட்டேன்.

‘மின்சாரம். எங்களுக்கு பஸ்திபூர் கிராமத்தில், நாள் ஒன்றில் ஒரு மணிநேரத்திற்கு மின்சாரம் கிடைக்கிறது. தண்ணீர் அடிக்க போதுமானதாக இல்லை. இரண்டு அல்லது மூன்று மணிநேரத்திற்காக கேட்க வந்திருக்கிறோம்.’

அவ்வளவு தான். இருபத்தி நான்கு மணி நேரத்தில் மூன்று மணி நேரத்திற்கு மின்சாரம் வேண்டும். அதற்கும் கைகூப்பியபடி தலைவரை காண காத்திருக்க வேண்டும். இதைப்போன்று கோடிக்கணக்கான இந்தியர்கள் இருப்பார்கள். நான் நினைத்தேன். ஓளரங்கஸிப் சாலையில் சுஷி பார்ட்டிகளில் கலந்து கொள்பவர்களை விட அதிகம், உதாரணத்திற்கு.

ஈக்கள் கூட்டத்தை விரட்டினேன். பங்கஜ் என்னிடம் வந்தார்.

‘வாருங்கள். நீங்கள் வெளியே காத்திருப்பது ஓஜாஜிக்கு பிடிக்கவில்லை,’ பங்கஜ் கூறினார்.

‘நான் நன்றாக இருக்கிறேன். நிஜமாக,’ என்றேன்.

ஓஜா தன் அலுவலகத்தை விட்டு வெளியே வந்தார். ‘நீங்கள் தரையில் அமர்ந்திருக்கிறீர்கள்?’ என்றார் ஆச்சர்யமாக.

‘மற்றவர்களைப்போல்’ என்றேன்.

அவர் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். ‘போதும் மாதவ் ஜி. இப்பொழுது உள்ளே வாருங்கள்,’ என்றார்.

நாங்கள் எம்எல்ஏவின் வரவேற்பறையில் உட்கார்ந்தோம். அவர் மனைவி ஆரஞ்சு பழச்சாறு கொண்டு வந்தாள்.

‘நீங்கள் நேரே உள்ளே வந்திருக்கவேண்டும்,’ என்றார்

‘நீங்கள் எனக்காக தனி முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாக கிராமமக்கள் எண்ணக்கூடாது என்று நினைத்தேன்.’

‘இப்பொழுது கிராமமக்கள் நான் தும்ரானின் ராஜகுமாரரை தரையில் உட்கார வைத்ததாக கூறுவார்கள். என்னை நம்புங்கள். அவர்கள் வர்க்கத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பார்கள். நியாயத்திற்கு இல்லை. எப்படியோ, நீங்கள் வந்த விஷயத்தை சொல்லுங்கள்?’ என்றார்

‘எனக்கு என் பள்ளிக்கு உதவி தேவை மற்றும் அருகிலிருக்கும் கிராமங்களுக்கு சில கை பம்புகள் தேவை,’ என்றேன்.

‘உங்கள் பள்ளி எனக்கு புரிகிறது, ஆனால் கை பம்புகள்?’ ஓஜா தன் புருவங்களை உயர்த்தினார்.

‘ஆமாம். அம்வ வில்.’

‘நீங்கள் சமூக நல உழைப்பாளி அல்லது அரசியல்வாதி ஆக மாறுகிறீர்களா?’

‘இரண்டும் இல்லை. குழந்தைகள் பள்ளிக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப் படுவதில்லை. அவர்கள் இரண்டு கிலோமீட்டர் நடந்து தண்ணீர் கொண்டுவரவேண்டும்.

கிராமங்களில் அதிக கை பம்புகள், பள்ளிகளில் அதிக குழந்தைகள் சேர்க்கை.’

‘ஆஹ... கடவுளுக்கு நன்றி,’ என்றார் ஆரஞ்சு பழச்சாற்றை முடித்தபடி.

சிரிக்கத்தொடங்கினார். எனக்குப் புதிராக இருந்தது.

‘நீங்கள் அரசியலில் கலந்து கொண்டால், என் வேலைக்கு உலை,’ சிரித்தார்.

‘கவலைப்படாதீர்கள். நான் சேர மாட்டேன். மேலும் என் பள்ளிக்கு உதவி வேண்டும்.’

‘எனக்குத் தெரியும். உங்கள் அம்மா கூறினார். பல லட்சங்கள் செலவில் சீரமைப்பு வேண்டும். துரதிர்ஷ்டவசமாக, இது அரசு நடத்தும் பள்ளி இல்லை.’

‘ஆனால், நம் குழந்தைகளுக்கு இருக்கும் ஒரே வழி இது தான்.’

‘உங்களுக்கு சாப்பிட ஏதாவது வேண்டுமா? என் மனைவி பக்கோடா செய்திருக்கிறாள்?’

நான் வேண்டாம் என்று தலை அசைத்தேன்.

‘நீங்கள் பள்ளிக்கு உதவ முடிந்தால்?’ நான் கூறுவதை அவர் இடை மறித்தார். ‘ராஜகுமார்ஜி...’

‘மாதவ். தயவு செய்து என்னை மாதவ் என்று அழையுங்கள்.’

‘சரி மாதவ் ஜி, பாருங்க, என்னுடைய எம்எல்ஏ நிதி மிகவும் அளவானது. நான் சாலைகளை சீரமைக்க வேண்டும், மின்சாரப் பிரச்சினையை சரி செய்து கை பம்புகளை வைக்க வேண்டும். உண்மையில், என் நிதி தீர்ந்துவிட்டது.’

‘மாநில கல்வி அமைச்சர் நிதியிலிருந்து செய்தால் என்ன?’

ஓஜா சிரித்தார். அவர் சிரிப்பிலேயே விடை கிடைத்தது.

‘இது பீகார். உங்களுக்கு தெரிந்திருக்க வேண்டும்,’ என்றார்.

‘அப்பொழுது உங்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாதா?’ என்றேன்.

‘என்னுடைய தனிப்பட்ட நிதி உதவி வேண்டுமா? நான் ஒரு சாதாரண அரசு ஊழியன்,’ என்றார்.

‘இல்லை. நான் அதற்காக வரவில்லை. இந்த இடத்திலே இருக்கும் ஒரே சரியான பள்ளிக்கு உள்ளூர் அரசு உதவ வேண்டும் என்று நினைத்தேன். இந்த குழந்தைகளின் பெற்றோர்கள் உங்களுக்காக வாக்கிடுகிறார்கள்.’

‘செய்கிறார்கள். இருந்தாலும் அவர்களுக்கு அவசியமான வேறு தேவைகளிலும் நான் கவனம் செலுத்த வேண்டி இருக்கிறது.’

கிளம்புவதற்காக எழுந்து நின்றேன்.

‘கண்டிப்பாக பக்கோடா ருசித்துப் பார்க்க வேண்டாமா?’

கோபமான ராணி பார்ப்பதற்கு நன்றாக இருப்பதில்லை. நான் இரவு உணவுக்கு புலாவ் மற்றும் பச்சிடி சாப்பிட்டுக்கொண்டு சாப்பாட்டு மேஜையில் அமர்ந்திருந்தேன்.

அம்மா என் முன்னால் நின்றாள்.

‘உட்காரு,’ என்றேன்.

‘எழுந்து நில்,’ என்றாள் அமைதியாக. அவள் குரல் வழக்கத்தை விட அதிக அமைதியாக தோன்றியது.

கையிலிருந்த சாதத்தை உதறிவிட்டு எழுந்தேன்.

‘என்ன ஆயிற்று?’ என்றேன்.

‘நான் உன்னை பள்ளிக்கு உதவ சொன்னேன். அதற்காக நீ என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்று அர்த்தமில்லை.’

‘நான் என்ன செய்தேன்?’

‘அந்த திமிரு பிடித்த எம்எல்ஏவை பார்க்கச் சென்றாய், என்னிடம் கூறாமல்?’

‘அவர் உதவ கூடும் என்று நினைத்தேன். கழிப்பறைகள் இல்லாமல் எப்பொழுதுமே பள்ளியை நடத்த முடியாதே.’

‘அவன் அவனுக்கு ராஜ குடும்பத்தை தாழ்த்திக்காட்ட வேண்டும்.’

‘ஏன்?’

‘பிறகு அவன் எப்படி நல்லவனாக தெரிவான்?’

நான் மௌனமாக இருந்தேன்.

‘உட்கார்,’ என் அம்மா கூறினாள்.

நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி சாப்பாட்டு மேஜையில் உட்கார்ந்துகொண்டோம். அவள் கொஞ்சம் சாதத்தை தட்டில் போட்டுக்கொண்ட பொழுது அந்த அறையில் ஒரு வியப்பான அமைதி

நிலவியது. ‘என்ன தான் சொன்னான், அவன்?’

‘அவனுடைய நிதியில் பணம் ஏதும் பாக்கியில்லை என்றான்.’

‘ஏனென்றால், அவை அனைத்தையும் அவன் சாப்பிட்டுவிட்டான். சில சமயம் எனக்கு கிடைத்த டிக்கெட்டை விட்டிருக்கக்கூடாது என்று தோன்றுகிறது.’

‘என்ன டிக்கெட்?’

‘சென்ற முறை, அவன் கட்சி என்னை போட்டியிட சொன்னது. ஓஜா நம் குடும்பத்தால் ஏன் இவ்வளவு பாதுகாப்பின்மையை உணர்கிறான் என்று நீ நினைக்கிறாய்?’

‘தேர்தலில் போட்டியிடவா? நீ என்னிடம் சொல்லவே இல்லையே?’

‘ம்ம்... எனக்கு அதில் நாட்டம் இல்லை. உனக்கு டெல்லியில் அம்மாவின் பேச்சை கேட்க நேரம் இருந்ததா?’

‘நான் படித்துக்கொண்டிருந்தேன் அம்மா.’

‘இல்லை கூடைப்பந்தாட்டம் விளையாடிக்கொண்டிருந்தாயா?’

எந்த ஒரு முன் எச்சரிக்கையும் இல்லாமல் கூடைப்பந்தாட்டம் பற்றிப்பேசப்பட்டவுடன், என் மனம் வெறுமையாகிவிட்டது.

‘ஆனால், நீ அழைத்த பொழுது கூட நான் கூறுவதை கேட்கவில்லை. உன்னை இவ்வளவு திசை திருப்பியது எது, பெண் இல்லையே?’

நான் மௌனமாக இருந்தேன்.

‘இருந்தாளா?’ என்று கூறிச் சிரித்தாள் ‘உனக்கு ஒரு கேரல் ஃபிரென்ட் இருப்பதை நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியவில்லை.’

‘பச்சடியை இப்படிக் கொடு,’ என்றேன்.

‘யாராவது இருந்திருந்தால், சொல்லேன்,’ என்றாள்

நான் தலை அசைத்தேன்.

‘என்ன?’

‘யாருமில்லை.’

‘கண்டிப்பாக? ஏன் இப்படி மௌனமாகி விட்டாய்?’ என்றாள் என் அம்மா.

‘அந்த விளையாட்டை மிஸ் செய்கிறேன். நீ கூடைப்பந்தாட்டம் பற்றி பேசினாய். ரொம்ப நாட்களாக விளையாடவில்லை.’

‘அப்போ போய் விளையாடு. ராஜ் ஹை ஸ்கூலிற்கு போ. இன்னமும் மக்கள் அங்கு விளையாடுகிறார்கள்.’

நான் சரி என்று தலை அசைத்தேன்.

‘நீ வேண்டுமானாலும்...’

பாதி வாக்கியத்தில் நிறுத்திக்கொண்டாள்.

‘என்ன?’

‘எதுவுமில்லை.’

‘சொல்லு.’

‘நீ பள்ளியிலும் குழந்தைகளுக்கு சொல்லிக்கொடுக்கலாம் என்று சொல்ல வந்தேன். ஆனால்...’

‘நம்மிடம் விளையாட கோர்ட் இல்லை. அதற்கான பணமும் இல்லை’ எரிச்சலில் கூறினேன்.

‘அதனால் தான் நிறுத்திக்கொண்டேன். எப்படியோ... நீ போய் விளையாடு. உன் தலை தெளிவாகும்.’

‘என் தலை தெளிவாகத்தான் இருக்கிறது.’

‘பாரு. உன் அம்மாவிடம் எப்படி பேசுகிறாய் என்று? உன் தலை தெளிவாக இருந்தால் நீ அந்த எம்எல்ஏவை சந்திக்க சென்றிருக்க மாட்டாய்.’

‘எனக்கு உதவி தேவைப்பட்டது.’

‘போதும். உன் சாப்பாட்டை சாப்பிடு.’

என் அம்மா என்னை ஒரு பத்து வயது பையன் போல் நடத்தினாள். வேடிக்கை என்னவென்றால், நானும் அவளை அப்படி செய்ய அனுமதித்தேன்.

மாலை ஆறு மணிக்கு ராஜ் ஹை ஸ்கூல் விளையாட்டு மைதானத்தை அடைந்தேன். சில வாலிபவயது மாணவர்களை பார்த்தேன். ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து சிரித்தோம். நான் பந்தை கொடுக்கும்படி கேட்டேன். ஒரு மாணவன் என்னிடம் பாஸ் செய்தான். தூசி படிந்த புள்ளிகள் இடப்பட்ட ரப்பர் பந்தை வெகு நாட்களுக்குப்பிறகு தொடுகிறேன். ஒரு முறை வீசினேன்.

சாக்கக். வளையத்தில் படாமல் வலையில் மட்டும் பட்டு பந்து கீழிறங்கியதை கேட்டவுடன் இன்னும் எனக்குள் அது இருக்கிறதென்று உணர்ந்தேன்.

சில மாணவர்கள் கை தட்டினார்கள்.

‘எங்கு? செயின்ட் ஸ்டபின்ஸ்?’ ஒரு பையன் நான் அணிந்திருந்த சட்டையை கவனித்திருந்தான்.

நான் அந்த பையனைப்பார்த்தேன். என் ஆடம்பரமான கல்லூரியைப்பற்றி அவனுக்கு எந்த வித அறிவும் இல்லை. அதிகமில்லை, சில காலம் முன்பு நானும் அப்படித்தான் இருந்தேன். என் கல்வி நிறுவனத்தைப்பற்றி கூறினேன்.

‘ஆங்கில கல்லூரி?’ என்றான்.

‘முழுமையாக. அதுவும், உயர்ந்த வர்க்க ஆங்கிலம்,’ நான் கூறிவிட்டு சிரித்தேன்.

‘என்னால் அங்கெல்லாம் செல்லவே முடியாது.’

‘நானும் விளையாட்டு ஒதுக்கீடு மூலம் தான் சென்றேன். உன்னாலும் செல்லக்கூடும்.’

நான் பந்தை தரையில் தட்டினேன். அதன் சத்தம் என் இதயத்துடிப்புடன் ஒத்துப்போனது.

‘நான் இந்த விளையாட்டில் அவ்வளவு சிறந்தவன் இல்லை.’

பந்தை அவன் பக்கம் வீசினேன். தன்னிச்சையாகப் பிடித்தான்.

‘பார்க்கலாம்... என் பெயர் மாதவ்.’

‘பார்த்...’ என்று சொல்லி பந்தை தட்டத்தொடங்கினான்.

அவன் வளாகத்தினுள் ஓட நான் அவனை சமாளித்தேன். அவன் நன்றாக விளையாடினான். ஆனால், அனுபவசாலி இல்லை. அவனிடமிருந்து பந்தைத் திரும்பப்பெற எனக்கு இருபது நொடிகளே எடுத்தது. வளையம் வெகு தூரத்தில் இருந்தாலும் நான் குறிபார்த்தேன். மிஸ் செய்துவிட்டேன். பார்த் பந்தை எடுத்து ஒரு முயற்சி செய்தான். அவன் பந்தை வலையில் இட்டான். அவனுக்கு ஹை பைவ் கொடுத்தேன்.

மாலை வெயில் மங்கத் தொடங்கியது. ஏற்கனவே உயரமாக இருந்த விளையாட்டு வீரர்களின் நிழல் இன்னமும் நீளமாகத் தெரிந்தது. விளையாட்டில் கவனம் செலுத்த முடியாமல் அந்த நீள நிழலில் கவனம் செலுத்தத்தொடங்கினேன்.

‘என்ன?’ என்றான் பார்த். மறுபடியும் ஒரு முறை பந்தை கூடையில் இட்டான்.

‘ஒன்றுமில்லை,’ என்றேன் கண்களை வேகமாக சிமிட்டியபடி.

அவன் பந்தை என்னிடம் கைமாற்றினான். நானும் பழக்கத்தில் பிடித்தேன். இன்னமும் ஏதோ நினைவில் தொலைந்திருந்தேன்.

லண்டனில் கூடைப்பந்தாட்ட கோர்ட்கள் இருக்குமா என்று வியந்தேன். கண்டிப்பாக இருக்கும் என்று நம்பினேன். அவள் இன்னமும் விளையாடுகிறாளோ? அப்படிச்செய்தால், என்னைப்பற்றி நினைப்பாளா?

‘அண்ணா, ஷூட்,’ பார்த் கூறினான்.

நான் பந்தை எறிந்தேன். அது வளையத்தை மட்டுமல்லாமல் அந்த முழு சட்டத்தையே மிஸ் செய்தது. இதுவரையிலுமான என்னுடைய சோம்பேறித்தனமான மற்றும் கேவலமான ஆட்டம்.

பார்த் திடுக்கிட்டவனாய் என்னை பார்த்தான்.

‘எந்த நிலை வரை விளையாடினீர்கள் அண்ணா?’ என்றான் பார்த். ஸ்டெபினில் சேரும் அவன் நம்பிக்கை ஓங்கியது. என்னைப்போன்று கேவலமாக விளையாடிய ஒருவன் விளையாட்டு ஒதுக்கீட்டின் மூலம் சேர்ந்தான் என்றால், அவனாலும் சேரக்கூடும்.

நான் அவனைப்பார்த்து சிரித்தேன். ஓடிச்சென்று பந்தை எடுத்தேன். கூடையில் போட முயற்சி செய்தேன் தவறிவிட்டேன். பந்தை அவனிடம் கைமாற்றினேன்.

‘நான் ஒரு நல்ல விளையாட்டு வீரன் இல்லை இனியும் என்று தோன்றுகிறது,’ என்றேன்.

‘என்னுடைய மற்ற நண்பர்களை அழைக்கட்டுமா? நாம் ஒரு கேம் விளையாடலாம்.’

நான் தலை அசைத்தேன்.

‘உங்கள் நிலையை கீழ் இறக்கிவிடுவேன்,’ என்று சொல்லி அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தேன்.

எம்எல்ஏ ஏன் நம்மை அழைத்திருக்கிறான்? இது நல்லதாக இருக்கமுடியாது' என்றாள் அம்மா.

'ஏன் இவ்வளவு அழுத்தத்தில் இருக்கிறாய்? கண்டுபிடிக்கலாம்.'

நானும் ஏன் அம்மாவும் அவன் வீட்டிற்கு நடந்துசென்றோம்.

'உதவாக்கரை,' அம்மா சொன்னாள்.

'ஷ்ஷ்... நாம் வீட்டை அடைந்துவிட்டோம்,' அந்த பெரிய வீட்டின் வளாகத்தில் நுழைந்தோம்.

அப்பொழுது தான் சவரம் செய்து கொண்டு புதிய வெள்ளை குர்தா அணிந்த ஓஜா கைகூப்பியபடி எங்களை வரவேற்றார்.

'என்ன ஒரு பெருமை, ராணி,' என்றார். முகம் பொலிவுற்றது.

'நீங்கள் கட்டளையிட்டீர்கள், வேறு வழி என்ன?' ஏன் அம்மா கூறினாள்.

'நான் வேண்டிக்கொண்டேன், ராணி,' ஓஜா கூறினார். அவரை தொடர்ந்து வரவேற்பறையில் நுழைந்து தங்க நிற வேலைப்பாடு கொண்ட சிகப்பு நிற வெல்வெட் சோஃபாவில் அமர்ந்துகொண்டோம். அவரது கடமை உணர்ச்சிக்கொண்ட மனைவி தலையில் முக்காடு போட்டுக்கொண்டு, கையில் ஒரு தட்டில் தண்ணீர் மற்றும் பழச்சாறு கொண்டுவந்தாள். ஏன் அம்மா அவளிடமிருந்து தட்டை வாங்கிக்கொண்டாள், அவள் ஏன் அம்மாவின் கால்களை தொட்டு வணங்கினாள்.

'ஆசீர்வாதம் குசும்,' என்றாள் அம்மா. குசும் விரைந்து சமையலறைக்குள் ஓடி தட்டு நிறைய லட்டு, முந்திரி கேக், பாதாம் மற்றும் புஜியா கொண்டு வந்தாள்.

'நமக்குள் ஒரு முறையும் வேண்டாம்,' என்றாள் அம்மா.

முகத்தில் ஒட்டவைத்த சிரிப்புடன் ஓஜா எங்கள் எதிரில் சோஃபாவில் அமர்ந்தார். 'ராஜகுமார்ஜி என்னிடம் உதவி கேட்டு வந்தார். மன்னிக்கவேண்டும் என்று கூறி நிலைமையை விளக்கினேன்,' என்றார்.

'எங்களுக்கு புரிகிறது,' என்றாள் அம்மா.

'என்னிடம் ஒரு வேண்டுகோள் இருக்கிறது. நீங்கள் எனக்கு உதவலாம். பதிலுக்கு நான் பள்ளிக்கு ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்று பார்க்கிறேன்,' என்றார். 'சட்டத்துக்கு உட்பட்டது தானே?' ஏன் அம்மா கேட்டாள்.

ஓஜா பெரிதாக சிரித்தார். அவர் கையில் இருந்த தட்டு ஆடியது.

'அது போன்று எதுவுமேஇல்லை. உண்மையில் தும்ரனையும், உங்கள் பள்ளியையும் பெருமைப்படுத்தக்கூடிய விஷயம்,' என்றார்.

நானும் அம்மாவும் காத்திருந்தோம். ஓஜா தன் தட்டை கீழே வைத்தார். 'உண்மையில், இது எனக்கு ஒரு பெரிய தலைவலி. எனக்கு உங்கள் உதவி தேவை,' என்றார்.

'விஷயம் என்ன?' என்றாள் அம்மா.

'நீங்கள் பில் கேட்ஸ் பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?'

'பில்கேட்? அது ஒரு இடமா?' என்றாள் அம்மா.

'இல்லை. ஒரு நபர். வெளிநாட்டுக்காரர். கணினிகள் செய்பவராம்.'

'மிஸ்டர் பில் கேட்ஸ், மைக்ரோ சாஃப்ட் நிறுவனத்தின் தலைவர். கணினி செய்நிரலாக்கம் தயாரிப்பவர்கள்,' என்றேன் நான்.

நான் ஒருமேதை போல் பார்த்தார்கள் ஏன் அம்மாவும் ஓஜா ஜியும்.

'உனக்கு இவரை தெரியுமா?' அம்மா கேட்டாள்.

'இந்த பூலோகத்திலேயே பணக்காரர் இவர் தான்,' என்றேன்.

'ஆமாம். நானும் அப்படித்தான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவரிடம் நிறைய பணம் உள்ளதாம்,' ஓஜா கூறினார்.

'அறுபது பில்லியன் டாலர்கள்,' என்றேன்.

'எவ்வளவு?' ஓஜா கேட்டார்.

'இரண்டு லட்சத்து நாற்பதாயிரம் கோடி,' என்றேன்.

ஓஜாவின் புருவங்கள் ஒரு அங்குலம் மேலே சென்றன.

'என்ன?' என்றாள் அம்மா. 'அவ்வளவா? உனக்கெப்படி இதெல்லாம் தெரியும்?'

'ஒரு பத்திரிகையில் படித்தேன். இதெல்லாம் பொது அறிவு அம்மா,' என்றேன்.

'ம்ம்... ஓஜா ஜி நீங்கள் ஏதோ சொல்ல வந்தீர்கள்,' அம்மா கேட்டாள்.

'இந்த கேட்ஸ் இந்தியா வருகிறார். பீகார் வருகிறார்.'

'அவருக்கென்ன பைத்தியமா? இவ்வளவு பணத்தை வைத்துக்கொண்டு பீகார் வருகிறாரா?'

ஓஜா சிரித்தார். ‘எனக்கு அதிகம் தெரியாது ராணிஜி, அவருக்கு ஏதோ என்ஜிஓ உள்ளதாம். அவரை இங்கு அழைத்து வருகிறார்கள்.’

‘ஏன்?’

‘பீகாரின் உள் பகுதியைப்பார்த்து தன் செல்வத்தை நினைத்து மகிழப்போகிறாரோ?’

என் அம்மாவும் ஓஜாவும் சிரித்தார்கள். ஓஜா அறையைவிட்டு வெளியே சென்று, ஒரு கடிதத்துடன் திரும்பி வந்தார். அதை என்னிடம் கொடுத்தார். மாநில கிராமப்புற மேம்பாட்டு அதிகாரியிடமிருந்து வந்திருந்தது, அந்த கடிதம்.

அனைத்து எம்எல்ஏ/மாவட்ட செயலாளர்கள்/டிசிபி களுக்கும்,

சிறந்த தொழிலதிபர் மற்றும் கொடையாளரான திரு பில் கேட்ஸ், தன் கேட்ஸ் ஃபௌண்டேஷன் பிரதிநிதிகளுடன் 15 ஏப்ரல் 2009 முதல் 22 ஏப்ரல் 2009 வரை, நம் மாநிலத்தை காண வருகிறார் என்று அறிவிக்க மாநில கிராமப்புற மேம்பாட்டு அமைச்சகம் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறது. நம் மாநில அரசு அவர் குழுவிற்கு ஆதரவு அளிக்க விரும்புகிறது. இதை குறித்து, தங்கள் அலுவலகத்தினால் ஆன அனைத்து உதவிகளையும் செய்யுமாறு வேண்டுகிறோம். அவருடைய, ஒரு வார விஜயத்தில், அவரை வரவேற்று தலைமை விருந்தாளியாக நடத்தக்கூடிய நிகழ்ச்சிகளுக்கான ஆலோசனைகள் வரவேற்கப்படுகின்றன.

மேலும் விவரங்கள் மற்றும் ஆலோசனைகளுக்கு, கிராமப்புற மேம்பாட்டு அமைச்சகத்தை அணுகவும்.

ஒப்பம்

பன்வர் லால்

கிராமப்புற மேம்பாட்டு அமைச்சகம்

பீகார் மாநில அரசு

காகிதத்தின் மறுபக்கத்தில் இதையே ஹிந்தியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது.

‘இதில் நாங்கள் எப்படி உதவ முடியும்?’ என்று அம்மா கேட்டாள், அதைத் தானே படித்துவிட்டு.

‘ராணி ஜி. பில் கேட்ஸ் இங்கு வந்தால், என்னுடைய தொகுதி பிரபலமாகும். துமரனிற்கு நல்லது.’

‘உங்களுக்கு பத்திரிகைகளின் கவனம் கிடைக்கும். உங்கள் மந்திரி உங்களைப் போற்றுவார். அதைச் சொல்லுங்கள் ஓஜா ஜி,’ என்றாள் அம்மா.

அவரால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

‘அதுவும் கூட, என்றார். ஆனால், நம் நகரத்திற்கு நல்லது.’

என் அம்மாவிற்கு இந்த அரசியல் விளையாட்டு புரிந்தது. ஓஜா விற்கு அடுத்த சட்டசபை தேர்தலுக்கு டிக்கெட் கிடைக்கும். தான் காணப்படுவதற்கு சில விஷயங்கள் அவர் செய்ய வேண்டும்.

‘சரியாக கூறுங்கள். நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள்?’ என்றேன்.

‘பள்ளியில் ஒரு விழா ஏற்பாடு செய்யுங்கள். அதில் அவரை தலைமை தாங்க கூப்பிடுங்கள், என் மூலமாக. நான் இந்த பள்ளி விஜயத்தை அவர்களது நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கச்சொல்லி அமைச்சகத்தை கேட்டுக்கொள்கிறேன்.’

‘இல்லை... இல்லை...’ அம்மா தன் கையை விரித்துவிட்டார்.

‘என்ன ராணிஜி?’ ஓஜா கேட்டார்.

‘பள்ளியை நடத்துவதே எனக்கு கடினமாக இருக்கிறது. என்னால் விழா எல்லாம் ஏற்பாடு செய்ய முடியாது. ஏற்பாடுகளுக்கு யார் பணம் கொடுப்பார்கள்?’

‘நாங்கள் கொடுப்போம். விழாவிற்கான செலவுகளை நான் கொடுக்கிறேன்?’

‘உங்களிடம் நிதி ஏதுமில்லை என்று நான் நினைத்தேன்,’ என்றேன்.

எம்எல்ஏ என்னைப்பார்த்தார்.

‘பாருப்பா... நான் உங்களுக்கு உதவுகிறேன், அதில் எனக்கும் ஏதேனும் லாபம் இருக்கவேண்டும் இல்லையா?’ என்றார்.

‘நீங்கள் விழாவிற்காக பணம் கொடுக்கிறீர்கள். மக்கள் வந்து பார்த்து, கலந்துகொண்டு செல்கின்றனர். இதில் எங்களுக்கு என்ன கிடைக்கும்?’ என்றேன்.

‘உங்கள் பள்ளியின் பெயர் ஒவ்வொரு பத்திரிகையிலும் வரும்’ என்றார்.

‘எங்களுக்கு விளம்பரம் தேவை இல்லை, எங்களுக்கு கழிப்பறைகள் தேவை,’ என்றேன். ‘அந்த ஒரு நாளைக்காக தற்காலிக ஏற்பாடுசெய்கிறோம்,’ என்றார்.

‘சரியாக சொன்னீர்கள். உங்களுக்கு அந்த ஒரு நாளைப்பற்றித் தான் கவலை. அதன் பிறகு எங்களுக்கென்ன இருக்கிறது?’

என் அம்மா கிளம்புவதற்காக எழுந்துநின்றாள்.

‘உங்களுக்காக நாங்கள், பள்ளிக்கு சுண்ணாம்பு அடிக்கிறோம்,’ ஓஜா கூறினார்.

நான் என் அம்மாவைப்பார்த்தேன். இதில் நமக்கு சாதகமாக ஏதேனும் இருக்கக்கூடும்.

‘கழிப்பறைகள்?’ என்றேன்.

‘அங்கே,’ என்றார் ஓஜா வலது பக்கத்தில் ஒரு கதவை காண்பித்து.

‘இல்லை. நான் உபயோகிப்பதற்கு இல்லை. பள்ளிக்கு கழிப்பறைகள்?’

‘அது ஒரு பெரிய திட்டமாகிவிடும். பள்ளியில் குழாய்கள் கிடையாது. ஆரம்பத்திலிருந்து தொடங்கவேண்டும். அதிகம் செலவாகும் மேலும் நேரமும் இல்லை.’

‘அது தான் எங்களுக்கு வேண்டும். கழிப்பறைகள், மின்சாரம், புது கூரை’ என் அம்மா கூறினாள்.

‘ஒரு விழாவிிற்காக நான் அனைத்தையும் நியாயப்படுத்த முடியாது. நான் சுண்ணாம்பு பூசி மற்ற ஏற்பாடுகளை பார்த்துக்கொள்கிறேன்,’ என்றார் ஓஜா. ‘மன்னிக்கணும் எம்எல்ஏ ஜி,’ என்றாள் அம்மா.

நாங்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினோம். ஓஜா என்னை ஓரமாக அழைத்துச்சென்றார்.

‘அதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்யுங்கள்,’ என் காதை கடித்தார். ‘ராணிமா என்னை நம்புவதில்லை. உங்களுக்குத்தெரியும் இந்த கேட்ஸ் எவ்வளவு முக்கியமானவர் என்று. முக்கியமான பலர் வருவார்கள்,’ என்றார்.

நான் அம்மாவிடம் நடந்தேன்.

‘இதை செய்யலாம்,’ என்றேன்.

‘யார் எல்லா வேலைகளையும் செய்வார்கள்?’

‘நான் செய்வேன். உனக்கு வெள்ளையடிப்பது வேண்டாமா?’

அவள் என்னை பார்த்தாள்.

‘தயவு செய்து மா.’

சிறிதாக தலை ஆட்டினாள்.

‘சரி,’ என்றாள்.

‘நீ திரும்பி வந்ததுமுதல், முதல்முறையாக உன் கண்களில் ஒரு ஒளியைக் காண்கிறேன். அதனால் சரி,’ என்றாள்.

நான் ஓஜாவை பார்த்து கட்டைவிரலை உயர்த்தி வெற்றி சைகை செய்தேன்.

ஓ ஜா வின் அறிவுறுத்தலின்படி நான் ஒரு வேண்டுகோள் ஒன்றை தயாரித்தேன். பில் கேட்ஸ் லாபத்திற்காக இயங்காத, சுயமாக நடத்தப்படும் ஒரு பள்ளியை விஜயம் செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டுகோள் விடுத்தோம். மிஸ்டர் பில் கேட்ஸ் அவர்களின் தலைமையில் நாங்கள் தும்ரன் அரச பள்ளியின் ஆண்டு விழாவை கொண்டாடுவோம். எம்எல்ஏ அந்த வேண்டுகோளை கிராமபுற அமைச்சகத்திற்கு அனுப்பினார்.

‘அவர்களிடம் தொன்னூறு விண்ணப்பங்கள் உள்ளது,’ அவரால் தன் பயணத்தின் பொழுது பத்து இடங்களை மட்டுமே விஜயம் செய்யமுடியும். அதனால் அவர்கள் குறும்பட்டியலிட்டுவிட்டு நமக்கு தெரிய படுத்துவார்கள்.’

‘இவ்வளவு போட்டி இருக்குமென்று நான் நினைக்கவில்லை,’ என்றேன் ஆச்சர்யத்தில்.

‘நாளை நான் பாட்னா செல்கிறேன். என்னுடன் வாருங்கள். நான் அமைச்சகத்தில் ஆட்களை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன். நீங்கள் அவர்களை சம்மதிக்க வைக்கலாம்.’

நான் எம்எல்ஏ உடன், அவருடைய சிகப்பு நிற விளக்கு கொண்ட வாகனத்தில் மூன்று மணி நேர பயணம் செய்தேன். நாங்கள் அரச அலுவலகங்களை அடைந்தோம். நான் ஷியாம் கௌஷல் என்ற நடுத்தர வயதான, கிராமபுற மேம்பாட்டு அமைச்சகத்தில் பணிபுரியும் அதிகாரியை, அவரது இல்லத்தில் சந்தித்தேன். எல்லா அரச அதிகாரிகளும் பணியில் அமர்த்தப்படும் பொழுது அரச சார்பாக கிடைக்கும் என்று நினைக்கவைத்த அந்த சாம்பல் நிற சஃபாரி சூட்டை அணிந்திருந்தார்.

‘தலை வலி. இந்த பில் கேட்ஸ் அவர்களின் விஜயம் ஒரு தலைவலி,’ என்றார் தன் தலையை பிடித்துக்கொண்டு. ‘வேண்டுகோள்கள் அடங்கிய ஃபைலை காண்பித்தார். அதன்பக்கத்தில், பத்திரிகையாளர்களின் நேர்காணலுக்கான விண்ணப்பங்கள், பில் கேட்ஸ் நிறுவனத்துடனான பேச்சுவார்த்தைகள் மற்றும் அரசால் திட்டமிடப்படும் மற்ற விழாக்களின் காகிதங்கள் இருந்தன.

‘இந்த வெள்ளைக்காரர்களின் இந்திய வருகையால் நாம் ஏன் இவ்வளவு குதூகலப்படுகிறோம்?’ என்றார் கௌஷல்.

‘ஏனென்றால் அந்த வெள்ளைக்காரனால் என் பள்ளிக்கூடம் வெள்ளை அடிக்கப்படும்,’ என்றேன்.

‘நீங்கள் நல்ல ஆங்கிலம் பேசுவீர்களா? ஏனென்றால் அவர்கள் பல முறை உங்களை அழைப்பார்கள்.’

‘நான் சமாளித்துக்கொள்வேன்,’ என்றேன்.

‘சமாளிப்பேன் என்றால், அவர் வரும் பொழுது அவருடன் யார் பேசுவார்?’

‘நான் தான்.’

‘அவர் உங்கள் பள்ளியில் என்ன பார்ப்பார்? அது ஒரு ஹிந்தி மத்திம பள்ளி இல்லையா? எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் ஹிந்தியில் இருக்கும் இல்லையா?’

நான் மௌனமாக இருந்தேன்.

‘பாருங்கள்,’ அவர் ஃபைலைத் திறந்தார். பாட்னாவில் ஒரு பள்ளி இருக்கிறது. அவர்கள் ஆங்கிலத்திலொரு நாடகம் போடுவார்கள். கணினிகளின் கண்டுபிடிப்பும், அதில் மைக்ரோசாஃப்ட்டின் பங்கும்.’

நான் அந்த வேண்டுகோளைப் பார்த்தேன். அது பாட்னாவில் உள்ள டெல்லி பப்ளிக் ஸ்கூலில் இருந்து வந்திருந்தது.

இது ஆங்கில வழி கல்வி பயிலும் பள்ளிக்கூடம். இதை இவன் பார்க்க முடியும். இதில் பிஹாரை சேர்ந்தது என்று குறிப்பிடும்படி என்ன இருக்கிறது.

‘அது வசதியானது. பாட்னா விமான நிலையத்திலிருந்து நேராக டிபி எஸ்ஸிற்கு அழைத்துச்செல்லலாம்.’

‘மிஸ்டர் கௌஷல் கேட்ஸ் உண்மையான பீகாரை காண விரும்புகிறார் என்று நினைக்கிறேன். ஆடம்பரமான ஆங்கில பள்ளிக்கு அழைத்து செல்வதன் அர்த்தம் ஒன்றும் இல்லாமல் ஆகிவிடும்.

‘அப்பொழுது என்ன செய்வது?’

‘அவரை தும்ரன் ராயலுக்கு அழைத்து வாருங்கள். கவலைப்படாதீர்கள். வார்த்தைகள் இல்லாத நடனம் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்கிறோம்.’

மிஸ்டர் ஷியாம் கௌஷல் தயங்கினார். இருப்பதிலேயே குறைவான ஆபத்துக்கள் எடுப்பது அரச ஊழியர்கள் தான்.

முடிவாக, தலை அசைத்தார். ‘ஆங்கிலத்தில் ஏதாவது இருக்கவேண்டும். அவர் குழு கூறியிருக்கிறது. நிகழ்ச்சியில் மிஸ்டர் கேட்ஸ் சம்பந்தப்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள்.’

‘சரி, ஆங்கிலத்தில் ஏதாவது செய்கிறோம்.’

‘என்ன?’

‘நான் யோசித்து முடிவு செய்கிறேன்,’ என்றேன்.

கதவு தட்டப்படும் சத்தம் எங்களை திடுக்கிடச்செய்தது. எம்எல்ஏ ஓஜா உள்ளே நுழைந்தார். மிஸ்டர் கௌஷல் தனிச்சையாக எழுந்து நின்றார். அரசு ஊழியர்களுக்கு உள்ளே சவிட்ச் இருக்கிறது போல், தலைவர்களின் எதிரில் குழைய செய்கிறது.

‘எங்களை, இந்த ஏழை துமரன் மக்களின் பேச்சை ஒரு முறையாவது குறைந்தபட்சம் கேளுங்கள்,’ ஓஜா கூறினார்.

மிஸ்டர் கௌஷல் கரங்களை கூப்பினார், ‘முயற்சி செய்கிறேன் ஓஜா ஜி. இந்த வெள்ளைக்காரர்களுக்கு உண்மையான பீகாரை பார்க்கவேண்டும். ஆனால், ஆங்கிலத்தில். எனக்கு பைத்தியம் பிடிக்கிறது.’ ஓஜா என் முதுகை தட்டினார்.

‘ராஜகுமார் ஜி நாட்டின் தலை சிறந்த ஆங்கில கல்லூரிக்குச் சென்றார், இவர் அவர்களை நன்றாக கையாள்வார்.’

நான் சிரித்தேன். நான் நாட்டின் தலை சிறந்த ஆங்கில கல்லூரிக்குச் சென்றேன், ஆனால் என் ஆங்கிலம் இன்னமும் மோசமாகத் தான் இருக்கிறது.

கணித வகுப்பிற்கு நடுவில் என்னுடைய கைப்பேசியில், தெரியாத நம்பரிலிருந்து அழைப்பு வந்தது. மூன்றாம் வகுப்பு மாணவர்கள் என்னைபார்த்தனர். ஒரு கையில் எழுது கோலும் மறு கையில் போனும் இருந்தது. அழைப்பை துண்டித்துவிட்டு பாடத்தை தொடர்ந்தேன்.

‘இருபத்தி மூன்றை பன்னிரெண்டால் பெருக்கினால்,’ பலகையில் எழுதினேன்.

தொலைபேசி மீண்டும் ஒலித்தது.

‘இந்த கணக்கை போடுங்கள். நான் உடனே திரும்பி வருகிறேன்,’ என்று கூறி வகுப்பை விட்டு வெளியேறினேன்.

‘இது மிஸ்டர் மாதவ் ஜா வா?’ நான் அழைப்பை ஏற்ற பொழுது, புதிதான அறிமுகமில்லாத உச்சரிப்பில் ஒரு பெண் குரல் கேட்டது.

‘ஆமாம்,’ என்றேன்.

‘இது பில் கேட்ஸ் ஃபெளண்டேஷனில் இருந்து சமந்தா மேயேர்ஸ், புது டெல்லியில் இருந்து அழைக்கிறோம்.’

‘என்ன?’ என்றேன். விசித்திரமான உச்சரிப்பில் அவள் என்ன கூறினாள் என்று புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தேன்.

‘ஹலோ, நான் மாதவ். உங்களுக்கு எப்படி உதவ முடியும்?’

‘நான் கேட்ஸ் அவர்களின் முன்னேற்பாட்டு குழுவின் உறுப்பினர். நாங்கள் எங்கள் நிகழ்ச்சி நிரலை முடிவு செய்யும் முன்பு உங்கள் பள்ளியை ஆய்வு செய்ய விரும்புகிறோம்.’

அவள் அவ்வளவு வேகமாகபேசவே எனக்கு முக்கால்வாசி புரியாமல் போனது.

‘ஆமாம். மிஸ்டர் பில் கேட்ஸ் வருகிறாரா?’

ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு பாட்னா சென்று வந்ததிலிருந்து அதுபற்றிய எந்த தகவலும் இல்லை.

‘அதற்குமுன்னர் நான் உங்களை நேரில் வந்து பார்க்கவேண்டும்.’

‘உங்கள் பள்ளி...’ சமந்தா சரியான வார்த்தையை யோசிப்பதற்காக நிறுத்தினாள்.

‘நல்ல நிலைமையில் இல்லை...’ நான் கூறினேன்.

பள்ளியை சுற்றிக்காட்ட அழைத்துச்சென்றேன்.

சுண்ணாம்பு சுவற்றிலிருந்து பிய்த்துக்கொண்டு வந்தது. எங்கள் பேச்சை, குழந்தைகளின் கணித வாய்பாடு மூழ்கடித்தது. மாணவர்கள் வகுப்பின் ஜன்னல்களில் இருந்து தலையை வெளியே நீட்டிப்பார்த்தனர். வேறு கிரகத்திலிருந்து வந்தது போல் இருந்த தங்க நிற தலைமுடி மற்றும் வெள்ளைத்தோல் கொண்ட பிராணியைப்பார்த்து முறைத்தனர்.

‘நான் குயின்ட் ஆக இருக்கிறது என்று சொல்ல வந்தேன்.’

அவள் கூறிய வார்த்தை எனக்கு புரியவில்லை. ‘குயின்ட்?’

‘வித்தியாசம். அழகான விதத்தில். வித்தியாசமாக இருக்கிறது.’

ஒழுகும் கூரையும், உடையும் தருவாயில் இருக்கும் மேஜை நாற்காலிகளும் எப்படி அழகானதாக

இருக்கக்கூடும்? வெள்ளைக்காரர்கள் வித்தியாசமாக யோசிப்பார்கள் போல இருக்கிறது.

நாங்கள் ஊழியர்களின் ஓய்வறைக்கு வந்தோம். அவள் என் அம்மாவையும் மற்ற ஆசிரியர்களையும் வணங்கினாள். தாரா சந்த் ஜி எங்களுக்காக இரண்டு கோப்பை தேநீர் கொண்டு வந்தார். சமந்தா ஈரமான சுவர்களை பார்த்தாள்.

‘நாங்கள் அனைத்தையும் வெள்ளை அடித்துவிடுவோம். உள்நூர் அரசு உறுதி அளித்திருக்கிறது,’ என்றேன்.

‘ஆமாம். அது பரவாயில்லை. நாம் வெளியே உட்காரலாமா? கொஞ்சம் வெயில் பட்டால் நன்றாக இருக்கும்,’ என்றாள்.

வகுப்பிலிருந்து ஒவ்வொரு நாற்காலியை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே நடந்தோம். பள்ளி வாசலைப் பார்த்து வயலில் அமர்ந்துகொண்டோம். பிப்ரவரி மாத வெயில் இதமாக இருந்தது. சமந்தாவின் தங்க நிற முடியை இன்னமும் ஜொலிக்க செய்தது. அவள் அழகாக இருந்தாள். தன் சொந்த நாட்டின் வசதியை விட்டு இந்தியாவின் தூசி படிந்த சாலைகளில் ஏன் திரிகிறாள்?

‘இது அற்புதமாக இருக்கிறது’ என்றாள், நெல் பயிரிடப்பட்டிருந்த வயல்களைப்பார்த்து.

‘மிஸ்டர் கேட்ஸ்க்கு பிடிக்குமா? வயல்காட்டில் வருடாந்திர விழாவை வைத்துக்கொள்ளலாம்.’

‘கண்டிப்பாக அவருக்கு பிடிக்கும்.’

‘எங்களுக்கு நிதி சற்று குறைவாக இருக்கிறது. ஆனால், எங்களால் முடிந்த அளவிற்கு நல்ல நிகழ்ச்சியை நடத்துவோம்.’

‘கண்டிப்பாக. இங்கு தேவையான கழிப்பறைகள் இருக்கின்றனவா? பிரமுகர்களின் உபயோகத்திற்கு?’

என்ன சொல்வதென்று புரியாமல் ‘வெல்,’ என்றேன். ஒரு வகையில் இந்த பெரிய வயலே கழிப்பறையாக இருக்கின்றது.

‘மேற்கத்திய கழிப்பறைகள்,’ சமந்தா சிரித்தாள். ‘பெரும்பாலான பிரதிநிதிகள் யூ எஸ் சிலிருந்து வருபவர்கள்.’

‘தற்காலிக கழிப்பறைகள் வைப்போம்,’ என்றேன்.

‘உங்களிடம் பள்ளியில் இல்லையா?’

நான் அவளைப் பார்த்தேன். அவள் குரலில் ஏளனம் இல்லை. ஆர்வமே இருந்தது. நான் நேர்மையாக இருக்க முடிவு செய்தேன்.

‘எங்களது பள்ளி ஏழை பள்ளி. பல விஷயங்கள் செய்ய பணம் இல்லை. இதை நாங்கள் செய்வது அரசு எங்கள் பக்கம் கவனம் செலுத்தத்தான்,’ என்றேன்.

சமந்தா முகம் சுளித்தாள்.

‘எப்படி இருந்தாலும், நல்ல நிகழ்ச்சியை நடத்துவோம். உள்நூர் எம்எல்ஏ எங்களுடன் இருக்கிறார்,’ என்றேன்.

‘நீங்கள் செய்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன். நீங்கள் பற்றாக்குறையைப்பற்றி பேசியதால், எங்களது நிதி உதவி ஏற்க விரும்புவார்களா?’ சமந்தா கேட்டாள்.

‘அது என்ன?’

‘நல்ல தகுதியுடைய சமூகநல திட்டங்களுக்கு எங்கள் நிறுவனம் நிதி உதவி வழங்கும். நாங்கள் உங்கள் இடத்தை சுற்றுலா தலமாக நினைத்திருந்தோம். ஆனால், நீங்கள் சமூக சேவையும் செய்கிறீர்கள்.’

‘இது எங்களுக்கு ஒரு சேவை. என் அம்மா தன் முழு வாழ்வையும் இதற்காக அர்பணித்துள்ளார். நானும் நல்ல வேலையை வேண்டாம் என்று விட்டுவிட்டு இங்கு வந்துள்ளேன்.’

‘சிறந்தது. நீங்கள் மானிய திட்டத்திற்கும் வேண்டுகோள் விடுக்கலாம்.’

‘இந்த மானிய திட்டத்திற்கு அதிக போட்டி உண்டு. எங்களுக்கு நிறைய வேண்டுகோள்கள் வரும். ஆனால், மிக சிலவற்றிற்கே உதவி செய்வோம்.’

‘அதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?’

‘சரியாக பார்த்தால், ஒரு விண்ணப்பம் கொடுத்து உங்கள் தேவையைப்பற்றி விளக்க வேண்டும். இருந்தாலும், சமீபத்தில் அந்த குழு கூட போவதில்லை.’

‘பிறகு?’

யோசிப்பதற்காக சமந்தா நிறுத்தினாள்.

‘தயவு செய்து, மிஸ் சமந்தா. என் பள்ளிக்காக பணம் வேண்டும். இது இருக்கும் நிலைமையை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்கள்.’

முடிவாக சமந்தா பேசினாள். ‘என் ஆலோசனை இது தான். விஜயம் செய்யும் பிரதிநிதிகளுக்கு நல்ல சொற்பொழிவு ஆற்றுங்கள். மிஸ்டர் கேட்ஸ் தானும் இருப்பார். நீங்கள் கூறுவது, அவருக்கும் அவரது பிரதிநிதிகளுக்கும் பிடித்திருந்தால், உடனடியாக ஏதேனும் முடிவெடுத்து மானியம் கொடுப்பார்.’

‘நிஜமாகவா?’

‘உங்களால் ஏதாவது உணர்ச்சியூர்வமாக, உந்துதல் அளிக்கக்கூடும் வகையிலோ அல்லதுநேர்மையானவர் என்று தோன்றக்கூடிய அளவிலோ உங்கள் சொற்பொழிவு இருந்தால், ஒரு சிறிய மானியம் கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது.’

‘குறைந்த மானியம் என்றால் எவ்வளவு?’

‘இருபதாயிரம் டாலர், கூடுதலாகக் கூட இருக்கலாம். ஆனால், நான் சொன்னது போல் நடக்காமலும் இருக்கலாம்.’

நான் பெரு மூச்சு விட்டேன். எட்டு லட்சம் ரூபாய் என் பள்ளியை முற்றிலுமாக மாற்றி விடும்.

‘ஒரு சொற்பொழிவு?’ என்றேன்.

‘ஆமாம். அதிகம் ஆலோசனைகள் கூறுவது போலாகவும், அதிகம் வற்புறுத்துவதாகவும் இல்லாமல், நெஞ்சிலிருந்து இருக்கவேண்டும்.’

‘எவ்வளவு நேரம்?’

‘ஐந்திலிருந்து பத்து நிமிடங்கள் வரை. கண்டிப்பாக ஆங்கிலத்தில்.’

‘என்ன?’ என்று சொல்லி நாற்காலியில் இருந்து குதித்தேன். நான் திடீர் என்று நகர்ந்ததில் அவள் தன் தேநீரை சிந்திக்கொண்டாள்.

‘மன்னிக்கவும். எல்லாம் சரியாக இருக்கின்றதா?’ சமந்தா கேட்டாள்.

நான் மீண்டும் அமர்ந்து கொண்டேன்.

‘ஆங்கிலம்?’

‘ஆமாம். ஆனால் நாம் ஆங்கிலத்தில் தானே பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம்?’

‘உங்களுடனேயே கஷ்டப்பட்டு பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன். பார்வையாளர்கள் முன்னால் யூஎஸ்சிலிருந்து வந்த பிரதிநிதிகளுக்கு ஆங்கிலத்தில் சொற்பொழிவு? என்னால் முடியாது.’

‘நமக்கு மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இருக்கலாம். ஆனால் அதற்கு அந்த பலன் இருக்குமா என்று எனக்குத்தெரியாது.’

நாங்கள் தேநீர் பருகி முடித்தோம். அவள் தன் ஓட்டுனரை அழைத்தாள். வெள்ளை இன்னோவா வண்டியில் இருந்த வெள்ளை இளவரசியை மாணவர்கள் வகுப்பறை ஜன்னல்களில் இருந்து பார்த்து கொண்டிருந்தார்கள்.

‘என் ஆங்கிலம் கொடுமையானது,’ என்றேன். அவள் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டாள்.

‘இது முழுமையாக உங்கள் விருப்பம்.’

ஓட்டுநர் வண்டியை ஓட்டத்துவக்கினார். நான் சமந்தாவின் சாம்பல் நிற கண்களில் தொடர்ந்து பார்த்தேன்.

‘அப்போ?’ என்றாள்.

‘நான் செய்கிறேன்,’ பெருமூச்செடுத்தேன். ‘நான் ஆங்கிலத்தில் பேசுவேன்.’

கார் இன்ஜினை விட என் இதயம் துடித்தது சத்தமாக இருந்தது.

‘நல்லது. அதை எதிர்பார்க்கிறேன். ஏப்ரல் மாதத்தில் சந்திக்கலாம்.’

கார் விரைந்தது. நான் அங்கேயே அசையாமல் நின்றேன். உலகத்திலேயே பணக்காரரான ஒருவருக்கு ஆங்கிலத்தில் சொற்பொழிவு செய்ய ஏன் ஒப்புக்கொண்டேன் என்று வியந்தேன்.

‘சொற்பொழிவு?’ என்றாள் அம்மா. ‘ஆங்கிலத்தில்? வெள்ளைக்காரர்களுக்கு? உனக்கென்ன பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது?’

‘பள்ளியின் நிலைமை உனக்கு பைத்தியம் பிடிக்க வைத்திருக்கிறது.’

கிரீச்சிடும் நாற்காலியில் இருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தாள். புருவம் உயர்ந்திருந்தது. விரல்களைப் பின்னி, முழங்கையை மேஜையின் மேல் வைத்திருந்தாள்.

‘எப்படியோ, இது என் பள்ளி. உனக்கு பிடிக்கவில்லையென்றால் போகலாம்.’

‘நாடகம் ஆடாதே. அம்மா எனக்கு பிடித்திருக்கிறது. அதனால் தான் இதையெல்லாம் செய்கிறேன்.’

‘முதலாவதாக, யார் இந்த பில் கேட்ஸ் என்று எனக்கு தெரியாது. இவ்வளவு பணம் சம்பாதிக்க என்ன செய்கிறார் என்று எனக்குத்தெரியாது. அடுத்து, ஒரு சேனையுடன் என் பள்ளிக்கு வருகிறார். இப்பொழுது நீ ஒரு சொற்பொழிவு கொடுக்க வேண்டும்.’

‘அவர் மென்பொருள் செய்கிறார்.’

‘மென்மையான உடை? மிருதுவான உடைகள் போலவா? அதிலிருந்து இவ்வளவு பணமா?’

‘இல்லை அம்மா. கணினி மென்பொருள். விண்டோஸ் போல.’

‘விண்டோஸ். கேட்ஸ்... யார் அவர்? மரச்சாமான்கள் விற்பனையாளரா?’

‘விடும்மா. நான் என் ஆங்கிலம் பயில வேண்டும்.’

‘குட் லக்.’

மாணவர்களின் புத்தகங்கள் அடுக்கப்பட்ட ஒரு வரிசையை தன் பக்கம் இழுத்தாள். ஒன்றைத்திறந்து சரிபார்க்கத்தொடங்கினாள்.

‘நீ எனக்கு உதவ வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.’

அவள் மேலே பார்த்தாள்.

‘எப்படி? நான் ஆங்கிலம் பேசுவதில்லை. புரிந்துகொள்வதே கடினம்.’

‘நான் சரியா என்று பார்த்துச்சொல்லு.’

நான் எழுந்து நின்றேன். கையில் ஒரு ஒலிபெருக்கி இருப்பதை போல் பாவனை செய்தேன்.

‘நீ சரியாக சொன்னாயா என்று எனக்கெப்படித் தெரியும்?’

‘நீ பார்வையாளர்களில் இருப்பதாக நினைத்துக்கொள். நான் தன்னம்பிக்கை உடையவனாகவும், புத்திசாலியாகவும் தெரிகிறேனா?’

அவள் சிரித்தாள். சத்தம் போடாமல் இருக்கச்சொல்லி என் சொற்பொழிவை தொடங்கினேன். அப்பொழுது எனக்கு ஆங்கிலம் நன்றாக தெரியாததால், என்னால் இதை தான் நினைக்க முடிந்தது.

‘குட் மார்னிங், மிஸ்டர் பில் கேட்ஸ், மிஸ் சமந்தா மற்றும் விருந்தாளிகள். நான் மாதவ், உங்களை பிஹாருக்கு வரவேற்கிறேன். என் பள்ளி உழவர் குழந்தைகள், ஏழை குழந்தைகள், சிறிய குழந்தைகள் எல்லோருக்கும் சொல்லிக்கொடுக்கிறது.’ அடுத்து என்ன கூறுவதென்று தெரியவில்லை. அதனால் பல விதமான குழந்தைகளைப்பற்றி குறிப்பிட்டேன்.

நான் தொடர்ந்தேன், ...ஆண் குழந்தைகள், பெண் குழந்தைகள் மேலும் பல குழந்தைகள்.’

என் அம்மா நெளிவது தெரிந்தது.

‘என்ன?’ என்றேன்.

‘யார் இந்த குழந்தைகள்?’

நான் என் தலையை சொரிந்துகொண்டேன்.

‘எப்படியோ,’ நான் தொடர்ந்தேன். ‘என் ஸ்கூலுக்கு கழிப்பறை தேவை ஏனென்றால், கழிக்க வேண்டும் போல் உணரும் பொழுது கழிப்பறை இல்லை.’

என் அம்மா சிரிக்கத்தொடங்கினாள்.

‘இப்பொழுது இது கழிப்பறை,’ என்றாள்.

நான் ஒரு அசிங்கமான பார்வைபார்த்தேன்.

‘தயவு செய்து தொடரு...’ என்றாள். மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். நான் என் கையை தூக்கி விட்டேன்.

‘நான் எதற்கும் உபயோகமில்லாதவன். என்ன எடுத்துக் கொண்டுவிட்டேன்? ’நான் பயப்படத் தொடங்கினேன். என்னை நானே வேடிக்கை பொருளாக்கப்போகிறேன்.

‘உன்னால் முடியாது என்கூற முடியுமா?’ அம்மா கேட்டாள்.

‘முடியும். செய்யவேண்டுமோ?’

அம்மா தோளை குலுக்கினாள். நான் அவளுக்கருகில் அமர்ந்தேன்.

‘என்னால் முடியாது என்று கூறிவிடுகிறேன். என்னை அந்த மானிய ப்ரோக்ராமிலிருந்து எடுத்து விட்டும்,’ என்றேன்.

‘முயற்சியை கைவிட போகிறாயா?’ என்றாள்.

‘என்னைப் பார்த்து சிரித்தாய். இப்பொழுது முயற்சியை கைவிடப்போகிறாயா என்று கேட்கிறாய்?’

‘உன்னுடைய தற்போதைய ஆங்கிலத்தை பார்த்து தான் சிரித்தேன். இதை நீ கற்றுக்கொண்டால் நன்றாக இருக்கும்.’

‘எப்படி?’

‘உன்னிடம் எவ்வளவு நேரம் இருக்கிறது?’

‘இரண்டு மாதங்கள்.’

‘அப்போ ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்.’

‘நான் மூன்று வருடங்கள் கல்லூரியில் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. இப்பொழுது எப்படி இரண்டு மாதங்களில் கற்றுக்கொள்ளமுடியும்?’

‘நாம் முயற்சியை கைவிடுவதில்லை மாதவ். அது ஜா குடும்ப அணுக்களில் இல்லை.’

‘அப்படியென்றால்?’

நாம் அனைத்தையும் இழக்கலாம் ஆனால் கைவிடக்கூடாது. அது தான் உன் சித்தப்பாக்கள் செய்தார்கள். சூதாடினார்கள், மேஜையின் மேலோ அல்லது வர்த்தகத்திலோ ஆண்டியாக இருப்பது பரவாயில்லை. ஆனால், கைவிட கூடாது.’

‘அப்பொழுது, நான் என்ன செய்வது?’

‘அதைப்பற்றி நீ யோசி. நான் போய் வகுப்பெடுக்க வேண்டும்.’

என் அம்மா தன் நோட்டு புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறினாள்.

அறை மணி நேரம் கழித்து, நான் அவள் வகுப்பிற்குள் நுழைந்தேன். மாணவர்கள் என்னை ஏறெடுத்துப் பார்த்தார்கள்.

‘வகுப்பு நடந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது அப்படி வராதே. வெளியே காத்திரு’ என்று கூறி என்னை வெளியேற்றினாள்.

வகுப்பு முடிந்தவுடன் வெளியே வந்தாள்.

‘நான் போகப்போகிறேன்.’

‘நல்லது,’ என்றாள், அடுத்த முறை நுழையும் முன்னர் கதவைத் தட்டு.’

‘நான் பாட்னாவில் ஆங்கில வகுப்பில் சேரப்போகிறேன்.’

‘பாட்னா?’

‘தும்ரனில் நல்லதாக எதுவும் இல்லை.’

‘அது உண்மை, ஆனால் எப்படி?’

‘நான் போய் வருவேன். வார நாட்களில் இங்கும், வார இறுதியில் பட்னாவிலும். அது பரவாயில்லையா?’

‘பாட்னாவில் எங்கு தங்குவாய்?’

‘ஏதாவது ஒரு இடத்தை கண்டுபிடிப்பேன்.’

‘நமக்கு உறவினர்கள் இருக்கிறார்கள். உன் சித்தி அங்கு இருக்கிறாள். கொஞ்சம் விசித்திரமான பெண்மணி தான் என்றாலும்...’

‘நான் ஏதேனும் விருந்தினர் மாளிகையை தேடுகிறேன். அங்கு நல்ல வகுப்புகள் பார்க்கிறேன்.’

‘இங்கு வா,’ என் அம்மா என்னை இறுக கட்டிக்கொண்டாள்.

‘எப்பொழுதும் சந்தோஷமாக இரு. சரியா?’ என்றாள். ‘என்ன செய்ய விரும்புகிறாயோ, அதை செய். உன் அப்பாவைப்போல் மட்டும் சிடுசிடுப்பாக இருக்காதே.’

‘நன்றி, மா,’ என்றேன்.

‘வெல்கம், ஆங்கில பையனே.’

ன்று மாதங்களுக்கு ஆறாயிரம் விவரங்கள் இருந்த காகிதத்தை என் பக்கம் நகர்த்தினான்.

பாட்னாவில் உள்ள போரிங் சாலையில் இருந்த பிரைட் இங்கிலிஷ் ஸ்கூலுக்கு வந்திருந்தேன். ஒல்லியான, ஊட்டச்சத்து குறைபாடுள்ள அந்த பள்ளியின் உரிமையாளர் ஷபிக் எனக்கு பல பாட திட்டங்களை விளக்கினார். ஊதா நிற சட்டை அணிந்திருந்த அவரது முன் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு குலர்ஸ் தொங்கியது.

‘நாங்கள் ஐந்து வருடங்களாக கற்றுக்கொடுக்கிறோம். நல்ல ஆங்கிலம். நேர்காணலுக்கு தயாராகுவது, ஆளுமை வளர்ச்சி, அனைத்தும் மக்கள் இங்கு கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.’

நான் ஆங்கிலத்தில் நிபுணர் இல்லாவிட்டாலும் அவர் பேசியது பிழையான ஆங்கிலம் என்று மட்டும் புரிந்தது.

‘நான் ஒரு சொற்பொழிவு ஆற்ற வேண்டும். அதுவும் முக்கியமான பார்வையாளர்கள் முன்னிலையில்,’ என் நிலைமையை மேலும் தெளிவாக விளக்க ஹிந்தியில் பேசினேன்.

‘ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. சொற்பொழிவு தானே,’ ஷபிக் கூறினார். ‘நீ எதுவரை படித்திருக்கிறாய்?’

‘பட்டப்படிப்பு.’

‘நல்லது. உள்நூலா?’

‘டெல்லி. செயின்ட் ஸ்டெபன்ஸ்.’

அந்த பெயர் அவர் மனதில் பதிவாகவில்லை. மரியாதைக்கு தலையசைத்தார். மேஜையை குடைந்து, ஒரு அட்மிஷன் ஃபார்மை எடுத்து என் கையில் கொடுத்தார். நான் பணம் கட்ட வேண்டுமா அல்லது வேறு ஏதாவது வகுப்பை முதலில் பார்க்கவேண்டுமா என்று வியந்தேன். அவர் என் தயக்கத்தை உணர்ந்தார்.

‘சார், நாங்கள் உங்களை உயர் தரம் ஆக்குகிறோம். பன்னாட்டு நிறுவனம். ஆங்கிலம்.’

‘என்னிடம் இரண்டு மாதங்கள் தான் இருக்கிறது, ‘எனக்கு வேகமாக விளைவுகள் பார்க்க வேண்டும்.’

‘உங்களுக்காக தனிப்பட்ட வகுப்புகளை ஏற்பாடு செய்கிறோம். ஒரு வகுப்பிற்கு 500 ரூபாய் கூடுதல் ஆகும்.’

‘ஐநூறு ரூபாய்?’

‘சரி, நானூறு.’

நான் இல்லை என்று தலை அசைத்தேன்.

‘முன்னூறு. நல்ல ஒப்பந்தம்,’ என்றார்.

நான் விண்ணப்ப படிவத்தை பூர்த்தி செய்து, முதல் மாசு கட்டணம், முன்பணமாக கொடுத்தேன். அது மட்டுமல்லாமல். சனி ஞாயிறுகளில் தனிப்பட்ட வகுப்பிற்கு எழுதிக்கொடுத்தேன்.

பாட்னா பிரைட் விட்டு வெளி வந்து ரயில் நிலையத்தின் வெளியில் இருந்த விருந்தினர் மாளிகைக்கு செல்ல ஒரு ஆட்டோ எடுத்துக்கொண்டேன். முடிவில், நெஸ்ட் என்ற ஒரு சிறிய விடுதியில், வார இறுதிகளுக்கு மட்டும் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டேன். அதுவும் ரசீது கேட்காமல் இருப்பதென்ற ஒப்பந்தம்.

பாட்னா ப்ரைடில் முதல் வகுப்பின் பத்து நிமிடங்களுக்குள், தவறு செய்துவிட்டோமோ என்று ஒரு மூழ்கும் எண்ணம் ஏற்பட்டது. இது வேலைக்கு ஆகாது. நான் மற்ற பதினைந்து மாணவர்கள் இருந்த ஒரு வகுப்பில் பங்கேற்றேன். பெரும்பாலும் என் வயதினரே. அனைவரும் ஆண்கள். ஆசிரியர் தன்னை ‘வர்மா சார்’ என்று அழைக்கும்படி கூறினார்.

‘ஹௌவ் என்று கூறுங்கள்,’ என்றார். வர்மா சார் வகுப்பை அவர் பின்னால் வார்த்தையை கூறும்படி சொன்னார்.

‘ஹௌவ்’ பதில் பத்து வித உச்சரிப்பில் வந்தது. ஹௌ, ஹாவ், ஓவ்...

‘ஆர் யூ,’ என்றார் வர்மா சார். ‘ஹௌ ஆர் யூ? ஹௌவ்.’

வகுப்பு அந்த வார்த்தையை ஒரு பீஹாரி மாற்றத்துடன் உச்சரித்தது.

நம்பிக்கை என்றார் வர்மா சார், ‘அதில் தான் ரகசியம். உயர் ரக ஆங்கிலம் மற்றும் தாழ்ந்த ரக ஆங்கிலத்தில் உள்ள வேறுபாடே அது தான். கேட்பதற்கும் நீங்கள் கூறுவது நன்றாக இருக்க வேண்டும்.’

இது ஒரு வெளிநாட்டு பாஷை. போஜ்புரி இல்லை. அதனால் சப்தங்களும் வேறுபட்டிருக்கும்.’

அவர் அமித் என்ற ஒரு மாணவன் பக்கம் திரும்பினார். ‘எதற்காக இங்கு வந்திருக்கிறாய், அமித்? ஹெளவ்.’

‘ஆங்கிலம் கற்பதற்காக சார்,’ என்றான் அமித்.

‘என்ன மாதிரியான ஆங்கிலம்?’

‘உயர் ரக ஆங்கிலம். நல்ல பெரிய சொற்களுடன்.’

‘அமைதியாக இரு,’ என்றார். ‘என் வகுப்பில் பெரிய வார்த்தைகளைப்பற்றி மறந்து போ.’

‘சார்,’ அமித் குழம்பினான்.

வர்மா சார் திரும்பி முழு வகுப்பையும் பார்த்து பேசினார்.

‘மாணவர்களே, நீங்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதெல்லாம் சாதாரண நம்பிக்கையூட்டும் ஆங்கிலம் மட்டுமே. பெரிய வார்த்தைகளை உபயோகிக்கும் நபர்களைப்பார்த்து பயப்படாதீர்கள். அவர்கள் ஆடம்பரத்தை விரும்புவார்கள். தங்கள் பெரிய வார்த்தைகளால் உங்களை பயமுறுத்தி ஆங்கில உலகத்தில் நுழைய அனுமதியை நிராகரிப்பவர்கள். அவர்கள் விரிக்கும் வலையில் விழுந்துவிடாதீர்கள். சரியா?’

புரிந்ததோ இல்லையோ, அனைவரும் தலை ஆட்டினார்கள்.

‘எப்படியோ, நாம் ஹெள ஆர் யூ விற்கு, திருப்பிச்செல்வோம்,’ என்றார்.

அந்த வார்த்தையில் உள்ள ஒவ் சத்தம், எப்படி ஒலிக்கும் என்றும் அது ஹிந்தியில் இல்லாதது பற்றி விளக்கினார்.

‘கௌ. அது கா உ இல்லை. அது ஆ மற்றும் ஓ வின் கலவை. முயற்சி செய்யுங்கள்.’

அந்த சாதாரண வார்த்தையை உச்சரிக்க வகுப்பு திண்டாடியது. பிரிட்டிஷ்காரர்களும் போஜ்புரி பேச முயற்சி செய்திருந்தால், இப்படித்தான் தடுமாறி இருப்பார்கள். தொழில் புரட்சி இங்கு ஏற்படாமல் இருந்திருந்தால், உலகில் அங்கங்கே இந்திய காலனிகள் இருந்திருக்கும். நல்ல வேலை கிடைக்க ஆங்கிலேயர்கள் ஹிந்தி கற்றுக்கொண்டிருக்கவேண்டும். வெள்ளைக்கார ஆசிரியர்கள் கௌ என்னும் வார்த்தையை ஹிந்தி உச்சரிப்பில் எப்படி சரியாக சொல்வதென்று வகுப்பு எடுத்து கொண்டிருப்பார்கள்.

வர்மா சார், என் இந்திய ஆட்கொள்ளுதல் பற்றிய பகல் கனவை தடுத்தார்.

‘ஆமாம், உன் பெயர் என்ன?’ என்றார். ‘மாதவ், ‘மாதவ் ஜா சார்,’ என்றேன்.

‘சரி மாதவ். நான் சொல்வது போல் சொல். ஐம் ஃபைன் தேங்க் யூ.’

‘ஐம் ஃபைன் தேங்க் யூ,’ என்றேன்.

‘குட்,’ என்றார்.

மூன்று வருடங்கள் ஸ்டெபினில் செலவழித்த பிறகு நான் அவ்வளவு மோசமில்லை. என்னால் சாதாரண வரிகளை பேச முடியும். சொற்பொழிவு செய்வதெப்படி என்று அவர் எனக்கு கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும்.

இதற்கிடையில் அவர் நகர்ந்து அடுத்த மாணவன் பேசுவதை சரி செய்யபோய்விட்டார்.

‘ஃபா இன். ஃபேன் இல்லை. உங்கள் வாயை இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக திறக்கவேண்டும்.’

நான் வார இறுதியை பாட்னாவில் கழித்தேன். வகுப்பில் கற்றுக்கொள்வதை தவிர, தன்னம்பிக்கையுடன் பொதுவாக பேச பாட்னா ரயில் நிலையத்திலிருந்து ஒரு புத்தகம் வாங்கினேன். ப்ளாட்ஃபார்ம் கடையில் பூரி உருளைக்கிழங்கு சாப்பிட்டேன். முன் பின் தெரியாத நபர்களுடன் ஆங்கிலத்தில் பேச வேண்டுமென்று அறிவுறுத்தியது அந்த புத்தகம். அப்பொழுது தான் தவறு செய்தால் அது பற்றி வெட்கப்படமாட்டோம்.

‘மன்னிக்கவும். கொல்கத்தா ராஜ்தானி எக்ஸ்பிரஸ் வரவிருக்கும் ப்ளாட்ஃபார்ம் இது தானா என்று தயவு செய்து கூற முடியுமா? என் வரியை பத்து முறை பயிற்சி செய்தேன். பல முறை அவர்களுக்கு என் கேள்வி புரியவில்லை. நான் ஏசி தனியறைகள் இருக்கும் பக்கம் நகர்ந்தேன். பணக்காரர்களுக்கு வழக்கமாக ஆங்கிலம் தெரிந்திருக்கும்.

‘எனக்கு நிச்சயமாக தெரியாது. நீங்கள் டீ சி யை கேளுங்கள்,’ கண்ணாடி போட்டுக்கொண்டிருந்த ஒருவர் கூறினார்.

‘என் ஆங்கிலம் சரியாக இருந்ததா?’ என்றேன்.

‘ஹஹ்...’ அவர் ஆச்சரியப்பட்டார்.

ஆங்கிலம் பயில்வதற்கான என் முயற்சியைப் பற்றி விளக்கினேன். என் முதுகை தட்டிக்கொடுத்தார்.

‘நீ நன்றாக பேசினாய்,’ என்றார்.

‘நான் முயற்சி செய்கிறேன். உங்கள் ஆங்கிலம் இவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது. நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்?’

‘நான் மென்பொருள் விற்பனையில் இருக்கிறேன். என் பெயர் சுதீர்.’ அவன் தன் கைகளை நீட்டினான்.

‘நான் மாதவ்,’ என்றேன்.

‘வாழ்த்துக்கள் மாதவ்.’

பாட்னா பிரைடில் தனிப்பட்ட வகுப்புகள் சிறப்பாக இருந்தன. நான் வர்மா சாரிடம் என் நிலைமையை விளக்கினேன்.

‘ம்ம்ம். புரிகிறது,’ என்றார். தன் முகவாயை தடவினார். ‘சரியான ஆங்கிலம் கற்பதோடு மட்டும் இல்லாமல், பொது இடத்தில் சொற்பொழிவு ஆற்ற வேண்டும்.’

‘ஆமாம் சார். சரியாக கூறினீர்கள். நான் மிகவும் பயத்தில் இருக்கிறேன்.’

‘ஆனால், உனக்கு கொஞ்சம் ஆங்கிலம் தெரியும். நீ ஆங்கில வழியில் தான் படித்தாய் இல்லையா?’

நான் ஆங்கில வழியில் படித்தது மட்டும் இல்லாமல், நான் பட்டப்படிப்பு முடித்த இடத்தில் புல் கூட ஆங்கிலத்தில் வளரும், என்று கூற விரும்பினேன்.

என் நிலைமையை விளக்க ஹிந்திக்கு மாறினேன். ‘சார் கோர்வையாக என்னால் ஆங்கில வார்த்தைகளை ஒரு வரியில் போட முடியும் ஆனால், சரியான வார்த்தைகளை ஞாபகம் வைத்துக்கொள்வதில் தான் என் முயற்சி இருக்கிறது. என்ன பேசுகிறேன் என்று நினைவில் வைத்துக்கொள்ள முடிவதில்லை.’

‘எனக்குப்புகிறது,’ வர்மா சார் கூறினார். ‘உனக்கு பாஷை தெரியாத பொழுது, சுய உணர்வு இருக்கிறது. அது உன் நம்பிக்கை அளவை நிர்ணயிக்கும். அது உன் ஆளுமையை பாதிக்கும். வேலைக்கான நேர்காணலுக்கு அது நல்லதில்லை.’

‘சார், இது வேலைக்கான நேர்காணல் இல்லை. இது என் பள்ளி மற்றும் அதில் படிக்கும் மாணவர்களின் எதிர்காலம்.’

நான் ரயில் நிலையத்தில் இருந்து வாங்கி வந்த புத்தகத்தை வர்மா சாரிடம் காட்டினேன்.

அவர் தலை அசைத்தார். ‘இல்லை. இது இல்லை. ரயில் நிலையங்களில் வாங்கிய புத்தகங்களில் இருந்து நீங்கள் பொது இடத்தில் நம்பிக்கையுடன் ஆங்கிலம் பேசுவதை கற்றுக்கொள்ள முடியாது. அப்படி இருந்தால் இந்த முழு நாடும் அப்படி செய்திருக்கும்.’

‘தயவு செய்து எனக்கு உதவுங்கள் சார்,’ என்றேன்.

வர்மா சார் மௌனமானார்.

‘ஏன் அமைதியாக இருக்கிறீர்கள்?’ அவரது மௌனம் நான் தேறாத ஒரு வழக்கு என்பதினாலோ?

‘எப்படி எடுத்துச்செல்வது என்பது பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.’

‘நான் முயற்சியை கைவிட வேண்டுமா?’

அவர் தோளை குலுக்கினார். என் மனம் கனத்தது.

‘சில வாரங்கள் கொடு. பிறகு தீர்மானிக்கலாம். இப்பொழுது எழுந்து உன் பயத்தைப்பற்றி உரக்க பேசு.’

‘பயம்?’

‘ஆமாம். திறந்த மனதோடு எதிர்கொள். ஆங்கிலத்தில்.’

நான் காலி வகுப்பின் முன் நின்றேன். வர்மா சார் மாணவர்களின் இருக்கை ஒன்றில் அமர்ந்தார்.

‘ஹாய். நான் மாதவ் ஜா. ஆங்கிலத்தில் பேச பயப்படுவேன்.’

‘நல்லது. அப்பறம்?’

‘என் பள்ளியினால் சமாளிக்க முடியாமல் மூடவேண்டிய நிலைமை வருமென்று பயப்படுகிறேன்.’

‘தொடரு... இன்னும் ஒரு பயம்.’

‘நான் ஆழமாக காதலித்த ஒருவரின் பிரிவிலிருந்து மீள முடியாமல் போய் விடுவேனோ என்று பயப்படுகிறேன்.’

பாட்னாவில் வார இறுதியை கழித்துவிட்டு தும்ரனை அடைந்து பள்ளியில் என் வேலைகளை தொடர்ந்து கவனித்தேன். வெள்ளை அடிப்பதற்கு எம்எல்ஏ ஓஜா அவர்களின் அலுவலகத்துடன் இணைந்து வேலைகள் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

அதே வாரத்தில் பின்னர் பெயிண்ட் அடிக்கும் காண்ட்ராக்டர் உடன் ஊழியர்கள் அறையில் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது என் தொலைபேசி ஒலித்தது.

‘மாதவ், ஹாய். இது சமந்தா. பில் கேட்ஸ் சமூக அடித்தள நிறுவனத்தில் இருந்து.’

‘ஹெள ஆர் யூ, சமந்தா,’ என்றேன் சரியான உச்சரிப்பில். வர்மா சாருக்கு பிடித்திருக்கும்.

‘நான் நன்றாக இருக்கிறேன். ஏற்பாடுகள் எப்படி போய் கொண்டிருக்கிறது?’

‘அதற்கான வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம்,’ என்றேன் மெதுவாக.

‘சூப்பர். என்னுடைய இரண்டு சக ஊழியர்கள் பாட்னாவில் இருக்கிறார்கள் பின் வாரத்தில். நீ அவர்களை சந்திக்க வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன்,’ என்றாள்.

சமந்தாவின் அதிவேகமான பேச்சில் அவள் என்ன கூற வருகிறாள் என்று புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்தேன்.

‘யாரை சந்திக்க வேண்டும்?’

‘நியூயார்க் அலுவலகத்தில் இருந்து என் சீனியர்ஸ். மானியம் வழங்குவதில் அவர்களுக்கும் பங்குண்டு. அவர்களுடன் நெட்ஓர்க் செய்ய வேண்டும்.’

‘நெட்ஓர்க்?’

புரிந்துகொள்ளவே கடினமானது ஆங்கிலம். அதிலும் இந்த அமெரிக்கர்கள் பேசும் பொழுது முடியாத ஒன்றாக ஆகி விடுகிறது.

‘அவர்களை அறிந்துகொள்வது. உன்னால் வர முடியுமா?’

‘எப்படியும், பாட்னாவில் வார இறுதிகளில் இருக்கிறேன்.’

‘அப்பொழுது சனிக்கிழமை சரியா?பிறகு எங்களுக்கு வெளிவேலை உள்ளது. அதனால் காலை உணவிற்கு சந்திக்கலாம்.’

‘கண்டிப்பாக,’ என்றேன்.

‘நாங்கள் சாணக்யா ஹோட்டலில் இருப்போம். எட்டு மணிக்கு?’

‘எட்டு மணி சரியாக இருக்கும்.’

‘சனிக்கிழமை பார்க்கலாம்,’ என்று கூறி அழைப்பை துண்டித்தாள்.

பெயிண்ட் காண்ட்ராக்டர் என்னை ஆச்சர்யமாக பார்த்தார். நான் முழு உரையாடலும் ஆங்கிலத்தில் பேசியிருந்தேன்.

‘என்ன?’ என்றேன் அவரிடம்.

அவர் தலை அசைத்து விட்டு வர்ணங்கள் தேர்வு செய்யும் ஷேட் கார்டை எடுத்தான்.

நான் சாணக்யா ஹோட்டல் வரவேற்பறையில் ஏழே முக்காலுக்கு இருந்தேன். சரியான நேரத்தை குறிப்பிடுகிறேன், ஏனென்றால் அது என் வாழ்வை மாற்றிய தருணம். ஒரு நிமிடம் கூடுதலாகவோ, குறைச்சலாகவோ இருந்திருந்தால் நிலைமை வேறுபட்டிருக்கும்.

சமந்தா மற்றும் அவள் சக ஊழியர்கள் ஏழு ஐம்பத்தி ஒன்றிற்கு வந்தார்கள்.

‘இது. கிறிஸ். அது ரைச்செல்,’ என்றாள் சமந்தா. ஏழைகளுக்கு உதவ நினைக்கும் பணக்காரர்களுடன் கை குலுக்கினேன்.

‘ப்ரெக்ஃபாஸ்ட்?’ என்றாள் சமந்தா.

நாங்கள் ஏழு ஐம்பத்தைந்திற்கு காபி ஷாப்பிற்குள் நுழைந்தோம். ப்ரெக் ஃபாஸ்ட் சுய சேவையில், இருபது வகையான தின்பண்டங்கள் இருந்தன. நான் என் தட்டில் இட்லி, போஹா, டோஸ்ட், கஞ்சி, சப்பாத்தி, பழங்கள் என்று நிரப்பிக்கொண்டேன்.

மசாலா தோசை ஒன்றையும், சுடச்சுட செய்து கொடுக்கும் கவுண்டரில், ஆர்டர் செய்தேன்.

‘இது மாதவ், கிராம பள்ளி ஒன்று நடத்துகிறார்,’ என்றாள் சமந்தா. தன் டோஸ்ட் மற்றும் ஜாமை கொறித்தாள்.

‘நீங்கள் மிகவும் இளமையாக இருக்கிறீர்கள்,’ என்றான் கிறிஸ் ஒரு மினெரல் வாட்டர் பாட்டிலை திறந்துகொண்டே.

‘அது என் அம்மாவின் பள்ளிக்கூடம். நான் அங்கு உதவி செய்கிறேன்.’

நான் தும்ரன் ராயல் பள்ளியைப் பற்றி அவர்களுக்கு விளக்கினேன்.

‘எழுநூறு குழந்தைகள். கட்டணம் இல்லை, மாநில நிதி உதவி கூட இல்லை. அற்புதம்,’ என்றான் கிறிஸ்.

‘நான் பள்ளியைப்பார்த்தேன். ஊழியர்களும் உரிமையாளர்களும் தன்னை அர்பணித்துக்கொண்டுள்ளனர் இதற்கு. அடிப்படை வசதிகளும், வளர்வதற்கான நிதியும் இல்லாதது வருத்தமாக இருக்கிறது,’ என்றான் சமந்தா.

என் அமெரிக்க நண்பர்கள் கொஞ்சமாக சாப்பிட்டார்கள். அந்த சுய சேவை உணவு அவர்களுக்கு வேஸ்ட்.

நான் என் தட்டை மூன்று முறை நிரப்பிக்கொண்டேன். நிறைய சாப்பிட்டால் நான் முழுவதும் சாப்பிட வேண்டியதில்லை. நாங்கள் சாப்பிட்டு முடிக்கும் பொழுது மணி எட்டு இருபத்தி ஏழு.

‘நாங்கள் இப்பொழுது கிளம்ப வேண்டும். மொங்கோர் செல்லவேண்டும். நான்கு மணி நேரங்கள் எடுக்கும்.’

‘முன்கேர் தானே?’

‘ஹேய்... மன்னித்து விடு. நாங்கள் இந்த இடத்தின் பெயர்களை கொலைசெய்கின்றோம்,’ என்றான் சமந்தா.

நான் வாழ்நாள் முழுவதும் ஆங்கிலத்தை கொலை செய்திருக்கிறேன் என்று கூற நினைத்தேன்.

நாங்கள் கிளம்புவதற்கு எழுந்து நின்றோம். சமந்தா மற்றும் ரேச்சல் தங்கள் கைப்பைகளை எடுத்துக்கொண்டனர். கிறிஸ் டிரைவரை அழைத்தான்.

நான் சுற்றி நோட்டம் விட்டேன். இன்னும் கொஞ்சம் சாப்பிட்டிருக்க வேண்டுமோ என்று நினைத்தேன்.

அப்பொழுது தான் எனக்கு பின்புறத்தை காட்டியபடி காபி ஷாப்பிலிருந்த அந்த உயரமான பெண்ணைப்பார்த்தேன். அவள் நீளமான முடி இடுப்புவரை வந்தது. பொன்வண்டு நிறத்தில் சல்வார் கமீஸ் அணிந்திருந்தாள். அவள் உயரமாக இல்லாதிருந்தால் அவளை பார்த்திருக்க மாட்டேன். நாங்கள் சில நிமிடங்களுக்கு பிறகு சாப்பிட தொடங்கி இருந்தால், இன்னமும் சாப்பிட்டு கொண்டிருந்திருப்பேன். அவளை கவனித்திருக்க மாட்டேன்.

அது அந்த தருணமாக இருக்க வேண்டி இருந்தது. காலை 8.29 மணி. கிளம்புவதற்காக நான் எழுந்து நின்ற அதே நேரம் தான் அவளும் எழுந்துகொண்டாள்.

தன் மேஜையின் மேலிருந்து சில ஆவணங்களை எடுத்தாள்.

‘உங்களை சந்தித்தது நன்றாக இருந்தது.’ கிறிஸ் தன் கையை நீட்டினான்.

அவன் கைகளை குலுக்கியபடி அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

‘எல்லாம் சரியாக உள்ளதா?’ என் கவனத்தை திசை திருப்பியது எது என்று கிறிஸ் திரும்பிப்பார்த்தான்.

‘ஹஹ்... ஆம். எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது.’ இன்னமும் என் கண்கள் அறையின் அந்த முனையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

அவள் வாசலை நோக்கி நடந்தாள். அந்த வெய்ட்டர் அவளிடம் பில்லில் கையெழுத்து வாங்க அவள் பின்னால் ஓடினான்.

அவள் நடப்பதை நிறுத்தி வெய்ட்டர் பக்கம் திரும்பினாள். அரை நொடியில் அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

‘ரியா சோமானி,’ என்றேன்.

‘யார்?’ கிறிஸ், சமந்தா ரேச்சல் மூவரும் அவள் பக்கம் திரும்பினார்கள்.

நாங்கள் எதுவும் செய்வதற்கு முன்னர் ரியா ரெஸ்டாரண்டை விட்டு வெளியேறி இருந்தாள்.

‘அவள் பிரபலமானவளா?’ ரேச்சல் கேட்டாள்.

‘மன்னிக்கவும். நான் செல்ல வேண்டும்.’ சமந்தாவின் கைகளை குலுக்கும் பொழுது என் கைகள் நடுங்கியது.

‘முன்கேருக்கு நல்ல பயணம் மேற்கொள்ளுங்கள்,’ என்றேன்.

‘உன்னை தும்ரனில் சந்திக்கிறோம்.’ சமந்தாவின் குரலில் உற்சாகம் இருந்தது.

‘சரி,’ என்றேன். கதவுக்கு நடந்தேன். ஓட வேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனால் நாடகம் எதுவும் வேண்டாம் என்று நினைத்தேன். வரவேற்பறையை அடைந்தேன். ஆனால் அவளுக்கான எந்த அறிகுறியும் இல்லை.

நான் கனவு கண்டேனா? எனக்கு நானே கேட்டுக்கொண்டேன். இல்லை அவளை தான் பார்த்திருந்தேன். அந்த நடை, உடை, பாவனை. ஒரு ரியா தான் இருக்கமுடியும்.

வெளியே வந்து அவள் ஒரு இன்னோவாவில் ஏறுவதை பார்த்தேன். கண்களில் கூலர்கள் அணிந்திருந்தாள். வண்டியின் ஜன்னல் கண்ணாடிகள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன.

‘உங்களுக்கு உதவ முடியுமா?’ ஹோட்டலின் ஊழியரும், பிரயாணங்களுக்கு வண்டிகள் ஏற்பாடு

செய்பவரும் என் பக்கம் வந்தார்கள்.

‘இப்பொழுது ஒரு பெண்மணி சென்றாளே, நீங்கள் அவளை பார்த்தீர்களா? பொன்வண்டு நிற சல்வார் கமீஸ்.’

‘ஆமாம்.’

‘அவள் எங்கு சென்றாள்?’

‘எங்களுக்கு தெரியாது. அது தனியார் டாக்ஸி.’

‘திரும்பி வருவாளா?’

‘கண்டிப்பாக சொல்ல முடியாது. ஏதாவது பிரச்சனையா?’

நான் தலை அசைத்தேன். அடுத்து என்ன செய்வதென்று யோசித்துக்கொண்டே ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்தேன்.

மீண்டும் காபி ஷாப்பிற்குள் சென்று அந்த வெய்ட்டரை பார்த்தேன்.

‘நீ இப்பொழுது ஒரு பெண்மணிக்கு பில் கொடுத்தாயே?’

‘ஆமாம்.’

‘அவள் என்னுடைய பழைய தோழியாக இருக்கலாம். அந்த பில்லை பார்க்கலாமா?’

வெய்ட்டர் என்னை சந்தகத்தோடு பார்த்தான்.

‘நான் அந்த வெளி நாட்டுக்காரர்களுடன் இங்கு இருந்தேன். நாங்கள் அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தோம்.’ எங்கள் மேஜையை சுட்டிக்காட்டினேன். நீங்கள் வெள்ளையர்களுடன் சுற்றிக்கொண்டிருந்தால், நீங்கள் நல்லவர் என்று நினைத்துக் கொள்வார்கள்.

வெய்ட்டர் கேஷ் கவுண்டருக்கு சென்றான். பில்லை எடுத்து வந்தான். அவள் கையெழுத்தைப் பார்த்தேன். ஆமாம், நான் ரியா சோமானியை தான் பார்த்திருந்தேன்.

‘231’ இந்த பில்லை தன் ரூம் கணக்கில் சேர்க்குமாறு எழுதியிருந்தாள்.’

‘இங்கு தங்கி இருக்கிறார்களா?’ என்றேன்.

நிச்சயமாக, என்னை வடிகட்டின முட்டாளை பார்ப்பது போல் பார்த்தான் அந்த வெய்ட்டர்.

நான் நிம்மதி பெருமூச்சு விட்டேன். வரவேற்புக்கு வந்து 231 இல் தங்கி இருக்கும் ரியா சோமானி பற்றி கேட்டேன்.

‘ஆமாம். இது அலுவலக முன்பதிவு. இங்கு ஒரு வாரம் இருக்கப்போகிறார்கள்.’

‘எப்பொழுது வருவார்கள்?’

‘சொல்ல முடியாது சார். நீங்கள் உங்கள் பெயர் மற்றும் தொலைபேசி எண்ணை கொடுத்தால், அவரை கூப்பிட சொல்கிறோம்.’

ரியா அப்படி செய்வாளா என்று எனக்கு கண்டிப்பாகத் தெரியாது. அவளை சந்திக்க வேண்டுமென்றால் காத்திருப்பதை தவிர வேறு வழி இல்லை. என் ஆங்கில வகுப்பில் இன்று கலந்து கொள்ளவேண்டாம் என்று முடிவு செய்தேன். வாசலை பார்த்து நிலைகுத்தியபடி வரவேற்பறையில் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

பன்னிரெண்டு மணி நேரங்களுக்கு காத்திருந்தேன்.

அவளை விட்டுவிட கூடாதென்பதால், கழிப்பறையை கூட உபயோகப்படுத்தவில்லை. நாள் முழுவதிலும் எதுவும் சாப்பிடவோ குடிக்கவோ இல்லை. வரும் ஒவ்வொரு காரையும் என் கண்கள் சோதித்தன.

மாலை ஏழு மணிக்கு சமந்தா, ரேச்சல் மற்றும் கிறிஸ் திரும்பினார்கள். பீகாரின் தூசியில் அவர்கள் முகம் கருத்து இருந்தது. சோர்ந்து போய் இருந்தார்கள்.

‘மாதவ்?’ என்றாள் சமந்தா ஆச்சர்யத்தில்.

‘ஓ..ஹாய்.’ நானும் அதிர்ச்சி அடைந்தது போல் காண்பித்துக்கொண்டேன். ‘நான் வேறு ஒரு சந்திப்பிற்காக வந்தேன்.’

‘சாணக்யாவிலா?’ என்றாள் சமந்தா.

நான் தலை ஆட்டினேன். குளிக்காவிட்டால் இறந்துவிடுவான் போல் தோன்றினான் கிறிஸ். என்னை லாபியில் விட்டுவிட்டு மேலே தங்கள் அறைக்கு சென்றார்கள்.

எட்டரை மணிக்கு ஒரு இன்னோவா வந்து நின்றது. ரியா அதிலிருந்து வெளியேறினாள். என் இதயம் துடித்தது. என்னுள் ஒரு பகுதிக்கு ஓடிப்போக வேண்டும் போலிருந்தது. அவளை எதிர்கொள்ளும் நினைப்பில் நடுங்கியது. மறு பகுதி இடைவெளி இல்லாமல் இங்கே என்னை பன்னிரெண்டு மணி நேரங்கள் உட்கார்ச் செய்தது.

அவள் என்னை கவனிக்கவில்லை. நேரே ரிசெப்ஷனுக்கு சென்றாள்.

‘231 ப்ளீஸ்,’ என்றாள். ரிசெப்ஷனிஸ்ட் சாவியை எடுக்க அலமாரி பக்கம் திரும்பினாள்.

நான் ரிசெப்ஷனை நோக்கி நடந்தேன். ‘காபி ஷாப்பிற்கு வழி எது?’ என்றேன். அவள் தான் என்னை முதலில் பார்த்ததாக இருக்கவேண்டும். அது தான் ரியா. அவள் தான் என்னை கண்டுபிடிக்கவேண்டும். நான் பார்த்திருந்தால் அவள் ஓடி விடக்கூடும்.

‘ஓ...’ ரியா கூறினாள். ‘மாதவ் ஜா.’

‘ரியா...ரியா சோமானி தானே?’ என்றேன்.

‘என் பெயர் கூட ஞாபகமில்லையா?’ என்றாள்.

‘ரியா சோமானி’ என்றேன். இந்த தற்செயலான சந்திப்பை பார்த்து அந்த ரிசெப்ஷனிஸ்ட் ஆச்சர்யப்பட்டாள்.

ரியா தன் சாவியை வாங்கிக்கொண்டதும் நாங்கள் அங்கிருந்து கொஞ்சம் நகர்ந்துகொண்டோம்.

‘இங்கு என்ன செய்கிறாய்? என்னால் நம்ப முடியவில்லை, மாதவ் ஜா,’ என்றாள்.

‘நான் பிஹாரை சேர்ந்தவன். இது பாட்னா. என் வீடு இங்கிருந்து அதிக தூரமில்லை. நீ இங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய், என்று நான் கேட்க வேண்டும்.’

‘வேலை. என் நிறுவனம் என்னை இங்கு அனுப்பி உள்ளது.’

‘வேலை?’

‘ஆமாம். என்னால் வேலை செய்ய முடியும் என்று நீ நினைக்கவில்லையா?’ ரியா கேட்டாள்.

‘இல்லை. அப்படி எதுவும் இல்லை. என்ன மாதிரியான வேலை? நீ லண்டனுக்கு சென்றாய் இல்லையா?’

ரியா சுற்றும்முற்றும் பார்த்தாள். ‘சரியாக பேசலாம். நீ டின்னர் சாப்பிட்டாயா?’

‘இல்லை,’ என்றேன்.

‘பசிக்கிறதா?’

இந்த நேரத்தில் லாபியில் இருந்த பூக்களைக்கூட என்னால் தின்றிருக்க முடியும்.

‘கொஞ்சம்,’ என்றேன்.

‘காபி ஷாப்பிற்கு செல்லலாம்.’

‘சரி. முதலில் கழிப்பறைக்கு போய் வரட்டுமா?’

நாங்கள் காபி ஷாப்பிற்குள் நுழைந்தோம். காலையில் இருந்த வெய்ட்டர் இன்னமும் ஓட்டியில் இருந்தான். எல்லாம் புரிந்தது போல் சிரித்தான். நானும் பதிலுக்கு சிரித்தேன்.

‘நீங்கள் மேடமை பார்த்துவிட்டீர்களா?’ கழுதை... நான் நினைத்துக்கொண்டேன்.

‘என்ன?’ ரியா கேட்டாள்.

‘ஆமாம். எனக்கும் மேடமிற்கும். இருவருக்கான இடம்,’ என்றேன்.

முலையில் ஒரு மேஜையில் உட்கார்ந்து, மூன்று வருடங்களில் முதல் முறையாக ஒன்றாக சாப்பிட்டோம். சிலர் நம் வாழ்வில் இருப்பதே எப்படி நம் வாழ்க்கையை மாற்றிவிடுகிறதென்பது அற்புதமானது.

சராசரி சாப்பாடு கூட தெய்வீகமாக தோன்றியது. உப்பு கரித்த தக்காளி சூப் தான் இதுவரை நான் சாப்பிட்டதிலேயே சிறந்தது. அந்த மட்டர் பன்னீர் கூட விருது வாங்கிய சமையல் நிபுணரின் கைப்பக்குவம் போன்று தோன்றியது.

ஜன்னலில் இருந்து வெளியே பார்க்கும் பொழுது தெரிந்த டிராபிக் ஜாமில், வண்டியின் விளக்குகள் மின்மினிப்பூச்சியை போல் தோன்றியது.

அவளை வருத்தும் வகையிலோ அல்லது ஓடிவிடுசெய் ஒன்றும் சொல்லி விடாமல் இருப்பதற்காக மௌனமாகவே இருந்தேன். 'நீ இவ்வளவு அமைதியாகி விட்டாய்,' என்றாள்.

'அப்படி ஒன்றும் இல்லை,' என்றேன். அவளைப்பார்த்தேன். கல்லூரியில் இருந்ததை விட அழகாக இருந்தாள்.

'அப்போ, வேறு என்ன நடக்கிறது. சொல்லு?' என்றாள்.

அடுத்த பத்து நிமிடங்களில் கல்லூரியிலிருந்து இதுவரை நடந்த என் வாழ்க்கையைப்பற்றி கூறினேன்.

'நீ ஒரு பள்ளியை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறாய். அதை பில் கேட்ஸ் விஜயம் செய்யப்போகிறார்?' என்றாள். 'வாவ்.'

'அவர் நிறைய இடங்களுக்கு வருகிறார்.'

'இவ்வளவு அடக்கமாக இருக்காதே. நம்முடன் படித்தவர்கள் அனைவரிலும் நீ வேறுபட்ட ஒரு விஷயத்தை செய்து கொண்டிருக்கிறாய்.'

'நான் எதிலும் பொருந்தாதவன். ஹச்எஸ்பிசி வேலையை விட்டு தும்ரனிற்கு வந்துவிட்டேன்.'

'நல்ல மனிதர்கள்,' ரியாவின் கண்கள் என்னைப்பார்த்தன. அவளைப்பற்றி அறிய முயன்றேன். அவள் தன்னைப்பற்றி மிகவும் குறைவாக பேசி இருந்தாள். சற்றே கூடியிருந்த முதிர்ச்சியை விட வேறு எந்த வித்தியாசமும் எனக்கு தென்படவில்லை. அவளது கடந்த சில வருடங்கள் பற்றி கேட்க நினைத்தேன். இருந்தாலும், அவளாக கூறுகிறவரை, நான் வற்புறுத்த மாட்டேன்.

'ரோஹன் எப்படியிருக்கிறான்?' என்றேன்.

'அவன் பெயர் உனக்கு நினைவு இருக்கிறதா? அப்போ அது என்ன? உன் பெயர், ரியா, ரியா சோமானி தானே?'

நான் சிரித்தேன். அவள் என்னை கையும் களவுமாக பிடித்துவிட்டாள்.

'ரோஹன் நன்றாக இருக்க வேண்டும்,' என்றாள்.

'இருக்க வேண்டும் என்றால்?'

'எனக்குத்தெரியாது. இருக்கவேண்டும்,' என்றாள்.

'ரோஹன் உன் கணவன் தானே?'

அவள் மௌனமானாள்.

'உனக்கு இனிப்பு ஏதாவது வேண்டுமா? இவர்களிடம் குலஃபீ குலாப் ஜாமுன் இருக்கிறது.'

பேச்சைமாற்ற துடித்தேன்.

'எங்களுக்கு விவாகரத்து ஆகி விட்டது,' அமைதியான குரலில் கூறினாள். ஏதோ தான் விரும்பிய இனிப்பு பண்டம் போல.

எனக்கு சொல்வதற்கு ஒன்றுமே இல்லை. அதிர்ச்சியை தவிர, சிறிய அளவு மகிழ்ச்சி எனக்குள் உணர முடிந்தது.

அவள் கூறியதில் நான் சந்தோஷப்பட்டேனா? நான் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டேன். சிரிப்பை வெளிக்காட்ட விரும்பவில்லை.

அட கடவுளே, இத்தனை வருடங்களில் நான் கேட்ட முதல் நல்ல செய்தி. என் மண்டைக்குள் ஒரு உற்சாகமான குரல் பேசியது. உற்சாகத்தில் என் ஆன்மா கூட குதித்து விளையாடியது.

முயன்ற அளவு முகத்தை தீவிரமாக வைத்துக்கொண்டேன்.

'அது பயங்கரமானது,' என்றேன் கடைசியில்.

அவள் ஆமோதித்தாள்.

'இனிப்பு வேண்டுமா?' மிருதுவான குரலில் கேட்டேன் இனிப்பு

சாப்பிட வேண்டிய விஷயம் இது.

அவள் வேண்டாம் என்று தலை அசைத்தாள். அவள் அழுது விடுவது போல் இருந்தாள். வருத்தமாக தெரிந்தாள்.

‘என்ன நடந்தது?’ என் குரலில் நேர்மையை வரவழைக்க முயற்சி செய்தேன்.

‘அதை பற்றி நான் பேச விரும்பவில்லை.’

நான் தலை அசைத்தேன். அதே ரியா. மனதில் நினைத்தேன்.

‘நாம் வேறு எதையாவது பற்றி பேசலாமா?’ என்றாள்.

‘கண்டிப்பாக. என்ன?’ என்றேன்.

‘ஏதாவது.’

‘உனக்கு குலஃபீ வேண்டுமா?’ என்றேன்.

‘இல்லை மாதவ். எனக்கு குலஃபீ வேண்டாம். வேறு எதுவும் சாப்பிட வேண்டாம். நாம் வேறு எதையாவது பற்றி பேசலாமா?’ என்றாள்.

நான் வேறு எதையோ பற்றி பேசியதாக நினைத்தேன். குலஃபீ பற்றி பேசினால் அது வேறு விஷயம் ஆகாதா? பெண்களுடன் யார் வாக்குவாதம் செய்வது.

‘நீ பாட்னாவில் எத்தனை நாட்கள் இருக்கப்போகிறாய்?’

‘இங்கு தான் என் வேலை. இங்கு தங்க ஒரு இடம் தேட வேண்டும்.’

‘நிஜமாகவா? எந்த நிறுவனத்திற்காக வேலை செய்கிறாய்?’

‘நெஸ்லே. அவர்களது விற்பனை பிரிவில். தயிர் விற்பனை.’

‘ஆஹ்...’

‘என்ன?’

‘ஒன்றுமில்லை.’

‘நான் பாட்னாவில் ஏன் தயிர் விற்பனையாக்கிறேன் என்று நீ பார்த்தால், படிப்பை பாதியில் விட்டவர்களுக்கு வேலை கிடைப்பது கடினம் இல்லையா?’

‘அதுவும் அந்த படிக்காதவன், தானாக வேலை செய்ய நினைத்தால், தன் பணக்கார அப்பாவோடு சேராமல்?’

‘நான் அதைப்பற்றியெல்லாம் யோசிக்கவே இல்லை,’ என்றேன்.

அவள் ஏன் பாட்னாவில் இருக்கிறாள் என்பது பற்றி எல்லாம் நான் கவலைப்படவே இல்லை. என் மனம் ஆனந்தத்தில் திளைத்தது.

‘எப்படியோ, நீ துமரன் எப்பொழுது திரும்பி செல்கிறாய்?’ என்றாள்.

‘உனக்கு துமரன் ஞாபகம் இருக்கிறதா?’ என்று சொல்லி சிரித்தேன்.

‘எனக்கு தெரிந்த ஒரே ராஜகுமாரன், மற்றும் அவனது ராஜ்யத்தை எப்படி மறக்கமுடியும்?’

அவள் ஒரு ஸ்பூனை எடுத்து குலஃபீயை வாயில் போட்டுக்கொண்டாள். அவளுக்கு தித்திப்பாக எதுவும் வேண்டாம் என்று நினைத்திருந்தேன்.

பெண்கள் எப்பொழுதும் தான் விரும்புவதாக கூறுவதற்கு மாறாகவே ஏன் நடந்துகொள்கிறார்கள்.

‘உனக்கு வேறு எதுவும் ஞாபகம் இருக்கிறதா ரியா?’

‘எது போன்று?’

‘நாம்.’

அவள் என்னைப் பார்த்தாள்.

‘மாதவ்.’

‘ம்ம்ம்...’

‘நான் மாறிவிட்டேன் மாதவ். கல்லூரியில் எனக்கு அவ்வளவு முதிர்ச்சி இல்லை. அதிகம் பாதுகாக்கப்பட்ட, வாழ்க்கை என்றால் என்னவென்று அறியாத பதினெட்டு வயது இளம்பெண்.’

‘நாம் அனைவரும் இளம் வயதினர்.’ அவள் பாதுகாப்புக்கு குதித்தேன்.

‘நான் உன்னை காயப்படுத்தியதற்கு வருந்துகிறேன். கடந்த இரண்டு வருடங்களில் வாழ்க்கை எனக்கு நிறைய கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறது.’

எதிர்பாராத அவளது மன்னிப்பு என்னை திடுக்கிடச்செய்தது. பழைய ரியாவைவிட இந்த புதிய ரியாவின் மேல் இன்னும் அதிகம் காதல் கொள்ளலாம் என்று தோன்றியது. ‘உண்மையில் என்ன நடந்தது?’

‘அதைப்பற்றி நான் பேச விரும்ப மாட்டேன். குறைந்தபட்சம் இப்பொழுதாவது.’

நான் பொறுமை இல்லாமல் சலித்துக்கொண்டேன்.

‘என்ன?’ என்றாள்.

‘ஒன்றுமில்லை. நீ இப்படித்தான். இப்படி உறைவது. கடந்த காலம் என்றாலும் எனக்கு உன்னைத்தெரியும்.’

‘தெரிந்தால் ஏன் வற்புறுத்துகிறாய்?’

‘யார் உன்னை வற்புறுத்தியது. பல வருடங்கள் கழித்து சந்தித்தோம், அதனால் கேட்டேன். இருந்தாலும், கேட்கும் அதிகாரம் எனக்கு கிடையாது. என்னை மன்னித்து விடுங்கள் மேடம்,’ என்றேன்.

‘இப்படி இருக்காதே.’

நான் வேறு பக்கம் திரும்பினேன். ‘ஒரு திருமண அழைப்பிதழை திணித்துவிட்டு மறைந்துவிட்டாய். பல வருடங்கள் கழித்து உன்னை சந்தித்திருக்கிறேன். ஏன் என்று கேட்கக்கூடாது?’

‘கேட்க வேண்டும்.’

‘சரி. சாரி. பழைய சம்பவங்களுக்கு ஏற்கனவே மன்னிப்பு கேட்டுவிட்டேன், மாதவ், என்னைப்பார்,’ என்றாள்.

என் பார்வையை அவள் பக்கம் திருப்பினேன். என்னால் ரியாவுடன் இவ்வளவு தான் கோபப்படமுடியும்.

அவள் சிரித்தாள். நான் தீவிரமாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டேன்.

‘என்னுடைய நண்பனாக இருக்க விரும்புகிறாயா?’ என்றாள்.

அவள் அப்படி சொல்லும் பொழுது வெறுப்பாக இருக்கிறது. அதற்கென்ன அர்த்தம். அது ஒரு அழைப்பா? இது என்ன ஆறுதல் பரிசா? அல்லது அமைதி தூதா?

நான் மௌனமாக இருந்தேன்.

‘நான் பாட்னாவில் இருக்கிறேன். நீ இங்கு அடிக்கடி வருகிறாய். நாம் நண்பர்களாக இருக்கலாம். அதில் உனக்கு விருப்பமா?’

நான் வெறுக்கும் வேறொன்று அது. எப்பொழுது நண்பர்களாக இருக்கவேண்டும், எப்பொழுது வேண்டாம் என்றெல்லாம் அவளை முடிவெடுக்க விடுகிறேன். எனக்கு மறுக்க எந்த சக்தியும் இல்லை.

‘ஆம். விரும்புவேன்.’

‘நல்லது. நாம் நல்ல நண்பர்களாக இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். ஆனால் ஒரு கண்டிஷன்.’

நான் என் கண்களை உருட்டினேன். எப்பொழுதுமே ரியாவுடன் ஏதாவது ஒரு கண்டிஷன் இருக்கும். இம்முறை என்னவோ? எந்த எதிர்பார்ப்பும் இருக்கக்கூடாதா?

‘அதை சொல்லு,’ என்றேன்.

‘ஒரே கேள்வியை இரண்டு முறை கேட்கக்கூடாது.’

‘என்ன?’

‘விஷயங்கள் கேளு. முடிந்தால் பதில் சொல்வேன். முடிகிற பொழுது பதில் சொல்வேன். சொல்லவில்லையென்றால் மறுமுறை கேட்காதே.’

‘நிஜமாகவா?’

‘ஆமாம். அப்பொழுது தான் நீ வற்புறுத்துவது போல் தோன்றும்.’

‘சரி. வற்புறுத்தமாட்டேன்.’

‘நீ எப்பொழுது பாட்னா வருகிறாயோ, நாம் சந்திக்கலாம். நீ எனக்கு ஊரை சுற்றிக்காட்டலாம்.’

‘நான் இந்த வார இறுதியில் இங்கு இருக்கிறேன்.’

‘ஞாயிற்றுக்கிழமை எனக்கு விடுமுறை. எனக்கு சில வீடுகள் பார்க்க வேண்டி இருக்கிறது.’

‘நானும் வீடு தேடுவதில் கலந்துகொள்ளலாமா?’

அவள் மௌனமானாள். நான் அவசரப்படுகிறேன்.

‘பரவாயில்லை. நாம் வேறு சமயம் சந்திக்கலாம்,’ என்றேன்.

‘இல்லை. நீயும் வா. இல்லை என்றால் எனக்கு ஏகப்பட்ட விலை சொல்வார்கள்.’

‘நான் இரண்டாவது முறை கேட்டிருக்க மாட்டேன்,’ என்றேன். அவள் சிரித்தாள்.

‘தரகரை சந்திக்க எத்தனை மணிக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்?’

‘எனக்கு காலை பதினோரு மணி வரை வகுப்பு இருக்கிறது. பிறகு நான்கு மணி வரை நான் ஃப்ரீ.’

‘வகுப்பு?’

‘அதை பற்றி நான் இப்பொழுது பேசாமல் இருப்பதே மேல்,’ என்றேன்.

அவள் புருவங்களை உயர்த்தினாள்.

‘நிஜமாகவா?’

‘ஒரே கேள்வியை இரண்டு முறை கேட்கக்கூடாது. அதே ரூல் எனக்கும் உண்டு இல்லையா?’

அவள் மீண்டும் சிரிப்பதை கேட்டேன். உலகத்திலேயே அழகான ஓசை.

‘... எனக்கு இந்த இடம் மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. இந்த பால்கனியைப் பாரு.’

‘ஓ நிறுத்து. இந்த இடத்தை இவ்வளவு புகழ்ந்தால், அவன் நமக்கு ஒரு குறைந்த வாடகை சொல்லமாட்டான்,’ என்றேன். இந்திரா நகர் டாக் பங்களா சாலையில் ஒரு அடுக்குமாடிகட்டிடத்தில் இருந்தோம். பாட்னாவில் உள்ள மேல்தட்டு இடங்களில் அமைதியான ஒரு இடம்.

100 ஓளரங்கசிப் சாலையின் வேலைக்காரர்கள் குடியிருப்பை விட சிறிய வீடுகளை பார்த்தபிறகு கடைசியில் சரியான இடத்திற்கு வந்திருந்தோம். காலனித்துவ கட்டிடங்களில் ஒன்றாக பன்னிரண்டு அடிக்கு மேல் உயரத்தில் இருந்தது மேற்கூரை. பழைய தேக்கு மர கதவுகளும் ஜன்னல்களும் இருந்தன. இரண்டு படுக்கை அறைகளும் நல்ல சூரிய வெளிச்சத்துடன் பூங்காவை பார்த்தபடி இருந்தது.

சாமான்கள் வைப்பதற்கான பரண்களுடன் சமையலறை பெரிதாக இருந்தது. ரியா இந்த இடத்தை எடுத்துக்கொள்வாள் என்று எனக்குத்தெரியும்.

‘ஷஷ்...’ என்று கூறி தன் உதட்டில் விரலை வைத்தாள்.

‘இருபதாயிரம்,’ என்றான் தரகன். எங்கள் ஆர்வத்தை உணர்ந்து.

‘அவ்வளவா? நீ என்ன பாங் குடித்திருக்கிறாயா?’ என்றேன்.

‘பாட்னாவிலேயே பாதுகாப்பான இடம். மேடம் தனியாக தங்கப்போகிறார்கள். பால்கனியைப்பாருங்கள்,’ என்றான்.

‘நிஜம். அழகாக இருக்கிறது,’ என்றாள் ரியா.

நான் அவளைப்பார்த்து முறைத்தேன். அய்யோ என்பது போல் வாயை பொத்திக்கொண்டாள்.

‘பதினைந்து,’ என்றேன். ‘இது வெள்ளைக்காரர்கள் வீடு சார். வெளிநாட்டுக்காரர்களுக்கு இந்த பழைய வீடுகள் பிடிக்கும். இன்று சிறிது நேரம் கழித்து வெளிநாட்டுக்காரர்களுக்கு இந்த வீட்டை காண்பிக்க போகிறேன்,’ என்றான் தரகன்.

‘இருபது. சரி. நாங்கள் எடுத்துக்கொள்கிறோம்,’ ரியா கூறினாள்.

நான் ரியாவை பார்த்து தோள்களை குலுக்கினேன். அவள் என்னைப் பார்த்து சிரித்தாள். பணக்கார குழந்தைகள், துமரனின் வயல்களில் அரிசி விளைவது போல் பணம் விளைகிறது என்று நினைக்கிறார்கள்.

‘இது அற்புதமாக இருக்கிறது,’ என்று கூறி ரியா தன் கைபேசியை எடுத்து புகைப்படங்கள் எடுக்கத் தொடங்கினாள்.

காந்தி மைதானத்தின் எதிரில் கோபுர வடிவ கோளரங்கம் போல் இருந்த கோல் கர் என்ற இடத்திற்கு வந்திருந்தோம். பஞ்சத்தின் பொழுது உபயோகிப்பதற்காக 1784 இல் பிரிட்டிஷ் கட்டிய நெல் சேமிக்கும் இடம் அது. எங்கள் இருவருக்கும் இரண்டு ரூபாய் டிக்கெட்டுகள் வாங்கி இருந்தேன்.

‘நீ பேரம் பேசி இருக்கலாம். அவன் பதினெட்டாயிரத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டிருப்பான்,’ என்றேன்.

‘என்னால் அந்த இடத்தை விட்டுக்கொடுக்க முடியவில்லை. நான் தங்க போகும் இடம் அது. எனக்கு முக்கியம்,’ என்றாள். வெண்கல பலகையில் எழுதப்பட்டிருந்ததை அவள் புகைபடமெடுத்தாள்.

இந்த மாகாணத்தை பஞ்சத்திலிருந்து எப்பொழுதுமே காப்பாற்ற

இந்த களஞ்சியம் 20 ஜூலை 1786 இல் முடிக்கப்பட்டது.

எங்களை கோபுரத்தின் மேல்பகுதிக்கு எடுத்துச் சென்ற படிக்கட்டுகளை ஏறினோம். ஒரு பக்கம் பரந்த வயல்வெளிகளைப் பார்த்தோம். மறுபக்கம் களேபரமான நகரத்தைப் பார்த்தோம். கோபுரத்தின் சுவர்களில் வெற்றிலை உமிழ்ந்த கரைகளையும் ஜோடிகளின் பெயர்கள் செதுக்கப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்தோம். நகரத்தின் பாரம்பரியத்தைப்பற்றி சிறிதும் கவலைப்படாதவர்கள் செய்யும் வேலை இது. இதனால் தான் பீஹாரிகளை அநாகரீகமானவர்கள் என்று கூறுகிறார்கள். இந்த பட்டப்பெயரை பெற்றுத்தர எங்கள் குலத்தில் சிலர் அயராது உழைக்கின்றனர்.

‘இந்த இடத்தை சுத்தம் செய்தால் நன்றாக இருக்கும்,’ ரியா கூறினாள்.

‘ஆமாம். அதிகாரிகளுக்கு கவலை இல்லை,’ என்றேன்.

‘அதிகாரிகள் மட்டுமல்ல. பொதுஜனம் அக்கறை எடுத்தால் அதிகாரிகளும் எடுத்துக்கொள்வார்கள்,’ ரியா கூறினாள்.

நான் ஆமோதித்தேன். காலி சிகரெட் பாக்கெட்டுகளும், வேர்க்கடலை தோலும் ஆங்காங்கே படிக்கட்டுகளிலும், தரையிலும் கிடந்தது.

‘இது சிறந்த ஐ மாக்ஸ் திரை அரங்கு ஆகலாம்.’

‘அது என்ன?’

லண்டனில் இருந்த ஐ மாக்ஸ் திரை அரங்குகள் பற்றி சொன்னாள். வழக்கத்தை விட நான்கு மடங்கு பெரிய திரைகள் இருக்குமாம்.

என் தோளில் இருந்த பையை சரி செய்துகொண்டேன்.

‘புத்தகங்களா?’ என்றாள்.

ஆமாம் என்று தலை அசைத்தேன். மஞ்சள் மற்றும் வெள்ளை நிற துப்பட்டா காற்றில் பறந்தது.

‘நான் என்ன வகுப்புகளுக்கு போகிறேன் என்று உனக்கு தெரிய வேண்டுமா?’

‘என்னால் உன்னை மறுமுறை கேட்க முடியாது,’ என்று கூறி சிரித்தாள்.

‘ஆங்கிலம். பேசும் ஆங்கிலம்.’

‘ஓ... என்றாள், உனக்கு நிஜமாக அது தேவையா?’

‘ஆமாம். அவசரமாக.’

நாங்கள் கோல் காரின் படிக்கட்டுகளில் இறங்கினோம். எப்படி பில் கேட்ஸ் நிறுவனத்தினர் ஆறு வாரங்களில் வர போகிறார்கள் என்றும், எப்படி நான் அவர்கள் முன்னிலையில் சொற்பொழிவு ஆற்ற வேண்டும் என்பது பற்றி கூறினேன்.

‘சொற்பொழிவு இல்லையென்றால் மானியம் கிடையாதா?’

தலை ஆட்டி ஒரு ஆட்டோ ஒன்றை அழைத்தேன். ‘மௌரியா காம்ப்லெக்ஸ்,’ என்றேன் டிரைவரிடம்.

மௌரியா காம்ப்லெக்ஸ் அட்டைப்பெட்டி போன்ற கட்டிடம். கீழ் தளத்தில் சில்லரை வியாபாரிகளின் கடைகளும் மேல் தளங்களில் அலுவலகங்களும் இருந்தன. அந்த கட்டிடத்திற்கு குறிப்பிட்ட பெருமை ஒன்றும் இல்லாவிட்டாலும் அந்த வளாகத்தில் நிறைய உணவு கூடங்கள் உண்டு.

‘இதற்கு முன்பு லிட்டி-சோக்கா சாப்பிட்டிருக்கிறாயா?’

‘அது என்ன?’

சிவந்த கரியின் மேல் லிட்டி செய்யப்படுவதை சுட்டிக்காட்டினேன். சமையல்காரன் ஒரு உருண்டை மாவை எடுத்து அதனுள் மசாலா சேர்த்த கடலைமாவு கலவையை அடைத்து கொண்டிருந்தான். அந்த உருண்டைகளை கையால் தட்டி கரியின் மேல் வைத்துக்கொண்டிருந்தான். வெந்ததும் அதை எடுத்து, வேகமாக நெய்யில் முக்கி வெளியே எடுத்தான். சாலட், சட்னி மற்றும் சோக்காவுடன் அதை ஒரு தட்டில் போட்டுக்கொடுத்தான்.

‘சோக்கா என்றால் என்ன?’ ரியா கேட்டாள்.

சோக்கா எப்படி தக்காளி, கத்திரிக்காய், உருளைக்கிழங்கு ஆகியவை ஒன்றாக மசிக்கப்பட்டு, பச்சை மிளகாய் உப்பு மற்ற மசாலாக்களுடன் சேர்த்து தயாரிக்கப்படுகிறது என்பதை கடைக்காரர் விளக்கினார்.

ரியா ஒரு முறை கடித்தாள். ‘ஓ... இது நம்பமுடியாத சுவை,’ என்றாள்.

அவள் முக பாவனை கடைக்காரரின் மார்பை பெருமையில் விரியச் செய்தது.

‘பிடித்திருக்கிறதா?’ விடையை தெரிந்து கொண்டே சிரித்தேன்.

‘இது ஏன் டெல்லியில் இல்லை? இந்தியா முழுவதிலும்? உலகம் முழுவதிலும்?’

‘பிஹாரை பற்றிய விஷயங்கள் போற்றப்படுவதில்லை.

‘ஏன்?’ அவள் வாய் நிரம்பி வழிந்தது.

‘இது ஒரு ஏழை மாநிலம். யாருக்கும் எங்களது சாமான்களோ, நாங்களோ தேவை இல்லை. குறைந்தபட்சம் இதுவரை இல்லை.’

‘இன்று முதல் நான் தினமும் இதை சாப்பிட போகிறேன்.’

எங்கள் உணவை முடித்துக்கொண்டோம். அவள் கை துடைத்துக்கொள்ள ஒரு டிஷ்யூ பேப்பரை கொடுத்தேன்.

‘இதை விட சிறந்த லிட்டி சோக்காக்களை என் அம்மா செய்வாள்,’ என்றாள்.

‘இதை உங்கள் வீட்டில் செய்வீர்களா?’

‘எப்பொழுதும். நீ எப்பொழுதாவது வீட்டிற்கு வரவேண்டும்,’ என்றாள்

அவள் மௌனமாக இருந்தாள். அவளது தயக்கத்தை உணர்ந்தேன். நாங்கள் மௌரியா காம்ப்லெக்ஸிலிருந்து வெளியேறினோம்.

‘நீ வர வேண்டாம். நான் உனக்காக வீட்டில் செய்த லிட்டி சோக்கா கொண்டு வருகிறேன்.’

‘இல்லை. எனக்கு தும்ரன் வர பிடிக்கும். நான் உன் அம்மாவை சந்திக்கவேண்டும். அவளை பற்றி

நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.’

மௌரியா காம்ப்லெகஸ் வாசலில் ஒரு ஆட்டோ ஒன்றை கண்டோம். ‘முதலில் மேடமிற்காக சாணக்யா ஹோட்டல், பிறகு போரிங் ரோடு,’ என்றேன்.

‘என்ன சொன்னாய்? போரிங்?’ ரியா சிரித்தாள்.

‘என்ன? ஆமாம். என் வகுப்புகள் போரிங் ரோட்டில் உள்ளது.’

‘பெயரே சொல்கிறது.’

நான் சிரித்தேன்.

‘அது மோசமில்லை. இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில் ஆங்கிலம் கற்பது கடினம்.’

‘கடினம் என்னவென்றால், ஒரே நேரத்தில் மூன்று விஷயங்களில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். ஆங்கிலம், பொது ஜனங்களுக்கு முன்னால் பேசுவது, முக்கியமாக பேசப் படுகிற விஷயம்,’ என்றாள்.

நான் அவளை பார்த்தேன். அவள் நச்சென்று விஷயத்திற்கு வந்தாள்.

ஆட்டோ வாகனங்களின் நெரிசலுக்கு நடுவே நகர்ந்தது. பாட்னாவில் அனைவரும் ஹார்ன் ஒலி எழுப்ப விரும்புவது ஏன் என்று எனக்குத் தெரியாது.

நாங்கள் சிறிது நேரம் மௌனமாக அமர்ந்தோம்.

‘மாதவ்,’ ரியா கூறினாள்,

‘ம்ம்ம்..’

‘ஒன்றுமில்லை.’

‘சொல்லுரியா’

‘நான் உனக்கு ஆங்கிலம் சொல்லிக்கொடுப்பதை விரும்புவாயா?’

நான் உடனே பதில் கூறவில்லை.

‘என்னை மன்னித்து விடு... பரவாயில்லை. நான் இரண்டாம் முறை கேட்கப்போவதில்லை.’

ஆட்டோ சாணக்யா ஹோட்டலை அடைந்தது. அவள் இறங்கும் பொழுது என் கையை ஒரு நொடி பிடித்தாள்.

‘என்னை மன்னித்து விடு. என் ஆங்கிலம் உன் ஆங்கிலத்தை விட மேலானது என்று கூற வரவில்லை.’

‘நாம் எப்பொழுது ஆரம்பிக்கலாம்.’

‘இது தான் திட்டம்,’ என்றாள். என் பக்கம் ஒரு ஏ4 காகிதத்தை தள்ளினாள்.

நாங்கள் சாணக்யா ஹோட்டலின் தக்ஷிணா ரெஸ்டாரண்டில் இரவு உணவு சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தோம். நான் திங்கள் முதல் வெள்ளி வரை தும்ரனில் கழித்த பிறகு ஒரு வாரம் கழித்து சந்திக்கிறோம். எங்கள் ஆர்டரை ஏற்க வெய்ட்டர் வந்தான். அவள் பயத்தம் பருப்பு டால் மற்றும் சப்பாத்திகள் ஆர்டர் செய்தாள்.

‘நான் வீட்டு உணவை மிஸ் செய்கிறேன்,’ என்றாள்.

நான் உன்னை மிஸ் செய்தேன். நான் சொல்ல விரும்பினேன். ஆனால் சொல்ல வில்லை. தும்ரனில் ஐந்து நாட்கள் ஐந்து ஆயுள் தண்டனை போலிருந்தது.

‘கண்டிப்பாக. எனக்கு மஞ்சள் நிற டால் பிடிக்கும்,’ என்றேன்.

நான் அந்த ஏ4 பேப்பரை எடுத்தேன்.

திட்டம் 1: ஆபரேஷன் கேட்ஸ்

நோக்கம்: ஆங்கிலத்தில் பத்து நிமிட தடையற்ற சொற்பொழிவு அமெரிக்க பார்வையாளர்கள் முன்னிலையில்.

10 நிமிடங்கள் = 600 வார்த்தைகள்

கவனிக்க படவேண்டிய விஷயங்கள்:

1. சொல்லும் விதம்: தன்னம்பிக்கை, ஸ்டைல், உச்சரிப்பு, நடை, நிறுத்தங்கள், கண் தொடர்பு
2. உள்ளடக்கம்: பகுத்தறிவு, உணர்வுப்பூர்வம், உதவி நாடுவது.

நான் ரியாவைப் பார்த்தேன். ‘இதையெல்லாம் நீ டைப் செய்தாயா?’

‘இல்லை. சிறிய தேவதைகள் வந்து இரவில் முடித்துக்கொடுத்தன,’ என்றாள். ‘முழு காகிதத்தையும் படித்துப்பார்.’

நான் மீண்டும் காகிதத்தின் பக்கம் திரும்பினேன்.

சிறந்த பத்து உபகரணங்கள்.

1. யுட்யூப் வீடியோவில் பிரபல பேச்சாளர்களின் சொற்பொழிவுகளை கேட்பது.
2. ஆங்கில படங்களை மொழிபெயர்ப்புடன் பார்ப்பது.
3. ஆங்கில நாட்கள் - முழு நாள் ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே உரையாடுவது.
4. முதலில் சொற்பொழிவின் உள்ளடக்கத்தை ஹிந்தியில் தயார் செய்வது.
5. நாள் முழுவதிலும் ஆன நடப்பை ஆங்கிலத்தில் ஒலிப்பதிவு செய்து வைப்பது.
6. ஆங்கிலத்தில் சிந்திப்பது.
7. தொலைக்காட்சியில், செய்தி பட்டிமன்றங்களை ஆங்கிலத்தில் பார்ப்பது.
8. கால் சென்டர்களை அழைத்து ஆங்கிலத்தில் பேசுவதை தேர்வு செய்வது.
9. சாலைகளில் இருந்த ஆங்கில விளம்பரங்களைப் படிப்பது.
10. சாதாரண ஆங்கில நாவல்கள் படிப்பது.

நான் விசில் அடித்தேன்.

‘இது ஒரு வித்தியாசமான அணுகுமுறை,’ என்றாள். அவள் அந்த பத்து படிகளைப்பற்றியும் விளக்கினாள். பத்து நிமிடங்களுக்கு நிறுத்தாமல் ஒவ்வொரு படியையும் விளக்கினாள்.

‘கடைசியாக சாதாரண ஆங்கில நாவல்களைப் படிப்பது, அவர் பெயர் என்ன, அந்த எழுத்தாளர், சேதன் பகத்,’ என்று கூறி தன் ஒரு தலை பேச்சை முடித்தாள்.

அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன். எப்பொழுதும் போல் அழகாக இருந்தது. மீண்டும் அவளுக்காக விழாதே, என் மண்டைக்குள் கத்தினேன்.

‘சரி, ஆரம்பிக்கலாம், என்னுடன் ஆங்கிலத்தில் பேசு.’

நான் ஆங்கிலத்துக்கு மாறினேன். அந்த நேரத்தில் எனக்கு தெரிந்திருந்த ஆங்கிலத்திற்கு.

‘நான் ஆங்கிலம் பயில இந்த பட்டியலை செய்ததற்கு நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன்,’ என்றேன்.

‘ஆங்கிலம் படிக்க இந்த திட்டத்தை வகுத்ததற்கு மிக்க நன்றி,’ என்றாள்.

அவள் குரல் அமைதியாக இருந்தது. ஏளனமாகவோ, இது கூட தெரியவில்லை என்பது போன்றோ இல்லை.

‘நானும் அதையே தான் கூறினேன்.’

‘அதையே தான் கூறினேன் என்பதற்கு பதிலாக என் அர்த்தமும் அது தான்,’ ரியா கூறினாள்.

‘நான் உன்னை சில சமயங்களில் திருத்துவேன். நீ சொல்வதை நான் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று அர்த்தமில்லை. நீ சரியாக சொல்ல வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்.’

‘நன்றி,’ என்றேன்.

‘அந்த ஒரு வார்த்தை சரியாக இருந்தது.’

நான் சிரித்தேன்.

அவள் என்னை வெயிட்டருடன் பேச வைத்தாள். அந்த வெயிட்டரின் ஆங்கிலம் என் ஆங்கிலத்தை விட கேவலமாக இருந்ததால், நான் சரியாக பேசினேன் என்று தோன்றியது. வெயிட்டரின் எதிரில் அவள் என்னை திருத்தவில்லை.

‘அப்பறம்... இனிப்பு பிறகு,’ என்றேன். அவன் அங்கிருந்து சென்றான்.

‘நாம் இனிப்பு பண்டத்தை பிறகு ஆர்டர் செய்யலாம்,’ என்றான் ரியா. ‘இனிப்பு பண்டத்திற்கு பதிலாக டெசர்ட்.’

‘டெசர்ட் என்றால், ராஜஸ்தானில் இருப்பது போன்ற பாலைவனமா?’

‘இல்லை. அதே வார்த்தை. அர்த்தம் வேறு.’

‘ஆங்கிலத்தில் இதை நான் வெறுக்கிறேன். ஹிந்தியில் அந்த பிரச்சனை எதுவும் இல்லை.’

‘ஹிந்தி ஆச்சரியமானது. எழுதுவது போலவே பேசலாம். உச்சரிப்பை சரியாக கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை,’ ரியா சொன்னாள்.

‘அப்பொழுது, ஏன் அனைவரும் ஹிந்தி பேசுவதில்லை?’ என்றேன்.

‘ஏனென்றால்...’ ரியா நிறுத்தினாள். ‘ஓ...அந்த கேள்வியை நீ சரியாக கேட்டாய்,’ என்றாள்.

‘என்ன?’

‘நீ, ஸோ வை டஸ்ட் எவ்ரி ஒன் ஸ்பிக் இன் ஹிந்தி என்று கேட்டாய். அது சரியான ஆங்கிலம். நீ என்ன பேசுகிறாய் என்று சுய உணர்வு இல்லாமல் பேசினால் சரியாக இருக்கிறது,’ என்றாள்.

அடக்கமானவனாக காட்டிக்கொள்ள முயன்றேன்.

‘நாம் அந்த நிலையை அடைவோம்,’ என்று கூறி என் கையின் பின்புறத்தை மேஜை மேல் தட்டினாள்.

நாங்கள் இருவரும் எப்பொழுதாவது ஒரு ஜோடியாக முடியுமா என்று ஆச்சரியப்பட்டேன்.

மீண்டும் அவள் மேல் காதல் கொள்ளாதே, ஒரு குரல் என்னை எச்சரித்தது.

நீ முதலில் அவள் மீதான காதலை விடவே இல்லை. மற்றொரு குரல் அதற்கு பதிலளித்தது.

‘டால்ஃபின்ஸ்? பாட்னாவில்?’ ரியா கூறினாள்.

‘ஆமாம். கங்கை நதியில் டால்ஃபின்கள் இருக்கின்றன. நீ அதிர்ஷ்டசாலியாக இருந்தால் பார்க்கலாம்,’ என்றேன்.

ஒரு ஞாயிறு மாலை அஷோக் ராஜ்பத் அருகில் பாட்னா கல்லூரிக்கு எதிரில் இருந்த கங்கா காட்டிற்கு ரியாவை அழைத்து வந்திருந்தேன். தலைக்கு இருபது ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு அந்த படகோட்டி எங்களை அக்கரையில் இருந்த கடற்கரைக்கு கொண்டு சேர்ப்பான். சமநிலைக்கு என் கையை பிடித்துக்கொண்டு, அவள் தன் கால் விரல்களில், மர பலகையில் நடந்து படகை அடைந்தாள்.

கொஞ்சம் வழுக்கிய பொழுது என் கையை இன்னமும் அழுத்தமாக பிடித்தாள். அந்த ஆடும் மரப்பலகையில் நடப்பது முடிவடையக்கூடாது என்று விரும்பினேன்.

நாங்கள் படகில் அமர்ந்தோம். டீசல் என்ஜின் போட்ட சத்தத்தில் எங்களால் பேச முடியவில்லை. சூரியன் அஸ்தமனமாக தொடங்கியது. வானம், நதி மற்றும் ரியாவின் முகத்தை நெருப்பின் நிறமாக்கியது

மறுபக்கத்தில், மணலில் இறங்கி டீ கடைக்கு நடந்தோம். கஸிபோ போன்று தோற்றமளித்த பல மூங்கில் குடிசைகளில் ஒன்றில் உட்கார்ந்துகொண்டோம்.

‘மிகவும் அழகாக இருக்கிறது,’ ரியா மூச்சை உள்ளிழுத்து வெளியே விட்டாள்.

‘அமைதி என்றால் இந்த நகரத்தில் இது மட்டும் தான்,’ என்றேன்.

நாங்கள் அமைதியாக தண்ணீரில் ஏற்பட்ட சலனத்தை பார்த்தோம். என் கைகள் அவள் கைகளில் இருந்து சில அங்குல தூரமே இருந்தது. நான் அவள் கைகளைப் பிடித்துகொண்டால் அவள் அதை ஒப்புக்கொள்வாளா என்று வியந்தேன். மர பலகையில் அவள் என் கையை பிடித்திருந்தாளே. ஆனால் பலகையில் பிடித்தது சமநிலையில் இருப்பதற்கு, என் கைகளை பிடிக்கவேண்டி இருந்தது. என் அதிர்ஷ்டத்தை முயற்சி செய்து பார்ப்பது என்று முடிவு செய்தேன். விளையாட்டாக என் கையை முன்னே கொண்டு சென்றேன். அவள் அதை உணர்ந்து கொண்டது போல் தன் கைகளை நகர்த்தினாள்.

பெண்கள் இதை எப்படி செய்கிறார்கள்? பூச்சிகளுக்கு இருப்பது போல் அவர்களுக்கும்

ஆன்டெனா இருக்குமா? இல்லை அவர்களும் அதையே நினைக்கிறார்களா? இப்படி இவ்வளவு சீக்கிரமாக உணர்ந்து எதிர்வினையான செயலை எப்படி செய்யமுடிகிறது?

‘நீ சொற்பொழிவிற்காக வேலை செய்தாயா?’ என்னை என் எண்ணங்களில் இருந்து உலுக்கினாள் ரியா.

‘கொஞ்சம்,’ என்றேன்.

நான் என் பாக்கெட்டிலிருந்து சில தாள்களை எடுத்தேன். நான் பேசவேண்டிய முக்கியமான விஷயங்களைப்பற்றி ஹிந்தியில் குறிப்பு எழுதி இருந்தேன். அதை அவளிடம் கொடுத்தேன்.

‘பள்ளிக்கு கழிப்பறைகள், நாற்காலிகள், கரும்பலகைகள் வேண்டும்,’ அவள் உரக்க படித்தாள். என் பக்கம் திரும்பினாள்.

‘மாதவ் நீ இன்னும் அதிகமாக செய்ய வேண்டும். இது உனக்கு வேண்டிய பொருள்களின் பட்டியல். அவ்வளவு தான்,’ என்றாள்.

‘நான் அதற்காக வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.’

‘அது பில் கேட்ஸ். அவர் போகும் இடமெல்லாம் மக்கள் கேட்டுக்கொண்டே இருப்பார்கள். எதையும் கேட்காமல் அவர்களிடமிருந்து மானியம் பெற வேண்டும். அது தான் என் சிந்தனை.’

‘கேட்கக்கூடாதா?’

‘ஆமாம். கேட்கக்கூடாது. அது நம்மை அதிக தேவை உள்ளவர்கள் போல் காட்டிவிடும்.’

நான் அவளைப்பார்த்தேன். இவள் என்னை விட்டு பிரிந்து சென்றதும் இதே காரணத்திற்காகவா? ‘நான் அதை சில சமயங்களில் செய்வேன். தேவை உள்ளவன் போல் தென்படுவேன்,’ என்றேன் சிறிய குரலில்.

நான் எதைப்பற்றி கூறினேன் என்று புரிந்து கொண்டாள். அவள் அதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. பேசுவதற்கு முன்னால் ஒரு நிமிடம் நிறுத்தினாள். ‘இந்த வெள்ளைக்காரர்கள் வித்தியாசமானவர்கள். நீ சந்தோஷமாகவும், தன்னம்பிக்கை உடையவனாகவும் தோற்றமளிக்கவேண்டும். தேவை உள்ளவன் போல் இல்லை.’

‘மற்றவையும் படி. நான் மற்ற விஷயங்களை பற்றியும் எழுதியுள்ளேன். எப்படி இந்த ஸ்கூல் உருவானது என்பது பற்றி.’

என்னை தோளில் தட்டினாள்.

‘நீ செய்வது சரிதான். இருவரும் சேர்ந்து செய்வோம். கவலைப்படாதே. நான் லண்டனில் இருந்திருக்கிறேன். பல அமெரிக்கர்களை சந்தித்திருக்கிறேன். இந்த வெள்ளைக்காரர்கள் எப்படி நினைப்பார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்.’

‘லண்டன் எப்படி இருந்தது?’ தேயும் வெளிச்சத்தில் அவள் முகம் எனக்கு சரியாக தெரியவில்லை. எப்பொழுதும் போல் ரியா மௌனமானாள்.

‘அது பரவாயில்லை. நான் மறுபடியும் கேட்க மாட்டேன். நாம் போகலாமா?’

அவள் தலை அசைத்தாள். நாங்கள் துறைமுகத்தை அடைந்தோம். இருட்டில் அந்த பலகை இன்னமும் ஆபத்தாக தோன்றியது. மீண்டும் அவள் என் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டாள். நான் தான் கற்பனை செய்தேனா அல்லது அவள் நிஜமாகவே என் கைகளை முன்பைவிட இன்னமும் அதிகமாக இறுக்கினாளோ, தெரியவில்லை. அவள் இன்னும் அதிகமாக பாதிக்கப்படக்கூடிய நிலையில் இருப்பது போல் தோன்றியது. இதை நான் கூறுவதை வெறுத்தாலும், இன்னும் கொஞ்சம் அதிக தேவைகள் உள்ளவளாக தோன்றினாள்.

மற்ற பிரயாணிகள் மற்றும் டீசல் என்ஜினின் சத்தத்திலிருந்து, தூரத்தில் உட்கார்ந்தோம்.

‘லண்டன் சில பகுதிகளில் நன்றாக இருந்தது,’ என்றாள்.

எந்த பகுதிகள் நன்றாக இருந்தது, எந்த பகுதிகள் நன்றாக இல்லை என்று கேட்க விரும்பினேன் ஆனால் கேட்கவில்லை. நீ அதிகம் கேட்டால், அவள் அதிகம் தன்னை உள்ளிழுத்துக்கொள்வாள், நான் நினைத்தேன். நான் அவளைப்பார்த்தேன். அவள் புன்னகைத்தாள். ஆனால் அது அவள் கண்களை எட்டவில்லை. என்னால் அவளது ஒவ்வொரு முக பாவனையையும் படிக்க முடிந்தது, இருட்டிலும்.

‘என் கைகளை பிடித்துக்கொள்ள விரும்புகிறாயா?’ என்றேன். ‘ஏன்?’ என்றாள்.

‘படகு நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது,’ மூடத்தனமான பதிலை கூறினேன். பிறகு, இப்படிப் பட்ட முட்டாள்தனமான கேள்விக்கு எப்படி ஒருவர் பதில்சொல்வது?

‘அதனால்?’

‘ஒன்றுமில்லை,’ என்றேன். முன்னே பார்த்தேன். என்ஜின் சத்தம் அந்த அசௌகரியமான அமைதியை குலைத்தது. பாதி வழியில் கோவில் மணி ஓசை கேட்கத் தொடங்கியது. என் கைக்கருகில் எதையோ உணர்ந்தேன். என் விரல்களுக்கு மேல் அவள் விரல்களை வைத்திருந்தாள். ஆண்களுக்கும் இது போன்ற ஆன்டெனா இருக்கக்கூடும் என்று யூகிக்கிறேன்.

நான் அவள் பக்கம் திரும்பவில்லை. எனக்கு அவளைப்பற்றி தெரியும். இப்பொழுது நான் அவளை கண்களில் பார்த்தால், அவள் தன் பார்வையை பின்னோக்கி இழுத்துக்கொள்வாள்.

‘நான் லண்டனில் இருந்ததை விட இங்கு ஆனந்தமாக இருக்கிறேன்.’

நான் அவளை இரண்டு இடங்களையும் இணைத்துப்பார்க்க சொல்லவில்லை.

‘வீட்டிற்கு எப்பொழுது வருகிறாய்?’ வார்த்தைகளை கவனமாக தேர்ந்தெடுத்தேன். மீண்டும் பின் வாங்கிவிடுவாளோ என்ற பயம் இருந்தது.

‘சீக்கிரமே. முதலில் என் வீட்டிற்கு நான் செல்கிறேன்,’ என்றாள்.

‘நான் நாளை இங்கு இருக்கப்போகிறேன். உனக்கு உதவுவதற்காக.’

‘நீ இருக்கவேண்டியதில்லை. என்னிடம் சாமான்கள் ஒன்றுமே இல்லை.’

‘அதனால் தான். நீ சாமான்கள் வாங்க வேண்டும். கடைக்காரர்கள் உன்னிடம் பணத்தை தீட்டிவிடுவார்கள், சரியா?’

‘நன்றி,’ என்றாள். அதற்கு அர்த்தம் சரி, என்று யூகிக்கிறேன்.

நாங்கள் காட்டை அடைந்தோம். பலகையிலிருந்து தரையில் இறங்கும் வரை அவள் கைகளை கெட்டியாக பிடித்துக்கொண்டேன். நான் பழைய ஆளாக இருந்திருந்தால், கைகளை பிடித்துக்கொள்வதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று கேட்டிருப்பேன். ஆனால் பழைய நான், நிறைய முறை காரியத்தை கெடுத்திருந்தேன். அதனால் சற்றே நிதானமாக இருக்க முடிவுசெய்திருந்தேன்.

நாங்கள் காட்டில் இருந்து ஆட்டோ எடுத்துக்கொண்டோம். நான் நளா சாலைக்கருகில் மர சாமான்கள் வாங்குவது பற்றி, மெத்தைகள் வாங்கும் இடம், குறைந்த விலையில் காய்கறிகள் வாங்கும் இடங்களைப்பற்றிப் பேசினேன். வளர்ச்சி என்று பார்த்தால், அவளது இரண்டு விரல்கள் நகர்ந்து என் விரல்களை தொட்டதை விட நான் பேசிய எதுவுமே முட்டாள்தனமான விஷயங்களே.

நாங்கள் அவள் ஹோட்டலை அடைந்தோம். அவள் ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கினாள்.

‘நாளை காலை பதினோரு மணி?’

‘ஆமாம். நன்றி. இன்றைய பயணம் அருமையாக இருந்தது,’

‘எந்த பகுதி?’ என்றேன். என்னை நானே மனதில் உதைத்துக்கொண்டேன். மிகவும் ஆர்வமானவனாக காட்டிக்கொண்டுவிட்டேனோ? அந்த தேவை, என்ற எச்சரிக்கை ஒலியை அடித்துவிட்டேனோ?

‘அனைத்தும்,’ என்றாள்.

மிஸ் ரியா சோமானியை பேசவைப்பது அவ்வளவு எளிதானது இல்லை.

‘நான் முழுவதுமாக சோர்ந்து போய்விட்டேன்,’ ரியா கூறினாள். அவள் ஒரு பிங்க் நிற குர்த்தியும் கருநீல நிற டைட்ஸும் அணிந்திருந்தாள். அவள் முகமும் அவள் சட்டையை போல பிங்க் நிறமாக மாறியிருந்தது.

நாங்கள் வீட்டிற்குள் இழுத்துக்கொண்டு வந்துபோட்ட நான்கு மெத்தைகளின் மீது தொப்பென்று அமர்ந்தாள்.

‘பிளாஸ்டிக் உரைகளையாவது எடுத்துவிடு,’ என்றேன்.

நான் கூறியதை பொருட்படுத்தவில்லை. அவள் படுத்துக்கொண்டு விளையாட்டு மைதானத்தில் செய்வது போன்ற உடற்பயிற்சியை செய்தாள்.

‘நாடகத்தை நிறுத்து,’ என்றேன்.

‘அனைத்தையும் இன்றே செய்யவேண்டுமா?’ என்றாள்.

நாங்கள் நான்கு முறை மார்க்கெட்டுக்கு சென்று வந்திருந்தோம். ஒரு முறை மளிகைசாமான்கள் வாங்குவதற்கு, ஒருமுறை மின்சார உபகரணங்கள் வாங்குவதற்கு, ஒரு முறை பாத்திரங்களுக்கு கடைசியாக மெத்தைகள் வாங்க.

‘உனக்கு நான்கு மெத்தைகள் ஏன் தேவைப்படும்?’ கடையில் அவளை கேட்டிருந்தேன்.

‘இரண்டு படுக்கை அறையில். இரண்டு முன் அறையில் திவான் போல போடுவதற்கு. என்னிடம் சோஃபா இல்லை.’

‘நாம் சோஃபா வாங்கலாம்,’ என்று கூறியிருந்தேன். அவள் மறுத்துவிட்டாள். அவளுக்கு சாதாரண ஆனால் அழகான தோற்றம் வேண்டியிருந்தது. பணக்கார அமைப்பாக இல்லாமல் கம்பீரமான தோற்றத்துடன்.

‘எழுந்திரு,’ என்று கூறி அவள் கையைப்பிடித்து இழுத்தேன்.

‘நன்றி,’ என்றாள். இன்று நீ செய்த அனைத்திற்கும் நன்றி.

‘அவசியமில்லை.’

‘நீங்கள் அதை குறிப்பிட வேண்டிய அவசியமில்லை,’ என்றாள்.

‘என்ன?’

‘சாரி. உன் ஆங்கிலத்தை சரி செய்தேன்.’

நான் சிரித்தேன்.

‘நாம் வார இறுதியில் மட்டும் ஆங்கிலம் படிக்கிறோம் என்று நினைத்திருந்தேன்.’

‘இல்லை சார். நாம் எப்பொழுதுமே பயிற்சிசெய்வோம்.’

நான் என் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். ‘மணி ஒன்பதாகிறது. நான் கிளம்பினால் சரியாக இருக்கும்.’

‘இரவு உணவு?’

‘நான் வெளியிலிருந்து எதாவது வாங்கிக்கொள்கிறேன்.’ மெதுவாக ஆனால் சரியான ஆங்கிலத்தில் கூறினேன்.

‘ஏன், இங்கு தான் நிறைய வாங்கி சேமித்து வைத்திருக்கிறோமே. நம்மிடம் ஹாட் ப்ளேட்டும் உள்ளது. உனக்கு மேகி வேண்டுமா?’ என்றாள்.

எல்லாவற்றையும் பிரித்து சரியான இடத்தில் வைக்க எங்களுக்கு சிறிது நேரமானது. அவள் தன் ஹாட் ப்ளேட் மற்றும் பாத்திரங்களை திறந்துவைத்தாள். ஸ்டிக்கர்களை எடுக்க முடியாத புதிய எவர்சில்வர் கிண்ணங்களில், ஒரு மணி நேரத்திற்குப்பிறகு மேகி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தோம்.

நான் கிண்ணத்திலிருந்து நூடுல்லை உறிஞ்சினேன். ஒரு முறை என் தாடையில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த நூடுல்லை தன் கைகளால் எடுத்துவிட்டாள். முகமுழுதும் நூடுல்ஸ் ஒட்டிக்கொள்ள விரும்பினேன்.

நாங்கள் டின்னர் முடித்துக்கொண்டு சமையல் அறையை சுத்தம் செய்தோம்.

பத்து மணிக்கு நான் கிளம்ப முடிவு செய்தேன்.

‘உனக்கு ஆட்டோ கிடைக்குமா?’ என்றாள்.

‘என்னால் பேருந்து நிலையத்திற்கு நடந்து செல்ல முடியும். அங்கிருந்து பதினோரு மணிக்கு தும்ரனிற்கு பேருந்து உண்டு.’

‘என்னால் அடுத்த வாரம் உன்னுடன் வர முடியும். அதற்குள் இங்கு நன்றாக குடியேறி விடுவேன்.’

‘நீ தனியாக இருப்பாயா? பரவாயில்லையா?’ என்றேன்.

‘ஆமாம்,’ என்றாள். அவள் குரல் கனத்தது. சோர்வாக இருந்திருக்கக்கூடும்.

‘கண்டிப்பாக?’ என்றேன்.

‘நான் தனியாக இருப்பதை எதிர்பார்க்கிறேன், மாதவ்,’ என்றாள்.

‘நான் வந்து தங்குவது உன் அம்மாவிற்கு ஒத்துவரும் என்று நினைக்கிறாயா?’

‘ஒரே நாளில் திரும்பி செல்வதற்கு அதிக தூரம்,’ என்றேன்.

நான் வழக்கமாக எடுத்துக்கொண்ட பேருந்தை விட அவள் அலுவலகம் கொடுத்திருந்த இன்னோவா காரில் பயணம் செய்வது எளிதாக இருந்தது. பீகாரின் சாலைகள் இத்தகைய சாகசங்களுக்கு சிறந்தது.

‘ஒளச்,’ ரியா குரல் கொடுத்தாள். அவள் தலை காரின் மேல் கூரையை இடித்தது.

‘அது நாம் வீட்டை நெருங்கி விட்டதற்கான அறிகுறி,’ என்றேன்.

விருந்தாளிகளுக்கான அறையை ரியாவிற்கு காட்டினேன் .

‘இந்த அறைகள் நிஜமாகவே பெரிது. நீ உண்மையிலேயே ராஜகுமாரன் தான்,’ என்றாள்.

‘எல்லாம் இடிந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறது,’ என்றேன்.

அவளை என் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றேன். என் அறையில் இருந்த கூடைப்பந்தாட்ட புகைப்படங்களைப் பார்த்தாள். நான் கட்டிலில் அமர்ந்தேன். அவள் எனக்கெதிரே நாற்காலியில் அமர்ந்தாள். பல வருடங்களுக்கு முன் ருத்திராவில் நாங்கள் உட்கார்ந்திருந்தது ஞாபகம் வந்தது.

‘நீ இன்னமும் விளையாடுகிறாயா?’ என்றாள்.

நான் இல்லை என்று தலை ஆட்டினேன்.

‘நானும் விளையாடுவதில்லை.’

‘விளையாட வேண்டுமா? இன்று மாலை?’

‘முதலில் வேலை. நீ காட் ஃபாதர் படத்தை என் மடிக்கணினியில் பார்க்கவேண்டும்.’

‘பார்த்துவிட்டேன்,’ என்றேன்.

‘நீ முதல் பகுதியை பார்த்தாய். இரண்டாம் பகுதியை பொழிபெயர்க்கப்பட்ட வசன வரிகளுடன் பார்.’

நான் முகம் சுளித்தது அவளுக்கு பிடிக்கவில்லை. அவள் இருகப்பிடித்த வெள்ளைச்சட்டையும் கருப்பு நிற டைட்டஸும் அணிந்திருந்தாள். என்னதான் முழுமையாக மூடப்பட்டிருந்தாலும் அவள் வளைவுகள் முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டன.

ரியா தும்ரனில் என் அறையில் இருக்கிறாள் என்பதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

அவளை முத்தமிட விரும்பினேன். இத்தனை வருடங்களுக்கு பின்னர் எவ்வளவு அற்புதமாக இருக்கும் என்று நினைத்துப்பார்த்தேன்.

‘என்ன நினைக்கிறாய்? இப்பொழுது?’ என்றாள்.

அவள் கேள்வி என்னை உறைய செய்தது.

‘ஹஹ்...ஒன்றுமில்லை. மதிய உணவு. சாப்பிடுவோமா?’

அதை நீ ஆங்கிலத்தில் நினைத்தாயா அல்லது ஹிந்தியிலா?’

நான் சிந்திக்க முயற்சி செய்தேன். நான் சாப்பட்டைப்பற்றி நினைக்கவே இல்லை. அவளை முத்தமிடுவதை பற்றித்தான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அது எந்த பாஷையிலும் வராது.

‘சரளமாக ஆங்கிலத்தில் பேசக்கூடியவர்கள் ஆங்கிலத்தில் நினைப்பார்கள். எப்பொழுதும் இல்லை. பல முறை. நீ ஏதாவது முடிவெடுக்கும் பொழுது ஹிந்தியில் எடுக்கிறாயா அல்லது ஆங்கிலத்திலா?’

‘ஹிந்தியில் தான்.’

‘பிரச்சனை இது தான். நீ நன்றாக ஆங்கிலம் பேச வேண்டுமென்றால் உன் தலையில் தொடங்க வேண்டும்.’

என் தலையில் ஒரு பக்கமாக இடித்தாள். அவளுடன் தொடர்பில் வந்தவுடன் லேசாக போதை ஏற்பட்டது போல் உணர் செய்தது. ஆண்கள் இந்த குறையுடனே பிறந்திருக்கக்கூடும் என்று யூகிக்கிறேன். ஒரு பெண்ணை பிடித்துவிட்டால், எதிர்பார்க்காமல் அவர்கள் தொட்டுவிட்டால் கூட மயக்கம் அளிக்கும்.

‘நான் முயற்சி செய்கிறேன்?’ என்றேன்

‘நல்லது. இங்கு இணைய தளம் இருக்கிறதா?’

நான் தலை அசைத்தேன்.

‘உனக்கு சில சொற்பொழிவுகளை காட்ட வேண்டும்,’ என்றாள்.

‘இங்கு அருகில் ஒரு சைபர் கஃபே உள்ளது.’

‘போகலாம். நானும் தும்ரனை சுற்றிப்பார்த்ததாகும்.’

தும்ரனில் பார்ப்பதற்கு அதிகமில்லை. இருந்தாலும் அவள் பார்த்த ஒவ்வொன்றும் ப்ரத்யேகமானது என்று தோன்றியது.

‘இவ்வளவு அழகான சாலைகள்,’ என்று எங்கள் வீட்டிலிருந்து வெளிவரும் குறுகிய பாதையை பார்த்து கூறினாள்.

‘நீ இந்த இடத்தை மழை நாட்களில் பார்க்க வேண்டும். இவ்வளவு அழகாக இருக்காது,’ என்றேன்.

நாங்கள் ஷக்தி சைபர் கஃபேவிற்கு வந்தோம். உள்ளூர் ஆட்கள் சிலர் தூசி படிந்த கணினிகள் முன்பு அமர்ந்திருந்தனர். செய்திகள் தரும் இணையத்தளங்களை பார்ப்பது போல் தோன்றினாலும், தடுக்கப்படாத ஆபாச படங்களை கணினிகளில் இறக்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

‘ஸ்டீவ் ஜாப்ஸின் “ஸ்டே ஹங்கிரி ஸ்டே ஃபுலிஷ்”,’ யூட்யூபை திறந்தாள்.

உனக்காக ஹங்கிரி உனக்காக ஃபுலிஷ், நான் நினைத்துக்கொண்டேன்.

‘ஓ...’ என்றேன்.

‘என்ன?’ வீடியோ லோட் ஆவதற்கு நேரம் எடுத்தது.

‘நான் ஆங்கிலத்தில் ஏதோ நினைத்தேன்.’

‘அற்புதம். என்ன?’

நான் வேகமாக தலை அசைத்து விடியோவை பார்த்தேன்.

‘உனக்கு வசன வரிகள் வேண்டுமா?’ ரியா கூறினாள்.

நான் நினைப்பதற்கு முன் எப்படி எனக்கு வேண்டியதை அவள் புரிந்துகொள்கிறாள் என்பது மாயமாக இருக்கிறது.

நான் ஆமாம் என்று தலை அசைத்தேன். அவள் ஏற்கனவே வசன வரிகளுடன் எனக்காக ஒரு விடியோவை தேர்ந்தெடுத்திருந்தாள்.

ஸ்டீவ் ஜாப்ஸ் ஆப்பிள் நிறுவனத்தை கண்டு பிடித்தவர். நான் இப்பொழுது சொற்பொழிவாற்ற தயாராகிக்கொண்டிருக்கும் மைக்ரோஃசாப்ட் நிறுவனத்தை தொடங்கிய பில் கேட்ஸுடன் போட்டியிட்டவர். நான் ஆங்கில வகுப்பில் கற்ற ஒரு வார்த்தையை உபயோகிக்க சிறந்த இடம் - ஐரோனிக்.

பட்டமளிப்பு விழாவின் பொழுது அணியும் உடையில், ஸ்டான்ஃபோர்ட் பல்கலைக்கழகத்தின் மேடையில் ஒல்லியான, வழுக்கையாகி வரும் தலையுடன் ஸ்டீவ் நின்றுகொண்டிருந்தார். நான் சொற்பொழிவை கேட்டு வசன வரிகளை படித்தேன்.

‘நான் கல்லூரியிலிருந்து பட்டப்படிப்பு பெறவில்லை. உண்மை சொல்லவேண்டுமானால், நான் கல்லூரிக்கு அருகில் சென்றது இன்று தான். இன்று நான் என் வாழ்க்கையிலிருந்து மூன்று கதைகளை சொல்ல விரும்புகிறேன். அவ்வளவு தான். பெரிய விஷயம் ஒன்றும் இல்லை. மூன்று கதைகள் தான்.’

நான் உடனே ஈர்க்கப்பட்டேன். எனக்கு இந்த ஆளை தெரியாது ஆனால் நொடிகளில், எனக்கு இவரை பிடித்துவிட்டது.

எப்படி அவர் திருமணம் ஆகாத தாய்க்கு பிறந்தவர் என்றும் எப்படி அவர் பிறந்தவுடனே தத்து கொடுக்கப்பட்டார் என்பது பற்றி பேசினார். ஒரு பெரிய பன்னாட்டு நிறுவனத்தின் சிஇஓ எப்படி தன் கடந்த கால வாழ்க்கை பற்றி திறந்து பேசினார் என்று நினைத்து வியந்து போனேன். தன் சுவீகார பெற்றோர்களுக்கு உதவ, பணம் சேர்க்க தான் கல்லூரி படிப்பை பாதியில் நிறுத்திவிட்டதாக கூறினார். விடுதியின் தரைகளில் படுத்து உறங்கி வகுப்புகளில் கலந்து கொண்டதாக கூறினார்.

‘சாப்பாடு வாங்குவதற்காக, ஐந்து சென்ட் டெபாசிட் பணம் பெற கோக் பாட்டில்களை திருப்பி கொடுத்தேன். ஒரு வேளை சாப்பாட்டிற்காக ஞாயிறு மாலைகளில் நகரத்தின் மறு கோடியில் ஏழு மைல் தூரத்தில் இருந்த ஹரே கிருஷ்ணா கோவிலுக்கு நடந்து செல்வேன்.’

இதுவரை தன் சாதனைகளைப்பற்றி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. இருந்தாலும், உங்களுக்கு அவரது மகத்துவத்தை உணர முடியும்.

‘மிக முக்கியமாக உங்கள் இதயம் மற்றும் உள்ளுணர்வு சொல்வதை கேளுங்கள்.’

‘உள்ளுணர்வு,’ என்றேன்.

‘உன் இதயம் சொல்வது... உள்ளிருந்து வரும் குரல்,’ என்றாள் ரியா.

என் இதயம் கூறிய வழியை பின்பற்ற எனக்கு துணிச்சல் இருந்ததா? ரியாவிற்கு மீண்டும் ப்ரொபோஸ் செய்ய எனக்கு தைரியம் இருக்கிறதா?

முடிவாக, ஸ்டீவ் தன் உரையை முடித்தார்.

‘பசியோடு இரு. மூடமாக இரு. நான் எப்பொழுதுமே எனக்காக அதை தான் விரும்பினேன்.

இப்பொழுது, பட்டப்படிப்பு முடித்து புதிய வாழ்வை தொடங்கும் உங்களுக்கு என் வாழ்த்துக்களும் அது தான்.’

வீடியோவில் இருந்த கூட்டம் ஆரவாரித்தது. நானும் செய்தேன். யூட்யூப் வீடியோ பார்த்தபிறகு கைதட்டிய அந்த பைத்தியக்கார வாடிக்கையாளரை பார்க்க அந்த கடைக்காரரும் திரும்பினார்.

‘நான் இதை மீண்டும் பார்க்கலாமா?’ என்றேன்.

‘கண்டிப்பாக. நான் என் மெயில்களை வேறு ஒரு கணினியில் பார்க்கிறேன்,’ என்றாள் ரியா.

நான் மீண்டும் மூன்று முறை அந்த வீடியோவை பார்த்தேன். சில வரிகளை சொல்லிப் பார்த்தேன். ஒரு மணி நேரம் கழித்து எழுந்தேன்.

‘நாம் சென்று மதிய உணவு சாப்பிடலாமா?’ என்றேன். பசியுடன் இருப்பது அவ்வளவு சுலபம் இல்லை என்று நினைக்கிறேன்.

அவள் திரையைப் பார்த்தேன். தலைப்பு வரியை மட்டும் படிக்க முடிந்தது: அப்பா

அவள் அனுப்பும் பட்டனை அழுத்திவிட்டாள். திரை மறைந்தது. அவள் தன் பதிலை மூடிவிட்டு எழுந்து நின்றாள்.

நாங்கள் மௌனமாக வீட்டிற்கு திரும்பினோம்.

சா வித்ரி அம்மா எங்களுக்கு டால், காய்கறி மற்றும் சப்பாத்திகள் செய்து கொடுத்தாள்.

‘அம்மா திரும்பியதும், இரவு உணவிற்கு, லிட்டி சோக்கா,’ என்றேன்.

‘கேட்கவே நன்றாக இருக்கிறது,’ ரியா கூறினாள். எந்த வித உற்சாகமும் இல்லாமல்.

‘எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா?’

‘அப்பாவிற்ரு சில காலமாக உடல் நலமில்லை.’

நான் எண்ணினேன். இது தான் முதல் முறை அவள் என்னிடம் ஏதோ பகிர்ந்து கொள்வது.

‘என்ன நடந்தது?’

‘அவர் ஒரு இருதய நோயாளி. கடைசியாக நடந்த பை பாஸ் சிகிச்சை நன்றாக முடியவில்லை. நிலைமை சரி இல்லை.’

‘நீ டெல்லிக்கு செல்லவேண்டுமா?’

‘இருக்கலாம். தெரியாது. அவர்கள் என்னிடமிருந்து விஷயங்களை மறைக்கிறார்கள்,’ என்றாள். ஒருவரிடமிருந்து ஒருவர் விஷயங்களை மறைப்பது சோமானி குடும்ப பாரம்பரியம் போல.

அவள் குனிந்து தன் உணவை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஸ்பூனால் டாலில் வட்டங்கள் வரைந்தாள். ஜாப்ஸ் அவர்களின் உரை தான் அவள் பக்கம் என்னை நகர செய்ததோ? என் கையை அவள் தோள்களை சுற்றி போட்டேன்.

அவள் எழுந்து என்னை அணைத்து கொண்டாள், இறுக்கமாக இல்லை.

‘அவர் நன்றாக ஆகி விடுவார். டெல்லியை சேர்ந்த சிறந்த மருத்துவர்கள் அவருக்கு சிகிச்சை அளித்து கொண்டிருப்பார்கள்,’ என்றேன்.

அவள் தலை அசைத்து மீண்டும் உட்கார்ந்துகொண்டாள்.

‘மன்னிக்கணும். என்னால் தொந்தரவு.’

‘இது தொந்தரவு இல்லை ரியா. அவ்வப்பொழுது சிறிது நலமின்றி உணர்வதோ அது பற்றி பேசுவதோ தவறில்லை.

‘இல்லை. அப்படி இல்லை,’ தனக்குத்தானே முணுமுணுத்தாள்.

நாங்கள் எங்கள் உணவை முடித்தோம். அவள் எங்கள் தட்டுகளை எடுத்தாள்.

‘சமையலறை எங்கிருக்கிறது?’ என்றாள்.

நான் சுட்டிக்காட்டினேன். அவள் நிரந்தரமாக எங்கள் வீட்டில் தங்குவதை நான் கற்பனை செய்து பார்த்தேன். கண்டிப்பாக அவளால் தும்ரனில் வாழ முடியாது. இடிந்துகொண்டிருக்கும் என்னுடைய இந்த வீடு 100 ஒளரங்கசிப்பிற்கு இணை ஆகாது.

நான் சமையல் அறைக்குள் சென்று அவள் பாத்திரங்கள் அலம்புவதைப்பார்த்தேன்.

‘என்ன செய்கிறாய்?’ என்றேன் ஆச்சரியத்தில்.

‘நிதானமாக இரு. நான் இதை பட்னாவிலும் செய்கிறேன்,’ என்றாள்.

‘என் அம்மா இதை பார்க்கவேண்டும்.’

‘ஏன்?’ என்றாள்.

‘ஒன்றுமில்லை,’ என்றேன்.

‘அவள் இங்கு இருக்கிறாளா?’ என் அம்மா கேட்டாள்.

‘ஆமாம்,’ என்றேன்.

அவள் பள்ளியில் இருந்து திரும்பிய பொழுது தாழ்வாரத்தில் சந்தித்தேன்.

புத்தகங்கள் நிரம்பிய அவள் பையை வாங்கிக்கொண்டேன். நாங்கள் வீட்டின் உள்ளே நடந்தோம்.

‘எங்கே அவள்?’

‘விருந்தாளி அறையில்.’

‘பெண்களும் இந்த காலத்தில் விசித்ரமாக இருக்கிறார்கள். எந்த பையனின் வீட்டிலும் சென்று தங்கி விடுகிறார்கள்.’

‘என்ன சொல்கிறாய் அம்மா? அவள் என் கல்லூரி தோழி. நான் தான் அவளை அழைத்தேன்.’

‘அவள் பெற்றோருக்கு தெரியுமா?’

‘எனக்குத் தெரியாது.’

என் அம்மா தன் தலையை அசைத்தாள்.

‘அம்மா அவளிடம் நன்றாக நடந்துகொள்.’

‘உனக்கு அவளை பிடிக்குமா?’

‘இது என்ன மாதிரி கேள்வி? உனக்கு பிடிக்காதவர்களை நீ வீட்டிற்கு அழைத்து வருவாயா?’

‘நேராக பதில் சொல்.’

‘நான் குளிக்க வேண்டும்.’

குளியலறை குழாயில் தண்ணீர் சொட்டியது. ஒரு வாளி தண்ணீர் பிடிக்க நாற்பத்தி ஐந்து நிமிடங்கள் ஆனது. நான் ஒரு டீ ஷர்ட் மற்றும் ஷார்ட்ஸ் அணிந்து கீழே வந்தேன். அம்மாவும் ரியாவும் ஏற்கனவே அங்கு இருந்தார்கள்.

‘நீங்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து கொண்டீர்களா?’

‘ஹாய்,’ ரியா கூறினாள். ‘நான் சும்மா ஆண்டி உடன் உரையாடி கொண்டிருந்தேன்.’

‘நீ இவளுடன் கூடைப்பந்தாட்டம் ஆடினாயா?’ அவளை வஞ்சித்தது போல் அம்மா கேட்டாள்.

‘சில சமயம்.’

என் அம்மா பதில் சொல்ல வில்லை. எனக்கு குற்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. நான் நீளமான பதில் அளித்திருக்க வேண்டும்.

‘அவள் அணியில் இருந்தாள்,’ என்றேன்.

‘இவளைப்பற்றி நீ கூறியதே இல்லையே? கூடைப்பந்தாட்டம் பற்றி நிறைய பேசுவாய்.’

‘நான் பேசவில்லை?’ ஆச்சரியப்படுவதுபோல் பாவனை செய்தேன்.

‘இல்லை,’ என்றாள் அம்மா.

‘நாங்கள் முதல் வருடத்தில் மட்டும் தான் விளையாடினோம்.’

‘ஏன்?’ என்றாள் அம்மா.

நான் நிறுத்தி யோசித்தேன். ‘எங்கள் வகுப்புகள் மாறிவிட்டன.’

ரியாவும் நானும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டோம். சாவித்திரி அம்மா எலுமிச்சை பழசாறு கொண்டு வந்தாள்.

என் அம்மா ரியா பக்கம் திரும்பினாள்.

‘நீ எவ்வளவு காலம் திருமணம் ஆனவளாக இருந்தாய்?’

என் வாய் பிளந்தது. என் அம்மாவிற்கு எப்படி தெரியும்? ரியா என் அதிர்ச்சியை உணர்ந்தாள்.

‘நாங்கள் சற்று முன்பு பேசிக்கொண்டிருந்தோம்,’ என்றாள்.

உன்னுடைய விவாகரத்து பற்றியா? என்று நினைத்துக் கொண்டேன். அவள் என்னிடம் அதைப்பற்றி பேசியதே இல்லை.

‘ஒன்றரை வருடங்கள்,’ என்றாள் ரியா.

‘குழந்தைகள்?’

என்ன இது? ஏன் அம்மா இப்படி பேசுகிறாள்?

ரியா இல்லை என்று தலை அசைத்தாள்.

‘ஏன் அவ்வளவு சீக்கிரம் திருமணம் செய்து கொண்டாய்?’ என் அம்மா கேட்டாள். அவள் மண்டைக்குள் என்ன பேசுவது என்ன பேசக்கூடாது என்பதற்கு எந்த ஒரு வடிகட்டியும் இல்லை.

நான் ரியாவை கேட்கவிரும்பிய கேள்வியும் இது தான்.

என் ஆச்சரியத்திற்கு ரியாவும் தன் பதில்களை வடிகட்ட வில்லை.

‘நான் முட்டாள்தனமாக இருந்தேன். அவர்கள் குடும்ப நண்பர்கள். அனைவருக்கும் இது நல்ல முடிவு என்று தோன்றியது. இருந்தாலும், அது என்னுடைய முட்டாள்தனம் தான்.’

‘உன் பெற்றோர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள்?’

‘டெல்லி.’

‘நீ பஞ்சாபியா?’ எல்லா வளர்ந்த இந்தியரையும் போல என் அம்மா கேட்டாள். அவர்களுக்கு உங்கள் இனம் தெரிய வேண்டும்.

‘மார்வாடி. என் பெயர் ரியா சோமானி.’

‘ஆஹ்... உன்னை பீகார் வந்து வேலை செய்ய அனுமதித்தார்களா?’

‘அவர்கள் என்னை அனுமதிப்பதில்லை. நான் செய்ய விரும்பினேன். என்னால் என் முடிவுகளை எடுக்க முடியும்,’ அவளது பெண்ணியம் மெல்ல படபடக்க தொடங்கியது.

‘உன்னால் முடியுமா?’ என் அம்மாவின் குரலில் ஏளனம் இருந்ததை உணர முடிந்தது. ரியாவாலும் கூட.

‘என் அர்த்தம் என்னவென்றால். எல்லா முடிவுகளும் வேலை செய்வதில்லை. இருந்தாலும், என் முடிவுகளை நானே எடுக்க விரும்புவேன்.’

‘அவர்களுக்கு டெல்லியில் பெரிய தொழில் இருக்கிறது. கட்டிட அமைப்பு,’ என்றேன்.

‘மார்வாடிகள் பணக்காரர்கள் ஆயிற்றே, நீ ஏன் வேலைக்கு போகிறாய்?’

‘நான் சுதந்திரமாக இருக்க விரும்புகிறேன்.’

நான் எதிர்பார்த்தது போல் இந்த உரையாடலில் பாலும் தேனும் ஒழுகவில்லை. ‘ரியாவிற்கு லிட்டி சோக்கா பிடிக்கும். அதை சாப்பிட்டத்தான் அவளை வீட்டிற்கு அழைத்தேன்,’ என்றேன்.

அவளுடைய விருப்பமான உணவைப்பற்றி கூறியவுடன், அம்மாவின் முகத்தில் கடுப்பு நீங்கியது.

‘நிஜமாகவா? எப்பொழுது சாப்பிட்டாய்?’

‘இங்கு தான் பாட்னாவில்... மாதவ் என்னை எப்பொழுதும் மௌரியா காம்ப்லெக்ஸிற்கு அழைத்துச்செல்வான்.’

‘எப்பொழுதும்?’ அம்மாவின் ஒரு புருவம் உயர்ந்தது.

‘சில சமயம்,’ என்றேன் குரலில் குற்ற உணர்ச்சி தொனித்தது. ‘இரண்டு மூன்று முறை. வகுப்புகளால் நான் எப்பொழுதும் பிஸியாக இருக்கிறேன். நேரம் கிடைப்பதே இல்லை.’

அம்மா தன் எலுமிச்சை சாறை பெரிதாக உறிஞ்சினாள்.

‘நீ அங்கு படிக்க போவதாய் நினைத்திருந்தேன்,’ என்றாள். ‘உன்னுடைய உரை தயாரா?’

‘நடக்கிறது. ரியா எனக்கு உதவுகிறாள்.’

‘அப்படியா?’ என்றாள் அம்மா. ரியாவை பற்றி அவளிடம் அதிகம் பேசியிருக்கலாம் என்று விரும்பினேன். ஆனால், போதிய தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. மேற்கொண்டு பேச ஒரே வழி, தலைப்பை மாற்றுவது.

‘சாவித்திரி அம்மாவை மேஜை சரி செய்ய சொல்லட்டுமா?’

‘என்னால் செய்ய முடியும்,’ ரியா கூறினாள்.

என் அம்மா அவளைப் பார்த்தாள்.

‘பரவாயில்லை,’ என்றாள். ‘எனக்கு சமையலறை தெரியும். நான் சாவித்திரி அம்மாவிற்கு உதவி செய்கிறேன்.’

என் அம்மா பதில் சொல்லவில்லை. ரியா அதை சம்மதம் என்று எடுத்துக்கொண்டு எழுந்தாள். ‘நீ ஏன் பாட்னா செல்கிறாய் என்று எனக்கு புரிகிறது,’ அம்மா கூறினாள்.

‘நீ நினைப்பது போல் இல்லை. அவள் என் தோழி. பழைய கல்லூரி சக மாணவி.’

‘எப்படி அவளுக்கு ஏற்கனவே திருமணமும் ஆகி, விவாகரத்தும் முடிந்துவிட்டது.’

‘எனக்கும் அது ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது. பாட்னாவில் அவளை எதேச்சையாக சந்திக்க நேர்ந்தது.’

‘உடனே உன்னுடன் ஒட்டிக்கொண்டுவிட்டாளா?’

‘உண்மை இல்லை. என்னால் எந்நேரமும் ஆங்கிலமே படித்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. எனக்கும் நண்பர்கள் தேவை. அதுமட்டுமில்லாமல், நான் பயிற்சி செய்ய அவள் உதவுகிறாள். அவள் ஆங்கிலம் அற்புதமானது. உயர்ந்த வர்க்க மக்கள் பேசுவது.’

‘என்னால் உயர்ந்த வர்க்கத்தை பார்க்க முடிகிறது,’ அம்மா கூறினாள். ‘அவளது விவாகரத்து குறித்த விவரங்கள் எனக்குத்தெரியாது. அவள் அப்பாவின் உடல்நலமில்லை. அவளிடம் நன்றாக நடந்துகொள்.’

‘நான் நல்ல விதமாக தான் இருக்கிறேன். அவள் என் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறாள். நான் வேறு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று நீ விரும்புகிறாய்?’

நான் கண்களை உருட்டினேன்.

‘அவள் ஏன் இவ்வளவு இறுக்கமான உடை அணிந்திருக்கிறாள்,’ என்றாள் அடுத்து.

‘எனக்குத்தெரியாது அம்மா,’ குரலை உயர்த்தினேன். அவள் ஏன் திருமணம் செய்து கொண்டாள், ஏன் விவாகரத்து செய்தாள், ஏன் இறுக்கமான உடைகள் அணிகிறாள் என்று எனக்குத் தெரியாது. இதை இப்படியே விட்டுவிடுவாயா?’

‘அவளுக்காக உன் அம்மாவிடம் சத்தம் போடுகிறாய்.’

என் அம்மா முகத்தை திருப்பிக்கொண்டாள். ராணியாரின் கோபம்.

‘நான் ஒன்றும் கத்தவில்லை,’ என் குரல் இன்னமும் பெரிதாகத்தான் இருந்தது. என் அம்மா வேறுபக்கம் திரும்பிக்கொண்டாள்.

அமைதியான இரவு உணவு உண்ண அவள் ஒத்துழைப்பும் தேவை என்பதை புரிந்துகொண்டேன்.

‘மன்னித்து விடு.’

அம்மா மூக்கை உறிஞ்சினாள்.

சாப்பாட்டறைக்கு செல்லும் வழியில் கைகளில் தட்டுடன் ரியா என்னைப்பார்த்து சிரித்தாள்.

நானும் பதிலுக்கு சிரித்தேன்.

ரியா சமையல் அறைக்கு திரும்ப சென்றவுடன், ‘என்னை மன்னித்து விடு என்று கூறினேனே,’ என்றேன் அம்மாவிடம்.

என் அம்மா என்னைப்பார்த்து முறைத்தாள்.

‘நான் வாழ்க்கையில் நிறைய கஷ்டங்கள் அனுபவித்துள்ளேன். நீ அதில் இன்னமும் சேர்க்காதே.’

‘இல்லை. சேர்க்கவில்லை, நீ ஸ்டீவ் ஜாப்ஸ் பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா?’

யூடியூபில் விடியோக்கள் பார்ப்பது எனக்கு எப்படி உதவுகிறது என்றும், ரியா எப்படி விதவிதமாக யோசிக்கிறாள் என்றும் கூறினேன்.

‘நான் ஆங்கிலத்தில் யோசிக்க வேண்டும். உயர்ந்த வர்க்கத்தினர் போல, அவர்களது ஆங்கிலம் வித்தியாசமாக இருக்கும்.’

‘நாம் ஒன்றும் தாழ்ந்த வர்க்கம் இல்லையே,’ அம்மா சொன்னாள்.

ரியா கைதட்டி, ‘சாப்பாடு தயார்,’ என்றாள்.

இரண்டு பெண்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் நல்ல உறவுமுறையில் இல்லை என்றால், ஒரு மணி நேரத்தை சுமுகமாக கழிப்பதென்பது ஒரு சிறிய அதிசயம் தான்.

‘நான் நிறைய சாப்பிட்டுவிட்டேன்,’ என்றாள் ரியா, வயிற்றை பிடித்துக்கொண்டு. ‘நான் சாப்பிட்டதில் சிறந்த உணவு இது.’

‘நாங்கள் இப்படி தான் தினமும் சாப்பிடுவோம்,’ அம்மா கூறிவிட்டு எழுந்து சென்றாள்.

‘எனக்கு ஒரு பாவ மன்னிப்பு கேட்க வேண்டி இருக்கிறது,’ ரியா கூறினாள். டெல்லி வானத்தில் பார்க்க முடியாத எண்ணற்ற நகடித்திரங்களைப் பார்த்தபடி, வீட்டின் மொட்டை மாடியில் ஒரு கயிற்றுக்கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தோம். ‘நீ பீகார் பற்றியும் அதன் சாதாரண வாழ்க்கை பற்றியும் கூறி இருந்தது, இந்த வேலையை ஒப்புக்கொள்ள முக்கிய காரணமாக இருந்தது.’

‘நிஜமாகவா? என்னை சந்திப்பாய் என்று எதிர்பார்த்திருந்தாயா?’

‘ஆமாம். சரி’ அவள் சிரித்தாள். அதனால் குரலில் ஏளனம் இருந்ததா என்று என்னால் சொல்லமுடியவில்லை.

‘என் அம்மாவைப்பற்றி கவலைப்படாதே.’

‘நான் கவலைப்படவில்லை. நான் ஏன் கவலைப்படவேண்டும்?’ என்று கூறி சிரித்தாள். ‘எல்லா அம்மாக்களும் ஒன்று போலத்தான் இருப்பார்கள் என்பது என் யூகம்.’

‘அப்படி என்றால்?’

‘ஒன்றுமில்லை. இது ராணி அம்மா. இந்த மாளிகையின் உரிமையாளர் அவர்களுக்கு எப்படி வேண்டுமானாலும் தோன்றலாம்.’

‘அவள் மனதால் கெட்டவள் இல்லை.’

‘எனக்குத் தெரியும். என்னைப்பற்றி எதாவது கேட்டார்களா நான் சமையல் அறைக்குள் இருந்த பொழுது?’

‘இல்லை. ஏன்?’

‘என் விவாகரத்து, என் உடை?’

‘முக்கியமாக ஒன்றுமில்லை’ அவள் கையை எப்படி பிடிப்பது என்பது பற்றி யோசித்தேன்.

துணிவை வரவழைத்துக்கொண்டு அவள் பக்கம் சாய்ந்து அவள் கையை பற்றினேன். அது நயமான ஒரு வேலை இல்லை.

‘ஜாக்கிரதை’ என்றாள்.

‘என்ன?’

‘என் இடது மணிக்கட்டு. அது கொஞ்சம் வலு இழந்துள்ளது.’

‘எப்படி?’

‘பழைய காயம்.’

‘கூடைப்பந்தாட்டம்?’

அவள் தயங்கி தலை அசைத்தாள். அவள் இடது கையை விட்டுவிட்டு, வலது கையை பிடித்துக்கொண்டேன்.

‘உன் அம்மா கீழே இருக்கிறாள்.’

அவள் வார்த்தைகள் என்னை ஊக்குவித்தன. கையை பிடித்தது தவறு என்று கூறவில்லை. அம்மாவைப்பற்றி மட்டுமே குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

‘அவள் தூங்கிவிட்டாள்.’

என் விரல்களை பிணைத்தேன். அவள் மறுப்பு தெரிவிக்கவில்லை.

அவள் முகத்தின் பக்கம் திரும்பினேன். கையை விடுவித்துக் கொண்டு சிறிது நகர்ந்து கொண்டாள்.

‘ஹேய்... உனக்கு உரையை ஒரு முறை பயிற்சி செய்ய வேண்டுமா இங்கு? இது நல்ல இடம்,’ என்றாள்.

பெண்கள் நிலைமையை மாற்றும் திறன் மிக்கவர்கள்.

‘இப்பொழுதில்லை. எனக்கு சோர்வாக இருக்கிறது,’ என்றேன்.

‘கீழே போகலாமா?’ அப்பாவியாக கேட்டாள்.

நான் அவள் கண்களில் பார்த்தேன். அவளுக்கு புரிந்தது. பல வருடங்களுக்கு முன்னர் கல்லூரியில் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். நான் முன்னால் சாய்ந்தேன். என் உதடுகள் அவள் உதட்டிலிருந்து சில அங்குலங்களே.

‘இல்லை மாதவ். இல்லை’ என்று கூறி தன் கைகளை என் மார்பில் வைத்தாள். இருந்தாலும் என்னைத் தள்ளவில்லை. அவள் விரல்கள் என் இதயத்தின் மேல் நேராக இருந்தது. நான் பின்னால் போனேன்.

‘ஏன் கூடாது?’

‘நாம் சாதாரண நண்பர்களாக இருப்பதாய் ஒப்புக்கொண்டோம். அதற்கு மேல் இல்லை.’

‘ஏன் இல்லை?’

‘ஒரே கேள்வியை இரண்டு முறை கேட்காதே.’

‘நான் முயற்சி செய்யலாம்.’

நான் மீண்டும் முன்னால் சாய்ந்தேன். இந்த முறை என்னை பின்னால் தள்ளினாள்.

‘இப்படி செய்யாதே. தயவு செய்து.’

அவள் கண்கள் ஈரமாக இருந்தன. நான் பின்வாங்கினேன்.

‘குறைந்தபட்சம் நாம் பேசலாமா?’ வெற்றி பெறுபவர்களுக்கு முத்தங்கள் கிடைக்கும், தோல்வியுற்றவர்களுக்கு வார்த்தைகள் கிடைக்கும்.

‘நாம் பேசிக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம்.’

‘நீ உன் தந்தையை பற்றி கவலை படுகிறாயா?’

‘மற்ற விஷயங்களுடன் சேர்த்து.’

‘நீ என்னுடன் பகிர்ந்து கொள்ளாத விஷயங்கள்.’

‘மாதவ் நீ நல்லவன். அற்புதமானவன்.’

‘நீ சொன்னால் சரி தான்.’

‘ஆனால்.’

‘எப்பொழுதுமே ஒரு ஆனால் உண்டு.’

‘நாம் இந்த மற்ற விஷயங்களை செய்யாமல் இருக்கலாமா?’

‘இப்பொழுது இல்லை’ நான் ஒப்புக்கொண்டேன் ‘ஆனால் பிறகு?’

‘மாதவ்’ என்றாள். ‘உன் நம்பிக்கையை உயர்த்திவிட விரும்பவில்லை. அதனால் பிறகு இல்லை.’

‘ஏன், நான் கல்லூரியில் செய்ததனாலா?’

‘உனக்கென்ன பைத்தியமா? அத்தனை வருடங்களுக்கு பிறகு அதை உனக்கெதிராக பிடித்துக்கொண்டிருப்பேன் என்று நம்புகிறாயா?’

‘அப்போ, என்ன? உனக்கு தகுதியானவன் நான் இல்லையா?’

அவள் புன்னகைத்தாள்.

‘இப்பொழுது தான் நீ அற்புதமானவன் என்று சொன்னேன்.’

‘நமக்கொரு வாய்ப்பு கொடு’ அமெரிக்க ஆங்கில வாடையில் கூறினேன்.

‘வாவ்... யாருக்கோ ஆங்கில பாஷை சகஜமாகி விட்டது.’

‘ஒரு வாய்ப்பு. ஒகே. நல்லது, நண்பர்கள்.’

என் தருணத்தை தவிர விட்டேன் என்று உணர்ந்தேன். முத்தம் கொடுக்க முயற்சி தடைபட்டது. ஆனால் விவாதமாக மாறவில்லை.

நாங்கள் ஒரு நிமிடம் மௌனமாக இருந்தோம்.

‘என் அப்பா இறந்து கொண்டிருக்கிறார்’ என்றாள். ‘ஆனால் எப்படி உணர்வதென்று தெரியவில்லை.’

‘அது உன் தந்தை.’

‘ஆமாம். சரியாகி விடும் என்று நம்புகிறேன்.’

‘என்னால் நீ இல்லாமல் வாழ முடியாது ரியா’ நான் கூறினேன், இல்லை உளறினேன்.

அவள் என் பக்கம் திரும்பினாள்.

‘மீண்டும்?’

‘சாரி.’

நான் மறுபக்கம் திரும்பிக்கொண்டேன். உங்கள் காதல் நிராகரிக்க படும் பொழுது எவ்வளவு வலிக்குமென்று பெண்கள் உணர்வதில்லை. இருந்தாலும் ஆண்கள் மீண்டும் மீண்டும் முயற்சி செய்து கொண்டும் அடிபட்டுக்கொண்டும் இருக்கவேண்டுமென்று எதிர் பார்க்கப்படுகின்றது.

அவள் என் கையை ஏந்தினாள். நான் பின்னால் இழுத்துக்கொண்டேன். நீ ஆணாக இரு, அவர்கள் வருந்துவார்கள். சிலசமயங்களில் ஆணாக இருப்பது மோசமானது.

‘வருந்துவதை நிறுத்துங்கள் ராஜகுமாரரே.’

‘ஒரே முத்தம்.’

‘என்ன?’

‘ஒரே முத்தம். அதன் பிறகு நாம் நண்பர்கள். வெறும் நண்பர்கள். நான் உறுதி அளிக்கிறேன்.’

‘அது எப்படி, அப்படி வேலை செய்யும்?’

‘எனக்குத் தெரியவில்லை. அந்த ஒரு முத்தத்தை என் தலையிலிருந்து எடுக்க முடியவில்லை. உன் வாழ்க்கையில் என் முக்கியத்துவத்தை நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். எனக்கு உன் நிலைமை புரிகிறது. விவாகரத்து, உன் தந்தை, உன் வேலை. நான் எதையும் எதிர்பார்க்கமாட்டேன். உன்னை உன் போக்கில் விடுவேன். உன் நண்பனாய் இருப்பேன் அதை மதிப்பேன். ஆனால் ஒரே முத்தம்.’

அவள் கை தட்டினாள்.

‘என்ன?’

‘நீ முழுவதையும் ஆங்கிலத்தில் கூறினாய், மாதவ்.’

ஒரு நொடி முத்தத்தைப்பற்றி மறந்தேன். என் சாகசத்தைப் பற்றி நினைத்தேன்.

‘நிஜமாகவா?’ என்றேன் ஆச்சரியத்தில்.

‘அருமை,’ என்றாள்.

நான் மீண்டும் நிஜத்திற்கு திரும்பினேன்.

‘அப்பொழுது, ஒரு முத்தம்.’

‘ஆனால்.’

‘ஷ்ஷ்ஷ்...’ என்று என் கையை வைத்து அவள் வாயை மூடினேன். முன்னால் வந்து அவள் உதட்டின் மேல் இருந்த என் விரல்களை முத்தமிட்டேன். அவள் கண்களை ஆச்சரியத்தில் சிமிட்டினாள்.

என் விரல்களை எடுத்தேன். என் உதடுகள் அவள் உதடுகளை தொட்டன. சரியாக மூன்று வருடம் நான்கு மாதம் பதினோரு நாட்களுக்கு முன்னால் அவளுக்கு முத்தம் கொடுத்திருந்தேன். தன் சமநிலையை அடைவதற்கு என்னை சுற்றி தன் கைகளை போட்டு என்னை அணைத்துக்கொண்டாள். முதலில் முத்தம் லேசாக இருந்தது, பிறகு தீவிரமானது. தவளைகளின் சத்தம், கிரிக்கெட் பூச்சியின் சத்தம், பின்னிரவில் தென்றல் வீச, உலகத்திலேயே சிறந்த முத்தம் இல்லை என்றாலும், பீகாரின் சிறந்த முத்தத்தை தும்ரனின் இரவு வானம் கண்டது.

அவள் தன் முகத்தை என் தோளில் புதைத்தாள். முத்தத்திற்கு மேல், அவளை யாராவது அரவணக்க வேண்டும் என்று விரும்பியதை என்னால் சொல்ல முடிந்தது. அவள் பல காலங்களாக யாராலும் அன்பாக அரவணக்க படவில்லை போலிருந்தது.

இன்னும் இறுக அணைத்துக்கொண்டு, எங்கு முடிந்ததோ, முகத்தில், கன்னத்தில், கழுத்தில், உதட்டில் முத்தங்கள் கொடுத்தேன். ஒரு நிமிடமோ, அல்லது ஒரு மணி நேரம் கழித்தோ, அவள் லேசாக நகர்ந்தாள்.

‘அது நிறைய நேரம் நீடித்தது,’ என்றாள்.

‘இருந்தாலும் ஒரே முத்தமாக தான் கணக்கெடுக்கவேண்டும். நன்றாக இருந்ததா?’ என்றேன்.

‘மாதவ்.’

‘என்ன?’

‘நீ ஒரு முத்தம் என்றாய். ஒரு முத்தம், அதன் பின்னர் அதை பற்றிய முழு நீள வாதம், அதன் தரம் அல்லது இதை மீண்டும் செய்யலாமா அல்லது அதற்கு மேலும் ஏதேனும் செய்யலாமா என்பது பற்றியெல்லாம் பேசுவதாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. இதை உனக்காக செய்தேன். என் வாழ்வில் உன் இடம் எங்கே என்று உனக்கு அறிவுறுத்துவதற்காக. ஆனால், இதை பற்றி மீண்டும் பேசுவோ, மீண்டும் இந்த விஷயத்தை எடுக்கவோ கூடாது.’

நான் அவளைப் பார்த்தேன், அதிர்ச்சியில். உலகத்தில் இல்லாவிட்டாலும் இந்த மாநிலத்தின் சிறந்த முத்தத்தை பற்றி விமர்சனம் செய்யாமல் எப்படி இருக்க முடியும்? இருந்தாலும் நான், ‘சரி,’ என்றேன்.

‘எழுந்து உட்காரு,’ அவள் கயிற்று கட்டிலில், கால்களை மடக்கி சம்மணம் இட்டு உட்கார்ந்தாள். நான் அவள் பக்கம் திரும்பி இருந்தாலும், மீண்டும் அவளை தாக்கக்கூடும் என்று நினைக்க வாய்ப்பு இல்லாத வகையில் தள்ளி உட்கார்ந்தேன்.

அவள் என்னைப்பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

‘என்ன?’

‘நன்றாக இருந்தது.’

‘எது?’

‘நாம் இப்பொழுது செய்தது.’

‘நாம் காலை மடக்கி உட்கார்ந்ததா?’

‘ஆமாம்,’ என்று சொல்லி சிரித்தாள். ‘நாம் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டது அற்புதமாக இருந்தது. வாவ்... நீ நன்றாக உட்காருகிறாய்.’

‘நாம் இதற்கு முன்னாலும் உட்கார்ந்திருக்கிறோம்.’

‘இது வித்தியாசமானது முதிர்ச்சி நம்மை சிறந்த மனிதனாக்கும் என்று யூகிக்கிறேன்’ என்றாள் ‘உட்காருவதில்.’

நாங்கள் சிரித்தோம். நான் அவளைத் தொட விரும்பினேன். என் விரல் நுனிகளால் அவள் விரல் நுனிகளை தொட்டால் போதும். ஆனால் செய்யவில்லை. நாங்கள் மீண்டும் முத்தம் கொடுத்துக்கொண்டோம் என்பதை நம்பமுடியவில்லை. எங்கள் பழைய நண்பர்கள் பற்றி பேசினோம். யாருடனும் பெரிதாக தொடர்பில் இல்லை என்றாலும் எங்களுக்கிருந்த அளவான தகவலை பகிர்ந்துகொண்டோம்.

இருபது நிமிடங்கள் கழித்து அவள் இருமினாள். ஒரு முறை, இரண்டு முறை, பின்னர் ஐந்து முறை.

‘நீ நலமா?’

‘ம்ம்... சிறிது குளிரடிக்கிறது,’ என்று சொல்லி மீண்டும் விடாமல் இருமத் தொடங்கினாள். ‘நான் தண்ணீர் கொண்டு வருகிறேன்.’

ஓடி கீழே என் அறைக்குச் சென்றேன். ஒரு பாட்டில் தண்ணீருடன் திரும்பி வந்தேன். அவள் கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். வலது கை நெற்றியிலிருந்தது.

‘உனக்கு உடம்பு சரி இல்லையா ரியா?’

அவள் மீண்டும் இருமினாள். எழுந்து உட்கார்ந்து தண்ணீர் குடித்தாள்.

நான் அவள் நெற்றியைத் தொட்டேன்.

‘உனக்கு காய்ச்சல் இல்லை.’

‘சோர்வாக இருக்கிறதென்று நினைக்கிறேன்.’

‘நான் உனக்கு அழுத்தத்தை கொடுத்துவிட்டேனா?’ என்றேன். அவளை முத்தமிட்டதற்கு குற்ற உணர்ச்சியை உணர்ந்தேன்

‘இல்லை. நான் சென்று ஓய்வெடுக்க வேண்டும்.’

மீண்டும் இருமத்தொடங்கினாள். இந்த முறை இன்னும் மோசமாக.

அவள் எழுந்து நிற்க உதவினேன். விருந்தாளிகள் அறை வரை கூடச் சென்றேன்.

‘நீ சரியாக இருப்பாயா? உன்னுடன் இங்கு யாராவது தேவையா?’

அவள் புன்னகைத்தாள்.

‘நல்ல முயற்சி சார். ஆனால் நான் நலமாக இருப்பேன்’ என்றாள்.

‘நான் அந்த எண்ணத்தில் சொல்லவில்லை. அம்மாவை எழுப்பலாமா என்பதற்காக கேட்டேன்?’

‘இல்லை. இல்லை. வேண்டாம். தயவு செய்து. எனக்கு தூக்கம் அவசியம். நாளை நாம் பள்ளிக்கு செல்கிறோம் இல்லையா?’

‘உனக்கு உடல் நலமானால்.’

‘நான் நன்றாக ஆகிவிடுவேன். குட் நைட் மாதவ்,’ என்றாள்.

‘குட் நைட் ரியா’ என்றேன், கிளம்ப மனமில்லாமல்.

‘என்னை கவனித்துக்கொண்டதற்கு நன்றி’ என்றாள். அவள் குரலில் தூக்கம் சொட்டியது.

அவள் கதவை அடைத்துக் கொண்டாள். நான் என் அறைக்கு திரும்பினேன். படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு என் உதடுகளை தொட்டேன். நட்சத்திரங்களுக்கு கீழே எங்களது முத்தத்தைப்பற்றி நினைத்தேன்.

‘நான் உன்னை காதலிக்கிறேன் ரியா,’ என்றேன், தூங்கும் முன்னர்.

‘அப்போ இது தான் பிரபல தும்ரன் ராயல் பள்ளியா?’ என்றாள் ரியா. நூற்றுக்கணக்கான குழந்தைகள் தேனீக்களை போல திரிந்து கொண்டிருந்ததைப்பார்த்து அவள் கண்கள் விரிந்தன.

‘இதைப்பற்றி ராயல் ஒன்றுமில்லை’ என்றேன்.

‘ஒரு இளவரசர் இதை நடத்துவதாக கேள்விப்பட்டேன்,’ என்றாள்.

என்னைப் பார்த்து புன்னகைத்தாள். எல்லாம் தெரிந்தது போல், நேற்றிரவு என்ன நடந்தது என்பது போல் ஒரு பார்வை விட்டேன். அதிகம் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. இருந்தாலும், ஒரு முத்தம் முத்தமே.

‘நாம் அதைப்பற்றி பேசுவதில்லை என்று முடிவு செய்திருந்தோம்,’ என்றாள்.

‘நான் எதுவும் சொல்லவில்லை.’

‘அப்பொழுது, உன் கண்களை அமைதியாக இருக்கச்சொல். அவை அதிகம் பேசுகின்றன.’

நான் சிரித்தேன். ‘உன் இருமல் எப்படி இருக்கிறது?’

‘முன்பை விட பரவாயில்லை.’

நாங்கள் பள்ளியை ஒன்பது மணிக்கு அடைந்தோம். அம்மாவிற்கு இரண்டு மணிநேரம் பின்னர்.

ரியா தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள் அவளுக்கு வழி தெரியாததால், நான் காத்திருந்தேன். முதலில் ஒரு பாவாடை சட்டை அணிந்திருந்தாள். நான் சல்வார் கமீஸ் அணியுமாறு கூறினேன்.

குழந்தைகள் அதைப்பற்றி கவலைப் படப்போவதில்லை. ஆனால், ராணியார் கோபித்துக் கொள்வார். அவளுக்கு பிடித்திருக்கவேண்டும். அதனால் ரியா வெள்ளை நிற சிக்கன் ஓர்க் சல்வார் கமீஸ் அணிந்து கொண்டாள்.

நாங்கள் ஊழியர்கள் அறைக்குள் நுழைந்தோம்.

‘ஒரு வழியாக வந்து சேர்ந்தாயா. வருக.’ அம்மாவின் குரலில் இருந்த ஏளனத்தை நான் கண்டுகொள்ளவில்லை. நானும் ரியாவும் அவளை வணங்கினோம், ஆனால் அம்மா புத்தகங்களில் இருந்து தலையை தூக்காமல் தலையை மட்டும் ஆட்டினாள்.

நான் ரியாவை மற்ற ஊழியர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தேன்.

தாரா சந்த் ஜி நேரத்தில் மணியை அடித்தார். என் அம்மா எழுந்து கொண்டாள்.

‘நீ எங்கு செல்கிறாய் அம்மா, இது என்னுடைய வகுப்பு.’

‘நீ இன்று வேலை செய்ய போகிறாயா?’

‘கண்டிப்பாக.’

‘நல்லது. ஏனென்றால் எனக்கு திருத்துவதற்கு நூறு நோட்டுக்கள் இருக்கிறது.’

மீண்டும் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

‘ரியா இங்கு காத்திருந்தால், பரவாயில்லையா?’ என்றேன்.

‘என்னால் சுற்றிப்பார்க்கமுடியும்,’ என்றாள் ரியா.

‘அது பரவாயில்லை,’ என்றாள் அம்மா.

‘இல்லை என்றால் நான் புத்தகங்களுடன் உதவ முடியுமா?’

அம்மா நிமிர்ந்து பார்த்து, மூக்கு கண்ணாடியை சரி செய்தாள்.

‘உதவி?’

‘நான் சில புத்தகங்களை திருத்துகிறேன்.’

அம்மா சில புத்தகங்களை ரியாவின் பக்கம் தள்ளினாள்.

நான் புன்னகைத்தேன். ராணியாரின் மனம் இளக கூடும். கேட்ஸ் அவர்களின் மானியத்திற்கு பிறகு எங்கள் பள்ளியில் நாங்கள் மூவரும் இருப்பது போல் கற்பனைசெய்து பார்த்தேன். கற்பனை செய்யும் பொழுது தத்ரூபமாக இருக்கவேண்டும். அதனால் நாங்கள் நோட்டுக்களை திருத்தும் பொழுது சிரிப்பதைப்போல் கற்பனை செய்தேன். ரியாவும் நானும் குழந்தைகளுக்கு கூடைப்பந்தாட்டம் சொல்லிக் கொடுப்பது போன்று நினைத்துப்பார்த்தேன்.

‘மாதவ்,’ அம்மா என் பகல்கனவை தடுத்தாள்.

‘ஹஹ்?’

‘வகுப்பு?’

‘நான் கிளம்பறேன்,’ என்றேன்.

‘அந்த அக்கா யார்?’ மூன்றாம் வகுப்பில் இருந்த ஒரு குழந்தை என்னை கேட்டாள்.

நான் ஒரே சமயத்தில் மூன்றாம், நான்காம், ஐந்தாம் வகுப்பிற்கு சொல்லிக்கொடுக்கிறேன். எங்களிடம் போதுமான அளவு வகுப்பறைகளோ, ஆசிரியர்களோ இல்லாததால் நாங்கள் ஒரு புது திட்டம் வகுத்திருந்தோம். நான் கரும்பலகையை மூன்றாக பிரித்திருந்தேன். ஒரு வகுப்பிற்கு ஒரு பாடம் கற்றுக்கொடுத்துவிட்டு ஒரு கணக்கு கொடுப்பேன். அவர்கள் அதற்கு விடை கண்டுபிடிக்கும் வரை நான் அடுத்த வகுப்பிற்கு செல்வேன். அது சிறந்த பழக்கம் இல்லை என்றாலும் குழந்தைகள் அதற்கு பழகி விட்டார்கள்.

‘அவள் டெல்லியிலிருந்து என்னுடைய சக மாணவி. இங்கு உன் சக மாணவர்கள் போல,’ என்றேன்.

‘அவள் மிகவும் அழகாக இருக்கிறாள்,’ மூன்றாம் வகுப்பை சேர்ந்த மற்றொரு பெண் ஷப்னம் கூறினாள்.

‘டெல்லியை சேர்ந்த எல்லா பெண்களும் இவ்வளவு அழகானவர்களா?’

நான் சிரித்தேன்.

‘தும்ரனை சேர்ந்த எல்லா பெண்ணையும் போல அழகு.’

‘டெல்லியை சேர்ந்த எல்லா பெண்களும் இவ்வளவு உயரமா?’ ஷப்னம் கூறினாள்.

‘இல்லை. ஒன்பதாம் வாய்ப்பாடு எழுத தெரிந்தவர்கள் மட்டுமே,’ பெண்கள் சிரித்துவிட்டு வேலையை தொடர்ந்தார்கள்.

நான் நான்காம் வகுப்பை முடித்து விட்டு ஐந்தாம் வகுப்பிற்குச் சென்றேன்.

நாற்பத்தி ஐந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு ஒரு இடைவேளை எடுத்துக்கொண்டேன். மூன்று வகுப்புகளுக்கும் வேலை கொடுத்து பிஸி ஆக்கிவிட்டேன்.

‘மாதவ் சார்,’ ஷப்னம் அருகில் உட்கார்ந்திருந்த, குதிரைவால் போல் தலையை கட்டிக்கொண்டிருந்த பெண் கூப்பிட்டாள்.

‘என்ன?’

‘உங்கள் தோழியை அழைத்து கொண்டு வாங்க வகுப்பிற்கு.’

‘ஏன்?’

‘ப்ளீஸ்.’

‘இல்லை. இது படிப்பிற்கான நேரம்.’

இன்னும் இரண்டு குழந்தைகள் சேர்ந்து கொண்டனர். சீக்கிரமே முழு வகுப்பும் ப்ளீஸ் ப்ளீஸ் என்று தொடங்கிவிட்டனர். சென்ற வாரமே அவர்களுக்கு நன்னடத்தை பற்றி சொல்லிக்கொடுத்திருந்தேன். இப்பொழுது அதை என்னிடமே உபயோகிக்கின்றார்கள்.

‘சரி. அவளை அழைத்து வருகிறேன்’ என்றேன். ‘நீங்கள் அமைதியாக வேலையை செய்தால்.’

அனைவரும் அமைதியாக தங்கள் விரலை உதட்டில் வைத்தனர். நான் வகுப்பறையை விட்டு வெளியே வந்தேன். நான் வெளியே கால் எடுத்து வைத்ததும் மீண்டும் சத்தமிட தொடங்கினர்.

என் அம்மாவும் ரியாவும் தங்கள் புத்தகங்களுடன் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தனர்.

‘ரியா, குழந்தைகளுக்கு உன்னை சந்திக்க வேண்டுமாம்.’

‘என்னையா? ஏன்?’ ஆச்சரியத்தில் பார்த்தாள்.

‘ஆர்வம் தான்.’

ரியா அம்மாவைப் பார்த்தாள். அம்மா எதுவும் சொல்லவில்லை. நான் ரியாவின் கைகளைப் பிடித்து இழுத்தேன்.

‘வாயேன்.’

நானும் ரியாவும் ஊழியர் அறையை விட்டு வெளியே வந்தோம்.

‘அம்மாவுடன் எப்படி போய்க்கொண்டிருக்கிறது?’

‘ஏன் கேட்கிறாய்?’

‘அம்மா நல்லவள். கொஞ்சம் கெடுபிடி. ஆனால் மனதால் நல்லவள்.’

‘என்னிடம் ஏன் இதை கூறுகிறாய் மாதவ்?’

‘சும்மா.’

நாங்கள் வகுப்பறையை அடைந்தோம். குழந்தைகள் கைதட்ட தொடங்கினார்கள்.

‘ஹாய்... என் பெயர் ரியா,’ என்றாள். அவர்களின் அளவிற்கு வர முட்டி போட்டு அமர்ந்தாள்.

‘நீங்கள் மிகவும் அழகாக இருக்கிறீர்கள்,’ ஷப்னம் வெட்கத்துடன் கூறினாள்.

ரியா ஷப்னமின் மூக்கை திருகி, ‘நீயும் தான்,’ என்றாள்.

ஷப்னம் வெட்கப்பட்டாள்.

ரியா ஷப்னம் அருகில் இருந்த பெண்ணிடம் பேசினாள். ‘நீ பெரியவள் ஆனதும் என்ன ஆக வேண்டுமென்று விரும்புகிறாய்?’

அந்தப் பெண் தன் முகத்தை ஷப்னமின் மடியில் புதைத்துக்கொண்டாள்.

ரியா சிரித்தாள். அதே கேள்வியை வேறொரு பெண்ணிடம் கேட்டாள்.

‘அம்மா. நான் அம்மாவாக விரும்புகிறேன்.’

‘பிறகு?’

‘பிறகென்ன?’

‘டாக்டர், இன்ஜினீயர், டான்சர்?’

அந்தப்பெண் சிறிது யோசித்து விட்டு ‘டீச்சர்,’ என்றாள்.

‘நல்லது,’ என்று சொல்லி ரியா அவள் முதுகில் தட்டிக்கொடுத்தாள்.

ரியாவும் நானும் ஊழியர்கள் அறைக்கு திரும்பினோம். என் அம்மாவிற்கும் மற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் வகுப்பு இருந்தது. நாங்கள் நீள மேஜையின் அருகில் அமர்ந்தோம். அவள் மீண்டும் இருமத்தொடங்கினாள்.

‘உன் குரல் சரியாக இல்லை,’ என்றேன்.

‘நான் நன்றாக தான் இருந்தேன். எனக்குத் தெரியவில்லை,’ என்றாள். மீண்டும் இடைவிடாமல் இருமினாள்.

‘ஒரு டாக்டரை பாப்போம்,’ என்றேன் ‘நான் பாட்னாவில் ஒரு டாக்டரை பார்க்கிறேன்.’

ரியா வெளியே சென்றாள். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள்.

‘இங்கு கழிப்பறை இல்லை. குழந்தைகள் அங்கு செல்வார்கள். இல்லையென்றால் வயல்வெளியில்,’ அவள் பின்னால் நடந்து சென்றேன்.

ரியா இருமியபடியே வயலை நோக்கிச் சென்றாள். அவள் உடம்பு ஆடுவதை தூரத்தில் இருந்து பார்க்க முடிந்தது. நான் அவள் பக்கம் ஓடினேன். அவள் திரும்பி என்னைப் பார்த்து சிரித்தாள்.

‘எனக்கொன்றுமில்லை. நன்றாக இரும வேண்டும் போலிருந்தது.’

‘கோழையை வெளியே துப்பிவிடு.’

‘மன்னிக்கணும். நான் இப்பொழுது அசிங்கமாக நடந்துகொள்கிறேன்,’ என்றாள்.

‘நான் திரும்பி செல்ல வேண்டும்,’ என்றாள்.

‘தனியாகவா? நான் வந்து உன்னை கொண்டு விடுகிறேன்.’

ரியா சிரித்தாள். என் முதுகை தட்டினாள்.

‘நீ மிகவும் நல்லவன். அதற்கு அவசியம் இல்லை. இது வெறும் அலர்ஜி,’ என்றாள்.

‘நான் உன்னுடன் வரவேண்டும்,’ என்றேன்.

என் தோள்களைப்பிடித்து திருப்பிவிட்டாள்.

‘உனக்கு வகுப்புகள் இருக்கிறது. இப்பொழுது திரும்பச்செல்லுங்கள் மிஸ்டர். இல்லையென்றால் உங்கள் சின்ன சின்ன பெண்கள் எல்லாம் உங்களைத்தேடி ஓடிவந்து விடுவார்கள்.’

‘உ ரக்க மாதவ். நீ ஒரு எலிக்குட்டியைப்போல் பேசுகிறாய்,’ என்னுடைய சிறிய குரலுக்கு எதிராக ரியா கத்தினாள்.

சிடுசிடுத்தாள். கடந்த முறை பயிற்சி செய்யும் பொழுது ஆறு முறை தவறு செய்திருந்தேன். பெரிய அளவு ஊதா நிற டீ ஷர்ட் மற்றும் பெர்முடா ஷார்ட்ஸ் அணிந்திருந்தாள். ஊதா நிறம் அவளுக்கு நன்றாக இருக்கிறது என்று நினைத்தேன். எல்லா நிறங்களும் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது.

‘நாளை மறு நாள் உன் உரை என்பதை உணர்கிறாயா?’

‘நீ என்னை பயமுறுத்துகிறாய்.’

‘நல்லது,’ எரிச்சலில் கையை விரித்தாள்.

‘டென்ஷன் நல்லதல்ல. நான் அமைதியாக இருக்கிறேன். நீயும் அமைதியாக இரு,’ என்றாள் என் மனநிலையை மாற்ற.

‘நான் இதை கெடுக்கிறேன்,’ என்றேன். அவளது இரண்டு மெத்தை திவான் மீது உட்கார்ந்தேன்.

ஞாயிறு மாலை இறுதி பயிற்சிக்காக அவள் வீட்டிற்கு வந்திருந்தேன்.

கேட்ஸ் செவ்வாய் கிழமை வருகிறார். நான் நாளை தும்ரனிற்கு சென்றுவிடவேண்டும்.

‘இது எல்லாம் பயிற்சி செய்தது போல தோன்றுகிறது. அவர்கள் இதை கவனித்து விடுவார்கள். நான் இதில் சிறந்தவன் இல்லை.’

‘அமைதியாக இரு மாதவ். நான் உன்னை பிடித்து கத்தியதற்கு மன்னிப்புகேட்டுக்கொள்கிறேன்.’

அவள் என் அருகில் அமர்ந்து என் கையை பிடித்துகொண்டாள்.

மீண்டும் இருமினாள்.

இப்பொழுது என் முறை கத்துவதற்கு. ‘யார் இந்த முட்டாள் டாக்டர். உன் இருமலை குணமாக்க முடியாதவன்.’

‘எனக்குத் தெரியவில்லை. இது ஒரு அலர்ஜி. காற்றில் ஏதோ. எதனால் அதிகரிக்கிறது என்று என்னால் கண்டு கொள்ளமுடியவில்லை.’

‘டெல்லியில் இருக்கும் டாக்டர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்?’

ரியா கடைசி முறையாக தன் தந்தையை காண்பதற்காக டெல்லி சென்றிருந்தாள், ஒரு மாதத்திற்கு முன்னர். அவள் அங்கு இருக்கும் பொழுது அவர் காலமானார். இரண்டு வாரங்கள் டெல்லியில் தங்கி கடைசி கர்மாக்களை முடித்துவிட்டு, மற்ற சடங்குகளில் கலந்து கொண்டாள். அந்த பயணத்தின் பொழுது, இருமல் நிபுணர் ஒருவரை சந்தித்தாள்.

‘அதே தான். என்ன அலர்ஜி என்று கண்டுபிடிக்கவேண்டும். எனக்கு உன்னிடம் அலர்ஜி என்று நினைக்கிறாயா?’ என்னைப்பார்த்து கண் சிமிட்டினாள். ஒரு சிகப்பு நிற குஷனை வைத்து அவளை அடித்தேன்.

‘வீட்டில் எல்லாம் நலமா ரியா?’

ரியா தன் தந்தையின் இறப்பை குறித்து அதிகம் வெளிக்காட்டவில்லை. என்னை விடவே மாட்டாள் என்பது போல் அனைத்துக் கொண்டாள், டெல்லியிலிருந்து திரும்பி வந்த பொழுது. மன்னிப்பு பற்றி ஏதோ முணுமுணுத்தாள். நான் அதிகம் நோண்டவில்லை. அவள் எப்பொழுது சொல்ல விரும்புகிறாளோ, அப்பொழுது தான் கூறுவாள், அதுவும் அவள் முடிவெடுக்கும் பொழுது.

‘என் சகோதரர்கள் பிசினஸ் விஷயங்களை கவனிக்கிறார்கள், அம்மாவுடன் கடைசியாக பேசிய பொழுது சாதாரணமாக பேசினாள்.’

பிறகு பழையபடி கையைத்தட்டி, மீண்டும் வேலையில் இறங்கச் சொன்னாள்.

‘இப்பொழுது நம்முடன் மாதவ் ஜா தும்ரன் ராயல் பள்ளியிலிருந்து.’

நான் அவள் ஹாலில் நடுவில் நின்றுகொண்டிருந்தேன்.

‘மரியாதைக்குரிய, மிஸ்டர் கேட்ஸ், மிஸ் மைர்ஸ், கேட்ஸ் நிறுவனத்தின் பிரதிநிதிகளே, எம்எல்ஏ ஓஜா, தும்ரனை சேர்ந்த பிரமுகர்களே, மாணவர்களே, தும்ரன் ராயல் பள்ளியின் ஆசிரியர்களே.’

‘உனக்கொன்று தெரியுமா?’ ரியா இடைமறித்தாள்.

‘என்ன?’

‘உன் வணக்கம். நீளமாக உள்ளது. சிறிது நீக்கி விடலாம்.’

‘இப்பொழுது நீ ஸ்கிரிப்பை மாற்றப்போகிறாயா?’

‘சிறிய மாற்றம்.’

நாங்கள் வார்த்தைகளை சிறிது மேம்படுத்தினோம். நான் மீண்டும் தொடங்கினேன். அவள் என்னை நடுவில் தடுக்கவில்லை. ரியா கைதட்டினாள்.

‘எவ்வளவு தவறுகள்?’ என்றேன்.

‘ஐந்து.’

‘ஐந்து?’

‘ஆமாம். ஆனால் சின்ன தவறுகள். வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தை மாற்றவில்லை.’

‘நான் டென்ஷன் ஆகாமல் இருக்க அப்படி கூறுகிறாய்.’

ரியா புன்னகைத்தாள். ‘நாம் டின்னர் சாப்பிடலாம். அதிகம் பயிற்சி செய்து உபயோகமில்லை. நாம் தயாராகிவிட்டோம். அமைதியாக இரு,’ என்றாள்.

‘நிஜமாகவா?’

‘ஆமாம். நான் கொஞ்சம் டால் செய்திருக்கிறேன். சப்பாத்தி செய்ய சிறிது நேரம் ஆகும். சாதம் வடிக்கவா? டால் சாதத்துடன் சாப்பிடலாமா?’ என்றாள்.

‘கண்டிப்பாக. நான் உனக்கு உதவுகிறேன்.’

அவள் சமையல் அறைக்குச்சென்றோம். அவள் சாதம் செய்ய, நான் தக்காளி, வெங்காயம், வெள்ளரிக்காய் நறுக்கி, எலுமிச்சை சாறு போட்டு சாலட் செய்தேன். அவள் சமைக்கும் பொழுது நான் மேஜையை தயார் செய்தேன்.

நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி சாப்பிட உட்கார்ந்தோம்.

‘தும்ரனிற்கு எப்பொழுது வருவாய்?’ சாதத்தை பிசைந்தபடி கேட்டேன்.

‘நான் இல்லாமல் இருந்தால் கோபப்படுவாயா?’

‘நீ என்ன முட்டாளா? நாளை காலை என்னுடன் வந்துவிடு.’

‘இல்லை. இல்லை. என்னால் முடியாது. நிறைய வேலை இருக்கிறது,’ என்றாள்.

‘அப்போ, எப்பொழுது?’

‘செவ்வாய் காலை கேட்ஸ் நிறுவன பிரதிநிதிகளுடன். நீ என்னைப்பற்றி அவர்களிடம் சொல்லி இருக்கிறாய் இல்லையா?’

‘ஆமாம்,’ என்றேன். ரியாவிடம் ஏற்கனவே சமந்தாவின் தொலைபேசி எண்ணை கொடுத்திருந்தேன். ரியாவின் கார், அவர்களது காரை பின்தொடரும். அவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றாக வருவார்கள்.

‘சாலட் நன்றாக இருக்கிறது,’ என்றாள்.

‘அது ஒன்றுமில்லை. சாதாரணம் தான்,’ என்றேன்.

‘சாதாரணம் ஆனால் நல்லது. எனக்கு பிடித்திருக்கிறது. சிம்பிள் அண்ட் நைஸ் மாதவ்,’ என்றாள்.

அவள் என்னையும் அப்படிதான் பார்க்கிறாளா? சிம்பிள் அண்ட் நைஸ்? நான் அதிக சிம்பிள் ஆகவும் அதிக நைஸ் ஆகவும் இருக்கிறேனோ?

இரவு உணவு முடிந்ததும் சமையல் அறையை சுத்தம் செய்து பாத்திரங்களை துலக்கினோம். மீண்டும் ஹாலிற்கு திரும்பி வந்தோம். ரியா திவானில் சாய்ந்து கொண்டாள். ‘எனக்கு சோர்வாக இருக்கிறது,’ என்றாள்.

நான் நேரத்தைப்பார்த்தேன். மணி பத்து.

‘நான் கிளம்புகிறேன்.’

ரியா மீண்டும் இருமினாள். அவளுக்கு ஒரு க்ளாஸ் வெந்நீர் கொண்டு வந்தேன்.

‘இந்த உரை முடிந்தவுடன் உன் இருமல் தான் முதல் வேலை. அலர்ஜி எதனால் என்று கண்டுபிடித்ததாக வேண்டும்,’ என்றேன்.

‘நான் நன்றாக இருக்கிறேன். பாரு இப்பொழுது போய்விட்டது.’

அவள் கண்களை மூடி, மெத்தையை தட்டி தன் அருகில் உட்காருமாறு சைகை செய்தாள். பின் தன் தலையை என் மடி மீது வைத்து, என் பக்கம் திரும்பினாள். கண்கள் மூடியிருந்தன. தூங்கிவிட்டாள்.

‘உனக்கு இங்கு தூங்க வேண்டுமா?’

பதில் இல்லை.

அவள் அறையிலிருந்து ஒரு தலையணையும், போர்வையும் எடுத்துவந்தேன். தலையணையை அவள் தலைக்குக்கீழே வைத்துவிட்டு போர்வையை போர்த்திவிட்டேன்.

அவள் நன்றியுடன் சிரித்தாள். சந்தோஷமான குழந்தை போல்.

‘அவள் நெற்றிப்பக்கம் சென்று, ‘நான் போகிறேன்,’ என்றேன்.

அவள் தலையசைத்தாள்.

என்ன? அவளுக்கு என்ன வேண்டும், நான் யோசித்தேன். நான் நகர முயற்சி செய்த பொழுது கெட்டியாக பிடித்துகொண்டாள்.

‘நான் இருக்கட்டுமா?’

அவள் பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை. பெண்கள் செய்வது இது தான். நெருக்கடியான நேரத்தில், நேரிடையான பதில் கொடுக்கமாட்டார்கள். ஓர் ஆண் என்ன செய்வான்?

‘நான் சிறிது நேரம் இருக்கிறேன்.’

அவள் சரி என்றாள்.

எதோ ஒன்று சொன்னாளே.

‘சரி. நானும் சோர்வாக இருக்கிறேன். இருந்தால், நானும் படுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.’ அவள் நகர்ந்து இடம் கொடுத்தாள். கண்கள் இன்னும் மூடியே இருந்தன. நான் அதிர்ச்சி அடைந்தேன். ரியாவிற்கு அருகில் நான் படுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

அவள் தூக்கம் கலைந்து, மீண்டும் தன் உணர்வுகளுக்கு வந்துவிடப் போகிறாளே என்று நான் மெதுவாக சலனமில்லாமல் நுழைந்து கொண்டேன்.

‘தூங்குகிறாயா?’ அவளை கொஞ்சமாக அணைத்தவாறு கேட்டேன்.

அவள் தலை ஆட்டினாள். பெண்களின் பைத்தியக்காரத்தனம். தூங்கினால் எப்படி பதில் சொல்ல முடியும்?

‘நானும்,’ ஆணும் பெண்ணும் ஒருவருக்கொருவர் பொய் சொல்லிக்கொள்வது அனுமதிக்கப்படலாம் என்பது என் கருத்து.

அவள் பக்கவாட்டில் திரும்பி என் மீது கை போட்டாள். உடலை சிறிது வளைத்துக்கொண்டாள். அப்படி செய்திராவிட்டால் என் மார்க்கருகில் வர முடியாது. அவளது கைகளும் தோள்களும் மட்டுமே என்னைத் தொட்டன.

இது போன்ற விஷயங்களில் பெண்கள் சிறந்தவர்கள். அவசியமான வரை மட்டுமே தொடுதல் என்பதை தூக்கத்திலும் உறுதி செய்கிறார்கள்.

நான் கண்களை மூடிக்கொண்டேன். என்னால் தூங்க முடியவில்லை. கொஞ்சம் கூட. அவளை அருகில் இழுத்துக்கொள்ள விரும்பினேன். முத்தமிட விரும்பினேன். செய்வதறியாமல், அவள் மீது ஒரு கையை போட்டேன். வேறு எந்த எண்ணமும் தலையில் இல்லாமல் ஆண்களால், பெண்களின் மீது கையை போட முடியும் என்று பெண்கள் நம்புகிறார்கள்.

வேறு எது செய்வதற்கும் எனக்கு துணிச்சல் இல்லை. இப்பொழுது தான் அவள் என்னுடன் சுகமாக உணர்கிறாள் போலிருக்கிறது. ஏன் அவசரப்படுத்த வேண்டும். அமைதியாக இரு மாதவ்.

சில நொடிகளுக்கு பின்னர் அதே மனம் வேறொரு விஷயத்தை புகுத்தியது. நான் எதாவது செய்யவேண்டும் என்று அவள் விரும்பினால்? அதற்குண்டான ஏற்பாடுகளை செய்துவிட்டாள். இப்பொழுது நீ எதுவும் செய்யவில்லை என்றால், நீ பயப்படுகிறவன் என்று ஆகாதா? எதாவது செய் மாதவ். சும்மா இருக்காதே.

எதிர்மறையான இரண்டு எண்ணங்கள் என்னை அமைதி இல்லாமல் துடிக்கச்செய்தது. ரியாவின் வழுவுழுப்பான கைகள் நிலைமையை இன்னமும் மோசமாக்கியது. நான் திரும்பி திரும்பி படுத்தேன்.

இதற்கிடையில் ரியா தூங்கிவிட்டாள்.

இரண்டு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு ரியா விழித்துக்கொண்டாள். நான் வேண்டுமென்றே என் முட்டியினால் அவளை குத்தியிருந்தேன். நகராமல் இருக்க முயற்சி செய்ததில், எங்கும் ஊசிநுனியாகவே இருந்தது.

‘என்ன?’ என்றாள் தூக்கக்கலக்கத்தில்.

‘நீ முழித்துக்கொண்டுவிட்டாயா?’

‘நீ என்னை எழுப்பிவிட்டாய்,’ என்றாள்.

‘சாரி,’ என்று தோளைத்தட்டி ‘மறுபடியும் தூங்கு போ,’ என்றேன்.

‘உனக்கு பயமாக இருக்கிறதா?’

நான் நடுங்கினேன். எப்படி இவளுக்கு தெரிந்தது. கடவுள் இவர்களுக்கு ஆறாம் அறிவை அதிகமாகவே கொடுத்திருக்கிறார்.

‘கொஞ்சம்.’

‘கவலைப்படாதே. நீ நன்றாக செய்வாய்,’ என்றாள்.

‘ஹஹ்?என்ன?’ இவள் எதைப்பற்றி பேசுகிறாள். பிறகு தான் எனக்கு உதித்தது.

‘ஆமாம். நான் என்னால் முடிந்தவரை, மீதி மிஸ்டர் கேட்ஸ் கையில்.’

‘ம்ம்...மிக சரியாக. இப்பொழுது தூங்கு’ என்று தன் கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

‘ரியா?’

‘ம்ம்...’

‘எனக்கு ஒன்று சொல்லவேண்டும்.’

‘ஷ்ஷ்...’ அவள் கண்கள் இன்னமும் மூடி இருந்தது. தன் விரலை என் உதட்டின் மீது வைத்தாள்.

‘முதலில் பில் கேட்ஸிடம் சொல்லு,’ என்று கூறி தூங்கிப்போனாள்.

‘முப்பது நிமிடமா? எங்கள் நிகழ்ச்சி ஒரு மணி நேரத்திற்கு,’ என் குரலில் கோபம் இருந்தது.

சமந்தா என்னை திங்கள் கிழமை காலையில் அழைத்திருந்தாள், ஒரு நாள் முன்னர்.

‘என்னை மன்னித்து விடுங்கள் மாதவ். மிஸ்டர் கேட்ஸிற்கு மிகவும் இறுக்கமான அட்டவணை. சில விஷயங்களை நீங்கள் நீக்கி விடலாம்,’ என்றாள்.

‘ஆனால், இந்த குழந்தைகள் பல மாதங்களாக பயிற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.’

‘என்னுடைய மன்னிப்புகள். என்னை நம்புங்கள். சில இடங்களுக்கு செல்வது ரத்து செய்யப்பட்டுவிட்டது. ஆனால், உங்கள் பள்ளி நிகழ்ச்சியை ரத்து செய்யவே மாட்டோம்.’

‘சரி, எத்தனை மணி?’

‘10.30 சரியாக. பார்க்கலாம்.’

காலி மைதானம் வாகனங்கள் நிறுத்தும் இடமாக மாற்றப்படுவதை கண்காணிக்க போயிருந்தோம். தொலைவில், வரவேற்பு பாடலை சில குழந்தைகள் பயிற்சி செய்து கொண்டிருப்பதை பார்க்க முடிந்தது.

ஒரு வாரத்திற்கு வகுப்புகளை நிறுத்தியிருந்தோம் இந்த நிகழ்ச்சியின் தயாரிப்புக்காக. மாணவர்கள் கலாசார நிகழ்ச்சிக்கு திட்டமிட்டு, தரை மற்றும் சுவர்களை சுத்தம் செய்து, புதிய சார்ட்டுகள் மாட்டி, மேடையில் உபயோகிக்க உபகரணங்கள் தயாரித்து இருந்தார்கள். நான் ஊழியர்கள் அறைக்கு சென்று அம்மாவிடம் நிகழ்ச்சியின் அளவு குறைக்கப்பட்டுவிட்டதைப்பற்றி கூறினேன்.

‘மனம் போன போக்கில் போகும் இந்த வெள்ளைக்காரர்களை அழைத்தது முட்டாள் தனம். அவர்களுக்காக சில வாரங்களாக பைத்தியம் போல் சுற்றிக்கொண்டிருந்தோம், இப்பொழுது பாரு.’

செவ்வாய் காலை 10.15 மணிக்கு என் தொலைபேசி ஒலித்தது.

‘நாங்கள் தும்ரனில் நுழைகிறோம். சரியாக பத்து நிமிடங்கள்,’ சமந்தா கூறினாள்.

நான் பள்ளியின் வாசலுக்கு விரைந்தேன். வரவேற்பு குழுவில் இருந்த இருபது குழந்தைகள் இரண்டு வரிசைகளில் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து நின்றார்கள். ஒவ்வொருவர் கையிலும் ரோஜாப்பூ இதழ்கள் இருந்தன, விருந்தினர் மீது தூவுவதற்கு. ஐந்தாம் வகுப்பிலிருந்து ஒரு பெண் நெற்றியில் திலகமிடுவாள்.

பெற்றோர்கள் ஏற்கனவே வந்துவிட்டனர். இதற்கென்று போடப்பட்ட டென்டின் கீழ் சிகப்பு நிற பிளாஸ்டிக் நாற்காலிகளில் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட விருந்தினர் அமர்ந்திருந்தனர். பிரமுகர்களும், விசேஷ விருந்தினர்களும் முதல் வரிசையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

வரிசையாக எட்டு கார்கள் வருவது தெரிந்தது. வரவேற்பு குழுவில் இருந்த குழந்தைகள் பரவசமானார்கள். தங்களுக்குள்ளே பூ இதழ்களை தூவ தொடங்கிவிட்டார்கள்.

‘நிறுத்துங்கள்,’ என்றேன்.

மிஸ்டர் கேட்ஸ் தன் காரிலிருந்து வெளியே வந்தார். ஊடகத்தினர், அவரை சூழ்ந்து கொண்டு புகைப்படங்கள் எடுக்கத் தொடங்கினர். பத்து அமெரிக்கர்கள் கொண்ட குழு, சமந்தா உள்பட மிஸ்டர் கேட்ஸ் பின்னால் நின்று கொண்டார்கள்.

‘ஹாய்’ ரியாவின் குரல் என்னை திடுக்கிடச் செய்தது. அவளை பார்த்து திரும்பினேன். வெள்ளி நிற பொட்டுக்கள் கொண்ட இளம் பிங்க் நிற சேலை உடுத்தி இருந்தாள். குழந்தைகளின் தட்டில் இருந்த ரோஜா இதழ்களை போல் இருந்தாள்.

‘புடவை?’

அவள் கையை விரித்தாள் அவளது மெல்லிய தேகம், அழகிய வளைவுகள் அவள் உடலை சுற்றி இருந்த பிங்க் ஷிஃபான் சேலை, எனக்காக காத்திருந்த உலகத்திலேயே செல்வந்தனான மனிதனை விட பணக்காரனாக்கியது.

‘நான் எப்படி இருக்கிறேன்.’

‘மிஸ் இந்தியா போல.’

அவள் சிரித்தாள். இப்பொழுது உன் விருந்தினர்களை கவனி.

நான் உள்ளே எனக்காக ஒரு இடம் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.’

‘ஆனால் ரியா?’

‘ஷஹ்... அவர்கள் மீது கவனம் செலுத்து. ஆல் தி பெஸ்ட்.’

அவசரமாக ஒரு முறை என்னை அணைத்து விட்டு உள்ளே விரைந்தாள்.

‘மிஸ்டர் கேட்ஸ், இது மாதவ். இந்த பள்ளியின் நிறுவனர்களில் ஒருவர், ராஜ குடும்பத்தை சேர்ந்தவர்,’ சமந்தா கூறினாள். ‘மாதவ், மிஸ்டர் கேட்ஸ்.’

உலகத்திலேயே செல்வந்தரோடு கை குலுக்கினேன். மிஸ்டர் கேட்ஸ், சாலையில் நூறு டாலர்கள் கிடக்கும் என்றால் அதை எடுக்க மாட்டார். அவ்வளவு பணக்காரராம். நூறு டாலர் நோட்டு அச்சிட ஆகும் சமயத்தைவிட அவர் அதிகம் சம்பாதிப்பாராம். அவர் என்னுடன் ஐந்து நிமிடங்கள் கை குலுக்கினார். அந்த நேரத்தில் அவரால் எவ்வளவு ஆயிரம் டாலர் நோட்டுக்கள் சம்பாதித்திருக்க முடியும்.

‘உங்களை பார்ப்பதில் சந்தோஷம்,’ என்றார் மிஸ்டர் கேட்ஸ். ஒரு பழைய நண்பனைப்போல பேசினார். மாணவர்கள் அவர் மீது பூ இதழ்களை தூவினார்கள். நிகழ்ச்சியை சீக்கிரம் துவங்க சொன்னாள் சமந்தா.

மேடையிலொரு சிறிய நெரிசல் ஏற்பட்டது. வரவேற்பு பாடல் பாடிய குழந்தைகள் நடனம் ஆடிய குழந்தைகள் மீது மோதி கொண்டனர். இரண்டு நிகழ்ச்சிகளும் சேர்ந்து ஒன்றாக ஆக்கப்பட்டிருந்ததை அவர்களால் சரியாக புரிந்து கொண்டு செயல்படமுடியவில்லை. சரஸ்வதி வந்தனம் முடிவதற்குள் பாலிவுட் பாடல் ஒலிக்க தொடங்கியது. கலவை பார்க்க விசித்திரமாக இருந்தாலும் கூட்டம் கை தட்டி ஆரவாரம் செய்தது.

என் அம்மாவுக்கு அருகில் முதல் வரிசையில் ஒரு சோஃபாவின் மீது அமர்ந்தேன். என் கண்கள் ரியாவை தேடின. அவள் எனக்கு இடது பக்கத்தில் பத்து இடங்கள் தள்ளி உட்கார்ந்து இருந்தாள்.

சல்மான் கானின் ஓ.ஓ.ஜானே ஜானா பாட்டிற்கு குழந்தைகள் ஆடி முடித்தார்கள். என் அம்மா மேடை ஏற, இசை மங்கியது. அவள் ஹிந்தியில் பேசினாள். ‘நன்றி குழந்தைகளே. குழந்தைகளுக்காக ஒருமுறை பெரிதாக கை தட்டலாமா?’

கூட்டம் கடினமாக கை தட்டியது.

‘அமெரிக்காவிலிருந்து வந்திருக்கும் மிஸ்டர் கேட்ஸ் மற்றும் அவரது குழுவையும் வரவேற்கலாம்,’ என்றான். கூட்டம் மேலும் கை தட்டல்கள் மற்றும் ஆரவாரத்துடன் அதற்கு பதில் அளித்தது. மிஸ்டர் கேட்ஸ் தன் இருக்கையில் திரும்பி கூட்டத்தை பார்த்து கை அசைத்தார்.

‘இன்னும் சிறிது நேரம் இருக்கிறது, இளவரசர் மாதவ் ஜா வை சொற்பொழிவாற்ற மேடைக்கு அழைக்கலாமா?’

கூட்டம் ஆரவாரம் செய்தது. என் இதயம் வேகமாக துடிக்கத் தொடங்கியது. நான் எழுந்து மேடைக்கு நடந்தேன். ரியாவை கடந்து வந்த பொழுது அவள் கட்டை விரலை உயர்த்தி என்னை வாழ்த்தினாள்.

ஆயிரம் நபர்கள் கொண்ட கூட்டத்தை இடதிலிருந்து வலம் மற்றும் வலமிருந்து இடம் பார்த்தேன். கூட்டம் கைதட்டலை விட்டுவிட்டு என் பேச்சுக்காக காத்திருந்தார்கள்.

நான் மைக்கை கையில் எடுத்தேன். பயத்தில் வியர்வைவழிந்த கைகளில் இருந்து மைக் தவறியது. என்னிடமிருந்து ஒரு வார்த்தை கூட வெளியே வரவில்லை. ஆறாக பெருகி இருந்த மக்கள் கூட்டத்தைப்பார்த்தேன். பல்லாயிரக்கணக்கான முறை பயிற்சி செய்திருந்தாலும் ஒரு வார்த்தை கூட பேச முடியவில்லை.

மக்கள் கொஞ்சம் திடுக்கிட ஆரம்பித்தனர். மைக் பிரச்சனையா என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தனர்.

முதல் வரிசையில் ஒரு மூலையில் பிஞ் நிற புடவை அணிந்து, கண்களை என் மேல் திடமாக வைத்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த ரியாவை பார்த்தேன். அவள் மெதுவாக எழுந்து நின்றாள். நான் கவலைப்பட்டேன். கூட்டம் என்ன நினைக்கும்? இருந்தாலும் இடத்தை மாற்றி என் முன் நேர் எதிரே அமர வந்தாள். நான் அவள் உதட்டைப்படித்தேன்.

‘ஓர் நேரத்தில் ஓர் வரி... மெதுவாக எடுத்துச்செல். அவள் இருந்தது, என்னுள் எதையோ உள்ளத்தில் எழுப்பியது.

‘பில் கேட்ஸ் ஃபெளண்டேஷனின் புகழ்பெற்ற விருந்தினர்களே, மதிப்பிற்குரிய பிரமுகர்களே, என் அன்பான மாணவர்கள் மற்றும் பெற்றோர்களே, தும்ரன் ராயல் பள்ளிக்கு வரவேற்கிறோம்.

கூட்டம் ஆரவாரித்தது. பெரும்பாலான மக்களுக்கு ஆங்கிலம் புரியவில்லை, இருந்தாலும் தும்ரன் என்ற வார்த்தை இதை துவக்கி வைத்தது. ஃபெளண்டேஷனின் பிரமுகர்கள் உன்னிப்பாக கவனித்தனர்.

சரி. என்னால் இதை செய்ய முடியும், எனக்கு நானே கூறிக்கொண்டேன். பயிற்சிகளைப் போல ரியா மட்டுமே இங்கிருப்பதாக கற்பனை செய்து கொள்.

நான் ரியாவை உற்றுப்பார்த்தேன். அவள் என்னைப்பார்த்து தலை அசைத்து சிரித்தாள். உத்வேகம் பெற்றவனாய் தொடர்ந்தேன்.

‘இன்று மிஸ்டர் பில் கேட்ஸ் நம்முடன் இருக்கிறார். இந்த உலகத்திலேயே பணக்காரர் இவர் தான். இதை மக்கள் கூற கேட்டு அவருக்கு சலித்து போயிருக்கும்.

தூரத்தில் பில் கேட்ஸ் சிரிப்பது எனக்குத்தெரிந்து. அவர் என் பேச்சை கேட்கிறார். நான் நினைத்தேன்.

‘சார், உங்களுக்கு தெரியுமா, பணம் வைத்திருப்பதால் பணக்கார வாழ்வு பெற முடியாது. அதனால் தான் நீங்கள் இங்கு இருக்கிறீர்கள். பிஹாரில், எங்களுக்கு பிடித்த இடமாக இருந்தாலும், இந்த கிரகத்திலேயே பின்தங்கியுள்ள ஊர் இது.

ஒவ்வொரு வரிக்கு பின்னரும் ரியா தலை அசைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இந்த பின்தங்கிய பிஹாரில் இந்த அசாதாரண பள்ளியில். இந்த பள்ளி, எழுநூறு குழந்தைகள், மூன்று ஆசிரியர்கள், மிகக்குறைந்த கட்டிடம், சரியான வகுப்பறைகள் இல்லாமல், கழிப்பறைகள் இல்லாமல், அரசின் உதவியும் இல்லாமல் இருந்தாலும், பல செல்வங்களை கொண்டுள்ளது.’

ரியா எனக்கு இரண்டு கட்டைவிரல்களையும் உயர்த்திக்காட்டினாள். சரி. இதுவரை தவறுகள் எதுவும் இல்லை.

இங்குள்ள நிஜமான சொத்து இந்த குழந்தைகள். இவர்களுக்கு நான் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். இருந்தாலும், இவர்கள் எனக்கு நிறைய கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். நம்மை போன்ற பெரியவர்கள் என்ன இல்லை என்பதை பற்றி குறை கூறுகிறார்கள். ஆனால் இந்த குழந்தைகள் குற்றம் குறை கூறுவதில்லை. எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் எங்கள் பள்ளிக்கு வாருங்கள். நீங்கள் சிரிப்பு சத்தம் மட்டுமே கேட்பீர்கள். என் பேச்சை புரிந்து கொண்ட முதல் வரிசை மக்கள் கைதட்டினார்கள். அடுத்திருந்த வரிசைகள் பின்னர் அவர்களை சேர்ந்துகொண்டனர். அவர்களும் புரிந்துகொண்டார்கள் என்பதை காண்பிப்பதற்காக மட்டுமே.

‘இந்த குழந்தைகளை நீங்கள் கேட்டால், உலகின் மிகச்சிறந்த பள்ளி என்று இதை கூறுவார்கள். அவர்களுக்கு அவர்களது நண்பர்களை மிகவும் பிடிக்கும். இங்கு என்ன படிக்க கிடைக்கிறதோ, அதை

அவர்கள் மிகவும் விரும்புவார்கள். இருந்தாலும், இந்த பள்ளியால் இவர்களுக்கு இன்னமும் கொடுக்க முடியும் என்று எனக்குத்தெரியும். குழந்தைகள் இதற்கு மேலும் தகுதியானவர்கள் தான் என்று எனக்குத்தெரியும்.’

ரியா முகம் சுளித்தாள். நான் தவறு செய்துவிட்டேன் என்று எனக்கு தெரிந்தது.

நான் பயந்து போனேன். ரியா எனக்கு மூச்சுவிடும்படி சைகை செய்தாள். நான் பெரிய மூச்சு ஒன்று இழுத்து பின் மெதுவாக வெளியே விட்டேன். அமைதியாக தொடர்ந்தேன். ‘குழந்தைகள் இதைவிட அதிகம் தகுதியானவர்கள் என்று எனக்குத்தெரியும். ஏனென்றால், ஒரு நல்ல கல்வி இவர்கள் வாழ்க்கைக்கு எவ்வளவு மதிப்பு சேர்க்கும் என்று எனக்குத்தெரியும். கல்வி நல்ல வேலை கிடைப்பதற்காக இல்லை, வெறும் அறிவிற்காகவும், புதிய விஷயங்கள் தெரிந்துகொள்வதற்காக மட்டும் அல்ல. நல்ல கல்வி தன்னம்பிக்கையை கொடுக்கிறது.’

நிறுத்தி எழுதிவைத்த குறிப்புக்களை பார்த்தேன். மேலே பார்த்து மீண்டும் பேசினேன்.

‘இன்று நான் உங்கள் முன்னால் ஆங்கிலத்தில் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்த பாஷை எனக்கு நன்றாக தெரியாது. நான் பயந்து அவமானப்பட்டேன். மக்கள் என்னை கேலி செய்தனர். என்னுடைய முழு கல்லூரிப்படிப்பை ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையுடன் கழித்தேன்.’

அது இந்த குழந்தைகளுக்கு ஏற்பட கூடாது என்று நினைக்கிறேன். அவர்களிடம் யாரும் அவர்கள் தகுதியற்றவர்கள் என்று கூறிவிடக்கூடாது என்று நினைக்கிறேன்.’

மக்கள் கைதட்டினார்கள். அவர்களுக்கு நான் பேசியது புரிந்ததா இல்லை என் குரலில் இருந்த உணர்ச்சியை புரிந்துகொண்டார்களா என்று தெரியவில்லை.

‘அதற்கு எனக்கு சில வளங்கள் வேண்டும். எனக்கு நல்ல ஆசிரியர்கள் தேவை. அடிப்படை வசதிகள் இல்லாத பள்ளிக்கு நல்ல ஆசிரியர்கள் வரமாட்டார்கள். சரியான வகுப்பறைகள் இல்லாமல் குழந்தைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கமுடியாது. கழிப்பறைகள் இல்லாமல் ஒரு நிஜமான பள்ளி இருக்கமுடியாது.’

ரியாவின் கண்கள் என் மீதே இருந்தன. அவை என்னை தொடர்ச்செய்தது.

‘நான் எங்கள் அரசிடம் பிச்சை கேட்க விரும்பவில்லை. உண்மையில், நான் யாரிடமும் பிச்சை கேட்க விரும்பவில்லை. நான் விரும்புவது காசு பணம் அல்ல. பன்னாட்டு வங்கி ஒன்றில் பணியை விட்டுவிட்டு நான் இங்கு நிற்கிறேன். ஆனால் சில நல்ல விஷயங்களுக்கு பணம் தேவைப்படுவது வருந்தத்தக்கது.’

ரியா பேச்சை முடித்துக்கொள்ளும்படி எனக்கு சைகை செய்தாள். உரை இங்கு முடிந்தது. நான் பயிற்சி இல்லாமல் மனதிலிருந்து பேச தொடங்கினேன்.

‘மிஸ்டர் கேட்ஸ், மக்கள் நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலி என்று சொல்லி இருப்பார்கள். உங்களிடம் நிறைய பணம் இருக்கிறது. அது உங்களை எரிச்சல் அடைய செய்திருக்கும். ஏனென்றால் இந்த பணம் அதிர்ஷ்டத்தால் வரவில்லை. உங்கள் கடின உழைப்பு, முற்போக்கான எண்ணங்கள் மற்றும் புதுமையால் வந்தது. இதற்கு நீங்கள் தகுதியானவர். இருந்தாலும், ஒரு இடம் உங்களுக்கு அதிர்ஷ்டம் உதவியது என்று நான் கூற விரும்புகிறேன்.’

ரியா என்னை அதிர்ச்சியில் பார்த்தாள். இதையெல்லாம் நான் எப்பொழுது யோசித்தேன் என்று அவள் வியக்கக்கூடும்.

நான் தொடர்ந்தேன். ‘நீங்கள் உண்மையில் அதிர்ஷ்டம் செய்தது அமெரிக்காவில் பிறந்தது. அனைவருக்கும் வாய்ப்பு கிடைக்கும் ஒரு தேசத்தில் பிறந்திருப்பது. என் குழந்தைகளில் ஒருவனுக்கு உங்களை போல் ஓர் உலகளாவிய நிறுவனம் திறப்பதற்கான திறன் இருக்கிறது ஆனால் அவனால் அதற்கு அவனுக்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்காது. அந்த வாய்ப்பு கிடைக்க நீங்கள் அதிர்ஷ்டம் செய்து இருக்கிறீர்கள். இன்று நாங்கள் இந்த பள்ளியை மானியம் கிடைக்குமென்றோ விளம்பரம் ஆகும் என்றோ நடத்தவில்லை. நாங்கள் முயற்சி செய்வதெல்லாம் எங்கள் குழந்தைகளுக்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்க மட்டுமே. நன்றி.’

இடிமுழக்கம் போன்ற கைதட்டல் கேட்டது. கூட்டத்தில் சிலர், ரியா மற்றும் மிஸ்டர் கேட்ஸ் போன்று எழுந்து நின்றார்கள். சீக்கிரமே, மற்றவர்களும் சேர்ந்து கொண்டார்கள். எனக்கு எழுந்து நின்று பாராட்டுதல் கிடைத்தது. பல மாதங்களாக நான் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்த உரையை முடித்துவிட்டேன் என்று என்னால் நம்பமுடியவில்லை. பெரிய பெயர்களில் ஒன்றான ஆங்கிலத்தை நான் அடக்கி ஆண்டு விட்டேன் என்பதை என்னால் நம்பமுடியவில்லை. கரங்களை கூப்பிவிட்டு மேடையிலிருந்து கீழே இறங்கினேன்.

நான் என் இருக்கைக்கு திரும்ப சென்றேன். என் அம்மா என் பக்கம் திரும்பினாள்.

‘நீ இவ்வளவு ஆங்கிலம் கற்று கொண்டு விட்டாயா?’

‘அவள் சொல்லிக்கொடுத்தாள்.’ நான் ரியாவை சுட்டிக்காட்டினேன்.

என் அம்மாவும் ரியாவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து புன்னகைத்துக்கொண்டார்கள்.

மீண்டும் மாணவர்கள் மேடையில் ஏறினார்கள். வெண்ணை திருடிய விஷமக்கார கண்ணனைப்பற்றி ஒரு நடன நிகழ்ச்சி நடத்தினார்கள். இரண்டாம் வகுப்பைசேர்ந்த சிறிய பெண்

கருணா கிருஷ்ண வேஷம் பூண்டாள்.

மயில் பீலி சொருகப்பட்ட தலை வளையம் ஒன்றை அணிந்திருந்தாள். அது முடிந்த பிறகு என் அம்மா மேடைக்கு சென்று நிகழ்ச்சியில் பங்குபெற்ற மாணவர்களுக்கு நன்றி சொன்னாள்.

கேட்ஸ் ஃபெளண்டேஷனிலிருந்து சமந்தா என்னிடம் நடந்து வந்தாள்.

‘பில் கிளம்ப விரும்புகிறார். இல்லையென்றால் அவருக்கு நேரமாகி விடும்,’ என் காதுக்குள் மெதுவாக பேசினாள்.

‘அவர் பேச மாட்டாரா?’ என்றேன்.

‘அவர் எப்பொழுதுமே பேசுவதில்லை.’

என் இதயம் கனத்தது. என்னுடைய உரை எப்படி இருந்ததென்று கேட்க விரும்பினேன் ஆனால் சமந்தா மிகுந்த அழுத்தத்தாலும் அவசரத்திலும் இருப்பது போன்று தோன்றியது.

‘நான் மிஸ்டர் பில் கேட்ஸை மேடைக்கு அழைக்க விரும்புகிறேன்,’ என் அம்மா கூறினாள். மன்னிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி அவர் கை கூப்பினார்.

நான் மீண்டும் மேடைக்கு ஓடினேன். என் அம்மா ஆச்சரியப்பட்டாள். நான் அவளிடமிருந்து மைக்கை வாங்கிக்கொண்டேன். ‘மிஸ்டர் கேட்ஸ் கிளம்பவேண்டும். பரவாயில்லை என்றால் எங்களிடமிருந்து ஒரு சிறிய பரிசை பெற்றுக்கொள்ள அவரை மேடைக்கு வருமாறு அழைக்கிறேன்.’

மிஸ்டர் கேட்ஸ் ஒப்புக்கொண்டார். அவர் ஃபெளண்டேஷனின் இரண்டு உறுப்பினர்களுடன் வந்தார். ஐந்தாம் வகுப்பு பெண் ஒருத்தி பரிசுடன் வந்தாள். அது ஒரு சிறிய கையால் வண்ணம் பூசப்பட்ட மண் பானை. பல குழந்தைகள் அதில் பூக்கள் வரைந்திருந்தனர். அந்த மண் பானைக்குள் ஒரு பூச்செடி இருந்தது.

‘இது அழகாக இருக்கிறது,’ என்று கூறிக்கொண்டே அவர் அதை வாங்கிக்கொண்டார்.

நான் அவரை பார்த்து சிரித்தேன்.

‘நல்ல உரை,’ என்றார்.

‘நன்றி,’ என்றேன். மேடையில் இருந்த மற்ற இரு பிரமுகர்களுடனும் கை குலுக்கினேன். ஒருவர் ஃபில், மற்றவர் ராஜர் மிஸ்டர் கேட்ஸ் அவர்களின் உதவியாளர்.

‘ஃபில் உனக்கு வேண்டுமா?’ மிஸ்டர் கேட்ஸ் கேட்டார்.

‘ஆமாம். கண்டிப்பாக,’ ஃபில் கூறினார்.

என்ன வேண்டுமா? நான் வியந்தேன்.

‘எனக்கு மைக் கிடைக்குமா?’ ஃபில் கூறினார்.
நான் மைக்கை அவர் கையில் கொடுத்தேன்.

‘நமஸ்தே,’ ஃபில் பார்வையாளர்களை பார்த்து கூறினார்.

அந்த ஒரு ஹிந்தி வார்த்தை பார்வையாளர்களை மகிழ்ச்சியின் உச்சக்கட்டத்திற்கு கொண்டு சென்றது. நாங்கள் இந்தியர்கள் இப்படித்தான். வெள்ளைக்காரர்கள் சிறிதளவு ஹிந்தி பேசினால் கூட மகிழ்ச்சி அடைவோம்.

‘எப்படி இருக்கீங்க?’ ஃபில் கூற கூட்டம் ஆரவாரம் செய்தது.

‘எங்களுக்கு நிகழ்ச்சி மிகவும் பிடித்திருந்தது. அனைத்து மாணவர்களுக்கும் வாழ்த்துக்கள். முபாரக்,’ என்றதும் கர ஒலி காதைப் பிளந்தது.

‘இங்கிருக்கும் மாணவர்கள் மிகவும் திறமைசாலிகள் என்பதை கண்டோம். கற்பதற்கு இன்னமும் நிறைய வாய்ப்பு கிடைக்க தகுதியானவர்கள் என்று உணர்கிறோம். நாங்கள் பள்ளிக்கு எங்கள் மென்பொருள் பொருத்தப்பட்ட பன்னிரெண்டு கணினிகள் கொடுக்க முடிவு செய்துள்ளோம்.’

கூட்டம் கை தட்டியது. நானும் தட்டினேன். மின்சாரம் இல்லாமல் கணினிகள் வைத்து என்ன செய்வோம். அவை கணினிகள் வைக்கும் மேஜைகளுடன் வரக்கூடும். நாங்கள் மேஜைகளை உபயோகிக்கலாம். ஃபில் தொடர்ந்தார். ‘கண்டிப்பாக அடிப்படை வசதிகளே இல்லாத பள்ளியில் கணினிகள் மட்டுமே போறாது. அதனால் கேட்ஸ் ஃப் பெளண்டேஷன் இந்த பள்ளிக்கு ஒரு முறை மானியமாக ஐம்பதாயிரம் டாலர்கள் கொடுக்க விரும்புகிறது. மீண்டும் சோதனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு வரவிருக்கும் ஐந்து வருடங்களுக்கு தலா பத்தாயிரம் டாலர்கள் வழங்க விரும்புகிறது.’

என் தலை சுற்றத்தொடங்கியது. என்னை சுற்றி நடக்கும் விஷயங்கள் மங்கலாக தோன்றின. ரியா குதித்தாள். நிஜமாகவே அவள் எழுந்து நின்று குதித்தாள். மற்றவை எல்லாம் மங்கலாக தெரிந்தது. ஊடகம் வேகமாக வேலையில் இறங்கியது. நிருபர்கள் முதல் வரிசைக்கு வந்து புகைப்படங்கள் எடுக்க அவசரப்பட்டனர். என் அம்மாவால் தன் உற்சாகத்தை அடக்க முடியவில்லை. அவள் மேடைக்கு வந்து அறிக்கையை ஹிந்தியில் மொழிபெயர்த்து, இந்திய பணத்தில் மாற்றி கூறினார்.

‘இருபது லட்சம் இப்பொழுது. அடுத்து வருகிற ஐந்து வருடங்களுக்கு தலா நான்கு லட்சம். இதை நாம் பீஹாரின் சிறந்த பள்ளிகளில் ஒன்றாக ஆக்குவோம்,’ என் அம்மா கூறினாள். கூட்டம் எழுந்து நின்று கை தட்டுவதை தொடர்ந்தது. முடிந்த அளவிற்கு பல காமெராக்கள் முன் தன் முகத்தை திணித்தார் எம்எல்ஏ ஓஜா.

என் அம்மா என்னை அனைத்துக்கொண்டார். சமந்தா என் பக்கம் வந்து காதுக்குள், ‘வாழ்த்துக்கள் மாதவ். நீங்கள் செய்து காட்டிவிட்டீர்கள். நாம் பிறகு பேசலாம். சரியா? நான் இப்பொழுது கிளம்ப வேண்டும். நான் உங்களை அழைக்கிறேன்.’

‘ஆமாம். நன்றி சமந்தா, மிக்க நன்றி.’

‘இது என் கார்டு.’ ஃபில் என் கைகளில் தன் கார்டை கொடுத்தார். ‘உங்கள் வேலை எங்களை மிகவும் கவர்ந்தது. எனக்கு செயின்ட் ஸ்டெபின்ஸ் தெரியும். இதற்காக ஒரு வேலையை விட்டுக்கொடுப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது.’

ரியாவும் இதை கேட்க வேண்டும் என்று விரும்பினேன். அவளை தேடினேன். என் பார்வைக்கு அவள் தென்படவில்லை.

கிராம மக்கள் மேடையை சூழ்ந்துகொண்டனர். பாதுகாவலர்கள் கேட்ஸ் ஃப் பெளண்டேஷன் பிரதிநிதிகளை வாகனங்கள் நிறுத்தும் இடத்திற்கு பாதுகாப்பாக அழைத்துச்சென்றனர்.

‘நன்றி ராஜ்குமார் ஜி,’ ஒரு கிராமத்து ஆள் என் கால்களை தொடமுயன்றார்.

‘நீங்கள் எங்கள் ஹீரோ,’ மற்றொருவர் கூறினார்.

நான் ரியாவை மேடைக்கு கூட்டிவர விரும்பினேன். கூட்டம் அவர்களை தாண்டிப்போக என்னை அனுமதிக்கவில்லை. கூட்டம் என்னை தூக்கியது. மனதில் நன்றி கூறினேன். யாருடைய தோளின் மேல் இருந்தால் ரியாவை பார்ப்பது சுலபம்.

‘ராஜ்குமார் மாதவ்,’ ஒருவர் கூறினார்.

‘வாழ்க,’ மற்றவர்கள் குரல் கொடுத்தனர்.

அவள் காலி இருக்கையைப் பார்த்தேன். அவள் எங்கு போனாள்? நான் வியந்தேன். கூட்டம் என்னை மேலும் கீழும் தூக்கிப்போட்டது.

நான் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். அவளுக்கான அறிகுறியே இல்லை. ஊடகத்திற்கு மேற்கோள்

தேவைப்பட்டது. தும்ரன் மாணவர்களின் வருங்கால வாழ்க்கையை மாற்ற இது ஒரு நல்ல வாய்ப்பு என்று கூறியது நினைவிருக்கிறது.

‘நீங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறீர்களா?’ ஒரு நிருபர் கேட்டார்.

‘ஹஹ... ஆமாம்,’ என்றேன். எனக்கு மகிழ்ச்சி. நான் மகிழ்ச்சியாத்தான் இருக்கவேண்டும் எனக்கு நானே சொல்லிக்கொண்டேன். எங்கிருக்கிறாள் ரியா?

என் அம்மா என்னிடம் வந்தார். ஊடகம் அவள் பக்கம் திரும்பியது.

‘அம்மா, ரியாவை பார்த்தாயா?’

‘யாரு?’

‘என் தோழி. முதல் வரிசையில் அமர்ந்திருந்தாளே, எங்கு போனாள்?’

என் அம்மா இல்லை என்று தலை ஆட்டினாள். நிருபர்கள் பக்கம் திரும்பினாள்.

மேடையிலிருந்து கூட்டத்திலிருந்து விடுபட்டு கொண்டு நகர்ந்தேன். எம்எல்ஏ ஓஜா என் பக்கம் வந்தார்.

‘வாழ்த்துக்கள் ராஜகுமார் ஜி. நிறைய பணம்?’ என்றார்.

‘நன்றி ஓஜா ஜி. வாய்ப்புக்கு நன்றி.’

‘அது பரவாயில்லை. நாம் இதை பகிர்ந்துகொள்கிறோம் இல்லையா?’

நான் அவரையும் அவரது தந்திரமான கண்களையும் பார்த்தேன். என் அதிர்ச்சி அடைந்த முக பாவனையை பார்த்தார். அவர் சிரிக்கத் தொடங்கினார். ‘வேடிக்கைக்காக ராஜகுமார் ஜி. எப்பவுமே இவ்வளவு தீவிரமாக இருக்கிறீர்களே. கண்டிப்பாக இது முழுவதும் பள்ளிக்குத்தான்.’

நான் சிரித்து விடைபெற்றேன். இருபது நிமிடங்களில் கூட்டம் குறைந்தது. பெரும்பாலான பெற்றோர்களும் மாணவர்களும் சென்றுவிட்டனர். பள்ளி ஊழியர்களை, ரியாவை பார்த்தார்களா என்று கேட்டேன்.

‘அவள் முதல் வரிசையில் இருந்தாள். வெள்ளைக்காரர் மானியத்தை பற்றி அறிவித்தபொழுது அவள் எழுந்து நின்றதை பார்த்தோம்,’ என்றார் தாரா சந்த் ஜி.

நான் தற்காலிக வாகனங்கள் நிறுத்துமிடத்திற்குச் சென்றேன். கார்கள் எதுவும் இல்லை. பிரதிநிதிகள் எப்பொழுதோ சென்றுவிட்டிருந்தனர். ரியாவின் காரையும் காண முடியவில்லை.

நான் ரியாவை அழைத்தேன். யாரும் அழைப்பை எடுக்கவில்லை. மீண்டும் முயற்சித்தேன். மூன்று முறை. பதில் இல்லை. ரியாவின் டிரைவரை கூப்பிட்டேன்.

‘எனக்கு இன்று விடுமுறை. மேடம் வேறு டிரைவரை கூட்டிச் சென்றிருக்க வேண்டும்,’ என்றான். நான் அழைப்பை துண்டித்தேன்.

அடுத்து என்ன செய்வது என்று யோசித்தேன். எங்கு போய் இருப்பாள். வீட்டிலிருந்து ஏதாவது அவசர அழைப்பு வந்திருக்குமோ? அலுவலகத்திலிருந்து? அவள் எங்கு இருக்கக்கூடும்?

‘மாதவ் சார்’ ஒரு பெண்ணின் குரல் என் எண்ணங்களை திசை திருப்பியது.

அது ஷப்னம். மூன்றாம் வகுப்பு மாணவி. கிருஷ்ணர் நாடகத்தில் ஒரு கிராமவாசியாக வந்ததால் ஒரு வேட்டியும் குர்தாவும் அணிந்திருந்தாள். அவள் பெற்றோர் அவளுக்கு பின்னால் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

நான் அவர்களுக்கு வணக்கம் சொல்ல கைகளை கூப்பினேன்.

‘மாதவ் சார். அக்கா செல்லும் பொழுது உங்களுக்காக ஒன்றை விட்டுச்சென்றாள்.’ ஷப்னம் கையிலிருந்த பிரெளன் உறையை என் கையில் கொடுத்தாள். ‘நிகழ்ச்சி முடிந்த பிறகு உங்களிடம் கொடுக்க சொன்னாள், அக்கா. நீங்கள் மேடையிலிருந்த பொழுது கிளம்பினார்கள்.’

‘எங்கு போகிறாள் என்று சொன்னாளா?’

இல்லை என்று தலை ஆட்டினாள் ஷப்னம்.

‘காரில் போனாளா?’

ஷப்னம் ஆம் என்று தலை ஆட்டிவிட்டு தன் பெற்றோர்களுடன் போனாள். நான் உறையை பிரித்தேன்.

‘எங்கிருக்கிறாய்?’ என் அம்மா தொலைவிலிருந்து குரல் கொடுத்தாள்.

‘இங்கு தான்,’ என்றேன். உறையை என் பாக்கெட்டுக்குள் போட்டுக்கொண்டேன்.

‘நிறைய பேர் வீட்டிற்கு கொண்டாடுவதற்காக வருகிறார்கள். வா, போகலாம்.’

எங்களது முக்கிய விருந்தாளிகள் மதிய உணவிற்கு வீட்டிற்கு வந்திருந்தார்கள்.
 ‘என்ன மகன் உனக்கு,’ அம்மாவின் குழந்தைப்பருவ தோழி காந்தா ஆண்டி கூறினாள்.
 ‘அவர் ராஜாவாக தகுதியானவர். எங்களது அசல் ராஜகுமாரன்,’ அம்மாவின் ஒன்று விட்ட சகோதரி பேலா சித்தி கூறினாள்.

என் ஆண்டிகளை அவர்களது வாழ்த்துக்களுக்கு நன்றி கூறினேன்.
 ‘நான் மேலே என் அறைக்கு செல்லவேண்டும்.’
 ‘ஏன்? உன் மதிய உணவு?’
 ‘எனக்கு சோர்வாக உள்ளது, நான் பிறகு சாப்பிட்டுக்கொள்கிறேன்.’
 நான் மேலே ஓடி என் அறை கதவை மூடிக்கொண்டேன். மீண்டும் அந்த உறையை எடுத்தேன். உள்ளே கணினியில் இருந்து அச்சு எடுக்கப்பட்ட கடிதம் ஒன்று இருந்தது.

அன்புள்ள மாதவ்,

இதை படிக்கும் பொழுது நீ அமைதியாக இருக்கவேண்டும். முடிந்தால், அதற்குப்பிறகும் அமைதியாக இரு. நான் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை உனக்கு சொல்வதற்காகத்தான் இந்த கடிதத்தை எழுதி உள்ளேன். நான் பாட்னாவை விட்டுச் செல்கிறேன்.

எனக்கு உடல் நலம் இல்லை மாதவ். நீ என் இருமலை கண்டிருப்பாய் கடந்த சில மாதங்களாக. அது அலர்ஜி இல்லை. நுரையரல் காசநோய். உனக்குத்தெரியும் நான் புகைபிடிப்பதில்லை. சில சமயங்களில் புகைபிடிக்காதவர்களுக்கும் ஏற்படும். நான் அவர்களுள் ஒருவராக இருந்துவிட்டேன்.

என் என்று தெரியவில்லை. என் வாழ்க்கையில் நிறைய விஷயங்கள் நடந்து விட்டன. உண்மையில், கடவுள் எனக்காக வடிவமைத்த திட்டங்களில் ஒன்றாக இருக்கக்கூடும். திருமணம், விவாகரத்து, காசநோய் அனைத்தும் மூன்று வருட காலத்திற்குள்.

வேடிக்கை என்னவென்றால் நீ என் வாழ்க்கையில் பல நிலைகளில் வந்தாய். நாம் ஒன்றாக சேர்ந்து இருப்பதற்கான வாய்ப்பு இல்லையோ. என்னை ஒரு தோழியாக மீண்டும் ஏற்றுக்கொண்டதற்கு உனக்கு நன்றி கூறவிரும்புகிறேன். நான் தொலைந்தவளாக இருந்தேன் மாதவ். நான் தவறுகள் செய்தேன். உன்னிடமிருந்து பல விஷயங்களை மறைத்தேன். இருந்தாலும் நீ எனக்காக அக்கறை எடுத்துக்கொண்டாய். உனக்கு இதை விட அதிகம் வேண்டும் என்று விரும்பினாய் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் என்னை மன்னித்துவிடு என்னால் அதிகம் கொடுக்க முடியவில்லை.

முதல் முறை, நேரம் சரியாக இல்லை. இரண்டாம் முறை, எனக்கு நேரமில்லை.

பாட்னாவில் உன்னுடன் கழித்த நேரத்தை விட சிறந்ததாக வேண்டும் என்று என்னால் கேட்டிருக்க முடியாது. உன்னுடைய உரைக்கு உனக்கு உதவுவது எனக்கு கிடைத்த சிறந்த விசேஷமான நேரம். அதில் இருந்த கடினத்தை பொருட்படுத்தாமல் நீ முன்னேறியது தான் சிறந்த பகுதி.

நேற்று இரவு உன்னை என்னுடன் தங்கச்சொன்னேன். அதற்கு எனக்கு எந்த உரிமையும் இல்லை. நான் பேராசைபிடித்தவன், சுயநலம் பிடித்தவன்.

உன்னுடைய அரவணைப்பு எனக்குத் தேவைப்பட்டது, பதிலுக்கு என்னால் ஒன்றும் தரமுடியவில்லை என்றாலும்.

உன் வாழ்க்கையில் எனக்கென்ன முக்கியத்துவம் என்று தெரியும். நான் உனக்கு பதிலுக்கு ஒன்றும் கொடுக்காமல் எனக்கு நீ ஆதரவு தர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டால் நீ செய்வாய். அதனால், நான் போக முடிவு செய்தேன். அவசியத்திற்கு மேல் உனக்கு நான் கடினமான நேரம் கொடுக்க மாட்டேன்.

அதிகம் விளக்கங்கள் கொடுப்பவன் நான் இல்லை, எனக்கு மூன்று மாதங்களுக்கு கொஞ்சம் அதிகமான நேரமே உள்ளது. இந்த கடைசி மாதம் மோசமாக இருக்கும். நான் பயங்கரமான பகுதிகளை விட்டுவிடுகிறேன். ஆனால், என்னை நம்பு, நீ தெரிந்து கொள்ள விரும்ப மாட்டாய்.

உன் வாழ்க்கை அர்த்தமுள்ளதாக போய்க்கொண்டிருக்கிறது. உன் பள்ளி அழகாக உள்ளது. பில் கேட்ஸ் செய்வார் என்று நான் எதிர்பார்ப்பதை செய்துவிட்டால், அது இன்னமும் சிறந்ததாகி விடும். அப்படி அது நடந்தால், உன் கவனத்தை திசை திருப்புவது நானாக இருக்க

விரும்பவில்லை. நான் உன் காதலை பார்த்திருக்கிறேன். பரிதாபத்தை பார்க்க வேண்டாம். நான் ஒரு கூடைப்பந்தாட்ட பெண். உன் நினைவில் அப்படித்தான் நான் இருக்கவேண்டும். உன்னுடைய கூடைப்பந்தாட்டப் பெண்.

நான் உன்னை உன் அம்மாவிடமும் பள்ளியிடமும் விட்டுச் செல்கிறேன். இதற்கிடையில், எனக்கிருக்கும் குறுகிய காலத்தில், நான் என்னால் எங்கு முடிகிறதோ பயணம் செய்ய விரும்புகிறேன். கடைசி மாதத்தில், ஒருவரையும் தொந்திரவு செய்யாமல் ஒரு மூலையை எனக்காக கண்டுபிடிப்பேன். பிறகு நான் போவேன். உனக்கு ஒன்று தெரியுமா, என் வாழ்க்கையின் கடைசி நாளில் உன்னைப்பற்றி நினைப்பேன்.

இந்த இடத்தை விட்டுச் செல்லும் முடிவில் ஒரு நல்லது நடந்திருக்கிறது. உன்னிடம் அனைத்தையும் கூற சுதந்திரம் கிடைத்துள்ளது. எதையும் மறைத்தோ, சரியானதை மட்டுமே கூறவேண்டிய அவசியமில்லை. உதாரணத்திற்கு அன்று என் வீட்டில் தூங்கமுடியாமல் தவித்தது நீ மட்டும் இல்லை.

நானும் தூங்கவில்லை. உன்னைவிட்டுப்பிரிவது எவ்வளவு கடினமான ஒன்று என்று நினைத்தேன். இந்த உலகத்தை விட்டு பிரிவதைப் பற்றி அப்படி நான் நினைக்காதது வேடிக்கையானது. ஆனால், உன்னை விட்டு பிரிவது, ஆமாம் கடினமானது.

அதனால் அழக்கூடாது. என்னைதேடக்கூடாது. தேவதாஸாய் இருக்காதே. நீ இவ்வளவு அழகான, அன்பான மனிதன். நீ ஒரு அருமையான பெண்ணை சந்திப்பாய். என்னைப் போன்ற குழம்பிப்போன பெண் அல்ல. நீ எதற்கு தகுதியானவனோ அவ்வளவு அன்பைத்தரக் கூடிய பெண். என்னால் நாளைய தினத்திற்காக காத்திருக்க முடியவில்லை. நீ மேடையில் நாளைய தினம் கலக்கப்போகிறாய்.

இந்த வாழ்நாளில் ஒரு முறையாவது யாரிடமேனும் சொல்லவேண்டும் என்று நான் விரும்பிய ஒன்றை சொல்லி முடிக்கப்போகிறேன்.

நான் உன்னை காதலிக்கிறேன் மாதவ் ஜா. நான் நிச்சயமாக, முழுமையாக, காதலிக்கிறேன். என் வாழ்நாளின் கடைசி நாள் வரை அதைச் செய்வேன்.

பை மாதவ். டேக் கேர்.

ரியா

என் கண்கள் குளமாகின. கண்ணீர் கன்னத்தில் வழிந்தது. என் கை கால்கள் வலுவிழந்தன. நிற்பதற்கு போராடினேன். என் கையிலிருந்து கடிதம் கீழே விழுந்தது. அதை எடுத்து மீண்டும் படித்தேன். ரியாவின் காரில் அமர்ந்த ஞாபகம் வந்தது. காட்சிகள் தலைக்குள் வந்து போயின. அழகிய திருமண அழைப்பிதழ், க்ளுகோஸ் பிஸ்கேட்ஸ் மற்றும் அவள் கார் வேகமாக பறந்து போனது. அப்பொழுது திருமணம் செய்து கொள்ள மறைந்து போனாள். இப்பொழுது இறந்து போக மறைந்து போனாள். இரண்டு முறையும், அவள், உபயோகிக்க கடினமான ஒரு ஆங்கில சொல், யூனிலேட்டர்ஸ் முடிவை எடுத்துள்ளாள்.

நான் அவள் தொலைபேசி எண்ணை மீண்டும் முயற்சித்தேன். இந்த முறை அது சுவிட்ச் ஆஃப் செய்யப்பட்டிருந்தது. அவள் பாட்னாவிற்கு வண்டி ஓட்டிக்கொண்டு சென்று கொண்டிருக்கிறாள் போல. வழியில் நெட்ஓர்க் இல்லாத இடத்தை கடந்து கொண்டிருக்கலாம். ஒருவேளை தன் ஸிம் கார்டை தூக்கி எறிந்திருக்கக்கூடும்.

நான் மரத்துப்போனேன். யாரோ என்னை தலையில் சுத்தியால் அடித்துவிட்டது போல. எனக்கு ஒன்றுமே பொருட்டு இல்லை. வீட்டில் உள்ள விருந்தினர்கள், கேட்ஸ் ஃபெளண்டேஷன் மானியம், எதுவுமே. ரியாவிற்கு நுரை ஈரலில் காசநோய். அவள் அதைப்பற்றி ஒன்றுமே கூறியதில்லை. அவளால் எப்படி எனக்கு இதை செய்ய முடிந்தது?

‘பாட்னா... பட்னாவிற்கு போ,’ எனக்கு நானே சொல்லிக்கொண்டேன். முதலில் அவள் வீட்டிற்கு செல்வாள், நிச்சயமாக.

நான் கீழே வரவேற்பறைக்கு ஓடினேன். அங்கு ஒரு கூட்டம் கூடி இருந்தது. ‘வாழ்த்துக்கள் மாதவ் பாய். என்ன ஒரு உரை ஆற்றினீர்கள்?’ சரபஞ்ச கூறினார். அவர் ஹிந்தி பேசுபவர். ஆங்கிலத்தில் ஒரு வார்த்தை கூட தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

‘ஹலோ சார். நான் தைனிக் பாஸ்கர் பத்திரிகையில் இருந்து வந்திருக்கிறேன். எங்களது ஞாயிறு பத்திரிகைக்காக உங்களைப்பற்றி ஒரு சுயவிவரம் செய்யலாம் என்று விரும்புகிறோம்,’ ஒரு நிருபர் கூறினார்.

என் அம்மாவை பார்த்தேன்.

‘பாட்னா? இப்பொழுது?’ என்றாள்.

‘ஃபெளண்டேஷன் அதிகாரிகளுக்கு நான் சில ஆவணங்களில் கையெழுத்திடவேண்டுமாம்.’

‘அவர்கள் வேறு ஒரு நிகழ்ச்சிக்காக கயா சென்றிருக்கிறார்கள் என்று நான் நினைத்தேன்.’

‘சிலர் சென்றுள்ளனர். நமக்கு மானியம் வழங்குவதை அறிவித்ததால், நான் சில காகிதங்களை கையெழுத்திட வேண்டுமாம்.’

‘சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு போ. இப்பொழுது விருந்தினர்கள் இருக்கிறார்கள்.’

‘அம்மா, நான் இப்பொழுதே போக வேண்டும்,’ என்றேன்.

எதோ சரி இல்லை என்பதை அம்மா உணர்ந்தாள்.

‘உன்னுடைய அந்த விவாகரத்தான தோழி எங்கே?’ என்றாள். ‘புடவை எல்லாம் அணிந்திருந்தானே?’

‘அம்மா அவள் பெயர் ரியா. விவாகரத்தான பெண் இல்லை,’ எரிச்சலுடன் கூறினேன்.

‘நான் ஒன்றும் அவளை விவாகரத்தாக செய்ய வில்லை.’

‘என்ன?’

அவளிடம் ரியாவின் உடல் நிலை பற்றிக்கூறினேன்.

‘பாவம். சிறிய வயது.’

‘நான் பாட்னாவிற்கு செல்ல வேண்டும்.’

‘நீ என்னிடம் சொல்கிறாயா அல்லது அனுமதி கேட்கிறாயா?’

‘நான் உன்னை கூப்பிடுவேன்,’ சொல்லிவிட்டு கிளம்பினேன்.

பூட்டப்பட்டிருந்தது. இந்த நிலையில் தான் ரியாவின் வீட்டைக்கண்டேன். அக்கம் பக்கத்தினருக்கு எந்த விஷயமும் தெரியவில்லை.

‘மேடம் விசித்ரமானவர். இதுவரை எந்த ஒரு வாடிக்கையாளரும் அப்படி இருந்ததில்லை,’ என்றார் தரகர் ஹேமந்த். அவருக்கு ஏதாவது தெரிந்திருக்க கூடுமோ என்று அழைத்திருந்தேன்.

‘என்ன நடந்தது?’ என்றேன்.

‘நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்?’

‘அவள் வீட்டில். வீடு பூட்டப்பட்டிருக்கிறது.’

‘இருங்கள். நான் எப்படியும் அங்கே வந்தாக வேண்டும்,’ ஹேமந்த் இருபது நிமிடங்களில் வந்தார்.

‘என்னை நேற்று கூப்பிட்டார் மேடம். சாவி தபால் பெட்டியில் இருக்கும் என்று கூறினார்.’

‘சாவி?’

ஹேமந்தும் நானும் கட்டிடத்தின் வளாகத்தில் தபால் பெட்டிகள் இருந்த இடத்திற்குச்சென்றோம். அவர் கையை உள்ளே நுழைத்து சாவி கொத்து ஒன்றை வெளியே உருவினார்.

‘நேற்று மேடம் என்னை அழைத்தபொழுது ஊரை விட்டு போவதாக கூறினார்.’ படிக்கட்டுகளில் ஏறும் பொழுது மூச்சு வாங்க பேசினார் ஹேமந்த். ‘வீட்டை திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறினார்.’

‘திருப்பி கொடுப்பதா?’ என் குரல் முட்டாள்தனமாக எதிரொலித்தது.

‘அறிவிப்பு காலம் இருக்கிறதென்று கூறினேன். அவரது பாதுகாப்பு முன்பணத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்படும் என்று கூறினேன்.’

‘அதற்கு?’

‘அது பற்றி கவலை இல்லை. வீட்டு சொந்தக்காரரே வைத்துக்கொள்ளட்டும் என்று கூறிவிட்டார்.’

அவர் பூட்டை திறந்தார். நாங்கள் உள்ளே நுழைந்தோம். அவளது டி வி மற்றும் இதர சாமான்கள் அப்படியே இருந்தன. நான் சமையல் அறைக்குள் நுழைந்தேன். அனைத்தும் அப்படியே இருந்தன, மசாலாக்கள் முதல் மின்சார உபகரணங்கள் வரை. பாத்திரங்களும் அடுப்பும் அப்படியே இருந்தது. நான் அவள் படுக்கை அறைக்குச்சென்றேன். துணிமணிகள் வைக்கப்பட்டிருந்த அலமாரி மட்டும் காலியாக இருந்தது.

‘பெரும்பாலான பொருட்களை இங்கேயே வைத்துவிட்டு போய்விட்டார்’ என்றார் ஹேமந்த். ‘நான் இவற்றை விற்றுக்கொள்ளலாம் என்று கூறினார்.’

‘அப்படியா கூறினாள்?’

‘நிஜமாக அப்படித் தான் சொன்னார்,’ நான் அதில் பங்கு கேட்க கூடுமோ என்று ஹேமந்த் கவலையுடன் கூறினார். ‘ஒப்பந்தத்தை முறித்ததற்கு அல்லது வாடகைக்கு வேறு ஆள் கிடைக்கும் வரை வீட்டு சொந்தக்காரருக்கு ஆகும் நஷ்டத்தை ஈடு கட்ட நான் இந்த பொருட்களை விற்று சரி செய்து கொள்ளலாம் என்று கூறினார் மேடம்.’

‘வேறு என்ன சொன்னாள்?’

‘சார், நான் இந்த பொருட்களை வைத்துக்கொள்ளலாமா?’

‘ஹேமந்த், அவள் என்ன சொன்னாள் என்று சரியாக சொல்லுங்கள். எங்கு போகிறேன் என்று சொன்னாள்?’

‘இல்லை சார். நான் டிவி யையும் வைத்துக்கொள்ளட்டுமா?’

‘ஹேமந்த்’ நான் அவர் தோளைப்பிடித்து உலுக்கினேன். ‘வேறு என்ன சொன்னாள்?’

‘வேலையை விட்டு விட்டதாகவும், திரும்பி வரப்போவதில்லை என்றும் கூறினார்.’

‘எங்கு போகிறேன் என்று சொன்னாளா?’ அவர் தோளை குலுக்கியபடி கேட்டேன்.

‘இல்லை சார்’ ஹேமந்த் பயந்து போனவனாய் ‘இதில் ஏதாவது பொருட்கள் உங்களுக்கு வேண்டுமா? நான் அப்படிப்பட்ட ஆள் இல்லை சார். நிஜமாக கூறுகிறேன். நான் இதையெல்லாம் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று மேடம் தான் கூறினார்கள்.’

அவனை புறக்கணித்துவிட்டு, வெராண்டா பக்கம் வந்தேன். பாக்கெட்டிலிருந்த கடிதத்தை எடுத்து மீண்டும் படித்தேன்.

‘நான் உன்னை காதலிக்கிறேன்,’ கடிதத்தின் முடிவில் இருந்தது. பாட்னாவிற்கு வரும் வழியில் அந்த வரியை நூறு முறை படித்திருந்தேன்.

‘இது நியாயம் இல்லை ரியா,’ நான் உரக்க கூறினேன் ‘நியாயம் இல்லை.’

‘சார்,’ ஹேமந்த் வெளியே வந்தார்.

‘அவளிடமிருந்தோ, அவள் அலுவலகத்திலிருந்தோ, அவள் நண்பர்களிடமிருந்தோ இல்லை யாரிடம் இருந்தும் ஏதேனும் தகவல் வந்தால் எனக்கு தெரியப்படுத்துங்கள்’ என்றேன்.

‘கண்டிப்பாக சார். நான் எல்லா பொருட்களையும் ஒரு கோடெளனிற்குள் அடைத்து விடுகிறேன். இதை இப்பொழுதே விற்காமல், என்னால் காத்திருக்க முடியும் இதற்காக யாராவது வந்தால்.’

‘எப்படிவேண்டுமோ செய்யுங்கள்,’ என்றேன்.

சேதன் பகத் அறை.

சாணக்யா ஹோட்டல், பாட்னா

‘நீ சரியாக இருக்கிறாயா?’ என்றேன்.

அவன் தன் கண்ணீரைத் துடைப்பதற்காக நிறுத்தினான். நான் அவனுக்கு நேரம் கொடுத்தேன். அவன் தன் உதடுகளை கடித்துக்கொண்டான். ஆனால், அது தோற்கப்போகும் போர். சீக்கிரமே, இரண்டு வயது குழந்தைப் போல் அழுதுகொண்டிருந்தான்.

‘நான் ஏன் இப்படி அழுகிறேன் என்று தெரியவில்லை. அது பல காலம் முன்பு.’ அழுகைக்கிடையில் மாதவ் கூறினான்.

‘எவ்வளவு காலம்?’

‘இரண்டு வருடங்கள், மூன்று மாதங்கள். மூன்றரை சரியாக சொல்ல வேண்டும் என்றால்.’

‘அவள் போயா?’

‘ஆமாம்.’

அவன் அனுமதி பெற்று குளியலறைக்குச் சென்றான். நான் இரண்டு கோப்பைகள் கீரின் டீ செய்தேன். எங்கள் முதல் கோப்பை தேநீரை வெகு நேரம் முன்பே முடித்திருந்தோம். அவன் சில நிமிடங்களில் வெளியே வந்தான். முகத்தை அலம்பி இருந்தான்.

‘மன்னிக்க வேண்டும். என்னால் அடக்க முடியவில்லை.’

‘இந்தா... இன்னும் கொஞ்சம் டீ குடி,’ என்றேன்.

அவனிடம் ஒரு கோப்பையை கொடுத்தேன். ஒரு முறை உறிஞ்சினான்.

‘இது என்ன டீ?’ என்றான்.

‘கீரின் டீ.’

‘பால் இல்லை, சர்க்கரை இல்லை?’ என்றான். நான் ஏதோ சைவ காட்டேரி ப்போல் என்னை பார்த்தான்.

‘இது உனக்கு நல்லது,’ என்றேன்.

‘அப்படியா? நன்றி,’ என்றான்.

‘பிறகு என்ன நடந்தது மாதவ்? அந்த வீட்டு தரகனை பார்த்தாயா? அவள் காலி வீட்டை பார்த்தாயா? பிறகு அவளை கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்தாயா?’

நான் தலை ஆட்டினேன்.

‘செய்தேன். அவள் அலுவலகத்தை அழைத்தேன். அவள் தன் இராஜினாமா கடிதத்தை கொடுத்துவிட்டு சென்றுவிட்டாள், குறைந்த அறிக்கை நேரத்திற்காக தன் லாபங்களை விட்டுக்கொடுத்துவிட்டிருந்தாள்.’

‘அவள் எப்பொழுது இராஜினாமா செய்தாள்.’

‘எனக்கு கடிதம் எழுதுவதற்கு ஒரு வாரம் முன்பு.’

‘அப்பொழுது அவள் போகப்போவது அவளுக்கு தெரியும்,’ என்றேன்.

‘ஆமாம். அன்று அவள் வீட்டில் என்னை தங்க சொன்ன பொழுது, அது தான் எங்களது கடைசி இரவு என்று அவளுக்குத் தெரியும். அவள் திட்டமிட்டிருந்தாள்.’

அவன் வருந்தினான்.

‘நீ வேறு என்ன செய்தாய்?’

‘அலுவலகத்தை அணுகி மருத்துவர்கள் பட்டியலை கேட்டேன். அவர்களை சந்தித்தேன். அவள் ஒரே முறை இருமல் ஆரம்பித்த பொழுது தான் வந்தாள் என்று கூறினார்கள். பிறகு அவள் தனது குடும்ப மருத்துவரை ஆலோசிக்க முடிவுசெய்திருந்தாள்.’

‘டெல்லியிலா?’

‘ஆமாம். நான் டெல்லிக்கும் சென்றேன்.’

‘அவளை தேடவா?’

‘மானிய வேலைகளை முடிக்க எனக்கு எப்படியும் போக வேண்டி இருந்தது. நான் அவள் வீட்டிற்கு சென்றேன். அவள் அங்கில்லை.’

‘அவள் பெற்றோரை சந்தித்தாயா?’

‘அவள் அம்மாவை சந்தித்தேன். ஒரு மாதம் முன்னரே அவள் அப்பா இறந்துவிட்டிருந்தார்.’

அவன் தன் டீயை உறிஞ்சி அமைதியானான்.

‘அவள் அம்மாவிற்கு ஏதாவது தெரிந்திருந்ததா?’ என்றேன்.

‘இல்லை. எனக்கு தெரிந்ததை விட குறைவாகத்தான். அவளை பொறுத்தவரையில் ரியா ஏதோ மெடிடேஷன் கோர்ஸ் சேர்வதாக சொல்லி இருந்தாள். அதனால் தான் ரியாவின் மொபைல் தொடர்பில் இல்லை என்று அவள் கூறினாள்.’

‘நீ அவளிடம் கான்செர் பற்றி கூறினாயா?’

‘முடியவில்லை. எனக்குத் தெரியும் இல்லை. அவள் கணவர் இறந்ததற்கு என் வருத்தத்தை தெரிவித்து விட்டு கிளம்பிவிட்டேன்.’

‘பிறகு பிறாருக்கு திரும்பி விட்டாயா?’ ‘கடைசியில்.. ஆமாம். அதற்கு முன்னர் டெல்லியின் ஒவ்வொரு பெரிய மருத்துவமனையையும் அழைத்திருந்தேன் ரியாவைப்பற்றி அறிய. யாருக்கும் அவள் இருக்கும் இடம் தெரியவில்லை. நான் அவள் குடும்ப மருத்துவரை அழைத்திருந்தேன். அவளிடமிருந்து பல வருடங்களாக எந்த தகவலும் இல்லை என்று கூறினார். அவளது பழைய தோழிகளை அழைத்தேன். அவள், அவர்களுடன் தொடர்பில் இல்லை என்று கூறிவிட்டார்கள். நான் இணைய தளத்திலும் தேடினேன். அவள் முகநூல் மற்றும் வேறு எந்த சமூக வலைய தடங்களிலோ இல்லை. தொலைபேசி அலுவலகங்களில் இருந்த தொடர்புகளை உபயோகித்தும் தேடினேன், இந்தியாவின் பெரிய யோகா ஆஸ்ரமங்களுக்கும் பேசினேன். எதுவும் இல்லை.’

அவன் முகம் தொங்கிப்போனது. இதைபற்றிப்பேசுவது கடினமாக உள்ளது என்பதை புரிந்துகொண்டேன்.

‘நான் மூன்று மாதங்களுக்கு முயற்சி செய்தேன். இந்த உலகத்தை விட்டுச்செல்லும் முன் என்னை இன்னொரு முறை அழைப்பாள் என்று எதிர்பார்த்திருந்தேன். அவள் அழைக்கவில்லை.’

‘நீ சரியாக இருக்கிறாயா?’

‘இந்த நாட்குறிப்புக்கள் வெளியே வரும் வரை நான் சரியாகத்தான் இருந்தேன். கடந்த இரண்டு வருடங்களாக பள்ளியில் மட்டுமே கவனம் செலுத்திவந்தேன். மானியம் எங்களது பள்ளியை சுற்றுப்புறத்திலேயே சிறந்த பள்ளியாக ஆக்கிவிட்டது. கண்டிப்பாக நீங்கள் எங்கள் பள்ளிக்கு ஒரு முறை வர வேண்டும்.’

‘கண்டிப்பாக வருவேன் மாதவ். நீ அவளை மிகவும் விரும்பினாய் இல்லையா?’

‘நான் காதலித்த ஒரே பெண் அவள் தான். அது அதிகமா குறைவா என்று எனக்குத்தெரியாது. ஒரு விஷயம் மட்டும் தெரியும்.’

‘என்ன?’

‘நான் மீண்டும் காதலிக்கவே மாட்டேன். எப்பொழுதுமே.’

‘ஏன்?’

‘என்னுள் ஏதோ ஒன்று உடைந்து விட்டது. மீண்டும் காதலிக்க தேவையான எந்த சாதனமும் என்னிடம் இல்லை.’

நான் நாற்காலியில் இருந்து எழுந்து கட்டிலுக்கு அருகில் இருந்த மேஜைக்கு சென்றேன். அவன் தொடர்ந்து பேசினான். என்னிடம் இல்லை. தனக்குத்தானே.

‘எனக்கு என் பள்ளி இருக்கு. என் அம்மா இருக்கிறாள். அது தான் என் வாழ்க்கை.’

நான் நாட்குறிப்புக்களை அந்த கட்டிலுக்கு அருகில் இருந்த மேஜையில் இருந்து எடுத்தேன். அதை மாதவிடம் கொண்டு வந்தேன்.

‘இந்த நாட்குறிப்புக்கள் எங்கு கிடைத்தது?’

‘ஹேமந்த் என்னை அழைத்தார். ரியாவின் அனைத்து சாமான்களையும் விற்பதற்காக கிடங்கிற்கு எடுத்து சென்றிருக்கிறார். இருந்தாலும், சமையல் அறை பரண் மீது இருந்த ஒரு மரப் பெட்டியை விட்டுவிட்டிருந்தார். காய்ந்த சமையலறை பொருட்களை வைப்பதற்கு ஒரு பரண் இருந்தது. ரியாவிற்குப்பிறகு ஒரு அலுவலகம் அந்த வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்திருந்தது. அந்த வீட்டை விருந்தாளிகள் வீடாக மாற்றியிருந்தனர். அவர்கள் சமையல் அறையை உபயோகிக்கவே இல்லை. இரண்டு வருடங்களுக்கு பிறகு அந்த அலுவலகம் காலி செய்த பிறகு நான்கு நபர்கள் கொண்ட ஒரு குடும்பம் அந்த வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்தனர். அந்த வீட்டின் பெண்மணி அந்த பெட்டியைப்பார்த்து ஹேமந்த்விடம் ஒப்படைத்துள்ளார். ஹேமந்தும் என்னை அழைத்து, நாட்குறிப்புக்கள் கொண்ட அந்த பெட்டியை என்னிடம் கொடுத்து விட்டார்.

நான் நாட்குறிப்புக்களை மாதவின் மடியில் வைத்தேன்.

‘இந்தா,’ என்றேன் ‘எடுத்துக்கொள்.’

‘ஏன்? நான் முடியாது என்று சொன்னேனே.’

‘எடுத்துக்கொள்,’ என்றேன். உறுதியான குரலில்.

அவன் அந்த நோட்டுப்புத்தகத்தில் கை வைத்தான்.

‘படிக்க முடிந்த, ஆறு குறிப்புகளை நான் குறித்துவைத்திருக்கிறேன். நீ அதை படிக்கவேண்டும்’ என்றேன்.

‘இல்லை. இல்லை. இல்லை,’ என்று கூறி மீண்டும் புத்தகத்தை சாப்பாட்டு மேஜையின் மீது

வைத்தான். 'நான் உங்களிடம் சொன்னேனே. என்னால் முடியாது. அவளை மறக்க இரண்டு வருடங்களாக என்னை நானே வற்புறுத்திக்கொண்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது இதை படிப்பது மீண்டும் அங்கேயே கொண்டு செல்லும்.'

'என்னை நம்பு மாதவ். நீ இதை படிக்க வேண்டும்.'

ரியாவின் நாட்குறிப்புக்கள்
தெளிவான பதிவு 1

1 நவம்பர் 2002

இந்தப் பத்திரிகை எனக்கு நானே கொடுத்துக்கொள்ளும் பரிசு. இது என்னுடைய பதினைந்தாவது பிறந்தநாள். எனக்குப் பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கள். இப்பொழுது பிறந்த நாட்களை கொண்டாடுவது விசித்திரமாக இருக்கிறது. நான் வளர்ந்தவளும் இல்லை, குழந்தையும் இல்லை.

நாட்குறிப்புக்களில் மக்கள் ரகசியங்களை எழுதுவார்கள் என்று சொல்வார்கள். நானும் ஒன்றை எழுத வேண்டுமா?

நான் மிகவும் அமைதியாக இருப்பதாக கூறுகிறார்கள். அமைதியான ரியா. மர்மமான ரியா. வெட்கப்படும் ரியா.

நான் அவர்களுக்கு பதில் அளிப்பதில்லை. ஒரு மொட்டு விரியும் முன் அதை கசக்கிவிட்டால், அது பின்னர் மலருமா?

நான் குழந்தையாக இருந்தபொழுது அமைதியாக இருந்ததில்லை. நான் இப்படி ஆகி விட்டேன். அப்பாவிற்குத் தெரியும் நான் மாறிவிட்டேன் என்று. அப்பாவிற்குத் தெரியும் நான் எல்லாவற்றையும் நினைவில் வைத்திருக்கிறேன் என்று. இருந்தாலும், ஒன்றும் நடக்காதது போல் பாவனை செய்கிறார். நானும் அப்படியே செய்கிறேன்.

என்னை கடந்த மூன்று வருடங்களாக தொட்டதில்லை. தொட்டுத்தான் பார்க்கட்டுமே.

நான் அம்மாவிடம் ஏன் சொல்லவில்லை என்று எனக்குத்தெரியவில்லை. அந்த சமயத்தில் அது சரியா தவறா என்றே எனக்குத் தெரியாது. எப்படி இருந்தாலும், அவளால் என்ன செய்திருக்க முடியும்?

அப்பா எனக்கு இன்று தங்க நெக்லஸ் ஒன்று கொடுத்தார். நான் அதை திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டேன். அதைப் பற்றி பேச எனக்கு கடினமாக இருக்கிறது. அவர் என்னிடம் பேச முயற்சி செய்கிறார். நான் அவரை தவிர்க்கிறேன். நான் இன்னமும் அவர் மகள் என்று கூறுகிறார்.

இந்த நாட்குறிப்பில் எழுதுவது பிடித்திருக்கிறது. மற்றபடி வெளியே சொல்ல முடியாததெல்லாம் என்னால் சொல்ல முடிகிறது.

என் அண்ணா ஒரு முட்டாள். பெரியப்பா, சித்தப்பாவின் மகன்களும் அப்படித்தான். கெட்டு குட்டிசுவராய் போனவர்கள் அனைவரும். அவர்கள் ஆண் பிள்ளைகள் என்பதால் என்ன செய்யவேண்டும் என்று யாரும் அவர்களிடம் ஒன்றும் சொல்வதில்லை. இந்த பாரபட்சத்தை நான் வெறுக்கிறேன்.

இந்த நாட்குறிப்பு என் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்த உதவுகிறது. குட் நைட் நாட்குறிப்பு.

தெளிவான பதிவு 2

15 டிசம்பர் 2005

அது முடிந்துவிட்டது. நாங்கள் முடித்துவிட்டோம்.

மாதவும் நானும், எங்களுக்கிடையில் ஒன்றுமே இருந்ததில்லை. என்ன இருந்ததோ, அது முடிந்துவிட்டது. அவன் என்னை மிகவும் கீழ் தரமாக உணரச் செய்தான். எல்லாம் ஹிந்தியில். குப்பையான பிஹாரி ஹிந்தி. அவன் ஒரு மனநோயாளி. எனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். நான் என்ன நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன்?

அவனுடன் ஒரு வருடமாக சுற்றிக்கொண்டிருந்தேன். அவன் என்னை முத்தமிட அனுமதித்தேன். ச்சீ...

என் நண்பர்கள் சொன்னது சரி தான். அவன் ஒரு நாட்டுப்புறத்தான் முட்டாள். எனக்கு பைத்தியம் பிடித்திருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் அவனிடம் நான் ஏன் பேசி இருப்பேன்?

அவன் போலியானவன் இல்லை. அதனால் தான்.

ஆனால், அவனுக்கு வேண்டியதெல்லாம் என்னுடன் உடலுறவு வைத்துக்கொள்வது மட்டுமே. நிஜமாக, கேட்பதற்கு அருவருப்பாக உள்ளது என்றாலும் அவனுக்கு வேண்டியது அது தான். அதை ஒருவர் ஹிந்தியில் சொல்வதை கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

முடிந்தால் படு, இல்லையென்றால் ஓடு.

சரி, மிஸ்டர் ஓடுகிறேன். ஒரேயடியாக. முடிவாக. என்னிடம் அப்படிப் பேச உனக்கு எப்படி தைரியம் வந்தது? கூடைப்பந்தாட்ட வளாகத்தில் அவன் தலையை மோதி நசுக்க வேண்டும் போல் இருக்கிறது.

எனக்கு நேரம் வேண்டும் என்று கூறினேன். அதுவும் நிறைய. ஆனால் அவன் நேரத்தை வீணாக்க விரும்பவில்லை. அவன் முக்கியத்துவம் கொடுத்தது உடலுறவிற்கு. அப்படி செய்தால் தன் நண்பர்களிடம், அந்த பணக்கார பெண்ணை அடைந்துவிட்டேன் என்று பெருமை பட்டுக்கொள்ளலாம்.

நீ ஒழிந்து போ, என்கிறாள் இந்த பணக்கார பெண்.

தெளிவான பதிவு 3

4 செப்டம்பர் 2006

நான் ரோஹனுக்கு சரி என்று சொல்லிவிட்டேன். ஒரு மாதம் முன்பு இந்த பேச்சு வந்த பொழுது, வினோதமான கருத்து என்று நினைத்தேன். ரோஹன் அண்ணாவும் நானும்? அம்மாவிற்கு பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா? கடவுளே, அவன் என்னுடைய ராக்கி அண்ணன். நான் கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருக்கும் பத்தொன்பது வயது பெண் என்று கூற வேண்டிய அவசியமே இல்லை.

ஆனால் இன்று, சரி என்று சொல்லிவிட்டேன். இந்த மாதத்தில் நிறைய சம்பவங்கள் நடந்து விட்டன. முதலாவதாக, லண்டனில் இருந்து வாராவாரம் வந்து இறங்கிய பரிசுகள். லூயிஸ் விட்டான் கைப்பைகள், சானெல் பர்ஃப்யூம், ஒமேகா கைக்கடிகாரம் - ரோஹன் அனுப்பி இருந்தான். எனக்கு மட்டுமல்ல. முழு குடும்பத்திற்கும்.

இதை போன்ற நல்ல வரன் கிடைக்கவே கிடைக்காது என்று என் பெற்றோர்கள் முடிவு செய்திருந்தனர். ரோஹன் குடும்பம் இவ்வளவு பணக்காரர்களாக இருந்ததால் நான் இனி படிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை என்று அம்மா கூறினாள்.

நேற்று இரவு வரை நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

நேற்று ரோஹன் லண்டனில் இருந்து டெல்லி வந்திருந்தான். அவன் நான்கு மணி நேரங்களுக்காக மட்டுமே வந்திருந்தான். அதுவும் என்னை சந்திக்க. எங்கள் பெற்றோருக்கு அவன் வந்தது தெரியாது. அவன் இந்தியாவில் வைத்திருக்கும் பென்டலெயில் ஸ்டெபின்ஸிற்கு வந்திருந்தான் என்னை அழைத்துச்செல்ல. நாங்கள் ஒரு லாங் டிரைவ் சென்றோம். அவனுக்கு பயணம் செய்வது பிடிக்குமென்றும், தான் என்னுடைய சிறந்த பயணம் மற்றும் வாழ்க்கை துணையாகவும் இருப்பான் என்றும் கூறினான். நான் வயதில் சிறியவன் என்று அறிவான் என்றும் என் படிப்பை நான் லண்டனில் தொடரலாம் என்றும் கூறினான். அம்மாவிடமிருந்து, நான் இசை படிக்க விரும்புவதை பற்றி தெரிந்து கொண்டானாம். லண்டனின் தலை சிறந்த இசைப்பள்ளிகளின் பட்டியல் ஒன்றை கொண்டுவந்திருந்தான்.

பிறகு, மண்டியிட்டு, ஒரு நீல நிற டிஃபானி பெட்டி ஒன்றை எடுத்தான். அதில் பெரிய மூன்று காரட் வைர மோதிரம் ஒன்று இருந்தது.

‘இன்னமும் உன் விருப்பம் தான்,’ என்றான். அந்த மோதிரத்தை பெட்டியில் போட்டு என்னிடம் கொடுத்தான். முடிவாக, ‘மிஸ் ரியா சோமானி, எனக்கு குழந்தைப்பருவத்தில் இருந்தே தெரிந்த, உள்ளுக்குள்ளும் வெளிப்புறத்திலும், உலகத்திலேயே அழகான பெண், என்னை திருமணம் செய்து கொள்வாயா?’ என்றான்.

அதனால் அன்பு நாட்குறிப்பே, ஒரு பெண் என்ன செய்யவேண்டும்?

அன்றிரவு அந்த நீலப்பெட்டியில் இருந்து அந்த மோதிரத்தை எடுத்து அணிந்துகொண்டேன். நான் அம்மாவிடம் காண்பித்தேன். மகிழ்ச்சியில் அவளுக்கும் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது. இன்னமும் ரோஹனின் அம்மாவோடு தொலைபேசியில் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

அவசரப்படுகிறோம் என்று உணர்கிறேன், ஆனால் நல்ல விதமாகத்தான்.

தெளிவான பதிவு 4

4 ஏப்ரல் 2007

இசை பள்ளிகளின் வருட நடுவில் லண்டன் வந்துள்ளேன்.

அதுமட்டுமில்லாமல், அதில் நுழைவது மிகவும் கடினம். நான் தயார் ஆக வேண்டும். பரீட்சைகள் எழுதவேண்டும். விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டும். எட்டு மாதங்களாவது எடுக்கும்.

ரோஹனின் அம்மா இன்று இரவு உணவிற்கு, அவரது தோழிகளை நான் சந்திக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறாள். ஒவ்வொரு இரவும் சந்திப்பதற்கு யாராவது இருக்கிறார்கள். இவர்கள் சமூகப் பிராணிகள். ரோஹன் ஊரில் இல்லாததால் நான் வரவில்லை, என்று கூறினேன். ஆனால் நான் வரவேண்டும் என்று கூறிவிட்டாள்.

இன்னுமொரு பார்ட்டி. சலிப்பாக உள்ளது.

10 ஜூலை 2007

ரோஹன் எந்நேரமும் பயணம் செய்கிறான். அதுவும் நீண்ட காலங்களுக்கு. அவன் தன் பயணத்தை இரண்டு வாரங்களுக்கு நீடித்து விட்டான். அவனுடன் சேர்ந்து இரண்டு நாட்கள் இஸ்தான்புல்

பார்த்தேன். இருந்தாலும், அவன் முழு நாளும் மீட்டிங்கில் இருக்கும் பொழுது அறையில் அமர்ந்திருப்பதில் ஒரு நல்லதும் இல்லை. அதுமட்டுமில்லாமல், ரோஹனின் அம்மா என்னை திரும்ப வரச்சொல்லிவிட்டாள். அவள் ஒரு பார்ட்டி ஏற்பாடு செய்கிறாள். அதற்கு அவள் மருமகள் இருந்தாக வேண்டும்.

‘எவ்வளவு அழகு,’ ஒரு தோழி கூறி இருந்தாள்.

‘நல்லது. இந்தியாவிலிருந்து ஒரு பெண்ணை கொண்டு வந்திருக்கிறேன். உன் பேச்சை கேட்பாள்,’ மற்றொருவள் கூறினாள்.

6 செப்டம்பர் 2007

அவன் குடித்து விட்டு வந்திருந்தான். என்னை அடிக்க முயன்றான்.

‘என் அழைப்பை ஏன் ஏற்கவில்லை?’ கத்தினான்.

நான் இசை வகுப்பில் இருந்தேன். அவனிடம் சொல்லி இருந்தேன். முடிந்தவுடனே மெசேஜ் அனுப்பி இருந்தேன்.

‘இது நள்ளிரவு ரோஹன். எந்த மாதிரியான பிசினைச் சந்திப்பு இப்பொழுது நடக்கிறது?’

‘வாயை மூடு. வேலையைப்பற்றி உனக்கென்னத் தெரியும்? கெட்டவார்த்தையால் திட்டினான்.

‘என்னிடம் இப்படிப் பேசக்கூடாது.’

நான் திரும்பி அவனை விட்டு விலகி நடந்தேன்.

‘என்னிடம் இருந்து இப்படி விலகி நடக்கக்கூடாது.’

‘எப்படிப் பேசுவது என்று கற்றுக்கொள். நான் இருந்த இடத்திலேயே இருப்பேன்.’

‘நான் அளவிற்கு அதிகமாக குடிக்கவில்லை,’ அவன் வாய் குழறியது.

நான் அவன் பக்கம் திரும்பினேன். ‘உனக்கு ஒரு தகவல். என் வயது இருபது. நான் கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அதை விட்டுவிட்டு உன்னை திருமணம் செய்துகொண்டேன்.’

‘ராணி போல் வாழ்வதற்கு அதை விட்டுவிட்டாய்.’

‘ரோஹன்,’ என்னை நானே அமைதியாக்கிக் கொண்டேன், ‘இந்தியாவில் நல்ல வாழ்க்கைதான் நான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன்.’

‘மூன்று சகோதரர்கள் இடையே பகிர்ந்துகொள்ளப்பட்ட சோமானி பிசினை என்னுடன் ஒப்பிட முடியுமா?’

‘நான் எதையும் ஒப்பிடவில்லை. பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு நான் வந்ததாக, நீ பேசுவதை நிறுத்தவேண்டும்.’

தட்டுத்தடுமாறி வரவேற்பறையில் இருந்த சோஃபாவில் அமர்ந்தான்.

‘உட்காரு,’ தன் அருகில் இருந்த இருக்கையை தட்டிக்காட்டினான்.

நான் அவன் சொன்னபடி செய்தேன். ‘இன்று வீட்டை விட்டு செல்லும் பொழுது, நீ சரியாக பேசவில்லை என்று அம்மா கூறினாள்.’

‘சரியாகத்தான் பேசினேன்.’

‘அப்பொழுது அவள் பொய் சொல்கிறாளா?’

‘எனக்கு வகுப்பிற்கு தாமதமாகிவிட்டது. நான் அவளுடன் சலூனுக்கு செல்ல வேண்டும் என்று விரும்பினாள். நாளை செல்லலாம் என்று கூறினேன்.’

‘என் அம்மாவிடம் எப்பொழுதுமே அப்படி சொல்லாதே.’

‘எனக்கு வகுப்பு இருந்தது ரோஹன்.’

‘என்ன வகுப்பு? நீ இன்னும் கல்லூரியில் கூட சேரவில்லை.’

‘ஆமாம். அது அடுத்த வருடம். அதற்குத் தயார் செய்ய தான் வகுப்புகள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இந்த கல்லூரிகள் ஒன்றில் சேர அது தானே சிறந்த வழி. இதை என்னிடம் முன்னமே சொல்லி இருக்கிறேனே?’

ரோஹன் பார் பக்கம் சென்றான். ஒரு பாட்டில் ஒன்றை எடுத்தான்.

‘நிறுத்து,’ என்று சொல்லி அவன் கையில் இருந்த பாட்டிலை எடுக்கப் பார்த்தேன்.

‘என்ன செய்கிறாய்?’ என்று கெட்ட வார்த்தையில் திட்டினான். ‘என்னை விடு இப்பொழுது.’

என்னை வேகமாக தள்ளினான். நான் சமநிலை இழந்து கீழே விழுந்தேன். என் மேல் சாய்ந்தான்.

‘என்னைத்தொடாதே,’ நான் அவனை பின்னால் தள்ளினேன்.

நான் என் வீட்டை மிஸ் செய்கிறேன். என் கல்லூரியை மிஸ் செய்கிறேன். மற்றவர்களது அம்மாவிடம் எப்படி பேசுவது என்று எனக்கு யாரும் சொல்லிக்கொடுக்கவில்லை. குட் நைட். நாட்குறிப்பே. உனக்கு திருமணம் ஆகாதது நல்லது.

7 செப்டம்பர் 2007

அவன் மன்னிப்பு கேட்டிருந்தான். வேலை அழுத்தம் அவனை பைத்தியமாக்கியது என்று கூறினான். ‘நான் சாதிக்க வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது ரியா. இந்த பிசினைச் சாம்ராஜ்யத்தில் என்னை விட பெரிய புள்ளிகள் பலர் இருக்கின்றார்கள். அவர்களுடன் ஒப்பிடும் பொழுது நான் ஒன்றுமே இல்லை.’

‘உனக்கு ஏன் ஒரு பெரிய மொகல் ஆக வேண்டும்?’

ஆனால் அவன் தன் தாயைப் பற்றி பேசத்தொடங்கினான். ‘அவள் வாழ்க்கையில் நிறைய கஷ்டங்கள் அனுபவித்திருக்கிறாள். என் அப்பா அவளை நன்றாக நடத்தியதில்லை. அவளுக்கு ஆதரவாக நான் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.’

ஹாங்கோவர் அவனை சென்டிமென்டல் ஆக்கியது.

14 ஜனவரி 2008

இந்திய உடைகள் அணிந்துகொள். இதை உன்னால் நம்ப முடிகிறதா? இதை தான் ரோஹனின் அம்மா என்னிடம் கூறினாள் இன்று.

‘அது அவளை சந்தோஷப்படுத்தும் என்றால் செய். இதில் என்ன இருக்கிறது?’ ரோஹன் தன்னுடைய இரண்டு டஜன் ஷூக்களிலிருந்து ஒன்றை தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

‘எஸ்?’ என்றேன். எனக்கு இந்திய உடைகள் பிடிக்காது என்றில்லை. நான் என்ன அணிய வேண்டும் என்று அவள் ஏன் கூற வேண்டும்?

நீ சிறந்த இந்தியன் டிசைனர் துணிமணிகள் வாங்கலாம். நான் ஹோட்டலில் இருந்து ஆள் அனுப்பட்டுமா? அவன் உன்னை கடைகளுக்கு அழைத்துச்செல்வான்.’

‘விஷயம் அது இல்லை, ரோஹன்,’ என்றேன்.

‘அலட்டுவதை நிறுத்து. அவள் தோழிகளுக்கு அவள் மருமகள் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று சில எதிர்பார்ப்புகள் இருக்கிறது. நேற்று நீ சிறிய உடை அணிந்து அந்த எதிர்பார்ப்பை நாசம் செய்துவிட்டாய்.’

‘அது ஒரு வழக்கமான ஆடை தான். என் முட்டி வரை வந்தது. சிறியதாக இருந்தால் தான் என்ன? இது என்ன குடும்ப ஆடை அணியும் விதியா?’ அவன் தன் கைகளை சொடுக்குபோட்டான், ஆணை இடுவது போல.

‘செய். வாதாடாதே.’

இது தான் திருமண ஆனந்தம் என்று யூகிக்கிறேன்.

18 மார்ச் 2008

நான் தவறு செய்துவிட்டேன். பெரிய, மிகப் பெரிய தவறு. என்னால் இனியும் மறுப்பில் இருக்க முடியாது. ரோஹானை திருமணம் செய்து கொண்டது தவறு.

11 ஜூன் 2008

அவன் அம்மாவின் எதிரில் மூன்று முறை என்னை முகத்தில் அறைந்தான். அவள் அவனை தடுக்கவில்லை. அது அவளுக்கு பிடித்திருந்தது. அவன் என் தலை முடியையும் பிடித்து இழுத்தான்.

நான் விவரங்களுக்கு செல்ல வேண்டுமா? எனக்குத் தோன்றவில்லை. அதில் என்ன இருக்கிறது? குடிகார கணவன். குற்றம் கண்டுபிடித்துக்கொண்டே இருக்கும் மாமியார். அவள் என்னை ஐந்து முறை அழைத்தபொழுதும் நான் பதில் சொல்லவில்லையாம். ‘இசையை கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுது என் காதுகளில் ஹெட் போன்ஸ் இருந்தது) தாயும் மகனும் சேர்ந்து கொண்டு எனக்கு சொற்பொழிவு ஆற்றினார்கள். எப்படி அவர்கள் ரோஹன் என் அப்பாவை விட இருபது மடங்கு பணக்காரன் என்றும், நான் ஒழுங்காக நடந்து கொள்ளவில்லை என்றால் அதற்கு விளைவுகள் இருக்குமாம்.

ஆனால், உண்மையான செய்தி இப்பொழுது தான் வருகிறது.

போன் ஒலிக்கும் பொழுது மூன்று மணிக்கு ரோஹன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவன் எழுந்திருக்கவில்லை. போன் மீண்டும் ஒலித்தது. அவன் எழுந்தால் மீண்டும் சண்டை போடுவான் என்று பயந்தேன். இரவின் அமைதியை அனுபவித்து கொண்டிருந்தேன். கட்டிலுக்கு அருகில் இருந்த மேஜைக்கு மேல் அவன் போன் இருந்தது. அதை அமைதியாக்க சென்றேன். அது மீண்டும் ஒலித்தது. அது ஒரு வாட்ஸ் அப் மெசேஜ். யாரோ க்றிஸ்டினிடம் இருந்து.

கிறிஸ்டின், ‘உன் உடலை மிஸ் செய்கிறேன். நீ இங்கு இன்று இரவு என்னோடு இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று விரும்பினேன்.’

கிறிஸ்டின் தன் உடலின் படங்களையும் அனுப்பி இருந்தாள்.

நான் படுக்கைக்கு திரும்பினேன். நான் வருத்தப்படவில்லை. நிஜத்தில் மனம் லேசானது. நான் ஒரு கடினமான முடிவு எடுக்க வேண்டி இருந்தது. அது எனக்காக எடுக்கப்பட்டுவிட்டது.

தெளிவான பதிவு 5

13 ஜூன் 2008

என் திருமணம் முடிந்து விட்டது.

யாரிடமும் சொல்லாமல் லண்டனை விட்டுகிளம்பி வீடு திரும்பினேன். இன்று காலை டெல்லி வந்து சேர்ந்தேன். அம்மாவிடம் சொன்ன பொழுது, அடுத்த விமானம் எடுத்துத் திரும்பவேண்டும் என்றும், அப்பாவிடம் கூறப்போவதாகவும் சொன்னாள். அப்பா என்ன சொன்னாலும் நான்

திரும்பிப்போக போவதில்லை என்று முடிவு செய்துவிட்டதாக கூறினேன்.

‘அவனைப் பார்த்தால் நல்லவன் போல் தெரிந்ததே,’ அப்பா சாப்பிடும் பொழுது என்னை பார்க்காமலே கூறினார்.

நான் அவர்களிடம் ரோஹானைப்பற்றி விளக்கினேன். ரோஹனுக்கு ஜெயிப்பது பிடிக்கும். அது ஹோட்டல் சொத்தாக இருந்தாலும், மனைவியாக இருந்தாலும். அது கிடைக்கும் வரை துரத்துவது பிடிக்கும்.

‘நான் அவனை மறுத்துவிட்டேன். அவன் என்னை அடைந்தே ஆக வேண்டும். அடைந்தவுடன், அவனுக்கு அக்கறை இல்லை.’

நான் சில விஷயங்களை சொல்லவில்லை. அவன் குடித்துவிட்டு எப்படி என்னை கட்டாயப்படுத்துவான் என்று. க்றிஸ்டினை பற்றியோ, அவன் அம்மா எப்படி எனக்கு பாடம் சொல்லிக்கொடு என்று கூறினாளோ, அதைப்பற்றியெல்லாம் நான் சொல்லவில்லை.

‘ரோஹனின் அம்மா அவனை கட்டுப்படுத்துகிறாள். அவளுக்கு என்னைப்பிடிக்கவில்லை,’ என்று மட்டுமே சொன்னேன்.

‘பெண்கள் அட்ஜஸ்ட் செய்துகொள்ள கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்,’ என் அம்மா கூறினாள்.

‘அட்ஜஸ்ட்? எப்படி வன்முறைக்கு அட்ஜஸ்ட் செய்வது?’

என் வலது கையை உயர்த்தி வீக்கத்தை காட்டினேன். ரோஹன் என்னை தள்ளியதில் என் மணிக்கட்டு உடைந்திருந்தது.

‘எல்லோரும் என்ன சொல்வார்கள்?’ அம்மா கூறினாள்.

கண்டு பிடிக்கலாம்.

தெளிவான பதிவு 6

17 பிப்ரவரி 2009

மீண்டும் உணர்வுகளுக்குத் திரும்ப சில சமயங்களில் தலையில் ஒரு குட்டு வேண்டும்.

எனக்கு சரியான அடி கிடைத்தது. நேற்று என்ன நடந்ததோ தெரியாது. மாதவிற்கு அவன் வீட்டு மொட்டை மாடியில் முத்தம் கொடுத்தேன். அது வாஸ்தவத்தை மறக்கச்செய்தது. நான் கனவு காண ஆரம்பித்திருந்தேன்.

அந்த கனவு எப்படி நொறுங்கியது. நடப்பது சரி தான் என்று எனக்கு நானே சொல்லி கொண்டிருந்த பொழுது, ராணி என்னை உண்மை நிலைமையை உணரச் செய்தாள்.

அந்த அறிகுறிகள் ஏற்கனவே இருந்ததே. என்னை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த அந்த பார்வையை நான் எப்படி மறந்தேன். அவள் மாதவின் அம்மா என்ற காரணத்தினால் எப்படி என் மனதை அவளிடத்தில் திறந்தேன்? மாதவ் போல் அவளும் என் கடந்த காலத்தை ஏற்றுக்கொள்வாள் என்று எப்படி நினைத்தேன். அவள் எனக்கு லிட்டி சோக்கா செய்துகொடுத்திருக்கலாம். அதற்காக அவளுக்கு என்னை பிடிக்கவேண்டும் என்பதில்லையே?

‘கல்லூரியில் அவன் நெருங்கி பழகிய பெண் நீ தானா?’ இன்று, மாதவ் வகுப்பு நடத்திக்கொண்டிருந்தபொழுது, பள்ளி ஊழியர்கள் அறையில் என்னை கேட்டிருந்தாள். எனக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. மாதவ் என்னைப்பற்றி என்ன சொல்லிவைத்திருந்தான் என்று எனக்குத்தெரியாது.

‘ஆமாம், நாங்கள் நல்ல நண்பர்கள்,’ என்றேன்.

‘இப்பொழுது?’

‘நண்பர்கள் மட்டுமே. வேறு ஒன்றும் இல்லை ஆண்ட்டி,’ திக்கித் திக்கி பேசினேன்.

‘எனக்கு என் மகனை தெரியும். மீண்டும் உன்னுடன் சேர நினைப்பான்.’

‘ஆண்ட்டி, எங்கள் இருவருக்கும் ஒருவரை ஒருவர் பிடிக்கும் ஆனால்...’

‘அவன் வாழ்க்கையை விட்டு விலகி இரு,’ சுருக்கமாக கூறினாள்.

‘ஆனால் ஆண்ட்டி...’

அவள் என்னைப்பார்த்து முறைத்தாள்.

‘உனக்கு விவாகரத்து ஆகி விட்டது, உனக்கு வேறு ஒரு ஆண் துணை தேவைப்படும். என் மகன் பார்ப்பதற்கு அழகாகவும், இங்கு ஒரு இளவரசனாகவும் இருக்கிறான். எனக்கு உன் திட்டம் புரிகிறது.’

‘திட்டம்?’

‘உன்னைப்போன்ற பெண்களுக்கு இது மிகவும் சுலபம். ஒருவன் சரிவரவில்லை என்றால் மற்றவனைப் பிடித்துக்கொள்.’

அது மாதவின் அம்மாவாக இல்லாமல் இருந்திருந்தால் நான் பதில் பேசி இருப்பேன். என்னை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டேன்.

‘எனக்கு யாரும் தேவை இல்லை,’ என்றேன்.

‘அப்பொழுது அவனை விட்டு விடு. அவன் மிகவும் பலவீனமானவன்.’

‘நான் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை,’ என்றேன். என் கண்களில் கண்ணீரைப் பார்த்து டிஷ்யூ ஒன்றை என் கையில் கொடுத்தாள்.

‘அவன் எதிர்பார்க்கிறான்.’

ராணி அம்மா கை கூப்பினாள்.

‘எனக்கிருப்பதெல்லாம் அவன் மட்டும் தான். நீ இங்கு இருந்தால், அவன் வாழ்க்கையில் முன்னேற மாட்டான். நீ டெல்லியில் பெரிய ஆளாக இருக்கலாம். தும்ரானின் இளவரசன் விவாகரத்தான ஒரு மார்வாடிப் பெண்ணுடன் இருக்க மாட்டான். சமுதாயத்தில் மதிப்பு மரியாதை என்று ஒன்று இருக்கிறது,’ என்றாள்.

நான் மரியாதைக்குரியவள் இல்லை போல.

‘அது மட்டுமல்ல. அவன் உன்னைத் துரத்துவதை நிறுத்த மாட்டான். நீ அவனை மாயாஜாலம் செய்து மயக்கிவிட்டாய்.’

நான் பதில் எதுவும் கூறும் முன்னர் மாதவ் வந்து விட்டான். என்னை வகுப்பிற்கு அழைத்துச் செல்ல கையை பிடித்து இழுத்தான்.

மாயாஜாலம். மாய வலை. நன்றாக யோசித்தீர்கள் ராணி.

5 மார்ச் 2009

நான் டெல்லியில் இருக்கிறேன். அப்பா நேற்று இரவு இறந்துவிட்டார்.

நேற்று மதியம் அவரை ஐசியூ வில் பார்த்தேன்.

அவரால் அதிகம் பேச கூட முடியவில்லை. நான் அவர் வக்கீல் குப்தா அங்கிளை பார்க்கவேண்டும் என்று கூறினார்.

நான் குப்தா அங்கிளின் அலுவலகத்திற்கு சென்றேன். ஒரு ரகசிய கணக்கில் அப்பா எனக்காக கொஞ்சம் பணம் போட்டுள்ளார் என்று கூறினார். ‘உன் சகோதரர்களிடமோ வீட்டில் வேறு யாரிடமோ சொல்லாதே. அவர்கள் வழக்கு தொடர்ந்தால் பல வருடங்கள் வக்காளத்து நீடிக்கும்,’ குப்தா அங்கிள் கூறினார்.

நான் ஆவணங்களை கையெழுத்திட்டேன். காரியம் முடியும் வரையில் அமைதியாக இருந்தேன்.

எனக்கு இரு மனதாக இருந்தது. அப்பா ஏன் எனக்கு இந்த பணம் கொடுத்திருக்கிறார் என்று எனக்குத்தெரியும். அவரது மனது, அவரது மனசாட்சி, அவரது குற்ற உணர்ச்சியிலிருந்து தப்பிக்க எனக்கு இந்த பணத்தை கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால் நடைமுறையில் யோசித்தேன். நான் போக விரும்பும் இடத்திற்கு எனக்கு பணம் தேவைப்படும்.

நானும் பழசை மறந்து முன்னேற தயார் ஆனேன். மன்னிக்க அல்ல. மறக்க.

14 ஏப்ரல் 2009

மூன்று நாட்களில் கிளம்ப வேண்டும். எந்த நாடகமும் இல்லாமல். இன்னொரு பையனின் அம்மாவை இனியும் கையாள வேண்டாம். யாருடைய அனுதாபமும் எனக்குத்தேவை இல்லை. நான் விவாகரத்தான பெண்மணி. அதனால் நான் குணம் இல்லாதவள் என்று மக்கள் நினைத்தால், இருந்துவிட்டு போகட்டும்.

நான் ராணி அம்மாவின் மீது கோபம் கொள்ளவில்லை. நான் தனியாக இருக்க பாட்னாவிற்கு வந்தேன். மாதவை சந்திக்க நேர்ந்தது. ஆமாம். அவன் நல்லவன். அவனுக்கு என்னைப் பிடிக்கும், நாளுக்கு நாள் என்னை அதிகம் விரும்புகிறான் என்று எனக்குத்தெரியும். நானும் அவனை விரும்புகிறேன். அதனால் தானே பாட்னாவில் வேலைக்கு ஒப்புக்கொண்டேன். அவனை மீண்டும் சந்திக்கக்கூடும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் தானே அதை செய்தேன்...?

காதலிப்பதும், காதலிக்கப்படுவதும் அழகான ஒன்று. ஆனால், தற்பொழுது, காதலுக்கும் மேல், அமைதி வேண்டும்.

மாதவிற்கு புரியாது. அவனுக்கு இதை விளக்கினால் அவன் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டான். நான் அதை ஏற்கனவே பார்த்திருக்கிறேன். அவன் விடுவதில்லை. என்னை அடையும் முயற்சியை அவன் கைவிட மாட்டான். ஒரே ஒரு எளிமையான வழி தான் உள்ளது. நான் கிடைப்பதென்பது சாத்தியமே இல்லாத ஒன்று என்று ஆனால் மட்டுமே அவன் விடுவான்.

தும்ரனில் இருந்த பொழுது சிறிய தொற்று ஒன்று இருந்தது. அது குணமாகவில்லை என்று இதுவரை பாவனை செய்து வந்தேன்.

அதனால் நான் கிளம்பும் பொழுது அது அதிக நம்பத்தக்கதாக இருக்கும். கண்டிப்பாக அவன் மிகவும் வருத்தப்படுவான். இருந்தாலும், நாளடைவில் என்னை மறந்து, எந்த ஒரு கடந்த காலமும், ஆழ்ந்த ரகசியங்களும் இல்லாத ஒரு இளவரசியை மணந்து கொள்வான்.

இதை எழுதும் பொழுது என் விரல்கள் நடுங்குகின்றன. நான் வலிமையாக இருக்கவேண்டும். பிரியும் கடிதத்தை நான் இப்பொழுது எழுத வேண்டும். நான் இல்லாத ஒரு நோயை இருப்பதாக கூறி ஏமாற்றுகிறேன். என்னுடைய கடைசி கடிதத்திலாவது நான் நேர்மையாக இருக்கவேண்டும். அவனைப்பற்றி நான் எப்படி உணர்கிறேன் என்று கூறவேண்டும்.

அவன் கடைசி பயிற்சிக்காக வீட்டிற்கு வருகிறான். இது நாங்கள் ஒன்றாக இருக்கப்போகும் கடைசி இரவு. அவனை தங்கவைத்தால் தவறாகுமா?

சாணக்யா ஹோட்டல், பாட்னா.

கைகளை இறுக்கிப் பிடித்தவாறு, அந்த கடைசி பக்கத்தை படித்து முடித்து வெகு நேரம் ஆன பிறகும், அதையே பார்த்து முறைத்துக்கொண்டிருந்தான் மாதவ்.

‘என்ன?’ கத்திவிட்டு அமைதியானான். நாட்குறிப்பிலிருந்து பார்வையை நீக்கி என்னைப் பார்த்தான்.

‘இது என்ன சேதன் சார்?’ என்றான்.

‘உன் தோழியின் நாட்குறிப்புக்கள், உனக்கு நினைவிருக்கிறதா?’ என்றேன்.

புத்தகத்தை அடித்து மூடிவிட்டு, மேலும் கீழும் அவசர அவசரமாக மூச்சுவிட்டான். தன் முகத்தை கைகளுக்குள் புதைத்துக்கொண்டான், வாரப்படாத தடிமனான தலைமுடியினுள் விரல்களை ஓட்டினான். நான் அவன் தோளைத் தொடும் வரை ஆடாது அசையாது உட்கார்ந்திருந்தான்.

‘நீ நலமா?’ என்றேன்.

மயக்கத்தில் இருப்பது போல் என்னைப்பார்த்தான். அவன் முகம் தீவிர சிகப்பு நிறமாக மாறி இருந்தது.

‘அவள் உயிருடன் இருக்கிறாள்,’ வார்த்தை வெளிவரவில்லை.

‘அப்படித் தான் தெரிகிறது.’

‘அவள் உயிருடன் இருக்கிறாள்,’ மீண்டும் கூறினான். கட்டுக்கடங்காமல் நடுங்கியது அவன் உடல்.

‘இப்பொழுது தெரிகிறதா நான் ஏன் உன்னை கூப்பிட்டேன் என்று? அவள் இறந்துவிட்டதாக கூறினாய். இந்த நாட்குறிப்புக்களை தூக்கி எறியச்சொன்னாய்.’

‘அவளால் எப்படி பொய் சொல்ல முடிந்தது? இவ்வளவு பெரிய பொய்... அந்த... மூதேவி.’

அவன் கண்ணீரை அடக்க முயற்சி செய்தான்.

‘மாதவ் நீ அவளை காதலித்ததாக சொன்னாய். இது எப்படிப்பட்ட பாஷை?’

‘நான்... நான்...’ என்று கூறி நிறுத்தினான், வார்த்தையையும் எண்ணத்தையும் முடிக்க முடியாமல்.

‘நீ அதிர்ச்சியில் இருக்கிறாய்.’

‘அவள் எப்பொழுதுமே இதை செய்வாள். ஓடிவிடுவாள். பிரச்சனைகளை கையாள ஒரே வழி ஓடிவிடுவது.’

அவன் முறிந்து போனான். கன்னங்களில் நீர் வழிந்தது.

‘ரியாவை மறக்க எனக்கு பல வருடங்கள் எடுத்தது. நான் இன்னமும் முழுமையாக குணமடையவில்லை. எப்படி அவளால்...?’ தனக்குத்தானே முணுமுணுத்தான்.

‘குறைந்தபட்சம் இப்பொழுதாவது நீ கண்டுபிடித்துவிட்டாயே.’

‘அவள் அதை விரும்பவில்லை. என்னை விட்டுவிட்டுச்சென்றாள்.’

‘அவள் தன்னை பாதுகாத்துக்கொள்ள விரும்பினாள். உன்னையும் கூட.’

‘என்னையுமா? இது எப்படி என்னை பாதுகாத்தது?’

‘அவள் உன் வாழ்வில் ஒரு சுமையாய் இருக்க விரும்பவில்லை.’

‘ரியாவால் எப்பொழுதுமே என்னுடைய வாழ்வில் சுமையாக இருக்க முடியாது. என் வாழ்க்கையே அவள் தான்,’ என்றான் எதார்த்தமாக.

அவனிடம் ஒரு டிஷ்யூ வை கொடுத்தேன். அவன் கண்களை துடைப்பதற்கு பதிலாக, அதை கசக்கினான்.

‘அவள் உயிருடன் இருக்கிறாள் என்று அறிந்து உனக்கு மகிழ்ச்சியாக இல்லையா?’

‘இருக்கவேண்டும். ஆனால், என்னால் இப்பொழுது உணர முடிந்ததெல்லாம் ஆத்திரம் ஒன்று தான்.’

‘எனக்குப்புரிகிறது.’

‘இரண்டு வருடங்கள். ஒரு நாள் கூட அவளை நினைக்காமல் இருந்ததில்லை.’

‘இப்பொழுது என்ன செய்யப்போகிறாய் மாதவ்?’

என் கேள்வியை அவன் புறக்கணித்தான்.

‘அவள் விட்டுச்சென்ற பொழுது, மன அழுத்தத்திற்க்கான சிகிச்சை பெற வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.’ தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான்.

‘நீ நிறைய அனுபவித்துவிட்டாய்.’

‘சேதன் சார், அவள் செய்தது நியாயம் என்று உங்களுக்குத் தோன்றுகிறதா?’

‘இல்லை. ஆனால், வாழ்க்கை சில சமயங்களில் மிகவும் கடினமாக இருக்கிறது. அவளிடம் அவளது காரணங்கள் இருந்ததாகத் தோன்றுகிறது.’

‘என் அம்மா? என் அம்மா எப்படி பிரச்சனையாக முடியும்? உண்மையில், என்னை உயிருடன் வளையவரைவத்தது ரியா தான் என்று என் அம்மாவே கூறுகிறாள்.’

‘ரியா முன்பு கசப்பை அனுபவித்து விட்டாள். அதனால், அதில் இருந்து விலக நினைத்திருப்பாள்.’

‘நான் ரோஹன் இல்லை.’

வழக்கம் போல் என்னை நானே ஒரு நிலைமையில் அதிகமாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டுவிட்டேன். நான் வீட்டிற்கு திரும்ப வேண்டும். அடுத்து என்ன செய்வதென்று, மாதவ் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

அவன் தன் சிந்தனைகளில் தொலைந்திருந்தான். என் பைகளை பேக் செய்ய எழுந்துகொண்டேன்.

‘நான் இன்னும் சிறிது நேரம் இருக்கலாமா?’

‘கண்டிப்பாக.’ தோள்களைக் குலுக்கினேன். அவன் ஒரு ஃபோன்கால் பேச அறையின் மூலைக்குச் சென்றான். நான் என் சூட்கேஸை இழுத்து முடினேன். அவன் சில நிமிடங்களுக்குப்பிறகு திரும்பினான்.

‘நான் அவள் வீட்டை அழைத்தேன், டெல்லியில். அவளிடமிருந்து பல வருடங்களாக எந்த தகவலும் இல்லை என்று அவள் அம்மா கூறினாள்,’ என்றான் மாதவ்.

‘அவள் நிஜமாகவே மறைந்து போய் விட்டாள்.’

நான் என் பையை கட்டிலிலிருந்து கீழே இறக்கினேன். பையை இழுக்க உதவும் கைப்பிடியை வெளியே இழுத்தேன்.

‘என்னை மன்னித்து விடு. மும்பைக்கு இன்று இது தான் ஒரே விமானம்.’

‘நீங்கள் செய்தது அனைத்திற்கும் நன்றி.’

‘நான் ஒன்றுமே செய்யவில்லை.’

‘நான் விமான நிலையம் வரை உங்களுடன் வரலாமா?’

நாங்கள் காரில் அமைதியாக உட்கார்ந்தோம். இரண்டு ட்ராஃபிக் சிக்னல்களை கடந்த பிறகு அவன் பேசினான்.

‘நான் அவளை கண்டுபிடிப்பேன்,’ என்றான் மாதவ். அமைதியான ஆனால் முடிவான குரலில்.

நான் அவனைப் பார்த்தேன்.

‘நிஜமாகவா சொல்கிறாய்?’

‘ஆமாம்.’

‘அவள் எங்கு இருக்கக்கூடும்?’

‘எனக்கு ஒரு எண்ணம் இருக்கிறது. அவள் எப்பொழுதும் தன் கனவுகளைப்பற்றி கூறுவாள். நியூயார்க் நகர பாரில் பாடகியாக வேண்டுமென்று.’

‘அதனால்?’

‘அவள் தன்னை வெளி உலகத்திலிருந்து முழுவதுமாக துண்டித்து கொண்டு விட்டாள் என்றால், தன் கனவை நினைவாக்க விரும்புவாள்.’

‘எப்படி உன்னால் நிச்சயமாக சொல்ல முடியும்? நியூயார்க்கில் எங்கு? அல்லது வேறு ஏதாவது நகரத்தை பார்த்திருக்கக்கூடும். அல்லது வேறு ஏதாவது கூட செய்துகொண்டிருக்க முடியும்,’ என்றேன்.

‘அதனால், நான் அவளைத்தேடக் கூடாது என்று சொல்கிறீர்களா?’

‘நான் வாஸ்தவமாக பேசுகிறேன். மன்னிக்க வேண்டும். உன் ஊக்கத்தை தடுப்பது என் அர்த்தமில்லை.’

மீதம் இருந்த தூரத்தை மௌனமாக கடந்தோம். லோக் நாயக் ஜெயபிரகாஷ் விமான நிலையத்தை அடைந்தோம். என் பையை தள்ளுவண்டியில் தூக்கி வைத்தான். இந்த நிலைமையில் இருந்து என் ஈடுபாட்டை குறைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று எனக்கு நானே சொல்லிக்கொண்டேன். என்னால் முடியவில்லை.

என் புகைப்படம் ஒட்டப்பட்ட அடையாள அட்டையை பாதுகாப்பு காவலர் சரிபார்க்கும் பொழுது, ‘தொடர்பில் இரு,’ என்றேன்.

‘இருப்பேன் சார்,’ என்றான்.

‘நீ நிஜமாகவே அவளைத்தேடிப்போக போகிறாயா?’

‘ஆமாம் சார்.’

‘அவளை கண்டுபிடிக்க முடியாமல் அதிக வலிக்கு ஆளாக நேரிட்டாலும்?’

அவன் ஆம் என்று தலை அசைத்தான்.

‘என்னால் முயற்சியை கைவிட முடியாது. அது என் மரபணுக்களில் இல்லை.’

Downloaded from Ebookz.in

சே தன் பகத் சென்ற பிறகும் நான் சிறிது காலம் பாட்னாவில் இருந்தேன். ரியாவின் கடந்த காலத்திலிருந்து எவ்வளவு நபர்களை சந்திக்க முடியுமோ சந்தித்தேன்.

முதலில், அவள் பழைய அலுவலகத்திற்குச் சென்றேன்.

‘அவள் வேலையை விட்டுவிட்டாள். ஆனால், தன் திட்டத்தைப்பற்றி எதுவும் எங்களிடம் கூறவில்லை,’ மோஹினி, நெஸ்லேவில் அவளது பழைய தோழி கூறினாள்.

‘அவளைப் பார்த்தால் உடல்நலம் சரி இல்லாதவள் போல் தோன்றியதா?’

‘இல்லை.’

தனது பயண சேவைகளுக்காக, நெஸ்லே ஊழியர்கள் பயன்படுத்திய ஈஸ்ட் இந்தியா ட்ராவல் கம்பெனிக்குச் சென்றேன்.

‘உங்களுக்கு ரியா சோமானியை நினைவிருக்கிறதா? இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு, நெஸ்லேவின் பாட்னா அலுவலகத்தில் இருந்தாள்,’ என்றேன்.

‘அழகான பெண்,’ பயண அலுவலகத்தில் இருந்த இளைய ஏஜென்ட் அஜய் கூறினான்.

‘மிகவும் அழகு,’ நான் அவனை திருத்தினேன்.

‘மேடம் இந்த ஏஜென்சியை உபயோகித்தாள். அவள் அப்பாவின் உடல் நிலை மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. டெல்லிக்கு சென்று திரும்பிவந்தாள். சரியா?’

‘ஆமாம். அதன் பிறகு ஏதாவது?’ என்றேன்.

அஜய் கணினியின் உள்ளீட்டு கருவியை தட்டினான். பின் தலையை இரண்டு முறை அசைத்தான்.

‘ஏதாவது?’

‘முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறேன்,’ என்று சொல்லி ஒரு நிமிடத்திற்கு பிறகு பேசினான் அஜய். ‘என்னிடம் ஒரு தகவல் உள்ளது. அவள் டெல்லி செல்ல இன்னொரு விமானம் எடுத்தாள். ஒரு வழி பயணம், 17 ஏப்ரல் 2009.’

நான் கணினியின் திரையைப் பார்த்தேன். பில் கேட்ஸ் அவர்கள் விஜயம் செய்த நாளன்றே பாட்னாவை விட்டு வெளியே பறந்து விட்டாள். நான் கார் வாடகைக்கு எடுத்த அலுவலகத்திற்குச் சென்றேன். அவர்களிடம் எந்த பதிலும் இல்லை. அதனால் அவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

ரியாவின் சம்பள கணக்கு இருந்த கோட்டாக் மஹிந்திரா வங்கிக்குச்

சென்றேன். மேலாளர், ரோஷன் ஜோஷியை சந்தித்தேன்.

‘எங்கள் வாடிக்கையாளர்கள் பற்றிய விவரம் ரகசியமானது,’ என்றான்.

‘அவள் திடீரென்று மறைந்துவிட்டாள். அவளைத் தேட முயற்சி செய்கிறேன்.’

‘அவள் காணாமல் போய் விட்டாளா?’ உங்களிடம் காவல் துறையின் ரிப்போர்ட் உள்ளதா? இருந்தால் எங்களால் உதவ முடியும்’

‘அவள் தானாக சென்றுள்ளாள்.’

‘சார், வேறு ஒருவரது வங்கிக்கணக்கு பற்றிய விவரங்களை எப்படி உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும்?’

எனக்கு சுத்தமாக பிடிக்காது. இருந்தாலும் அந்த கிளை மேலாளரின் அலுவலகத்திலிருந்து நான் எம்எல்ஏ ஓஜாவை அழைத்தேன். ஓஜாவிற்கு உதவுவது பிடிக்கும், அப்பொழுது தானே பிறகு தன்னாலும் கேட்க முடியும். அவர் பாட்னா நகர எம்எல்ஏ விடம் பேசி அவரை ரோஷனை தொலைபேசியில் அழைக்கச் சொன்னார்.

ஐந்து நிமிடங்களுக்குப்பிறகு என்னிடம் ரியாவின் வங்கிக்கணக்குகள் இருந்தன.

‘மன்னிக்க வேண்டும். உங்களுக்கு எங்கள் எம்எல்ஏவைத் தெரியும் என்று எனக்குத்தெரியாது,’ ரோஷன் கூறினான்.

14 ஏப்ரல் 2009 அன்று ரியா தன் வங்கிக்கணக்கில் இருந்த மொத்த தொகையான மூன்றரை லட்சங்களை எடுத்துவிட்டாள். அந்த பதிவிற்கு அடுத்து எஃப் எக்ஸ் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

‘எஃப் எக்ஸ் என்றால் என்ன?’

ரோஷன் கணக்கை பார்த்தான்.

‘அது அந்நிய செலாவணி மாற்றம். தன் வங்கியில் இருந்த பணத்தை அந்நிய செலாவணியாக மாற்றி பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறாள்.’

‘எந்த செலாவணி?’

‘யூஎஸ் டாலர்ஸ்.’

‘யூ எஸ்ஸிற்கு பயணம் செய்வதற்கா?’ என்றேன். எனக்குள் ஒரு நம்பிக்கை ஒளிவிளக்கு எரியத்தொடங்கியது.

‘எங்களுக்குத் தெரியாது. எந்த தேசத்திற்கு விஜயம் செய்தாலும் இந்தியர்கள் யூஎஸ் டாலர்ஸ் எடுத்துச்சென்று அங்கு மாற்றிக்கொள்வார்கள்.’

‘அவள் வெளிநாட்டிற்குப் பயணம் செய்திருக்கிறாள் இல்லையா?’

‘அதற்கான சாத்தியம் இருக்கிறது.’

நான் வங்கியை விட்டு கிளம்பி, ஈஸ்ட் இந்தியா ட்ராவல்ஸ் அஜய்யை அழைத்தேன்.

‘அஜய். மாதவ் ஜா. எனக்கு டெல்லிக்கு பயணம் செய்ய ஒரு விமான டிக்கெட் பதிவு செய்ய வேண்டும்.’

‘ஆஹ்...அதிர்ஷ்டசாலிப் பெண்,’ என்றாள் சமந்தா.

‘அப்படியா?’ என்றேன். பத்தொன்பது வயதில் திருமணம், இருபதில் விவாகரத்து.’

டெல்லியின் இந்தியன் ஹபிடாட் சென்டரில் அமெரிக்கன் டைநெரில் நானும் சமந்தாவும் உட்கார்ந்திருந்தோம். நான் ரியாவின் கதையைக்கூறும் பொழுது, தன் ஆரஞ்சு பழச்சாறை ஒரு ஸ்ட்ராவால் சுழற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

‘அது நிஜமாகவே பரிதாபமானது,’ என்றாள். ‘இருந்தாலும், உன்னைப்போன்ற ஒரு காதலன் கிடைக்க அதிர்ஷ்டம் செய்திருக்கிறாள்.’

நான் புன்னகைத்தேன். ‘மாதவ், உன்னைப் போன்ற காதலன் கிடைக்க பெரும்பாலானவர்கள் கொலை செய்யக்கூட தயங்கமாட்டார்கள்,’ என்றாள்.

‘நன்றி,’ என்றேன்.

அவள் நீண்ட ஆழ்ந்த மூச்சு எடுத்தாள். வெய்ட்டர் எங்கள் உணவை எடுத்துக்கொண்டு வந்தான். ஒரு சிக்கன் பர்கர் மற்றும் பெரிய பிரெஞ்சு ஃபிரைஸ்.

‘எப்படியோ, என்னால் உனக்கு என்ன செய்ய முடியும்?’ என்றாள் சமந்தா, ஒரு கையில் பிரெஞ்சு ஃபிரைசுடன்.

‘நான் அவளை கண்டுபிடித்ததாக வேண்டும். யாருக்கும் அவள் எங்கிருக்கிறாள் என்று தெரியவில்லை.’

‘இந்த தகவலை வைத்து எப்படித் தேடுவாய்? ஏதேனும் அறிகுறிகள் இருக்கிறதா?’

‘எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது.’

‘உள்ளுணர்வு போலா?’

‘ஒரு யூகம். கணக்கெடுத்த யூகம். அவள் நியூயார்க்கில் இருக்கக்கூடும்.’

‘ஓ... நிஜமாகவா? அது என் நகரம்.’

‘எனக்கு கண்டிப்பாக தெரியாது. முதலில் அதை ஊர்ஜிதம் செய்ய வேண்டும்.’

‘எப்படி?’

‘யூஎஸ் தூதரகம். அவர்கள் ரியா சோமானிக்கு விசா கொடுத்தார்களா என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். உனக்கு அங்கு தெரிந்தவர்கள் உண்டா? டெல்லியில் இருக்கும் உன் அமெரிக்க சுற்றுவட்டாரத்தில்...’

‘எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அது மாதிரியான விஷயங்கள் ரகசியமானது.’

‘எனக்கு எந்த தகவலும் வேண்டாம். அவர்கள் விசா கொடுத்தார்களா என்று மட்டும் தெரிந்துகொண்டால் போதும். கொடுத்திருந்தால் எப்பொழுது?’

‘அது கடினமானது.’

‘அதனால் தான் உன்னிடம் வந்திருக்கிறேன்.’

என் வேண்டுகோளை பரிசீலனை செய்தபடி அனைத்து ஃபிரைஸையும் சாப்பிட்டு முடித்தாள். அவள் தன் போனை எடுத்து தொடர்புகளின் பட்டியலைப் பார்த்தாள்.

‘யூஎஸ் தூதரகத்தில் அஞ்செல்லா இருக்கிறாள். நாங்கள் ஒன்றாக நேரம் செலவிடுவோம். என்னால் எதுவும் நிச்சயமாக சொல்லமுடியாது.’

‘அது பரவாயில்லை. எதுவும் சாத்தியம்.’

பீஹாரின் சிறந்த கிராமப்புற பள்ளி. அது அமோகமான செய்தி. ‘சிஎம் அப்படி கூறினார் என்பதற்கு ஏதாவது ஆவணங்கள் இருக்கிறதா? கேட்ஸ் பெளண்டேஷனின் சிஇஓ திரு மைக்கேல் யங் கூறினார்.

கதகதப்பான அவரது அலுவலகத்தில் நான் உட்கார்ந்திருந்தேன். லோதி சாலையின் மரங்களை

அங்கிருந்து பார்க்கமுடிந்தது. கடந்த இரண்டு வருடங்களில் இவருடன் பலமுறை தொடர்பில் இருந்திருக்கிறேன். அவரது சார்பில் எங்கள் பள்ளியை பார்க்கவந்த பிரதிநிதிகளை வரவேற்றிருக்கிறேன்.

‘செய்தித் தாள்களில் வந்த உள்நூர் பத்திரிகையாளர்களின் கட்டுரைகள் என்னிடம் இருக்கின்றன. அவற்றை ஸ்கேன் செய்து அனுப்பப்படுமா?’ என்றேன்.

‘அது அற்புதமாக இருக்கும். நியூயார்க்கில் உள்ள என் உயர் அதிகாரிகளுக்கு இந்த சிறிய உருவம் தெளிவாகத்தெரியும்,’ என்று கூறி மைக்கேல் கண் சிமிட்டினான்.

அமெரிக்கர்களால் உலகத்திலேயே நீங்கள் தான் அவர்களது சிறந்த நண்பன் என்று நம்பவைக்க முடியும்.

‘எனக்கு ஒரு உதவி தேவை மைக்கேல்,’ என்றேன்.

‘கண்டிப்பாக.’

‘நான் நியூயார்க்கில் சிறிது காலம் இருக்கவேண்டும். பௌண்டேஷன் எனக்கு ஏதேனும் வேலையோ அல்லது இன்டெர்ன்ஷிப்போ அளிக்க முடியுமா?’ ஏதேனும்? சில மாதங்களுக்கு.’

மைக்கேல் தன் புருவத்தை உயர்த்தினான். ‘நிஜமாகவா?’

‘ஆமாம். நான் எப்படியும் போவேன். அங்கு ஒரு அடித்தளமும் வாழ சிறிது சம்பாத்தியமும் இருந்தால் உதவும்.’

‘பீஹாரிலிருந்து, நியூயார்க். எல்லாம் நலமா? நீ உன் பள்ளியை குறித்து மிகவும் ஆர்வமாக தெரிந்தாயே.’

‘இருக்கிறேன். ஆனால் நான் ஒருவரை நியூயார்க்கில் தேட வேண்டும். அவ்வளவு தான். கண்டிப்பாக ஒரு இன்டெர்ன்ஷிப் உதவியாக இருக்கும்.’

மைக்கேல் தன் கீழ் உதட்டை உள்ளே இழுத்துக்கொண்டான்.

‘நான் உன்னை யூஎஸ்ஸில் இருக்கும் சிலருடன் அறிமுகப்படுத்துகிறேன். சொல்லியும் வைக்கிறேன்,’ என்றான் மைக்கேல்.

‘நன்றி மைக்கேல்,’ அவன் கைகளை குலுக்கினேன்.

‘பரவாயில்லை. அந்த ஸ்கேன் செய்யப்பட்ட கட்டுரைகளை அனுப்ப மறக்காதே.’

‘நீ என்னை செய்யவைக்கும் வேலைகள்...’ சமந்தா கூறினாள்.

எனக்கு ஒரு காகிதத்தை கொடுத்தாள். அவளுடைய அலுவலகத்தின் அருகே லோதி கார்டன் என்னும் இடத்தில், காலை நேரம் அது. அதிகாலையில் அங்கு வேக நடை போட்டவர்கள் எங்களைத்தாண்டி சென்றார்கள்.

நான் அந்த காகிதத்தைப் பார்த்தேன். அது ஒரு யூஎஸ் விசாவின் நகல்.

‘அவள் விண்ணப்பித்திருந்தாள். அவளுக்கு 5 ஏப்ரல் அன்று தூதரகம் விசா கொடுத்துள்ளது.’

‘நன்றி சமந்தா.’

‘இதனால் என் தோழி பல பிரச்சனைகளுக்கு ஆளாகக்கூடும்.’

‘நான் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறேன்.’

தன் கருத்த சாம்பல் நிற கண்களால் என்னைப்பார்த்தாள்.

‘இல்லை. இது உபயோகமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.’

‘என் யூகம் சரியாக இருக்கக்கூடும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.’

‘ஆனால், யூஎஸ்ஸில் எந்த நகரத்திற்குச் சென்றாள் என்று இது கூறாது.’

‘நியூயார்க். அவள் எப்பொழுதுமே அங்கு செல்ல விரும்பினாள்.’

‘ஆஹ... நீ அங்கு செல்ல இன்டெர்ன்ஷிப் கேட்டதாக மைக்கேல் கூறியதில் அதிசயமில்லை.’

பகுதி 3
நியூயார்க்

Downloaded from Ebookz.in

‘பெயர்?’ என்றார் கவுண்ட்டரில் இருந்த குடியேற்றத்துறை அலுவலகர்.

‘மாதவ் ஜா,’ என்றேன், அவர் அதை என் பாஸ்போர்ட்டில் பார்க்கவில்லையா என்று வியந்துகொண்டே.

‘மிஸ்டர் ஜா, யூ எஸ் விஜயத்தின் காரணம் என்ன?’

அவர் என் பாஸ்போர்ட்டின் பக்கங்களை புரட்டினார். விசா இருந்த பக்கத்தைத்தவிர மற்ற அனைத்தும் காலியாக இருந்தன.

என் வாழ்க்கையின் காதலை கண்டுபிடிக்க என்று மனதிற்குள் நினைத்துக்கொண்டேன்.

‘நியூயார்க்கில் இருக்கும் கேட்ஸ் நிறுவனத்தில் இன்டெர்ன்ஷிப்பிற்காக செல்கிறேன்.’

‘ஆவணங்கள்?’

என் தோள்பையிலிருந்து ஒரு பிளாஸ்டிக் ஃபோல்டெர் ஒன்றை எடுத்தேன். மாதம் மூவாயிரம் டாலர்கள் கைசெலவிற்கு அளிக்கப்படும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்த இன்டெர்ன்ஷிப் லெட்டர் அதில் இருந்தது. மைக்கெல் லின் அலுவலகம் கொடுத்த சான்றிதழ், எனக்கு கொடுக்கப்பட்ட முன்பணம் மற்றும் விசா ஆவணங்களும் அதில் இருந்தன.

குடியேற்றத்துறை அலுவலகர் அவற்றை ஆராய்ந்தார்.

‘நியூயார்க்கில் எங்கு தங்குவீர்கள்?’

‘என் நண்பர்களுடன். கிழக்கு பக்கத்தில், 83வது தெரு, மூன்றாம் அவினியூ.’

அலுவலகர் சிறிது நேரம் என் பாஸ்போர்ட்டுடன் தடுமாறினார்.

பம் என்ற சத்தம் ஒரு துப்பாக்கியின் ஒலியைப்போல் கேட்டது. ரியாவை தேடுவதற்கான என் ஓட்டம் தொடங்கிவிட்டது என்பதை குறித்தது.

நியூயார்க் நகரத்தின் பிரதானமாக விளங்கும் மான்ஹாட்டன் தீவை அடைய ஜேஃப்ரே விமான நிலையத்தில் இருந்து ஒரு டாக்ஸி எடுத்துக்கொண்டேன். இது தான் இந்தியாவிற்கு வெளியே என்னுடைய முதல் பிரயாணம். நான் பார்த்த முதல் விஷயம் வானத்தின் நிறம்.

அப்படிப்பட்ட தெளிவான நீல நிறம், இந்தியாவில் பார்த்திராத ஒன்று. இந்தியாவில் தூசியான சாலைகள் என்பது தெரியும் ஆனால் வானம் ஏன் இவ்வளவு நீலமாக இல்லை? காற்றில் இருக்கும் தூசி நம்மை நீல வானத்தை பார்க்கமுடியாமல் செய்கிறதா?

இரண்டாவதாக நான் உணர்ந்தது அங்கிருந்த அமைதி. டிராபிக் நிறைந்த சாலையில் டாக்ஸி விரைந்தது. இருந்தாலும் யாரும் ஹார்ன் சத்தம் எழுப்பவில்லை, சிக்னல்களில் கூட. அந்த அமைதி என் காதுகளை வலிக்கச்செய்தது.

முதலில், வரிசையில் இருந்த வீடுகளும், செங்கல் நிற கிடங்குகள் மட்டுமே பார்க்க முடிந்தது, நான் கற்பனை செய்ததைப்போல் எதுவும் இல்லை. இருந்தாலும், விமான நிலையத்தில் இருந்து முப்பது நிமிடங்களில் டாக்ஸி ஹட்சன் நதியின் மேலிருந்த ப்ரூக்லின் பாலத்தை அடைந்தது. இந்த பாலத்தை கடந்து தான் மான்ஹாட்டன் செல்லவேண்டும். நான் டிவி யில் பார்த்த, கொல்கத்தாவில் இருக்கும் ஹௌரா பாலத்தைப்போல் இருந்தது இந்த பாலம். அதை விட பெரிதாகவும் சுத்தமாகவும் இருந்தது மட்டும் தான் ஒரே வித்தியாசம். மறுபக்கத்தில் ஆயிரக்கணக்கான வானுயர்ந்த கட்டிடங்கள் இருந்தன. அந்த நகரத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக பெரிய கட்டிடங்கள் தான் இருந்தன. நாங்கள் பாலத்தை கடந்து மான்ஹாட்டனுக்குள் நுழைந்தோம்.

‘பிக் ஆப்பிலுக்குள் உங்களை வரவேற்கிறோம்,’ என்றார் டாக்ஸி ஓட்டுநர்.

‘நீங்கள் இந்த ஊரை சேர்ந்தவரா?’ என்றேன்.

‘இப்பொழுது. ஆனால் பூர்வீகம் அம்ரித்சர்,’ என்றார்.

நான் அந்த டாக்ஸி டிரைவரின் பெயரைப்பார்த்தேன். பல்விந்தேர்

சிங்க். நான் கற்பனை செய்ததைப்போல் வினோதமாக இல்லை.

மான்ஹாட்டனில், மக்களைப் பார்த்தேன். பிஸியான மக்கள். அதிகாலையில் ஜாகிங் செய்பவர்கள், சூட் அணிந்து அலுவலகத்திற்கு செல்பவர்கள். பள்ளிக்கு செல்லும் குழந்தைகள். குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடிய சாலைகளால் அந்த நகரம் ஒரு புதிர் விளையாட்டு போல் தோன்றியது.

‘அனைத்தும் ஒரு கட்டமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது,’ என்றார் ஓட்டுநர். நீங்கள் அப்பர் ஈஸ்ட் பக்கம் போக வேண்டுமா?’

‘ஆமாம்,’ அவர் கையில் விலாசத்தைக்கொடுத்தேன்.

‘மாதவ் ஜா. நீ கண்டுபிடித்து வந்துவிட்டாய்,’ கதவை திறந்து உற்சாகமாக வரவேற்றான் ஷைலேஷ்.

எனக்கு மூச்சு வாங்கியது. முதுகில் பையுடனும், கையில் சூட் கேஸ் உடனும் மூன்று மாடிகள் ஏறியிருந்தேன்.

‘இவை அனைத்தும் போருக்கு முன்னால் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள்’ என்றான் ஷைலேஷ். என் சூட்கேஸை வீட்டிற்குள் இழுத்துவந்தான், ‘இரண்டாம் உலகப்போருக்கு முன்னால். இங்கு கூரை உயரத்தில் இருக்கும். கட்டிடங்களின் அமைப்பு இப்படித்தான். வாராவாரம் இந்த லிஃப்ட் வேலைசெய்யாது.’

தன் மூன்று அறைகள் கொண்ட வீட்டின் விருந்தாளிகள் அறைக்கு என்னை அழைத்துச்சென்றான். அழகாக கலையதோடு அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பித்தளை பிள்ளையார் மற்றும் சுவர்களில் கிருஷ்ணர் பற்றிய மதுபணி பெயின்டிங். ஸ்டெபின்சில் படிப்பை முடித்தவுடன் ஷைலேஷ் ஹார்வர்டில் இருந்து எம்பிஏ முடித்திருந்தான். வால் ஸ்டீட்டில் இருந்த தலை சிறந்த முதலீட்டு வங்கியான கோல்ட்மேன் சாக்சில் வேலைக்கு சேர்ந்திருந்தான். ஹார்வர்டில் சந்தித்த தன் கேரல் பிரெண்டான ஜோதியுடன் அந்த அபார்ட்மெண்டில் வசித்து வந்தான். வால் ஸ்டீட்டின் மற்றொரு முதலீட்டு வங்கியான மார்கன் ஸ்டான்லியில் அவன் பணிபுரிந்தான். அபார்ட்மெண்டின் அளவு, வங்கிகள் அவர்களுக்கு நல்ல சம்பளம் கொடுப்பதை உணர்த்தியது. ஷைலேஷின் கண்களுக்கு கீழ் இருந்த கரு வளையங்கள் அவர்கள் நன்றாக வேலைவாங்கினார்கள் என்பதையும் எனக்குக் கூறியது.

‘எம் அண்ட் ஏ. அது இணைப்பு மற்றும் கையகப்படுத்து,’ என்றான் ஷைலேஷ் தன் வேலையைப்பற்றிக்கூறும் பொழுது. அவன் வரவேற்பறையில் அமர்ந்திருந்தோம். நான் அதிகாலை 6.30 ர்கு அங்கு சென்று அடைந்து விட்டேன். சாம்பல் நிற சூட்டும், கரு நீல பட்டு டையும் அணிந்துகொண்டு ஷைலேஷ் வேலைக்கு தயாராகி விட்டிருந்தான். காலை உணவிற்கு பாலுடன் ஸீரியல் சாப்பிட்டுவிட்டு லெதர் காலணிகளுக்குள் நுழைந்துகொண்டான்.

‘மன்னிக்க வேண்டும். நான் அவசரமாக கிளம்புகிறேன்,’ என்றான் ஷைலேஷ். ‘ஜோதியும் நானும் 7 மணி சப்வே எடுப்போம் வேலைக்கு. மாலையில் பேசலாம், சரியா?’

‘பிரச்சனை இல்லை. எனக்கு எப்படியும் ஓய்வு தேவை. சோர்வாக உள்ளது.’

‘தூங்காமல் இருக்க முயற்சி செய். அது உனக்கு ஜெட் லாகிற்கு அட்ஜஸ்ட் செய்ய உதவும்,’ என்றான்.

பத்து மணிநேர வித்தியாசம், இப்பொழுது தான் விழித்துக்கொண்ட நியூயார்க் நகரத்திற்கு எதிர்மறையாக என் உடல் தூங்க விரும்பியது.

‘ஜோதி,’ ஷைலேஷ் கத்தினான்.

‘வருகிறேன்,’ படுக்கை அறை ஒன்றில் இருந்து கனமான அமெரிக்க உச்சரிப்பில் ஒரு குரல் கேட்டது.

‘ஷைலேஷ் ஒரு வீட்டு தரகரை சந்திக்க ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தால்...’ நான் கூற ஆரம்பித்தேன். அவன் என்னைத் தடுத்தான். ‘உனக்கென்ன பைத்தியமா? நீ இங்கு குறைந்த காலத்திற்கே வந்திருக்கிறாய். மூன்று மாத இன்டெர்ஷிப் தானே?’ என்றான்.

‘மூன்று மாதங்கள். நான் அத்தனை நாட்கள் உன்னோடு தங்கமுடியாது.’

‘ஏன் முடியாது? நீ ஓய்வெடு. நான் நாளை லண்டன் செல்லவேண்டும். இருந்தாலும் இன்று இரவு பேசலாம்.’

ஷைலேஷ் தன் காலை உணவை முடித்து சமையல் அறை சின்கிற்குள் போட தட்டுக்களை எடுத்துச்சென்றான்.

‘நீ நிறைய மாறிவிட்டாய் ஷைலேஷ். நாம் ஸ்டெபின்ஸில் ஷார்ட்ஸ் அணிந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருப்போம். இப்பொழுது, சூட், பெரிய வங்கி மேலாளர், நியூயார்க் நகரம்,’ என்றேன்.

அவன் சிரித்தான்.

‘காலங்கள் மாறும். வாழ்க்கை மாறும். நாமும் முன்னேற வேண்டும் நண்பனே,’ என்றான்.

நான் ஷைலேஷின் வாக்கத்தைப்பற்றி சிந்தித்தேன். முழுமையாக அவன் கூற்றிற்கு ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும், நான் தலை ஆட்டினேன்.

ஒல்லியான, ஐந்தடி ஆறு அங்குலம் உயரமான பெண், ஜோதி தோன்றினாள்.

‘ஹாய் மாதவ். உன்னைப்பற்றி நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்,’ என்று கூறி தன் கையை நீட்டினாள். பிரெளன் சருமம் கருத்த கண்கள் தவிர, அவள் சமந்தா போல் இருந்தாள்.

‘நானும். ஒரு அபார்ட்மெண்ட் கிடைக்கும் வரை உங்களை தொந்திரவு செய்வதற்கு மன்னிக்கவேண்டும்.’

‘உனக்கு எவ்வளவு நாட்கள் வேண்டுமோ தங்கிக்கொள். வேலை எங்கள் இருவரையும் பிசியாக வைக்கிறது. யாராவது இந்த இடத்தை உபயோகிக்கலாம். ‘சொல்லிவிட்டு ஷைலேஷின் பக்கம் திரும்பினாள் ஜோதி. ‘நீ கிளம்ப தயாரா, ஹனி?’ என்றாள்.
ஷைலேஷ் தலை ஆட்டினான்.

இன்டெர்ன்ஷிப் நாளை மறுநாள் தான் தொடங்குவதால், அடுத்த இரண்டு நாட்களுக்கு செய்ய வேண்டியதை திட்டம் போட்டப்படி விருந்தாளி அறையில் என் சாமான்களை வெளியே எடுத்து அடுக்க ஆரம்பித்தேன். நேரடி இசை நடக்கும் பார்கள் ஏதேனும் இப்பொழுது திறந்திருக்குமா என்று வியந்தேன். நான் ஐந்து நிமிடங்கள் படுத்துக்கொண்டு, ஐந்து மணி நேரங்கள் கழித்து எழுந்தேன். எங்கிருக்கிறேன் என்றே புரியவில்லை. நேரம் இடம் பற்றிய விஷயங்களை, ஜெட் லாக் மறக்கடித்தது. பர்சில் இருந்த டாலர்களை சரி பார்த்து சாவியை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினேன். எனக்கு ஒரு சிம் கார்டு தேவைப்பட்டது.

மான்ஹாட்டன் கட்டடங்கள் போன்ற அமைப்பைக்கொண்டது. எண்கள் கொண்ட சாலைகள் வடக்கிலிருந்து தெற்கிற்கு ஓடின. அகலமான நிழற்சாலைகள் கிழக்கிலிருந்து மேற்கு. ஷைலேஷின் வீடு, சென்ட்ரல் பார்க் அருகில், 83வது சாலையில், மூன்றாவது அவினியூவில் இருந்தது. சென்ட்ரல் பார்க்கின் கிழக்கு பக்கம் ஐந்தாம் அவினியூவில் இருந்தது.

அந்த பார்க், நகரத்தின் மைல்கல்லாக, மூன்றரை கிலோமீட்டர் சதுர பரப்பளவில், வடக்கில் 60வது சாலையில் துவங்கி, தெற்கில் 120வது தெருவரையிலும், கிழக்கில் ஐந்தாம் அவினியூவில் இருந்து மேற்கில் ஒன்பதாம் அவினியூ வரை நீண்டது.

பார்க் எனக்கு இடத்தை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள உதவியது. நான் சிம் கார்டு வாங்க, கடைகள் தெற்கு முனையில் இருந்தன.

நான் மூன்றாம் அவினியூவில் இருந்து ஐந்தாம் அவினியூ வரை மேற்கு நோக்கி நடந்தேன். பிறகு தெற்கில் இருபத்திமூன்று ப்ளாக்குகள் 83வது சாலையில் இருந்து அறுபதாவது சாலை வரை நடந்தேன். இருபது நிமிடங்களில் நான் பார்க்கின் தென் மேற்கு மூலையை அடைந்தேன். வரிசையாக இருந்த கடைகளுக்கு நடுவில் டி மொபைல் என்ற கடையைப்பார்த்தேன்.

டி மொபைல் கடையின் விற்பனையாளர் எனக்கு 3ஜி டேட்டா திட்டம் கொண்ட ஒரு சிம் கார்டை கொடுத்தார். ‘நீ இரண்டு வருட ஒப்பந்தம் போட்டால், என்னால் ஒரு ஐ போன் கொடுக்க முடியும் காசில்லாமல்.’

‘நான் அத்தனை நாட்கள் இங்கிருக்க போவதில்லை,’ என்றேன்.

தொட்டால் வேலைசெய்யும் ஒரு போன் வாங்க சம்மதித்தேன். பேசுவதற்கும், டேட்டா விற்கும் சேர்த்து.

‘துவங்க இருபது நிமிடங்கள் ஆகும்,’ விற்பனையாளர் கூறினார். நான் கடையை விட்டு வடக்கு பக்கம் சென்ட்ரல் பார்க் நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன். நான் சாப்பிட்டு பல மணி நேரங்கள் ஆகி இருந்தது. வெளியே காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்த மதிய உணவு பட்டியலை கொண்ட கபே மற்றும் உணவகங்களை பார்த்துக்கொண்டே நடந்தேன். பெரும்பாலான உணவுகளின் விலை பத்து டாலர்கள். சென்ட்ரல் பார்க்கின் வெளியே நிறுத்தப்பட்டிருந்த வேன் ஒன்று பேகல்ஸ் விற்றுக்கொண்டிருந்தது. கிரீம் சீஸ் அல்லது மற்ற ஃபில்லிங் கொண்ட டோனட் வடிவில் இருந்த உணவுப்பண்டம் அது. ஒரு குளிர் பானத்துடன் மூன்று டாலர்கள் மட்டுமே அதன் விலை.

நான் கிரீம் சீஸ். தக்காளி மற்றும் வெங்காயம் சேர்க்கப்பட்ட ஒரு பேகல் வாங்கிக்கொண்டேன்.

சென்ட்ரல் பார்க்கின் வெளியில் ஒரு பலகையில் உட்கார்ந்து சுற்றுலா பயணிகள் செல்வதை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். நியூயார்க் நகரம் அழகாகவும் சுத்தமாகவும் இருந்தது.

இந்தியாவின் வெளியே, வளர்ந்த நாடுகளில் நீங்கள் செலவிடும் முதல் நாள் நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டு உள்ளிழுக்க நேரமெடுக்கும். நவீன கட்டிடங்கள், வழவழப்பான சாலைகள், மிளிரும் கடைகள் மற்றும் சத்தம் இல்லாதிருப்பது, எந்த தவறுமே நடக்க முடியாதென்று உங்களை நம்பவைக்கும் ஏதோ விசித்திரக் கதைக்குள் நுழைந்துவிட்டது போலிருக்கும். (யாரும் வண்டிகளில் ஹார்ன் ஒலிக்க மாட்டார்கள், என்ன காரணம் என்று தெரியாது).

நான் என் மதிய உணவை அந்த பார்க் பெஞ்சில் அமர்ந்து சாப்பிட்டேன் என் போனின் ஓரத்தில்

3ஜி என்று காட்டியது, எனக்கு நெட்ஓர்க் கிடைத்துவிட்டதை காட்டியது. கூகுளில் முதல் தேடும் படலத்தை, 'நியூயார்க்கில் நேரடி இசை மையங்கள்' என்று டைப் செய்து துவக்கினேன்.

இணையதளம் நன்றாக வேலைசெய்தது. தேடுதலின் விடை சரியாக இல்லை. ஆயிரக்கணக்கான இடங்கள் தோன்றியது. முதல் லிங்க் என்னை டைம் அவுட் பத்திரிகையின் வலை தளத்திற்கு கொண்டு சென்றது. அந்த தளத்தில் சிறந்த 100 நேரடி இசை மையங்கள் இருந்தன. நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலியாக இருந்தால் உங்களுக்கு நேரடி இசை ஒலிக்கப்படும் இடம் ஒன்றே ஒன்று கிடைக்கும், பாட்னாவில். தும்ரனில், நேரடி இசை கேட்கவேண்டுமானால், நீங்களே பாடினால் தான் உண்டு. நியூயார்க் நகரத்திலோ கணக்கில்லாத இடங்கள் உள்ளன. சென்ட்ரல் பார்க் பெஞ்சில் அமர்ந்து சுற்றி இருந்த கட்டிடங்களை பார்த்தேன். அவை முக்கியமற்ற சிறிய விஷயமாக உணரச்செய்தது.

ஒரு நகரத்தில் இருக்கும் நேரடி இசை மையம். கண்டுபிடிப்பது எவ்வளவு கடினமானது? இங்கு வருவதற்கு முன்னர் எனக்கு நானே சொல்லிக்கொண்டது அது தான். இப்பொழுது அது சுலபமாக தோன்றவில்லை.

நான் கூகிள் மேப்ஸ் சென்றேன். நான் தற்பொழுது இருக்கும் இடமாக 59வது சாலை ஆறாவது அவின்யூவை காண்பித்தது. ஷேலேஷின் வீட்டிலிருந்து மூன்று கிலோமீட்டர் நடை என்றும் காட்டியது. பீஹாரின் வலிமையான ஸ்வட்டருக்குள் சில்லென்ற காற்று புகுந்தது. கைகளை மார்பின் அருகில் எடுத்துச்சென்று கட்டிக்கொண்டேன்.

பூங்காவின் ஓரத்தில், வடக்கே ஐந்தாம் அவின்யூவில் நடந்துகொண்டே, நீ ஒரு முட்டாள் மாதவ் என்றேன். மனம் போன போக்கில் மூட்டையை கட்டிக்கொண்டு இந்த குளிர்ந்த நகரத்திற்கு வந்துவிட்டேன். வீசிய காற்று ஒன்று என் முகத்தை மரத்து போகச்செய்தது.

'என்னால் இதை செய்ய முடியாது,' என்றேன்.

ஆழ்ந்த பெரிய மூச்சு எடுத்தேன். மனதின் சக்தி கொண்டு மட்டுமே, நான் வென்றிருந்த பழைய கூடைப்பந்தாட்ட போட்டிகளைப்பற்றி நினைத்தேன்.

ஒரு சமயத்தில், ஒரு சாலை, ஒரு அவின்யூ, ஒரு பார் மாதவ்.

‘நீ கேட்ஸ் பெளண்டேஷன் மானியம் வாங்கிவிட்டாயா? அற்புதம்,’ என்றாள் ஜோதி. நியூயார்க்கில் என் முதல் நாள் இரவில், ஷைலேஷின் வீட்டில் நாங்கள் சப்பாத்தி மற்றும் சனா மசாலா சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தோம்.

‘என் பள்ளி வழங்கியது. எங்கள் குழு செய்த நல்ல காரியங்கள் அவர்களுக்குப் பிடித்தது,’ என்றேன்.

‘அது தான் இவன்,’ ஷைலேஷ் கூறினான். ‘இவன் வேலையை பில் கேட்ஸ் நேரடியாக பள்ளியைப்பார்த்து மானியம் வழங்கினார்.’

‘நியூயார்க் நகரத்தில் முழுநேர வேலைக்கு வழிவகுக்குமா இந்த இன்டெர்ன்ஷிப்?’ ஜோதி கேட்டாள்.

‘எனக்கு வேலை வேண்டாம்.’

‘நீ அனுபவத்திற்காக இதை செய்கிறாயா?’

‘அது... வேறு காரணத்திற்காக,’ என்று கூறி அமைதியானேன்.

நான் ஜோதியை பார்த்தேன்.

ஷைலேஷ் என் தயக்கத்தை புரிந்துகொண்டான்.

‘பிறகு என்னிடம் கூற வேண்டுமா?’ என்றான் ஷைலேஷ்.

‘நண்பர்களுக்கு இடையே ரகசியங்கள்?’ ஜோதி புன்னகைத்தாள். ஜோதி சமையலறைக்கு செல்ல எழுந்தாள்.

‘நீ என்னிடம் என்ன கூறினாலும், அவளிடம் சொல்லிவிடுவேன்,’ ஷைலேஷ் கூறிவிட்டு அவளைப் பார்த்தான். அவன் பக்கம் முத்தம் ஒன்றை ஊதினான்.

‘சரி, உட்கார் ஜோதி,’ என்றேன்.

‘நான் யாரையோ தேடி இங்கு வந்திருக்கிறேன்.’

‘தேடி? உன்னிடம் அவரின் காண்டாக்ட் இல்லையா?’

‘அவள். இல்லை. அவள் இங்கு இருக்கிறாளா என்றே எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது.’

‘ஆஹ்... அவள். ஒரு பெண்ணைப் பற்றியது. எப்பொழுதுமே அப்படித்தானே,’ என்றாள் ஜோதி.

‘யாரு?’ ஷைலேஷ் கேட்டான்.

‘ரியா,’ என்றேன்.

‘ரியா? யாரு? ரியா சோமானியா?’

‘ஆமாம்.’

ஷைலேஷ் விசில் அடித்தான்.

‘நிஜமாகவா? நீ ரியாவைத் தேடி நியூயார்க் வந்திருக்கிறாயா?’

அவன் சிரிக்கத் தொடங்கினான்.

‘யாரிந்த ரியா சோமானி? தெளிவாக இங்கு ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கிறாள்,’ ஜோதி கூறினான்.

‘அவனுடைய... எப்படிச்சொல்வது... முன்னாள் காதலி, சரியா?’

‘பாதி கேரல் ஃபிரென்ட். முன்னாள் பழைய பாதி கேரல் ஃபிரென்ட்’ என்றேன்.

‘அது பல வருடங்களுக்கு முன்னர்,’ ஷைலேஷ் கூறினான். குழப்பமாக இருந்தது அவன் குரல். ‘அவள் லண்டனில் இருந்த ஒருவனை திருமணம் செய்து கொண்டாள் இல்லையா? படிப்பை நிறுத்திவிட்டாள் இல்லையா?’

‘அது யாரோ ஒருவன் இல்லை. ரோஹன். குடும்ப நண்பன். ராக்கி அண்ணன்.’

கல்லூரி கிசுகிசுக்கள் அளவுக்கு அதிகமாக பெரிதுபடுத்தப்படுவது எனக்கு பிடிக்காத ஒன்று.

‘மன்னிக்க வேண்டும். எனக்கு விவரங்கள் ஞாபகம் இல்லை. அவள் உன்னை தவிக்கவிட்டுவிட்டு தன் கணவனுடன் லண்டனுக்கு பறந்து சென்றாள்,’ என்றான் ஷைலேஷ்.

நான் புன்னகைத்தேன்.

‘அந்த கதை முடியவில்லை. இன்னும் அதிகம் இருக்கிறது. கேட்க வேண்டுமா?’ என்றேன்.

ஜோதியும் ஷைலேஷும் தலை ஆட்டினார்கள். இருவரும் கவனமாக கேட்டார்கள். நான் அவர்களிடம் அனைத்தையும் கூறினேன். இரவு பத்து மணிக்கு என் கதையை முடித்தேன்.

ஜோதி ஷைலேஷ் பக்கம் திரும்பினான்.

‘இந்திய ஆண்கள் இவ்வளவு ரொமான்டிக் ஆனவர்கள் என்று எனக்குத்தெரியவே தெரியாது,’

என்றாள்

‘என்ன சொல்லவருகிறாய்?’ ஷைலேஷ் காயப்பட்டவனாய் கூறினான்.

‘சப்வே நிறுத்தத்திலிருந்து என் அலுவலகம் வரை கூட என்னுடன் நீ நடப்பதில்லை,’ என்றாள்.

‘இங்கு பார், பாதி உலகத்தை தாண்டிக்கூட தன் காதலை தேட மனிதர்கள் வருகிறார்கள்.’

‘என்னைப் பிடுங்க உனக்கு ஒரு காரணம் கிடைத்ததா?’ என்று கூறிவிட்டு என்பக்கம் திரும்பினான் ஷைலேஷ். ‘நீ நிஜமாகவே பிரம்மிக்கவைக்கிறாய். ஏழு வருடங்கள் கழித்தும் அந்த பெண்ணை தொடருகிறாய்.’

‘அது மிகவும் ரொமான்டிக் ஆக உள்ளது,’ கண்களில் கனவுடன் ஜோதி கூறினான்.

‘முட்டாள்தனமாகவும் இருக்கிறது,’ ஷைலேஷ் கூறினான்.

‘ஷைலேஷ்???’ ஜோதி கடிந்துகொண்டாள்.

‘நான் என் நண்பனை பாதுகாக்க விரும்புகிறேன்.’

‘அவன் சொல்வது சரி தான்’ நான் இடைமறித்தேன். ‘நான் முட்டாள்தனமாக நடந்து கொள்கிறேன். என்னால் அதை தவிர்க்க முடியாது, என் வாழ்க்கையே அவள் தான்.’

‘எல்லாமா? நீ அவள் இறந்துவிட்டதாகத்தானே நினைத்துக் கொண்டிருந்தாய். அவள் இல்லாமல் வாழ்ந்துகொண்டுதானே இருந்தாய்?’

‘உயிருடன் இருந்தேன்... வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன் என்று சொல்ல முடியாது.’

ஜோதி பெரு மூச்சு விட்டாள். ஷைலேஷ் கைவிரித்துவிட்டான். ஒரு பாட்டில் சிகப்பு வைன் கொண்டு வந்து மூன்று கிளாஸ்களில் ஊற்றினான். ‘நீங்கள் இருவரும் சீக்கிரமே விழித்து கொள்ள வேண்டும்.’ நான் ஒரு முறை உறிஞ்சினேன். ‘எப்பொழுது வேண்டுமோ படுக்கச் செல்லுங்கள்.’

‘கவலை இல்லை,’ என்றான் ஷைலேஷ். ‘உன் திட்டம் என்ன?’

‘நான் இப்பொழுது கிளம்பப்போகிறேன்.’

‘இப்பொழுதா?’ தன் வைனை முழுங்கினாள் ஜோதி.

‘இந்த இடத்தில் உள்ள, இரவு நேர, நேரடி இசை மையங்களில் தொடங்குகிறேன்.’

‘இவ்வளவு நேரம் கழித்தா?’

‘எதுவுமே பத்து மணிக்கு முன் தொடங்குவதில்லை.’

நான் என் கோப்பையை முடித்துவிட்டு எழுந்து நின்றேன்.

‘இது நியூயார்க். ஒவ்வொரு ப்ளாக்கிலும் நேரடி இசை பார்கள் இருக்கும்’ என்றான் ஷைலேஷ்.

‘நான் ஒவ்வொரு ப்ளாக்கிற்கும் போக வேண்டும்.’

‘நீ பைத்தியக்காரன்.’

‘நீ பார்க்கும் விதத்தில்.’

‘அதற்கு என்ன அர்த்தம்?’

‘நீ ஆறு மணிக்கு எழுந்து, சூட் அணிந்துகொண்டு, 7.30க்குள் அலுவலகத்தை அடைந்து, பதிமூன்று மணி நேரங்கள் வேலை செய்கிறாய். அது சிலருக்கு பைத்தியக்காரத்தனமாகத் தோன்றலாம்.’

‘அதற்கு எனக்கு டாலர்ஸ்ஸில் பணம் கிடைக்கிறது ப்ரோ,’ என்றான் ஷைலேஷ்.

‘ரியா தான் எனக்கு சிறந்த பரிசு.’

ஷைலேஷ்டம் பதில் இல்லை.

‘உனக்கு வெப்பம் அளிக்கும் ஜாக்கெட் வேண்டும். இரு,’ ஜோதி தன் அலமாரியை குடைந்து ஒரு லெதர் ஜாக்கெட் எடுத்து வந்தாள்.

‘நன்றி,’ என்று சொல்லி கதவை மூடி விட்டு அபார்ட்மென்டில் இருந்து வெளியே வந்தேன்.

உள்ளே ஷைலேஷின் குரல் கேட்டது.

‘அவனுக்கு மனநோய் சிகிச்சை தேவை என்று நீ நினைக்கிறாயா?’

கூகிள் மேப்ஸ் பைத்தியம் பிடித்த காதலர்களை புரிந்துகொள்வதில்லை. நான் நேரடி இசைப் பற்றி கேட்டால், அது சராசரி பதில்களே அளித்தது. முதல் ஆலோசனை, 84வது தெருவில், இரண்டு மற்றும் மூன்றாம் அவின்யூவின் நடுவில் உள்ள ஃப்ரண்டிஸ் பியானோ பார். ஐந்தே நிமிட நடை. இந்த இடத்திற்குத்தான் செல்லவேண்டும் என்று தேடாமல் போனால் ஒருவரால் அடையாளம் கண்டுகொள்ளமுடியாத அளவிற்கு குட்டியாக இருந்தது அந்த இடம். குறைந்த பட்சம் இரண்டு ட்ரிங்காவது வாங்க வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. எனக்கு குடிக்க விருப்பமில்லை. அலுவலகத்தை சேர்ந்தவர்களைப்பார்த்து பாடகர்களின் பட்டியல் கேட்க வேண்டும் அவ்வளவு தான்.

‘சார், நீங்கள் இரண்டு ட்ரிங்க்ஸ் ஆவது ஆர்டர் செய்ய வேண்டும்,’ என்றாள் அங்கிருந்த பணிப்பெண். வாயில் சூயிங் கம் மென்று கொண்டிருந்தாள். இதை செய்ய நல்ல வழி தேட வேண்டும் என்று நினைத்தேன். இப்போதைக்கு அட்டவணையில் இருந்ததிலேயே குறைந்த விலை பானம் ஒன்றை தேர்ந்தெடுத்தேன்.

‘இரண்டு பட்வைசர் பீர்,’ என்றேன்.

தற்காலிக மேடை ஒன்றில் பியானோ ஒன்று இருந்தது. நான் இடைவெளியின் பொழுது நுழைந்திருந்தேன். பத்து நிமிடங்கள் கழித்து மேட் என்ற பாடகன் வந்து தன் இருக்கையை எடுத்துக்கொண்டான்.

‘ஹாய்... உங்களை மீண்டும் பார்ப்பதில் மகிழ்ச்சி... நாம் ஏரோஸ்மித்துடன் துவங்கலாம்,’ என்றான்.

கூட்டம் ஆர்பரித்தது. ஏரோஸ்மித் பிரபல இசை குழுவாக இருக்கக்கூடும் என்று யூகித்தேன். மேட் மெதுவான தெளிவான குரலில் பாடினான். என் ஆங்கில பயிற்சியினால், என்னால் சில வார்த்தைகள் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. ‘உன் சுவாசத்தை கேட்பதற்காகவே என்னால் விழித்திருக்க முடியும். நீ தூங்கும் பொழுது சிரிப்பதை என்னால் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியும்.’

வாடிக்கையாளர்கள் தங்கள் தலையை ஆட்டி ரசித்தனர். மேட் பியானோ வாசித்ததுக்கொண்டே பாடினான். ‘என் கண்களை மூட விரும்பவில்லை. நான் தூங்க விரும்பவில்லை. அப்படி செய்தால் என்னால் உன்னைப்பார்க்க முடியாது. என்னால் உன்னைப்பார்க்காமல் இருக்க முடியாது.’

நான் தூங்க விரும்பவில்லை. இரவு முழுவதும் விழித்திருந்து, ஒவ்வொரு பாராக சென்று ரியாவை தேட விரும்பினேன். நான் கூகிள் மேப்ஸ் அப்பை மீண்டும் திறந்தேன். மான்ஹாட்டனின் சாலைகள் போனிற்குள் சமாளிப்பதற்கு எளிதாக இருந்தது. உண்மையில், கோடிக்கணக்கானவர்கள் வாழும் பெரிய நகரம் இது.

அவள் நியூயார்க்கில் இல்லாமல் கூட இருக்கலாம். என் தலைக்குள் ஒரு மெல்லிய குரல் பேசியது. அது ஒன்று தான் விவேகமான குரல். ஆனால் அதையும் நான் புறக்கணித்தேன். நான் இசையில் கவனம் செலுத்தினேன். பாடகனின் வலி எனக்கு புரிந்தது. காதலியுடன் செலவிடும் நேரம் குறைந்துவிடும் என்பதால் அவன் தூங்க விரும்பவில்லை.

நான் காசாளர் பக்கம் சென்று மேனேஜர் பற்றிக்கேட்டேன். அவன் வந்தவுடன், நான் பட்டியல் இட்டிருந்த கேள்விகளை கேட்டேன்.

‘காணாமல் போன ஒரு தோழியை தேடி இந்தியாவிலிருந்து வந்திருக்கிறேன். எனக்கு தெரிந்ததெல்லாம், அவள் நியூயார்க் நகர பாரில் பாடகியாக இருக்கவேண்டும். உங்கள் பாடகர்கள் யார் என்று கூற முடியுமா?’

‘நிறைய பேர் இருக்கிறார்கள். அட்டவணை நோட்டீஸ் போர்டில் இருக்கும். உனக்கு அவள் பெயர் தெரியுமா?’

‘அவள் நிஜப்பெயர் ரியா சோமானி.’

‘அப்படி எந்த பெயரும் இல்லை. எனக்கு கண்டிப்பாக தெரியும்.’

‘அவள் மேடைக்காக மாற்றி இருக்கலாம்,’ என்றேன்.

‘பின் இந்த தேடல் கடினமானது, நண்பனே,’ மேனேஜர் கூறினான்.

‘அவள் உயரமாக, ஒல்லியாக, அழகாக இருப்பாள். நீள முடி. அவளை கடைசியாக பார்த்தபொழுது.’

‘இந்த நகரமே உயரமான, ஒல்லியான, அழகான பெண்கள் கொண்டது.’

‘இந்தியன். அவள் நியூயார்க்கில் இருக்கும் ஒரு இந்திய பாடகி.’

‘அவள் பாலிவுட் பாடல்கள் பாடுவாளா? நான் இந்திய ரெஸ்டரண்ட்டுகளை கேட்கிறேன்.’

‘இருக்காது. அவளுக்கு மேற்கத்திய சங்கீதம் பிடிக்கும். ஏதேனும் இந்திய பாடகிகளை உங்கள் பாரில் பார்த்த ஞாபகம் இருக்கிறதா?’

மேனேஜர் சில நொடிகள் யோசித்து விட்டு பிறகு இல்லை என்று தலை ஆட்டினான்.

‘மன்னிக்கணும் நண்பா. அங்கு அட்டவணை இருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் ஏதாவது தோன்றுகிறதா என்று பார்.’

நான் நோட்டீஸ் போர்டை நோக்கி நடந்தேன். முழு மாதத்திற்கான ஏற்பாடுகள் போடப்பட்டிருந்தது. பாடகிகளைப் பற்றிய விவரம் ரியாவை போன்று இல்லை. அங்கிருந்த பணிப்பெண் இரண்டு பீருக்கான பில் கொடுத்தாள். இருபது சதவிகிதம் டிப்ஸ் சேர்த்திருந்தாள்.

‘20 சதவிகிதம்?’

‘இது நியூயார்க்,’ என்று முறைத்தாள். பிறகு தான் புரிந்தது, டிப்ஸ் கொடுப்பது கட்டாயம் என்று.

நான் ப்ரண்டிசை விட்டு, வேறு இரண்டு பார்களுக்கு சென்றேன். இரண்டாம் அவின்யூவில் 87வது தெருவில் மார்ட்டி ஒப்பிரியன்ஸ் இருந்தது. அங்கு பாடகர்களை விட ராக் குழுவின் அதிகம் இருந்தனர். 88வது சாலையில் இருந்த அப் டவுன் ரெஸ்டரண்ட் மற்றும் லௌஞ். தன் அட்டவணையை வெளியே வைத்திருந்தது. இரண்டு பாடகிகளே இருந்தார்கள். இருவருமே அமெரிக்கர்கள் என்று காவலாளி கூறினான். 76வது தெருவில் இருந்த கார்ல்ஐல் என்ற ஹோட்டலில் பேமேல்மன் என்ற ரெஸ்ட்டாரண்ட் இருந்தது. ஒவ்வொரு மதுபானமும் 15 டாலர்கள் விலை, டிப்ஸ் சேர்க்காமல். நான் மூலையில் இருந்த ஒரு சோஃபாவில் அமர்ந்தேன். வெய்ட்டர்களிடமிருந்து தள்ளி இருந்தேன், எதுவும் ஆர்டர் செய்யாமல் இருப்பதற்காக.

ஆறடி உயரமிருந்த அமெரிக்க பாடகி அழகிய காதல் பாடல் பாடினாள். ‘நான் உன்னை ஆயிரம் வருடங்கள் காதலித்துள்ளேன். இன்னமும் ஆயிரம் வருடங்கள் காதலிப்பேன்,’

ஆர்டர் வாங்க ஒரு வெய்ட்டர் வந்தான். நான் அவசரமாக போக வேண்டும் என்று கூறினேன்.

‘இவரைத் தவிர வேறு பாடகர்கள் இருக்கிறார்களா?’

‘இரண்டு பேர். மாறி மாறி வருவார்கள்.’

‘பார்ப்பதற்கு இந்தியர்கள் போல் இருப்பார்களா?’

‘என்னால் கண்டிப்பாக சொல்ல முடியாது சார்,’ அமெரிக்கர்கள் தெரியாததைப்பற்றிய கேள்விகளுக்கு பதில் அளிக்க விரும்பமாட்டார்கள். இந்தியர்களைப் போல் இல்லை. எல்லாவற்றைப்பற்றியும் எல்லா விஷயங்களும் தெரிந்திருக்கும்.

‘இந்தியரைப் போல் தோற்றம் கொண்ட உயரமான அழகிய பெண்.’

‘இல்லை சார். இரண்டு கருப்பு காவ்காசியன் மற்றும் பாடகர்கள் மட்டுமே.’

பாதி ராத்திரியில், வார நாட்களில் கூட அந்த இடம் நிரம்பி இருந்தது. என்னைச்சுற்றி அனைவரும் பார்க்க சந்தோஷமாக இருந்தார்கள். கோப்பைகளை தட்டி, வேடிக்கையாக பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பீஹார் என்ற ஒரு ஊர் இருப்பதாக அவர்களுக்கு தெரிந்திருக்காது. அந்த பாடகி பாடியது போல் ஆயிரம் வருடங்கள் காதலிப்பது எப்படி என்று தெரிந்திருக்காது.

எனக்குத் தெரியும்.

அ மெரிக்காவில் கேட்ஸ் பெளண்டேஷனின் தலைமை அலுவலகம் சீயாட்டில் என்னும் நகரில் உள்ளது. அங்கு தான் மைக்ரோசாப்ட் நிறுவனம் உள்ளது. அவரும் அங்கு தான் வாழ்கிறார். அதைத்தவிர கிழக்கு பகுதியில் வாஷிங்டனில் ஒரு அலுவலகம் உள்ளது. நியூயார்க்கில் அவர்கள் தம் பங்குதாரர்களுடன் பல ப்ரொஜெக்ட்டுகளில் வேலை செய்வார்கள். நான் நியூயார்க்கில் வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தியதால், உலக நாடுகளுடனான ஒரு ப்ரொஜெக்ட்டில் மைகேல் என்னை சேர்த்திருந்தார். நியூயார்க் நகர மையப்பகுதியில் உலக நாடுகளின் உலக தலைமை அலுவலகம் உள்ளது. வேலைக்கான முதல் நாளில் நான் 86வது சாலையில் உள்ள லெக்சிங்டன் அவின்யூவிற்கு நடந்து சென்றேன். நான்காம் எண் வண்டி பிடித்து கிராண்ட் சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில் இறங்கி அரை மைல் தூரம் நடந்து, மாபெரும் கட்டிடமான யுனைடெட் நேஷன்ஸ் பலஸ்சா காம்ப்ளெக்சிற்கு சென்றேன். மூன்று நிலை பாதுகாப்பு பரிசோதனையை தாண்டி யூ என் எப் பி ஏ கட்டிடத்தை அடைந்தேன்.

‘மிஸ்டர் ஜா, வரவேற்கிறோம். உள்ளே வாருங்கள்,’ என் சுற்றளவில் இரண்டு மடங்கு இருந்த நாற்பது வயதான கருப்பு மனிதர் ஒருவர் என்னை வரவேற்பறையில் சந்தித்தார்.

புத்தகங்கள் மற்றும். அறிக்கைகள் அடங்கிய ஒரு அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்தேன்.

‘ஒலாரா லோகரிஸ், உகண்டாவிலிருந்து. ஜனத்தொகை மானியத்தில் பத்து வருடங்கள் வேலைபார்த்துள்ளேன். நான் உங்கள் வழிகாட்டியாக இருப்பேன்,’ என்றார்.

ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் எச் ஐ வி மற்றும் எய்ட்ஸ் நோயை தடுக்க, கேட்ஸ் பெளண்டேஷன் யூஎன்எப்பிஏ விற்கு 57 மில்லியன் யூஎஸ் டாலர்கள் மானியமாக வழங்கியுள்ளது. நிச்சயமாக ஆப்பிரிக்காவிலோ, அறிக்கைகள் தயாரிப்பதிலோ எனக்கு எந்த முன் அனுபவமும் இல்லை.

‘நான் இந்தியாவில், பிஹாரில் ஒரு பள்ளி நடத்தி வருகிறேன். என்னை மன்னிக்கவேண்டும் ஆப்பிரிக்கா பற்றியோ அறிக்கைகள் பற்றியோ எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது.’

ஒலாரா சிரித்தார். அவரது பெரிய முகத்தில் வெள்ளைப்பற்கள் மின்னின.

‘கவலைப்படாதே. அறிக்கைகள் செய்வது, நிஜ பள்ளி நடத்துவதை விட எளிதானது.’

மீதம் இருந்த மதிய பொழுது ஒலாரா ப்ரொஜெக்ட்டில் பராமரிக்கப்படுகிற தகவல்களை விளக்குவதில் செலவிட்டார்.

‘கானா, உகாண்டா, தன்சானியா மற்றும் போட்ஸ்வானா ஆகிய தேசங்கள் தான் முக்கியமாக கவனம் செலுத்தப்படுகின்றன,’ இன்டெர்நஷிப்புடன் தொடர்புள்ள இதர தளவாடங்கள் மற்றும் நிர்வாகம் குறித்த விஷயங்களை விளக்கினார்.

வேலை நேரம் 9 முதல் 5 வரை இருக்குமென்றும், நடுவில் சாப்பாட்டு நேரம் உண்டு என்றும் கூறினார்.

‘நியூயார்க்கில் முதல் முறையா?’

‘ஆமாம்.’

‘வேலைக்குப்பிறகு உன்னை ஒரு ட்ரிங்க் சாப்பிட அழைத்துச் செல்கிறேன்.’

‘கண்டிப்பாக,’ என்றேன்.

‘ஏதேனும் விருப்பங்கள் உள்ளதா?’

‘நேரடி இசையுடன் கூடிய எந்த இடமும் நல்லது.’

ஒரு மாதத்திற்குப்பிறகு

‘ஏ... இல்லை. என்னால் இதை எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. ’ஷைலேஷ் சொன்னான். உறையை என் பக்கமே திரும்ப தள்ளினான்.

நான் அதற்குள் ஒரு ஆயிரம் டாலர்கள் வைத்திருந்தேன்.

‘ஒரு மாதம் ஆகி விட்டது ஷைலேஷ், நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.’

‘நான் தும்ரனிற்கு வந்தால் உனக்கு வாடகை கொடுப்பேனா?’ என்றான்.

‘இல்லை. ஆனால் நீ இங்கு வாடகை கொடுக்கிறாய். நானும் பகிர்ந்துகொள்கிறேன்.’

‘உளறாதே. நீ இங்கு இருப்பதே இல்லை. ஒவ்வொரு இரவும் 3 மணிக்கு வருகிறாய். 8 மணிக்கு கிளம்பி விடுகிறாய். நீ இருப்பதையே நாங்கள் உணர்வதில்லை.’

ஷைலேஷ் சொல்வது சரி தான். ஒரே வீட்டில் இருந்தாலும், நாங்கள் ஒரு வாரமாக சந்தித்துக் கொள்ளவே இல்லை.

‘வேலை எப்படி போய்க்கொண்டிருக்கிறது? உன் ப்ராஜெக்ட் எதை பற்றியது?’

‘போட்ஸ்வானா நாட்டில், எய்ட்ஸ் விழிப்புணர்வுக்கான நடவடிக்கைகளின் முன்னேற்றத்தை கணக்கெடுப்பது.’

‘உன்னதமான வேலை போல் தெரிகிறது.’

‘எனக்கு அதன் உன்னதத்தைப்பற்றித் தெரியாது. எனக்கு தெரிந்ததெல்லாம், இன்னும் இரண்டு மாதங்களே உள்ளது. இதுவரை ரியா பற்றி எந்த தகவலும் இல்லை.’ ஷைலேஷ் சீரியல் டப்பாவை சாய்த்தான். அட்டைப்பெட்டியில் சினமன் டோஸ்ட் க்ருன்ச் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. சர்க்கரையில் தோய்க்கப்பட்ட சிறிய சதுரங்கள் பாலுக்குள் விழுந்தன.

‘நீ ஒரு மாயையின் பின் ஓடுகிறாய்.’

‘இருக்கலாம்.’

‘கடந்த மாதத்தில் எவ்வளவு பார்கள் சென்றாய்?’

என் எல்லா நடவடிக்கைகளையும் குறித்து வைத்த ஒரு புத்தகத்தைப் பார்த்தேன்.

‘நூற்றுக்கும் மேல். இருநூறு கிட்டத்தட்ட.’

நேரடியாக சென்றதைத் தவிர, தொலைபேசி மூலம் ஐநூறு இடங்களை அழைத்திருந்தேன். ரியா என்ற பாடகிப் பற்றி யாருமே கேள்விப்பட்டதில்லை.

ஷைலேஷ் பெருமூச்சு விட்டான். வாயிலிருந்து உணவு கீழே விழாமல் இருக்க வாயை மூடிக்கொண்டான். மீண்டும் பேசத் தொடங்கும் முன் அதற்குள் இருந்ததை, கடித்து சாப்பிட அவனுக்கு நேரம் தேவைப்பட்டது.

‘மாதவ், ஒரு நண்பனாய் நான் உன்னை விரும்புகிறேன். அதனால் கூறுகிறேன். நீ இதை நிறுத்த வேண்டும். அவள் போய்விட்டாள். அவளுக்கு சந்தோஷத்தை வாழ்த்தி அனுப்பு. முன்னேறு.’

‘கண்டிப்பாக செய்வேன். ஆனால் அதற்கு முன் என்னால் முடிந்ததை செய்து விட்டேன் என்ற திருப்தி எனக்கு வேண்டும். இன்னும் இரண்டு மாதங்கள்.’

‘இப்பொழுதே முடித்துக்கொள் என்று சொல்வேன். ஏன் திரும்பி செல்லவேண்டும். யூஎன்னுடன் முழுநேரம் வேலை செய்ய வாய்ப்புக்கிடைக்குமா?’

‘எனக்குத் தெரியாது. அதில் அதிகம் நான் ஆர்வம் காட்டவில்லை.’

‘கடந்த காலத்தில் வாழ்வதை நிறுத்து. இங்கு வேலை கிடைக்குமா என்று பார். புது வாழ்க்கை தொடங்கு. புது மனிதர்களை சந்தி.’

நான் சிரித்து தலை ஆட்டினேன். அவன் கூறியதில் அர்த்தம் இருந்தது. எனக்கு அர்த்தம் அவசியமில்லை. அவன் தன் காலை உணவை முடித்துக்கொண்டான். ‘எங்களுடன் வெளியே வா. ஜோதிக்கு அழகான ஒற்றைத் தோழிகள் இருக்கின்றார்கள்,’ என்றான் ஷூ மாட்டிக்கொண்டே.

‘கண்டிப்பாக. நேரடி இசை ஒலிக்கும் இடங்களுக்கு போனால் சொல்.’

ஷைலேஷ் என்னைப்பார்த்து சிரித்தான். ‘நீ ஒரு பைத்தியம்,’ என்றான், ‘எப்படியோ, நான் கிளம்புகிறேன். இல்லை என்றால் ட்ரெயின் போய் விடும்.’

யூஎன் னில் ஒரு மணி நேர சாப்பாட்டு இடைவெளி கிடைத்தது. பெரும்பாலான நாட்கள், ஒரு சப்வே அல்லது ஸ்டார் பக்சில் காபி சாப்பிடுவேன். ஷைலேஷ் வாடகை எடுத்துக்கொள்ள மறுத்துவிட்டிருந்தான். அதனால் ஓர் காபூசினோ குடிக்க கூடுதல் பணம் இருந்தது. ஒரு மூலையில் அமர்ந்து தொலைபேசிகளில் அழைக்க ஸ்டார்பக்சில் ஒரு இடம் இருந்தது.

‘ஹாய், இது வெஸ்ட் வில்லேஜ் டாலேண்ட் ஹவுஸ்?’

‘ஆமாம்,’ என்றாள் ஒரு வயதான பெண்மணி, கனத்த உச்சரிப்பில்.

‘நான் மேனேஜரிடம் பேச முடியுமா?’

‘எதைப்பற்றி?’

‘நான் ஒரு பாடகியை தேடுகிறேன்.’

‘எங்களிடம் நிறைய பேர் உள்ளனர். எங்களது இணையதளத்தை பார்த்தீர்களா?’

‘ஆமாம். அதில் இல்லாத ஒரு வரை பற்றி கேட்கவேண்டும்.’

‘புரியவில்லை.’

‘இது ஒரு இந்தியப்பெண். அவள் தன் ஆரம்ப இருபதுகளில் இருப்பாள். அவள் நிஜப்பெயர் ரியா,’ அதை அவள் மேடையில் உபயோகிப்பதில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

‘இந்த குறைந்த தகவலுடன் என்னால் உங்களுக்கு உதவ முடியாது. அவள் பாடுவதை எங்காவது பார்த்திருக்கிறீர்களா?’

‘இல்லை. அவள் என் பழைய தோழி. நான் அவளை தேடிக் கண்டுபிடிக்கப் பார்க்கிறேன்.’

‘மன்னிக்கவேண்டும். வேறு அழைப்பு வருகிறது. பை’

அவள் அழைப்பை துண்டித்துவிட்டாள். அரை லிட்டர் வரை பிடிக்கக்கூடிய பெரிய கப்பிலிருந்து காபியை உறிஞ்சினேன். அமெரிக்கர்களுக்கு பெரிய அளவு பிடிக்கும். உணவோ, உடலோ அல்லது அவர்கள் கார்களோ.

என்னிடம் பத்து நிமிடங்கள் சாப்பாட்டு நேரத்தில் மீதம் இருந்தது. முடிவில், மாலையில் போக வேண்டிய ஆறு பார்களுக்கான ரூட் பிளான் போட்டேன்.

‘இங்கு இந்திய பாடகர்கள் யாரும் இல்லை. சாரி,’ என்றாள்.

நான் ட்ரைபேகா நேஷன் எனப்படும் சிறிய பாருக்கு வந்திருந்தேன். முப்பது நபர்கள் அமரக்கூடிய இடம், சிறிய மேடையுடன், தனியாளாக பாடுவதற்கு. பாடகி அப்பொழுது தான் முடித்திருந்தாள்.

அவளிடம் சென்று அவள் குரல் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது என்று கூறினேன். என்னுடன் உட்கார அவளிடம் ஐந்து நிமிடங்கள் இருக்குமா என்று கேட்டேன். என்னை சந்தேகத்துடன் பார்த்தாள்.

‘என்னிடம் சில கேள்விகள் உள்ளது. வேறொன்றுமில்லை,’ என்றேன்.

அவள் ஒரு ஜாக் டேனியல்ஸ் விஸ்கி மற்றும் டயட் கோக் ஆர்டர் செய்தாள். என்னையும் அதையே முயற்சி செய்யுமாறு கூறினாள்.

எரிகாவிற்கு இருபத்தி இரண்டு வயது. நியூயார்கிலிருந்து வடது பக்கத்தில் இருக்கும் ரோடே ஐஸ்லாந்தை சேர்ந்தவள். அவளுக்கு பிராட்வே நாடகங்களில் நடிக்க ஆசை. பகல் நேரங்களில் அதற்கான தேடுதலிலும், இரவு நேரத்தில் பாடியும் பணம் சம்பாதித்தாள்.

‘நான் ஹை ஸ்கூல் முடித்துவிட்டு இங்குவந்தேன்.’

நான் அவளைப்பார்த்தேன்.

‘கல்லூரி இல்லை,’ சிரித்தாள். கடந்த ஐந்தாறு வாரங்களில் நான் அமெரிக்கர்களைப்பற்றி ஒன்று தெரிந்துகொண்டுள்ளேன். அவர்களுக்கு ஏதேனும் வேண்டுமானாலும் அதன் பின்னே செல்வார்கள். அதில் இருக்கும் ஆபத்துக்களைப்பற்றி அதிகம் சிந்திக்க மாட்டார்கள். இந்தியாவில் எந்த பெற்றோர் பன்னிரெண்டாவது முடித்த தன பிள்ளையை, இரவில் பாரில் பாட விடுவார்கள்? ‘நான் இந்த பெண்ணை கண்டுபிடிக்க வேண்டும்,’ இப்பொழுது இரண்டு விஸ்கி உள்ளே சென்றுவிட்டது.

‘காதல் நம்மை பைத்தியக்காரத்தனமான விஷயங்களை செய்ய வைக்கிறது,’ என்றாள்.

‘எனக்கு கொஞ்சம் கிறுக்கு பிடிக்கிறது.’

‘காதல்,’ என்றாள். ‘அதனால் குறைந்தபட்சம் எங்களைப் போன்ற பாடகர்களுக்கு வேலை இருக்கிறது.’

நான் அவளிடம் ரியாவை வர்ணித்தேன்.

‘நீ ஏஜெண்டுகளிடம் பேசினாயா?’

‘என்னால் முடிந்த வரை. இதுவரை அதிர்ஷ்டம் இல்லை.’

‘அவளுக்கு மேடையில் வேறு பெயர் இருந்தால், மிகவும் கடினமாக இருக்கும் கண்டுபிடிப்பது.’

‘அவள் இந்தியன் என்பதால் யாருக்காவது நினைவிருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.’

‘நான் யாரையேனும் கண்டுகொண்டால் உனக்கு தெரிவிக்கிறேன்.’

‘அது உதவியாக இருக்கும்.’

‘என்னிடம் உன் நம்பர் இல்லை.’

நாங்கள் எண்களை பரிமாறிக்கொண்டோம். அவள் சில பார்களை எனக்கு பரிந்துரைத்தாள்.

‘இதை வாங்கிக்கொள். இங்கு புது பாடகர்களுக்கு வாய்ப்பு கொடுப்பார்கள்,’ என்று கூறி டிஷ்யூ பேப்பரில் எதோ எழுதினாள்.

‘நன்றி,’ என்றேன்.

‘அவள் அதிர்ஷ்டசாலி பெண்,’ எரிகா கூறினாள்.

‘எனக்குத் தான் இப்பொழுது கொஞ்சம் அதிர்ஷ்டம் தேவைப்படுகிறது.’

ஒன்றரை மாதங்களுக்குப்பிறகு

‘சரி. உன்னை பைலோசில் சந்திக்கிறேன். முதல் ஆவின்யூ, 8வது தெரு, எட்டு மணிக்கு,’ ஷைலேஷ் முடித்தாள்.

ஈஸ்ட் வில்லேஜில் இருந்த ஒரு நல்ல கிரீக் ரெஸ்டாரண்ட் பைலோஸ். மண்ணால் செய்யப்பட்ட விளக்குகள் மேற்கூரையிலிருந்து கீழே தொங்கின. பிஹாரில் எவரும் இந்த சாதாரண மண்பாண்டம் ஒரு சரவிளக்கின் வேலை செய்யும் என்று நம்ப மாட்டார்கள்.

ஜோதியும் ஷைலேஷும் என்னை டின்னருக்கு அழைத்திருந்தனர், வெளியே. ஜோதி எனக்கு முன் எச்சரிக்கை எதுவும் கொடுக்காமல் தன் தோழி ப்ரியாவை உடன் அழைத்து வந்தாள்.

‘ப்ரியா, நியூயார்க்கில் அல் ஜஸிராவில் நிருபர். நாங்கள் ஒன்றாக ஹை ஸ்கூலில் படித்தோம்’ என்றாள் ஜோதி. ப்ரியா தன் ஆரம்ப இருபதுகளில் இருப்பாள் போன்று தோன்றியது. நவீன கண்ணாடி, ஒல்லியான, அழகான உருவம். நேவி ப்ளூ கலரில் ப்ளௌஸ் மற்றும் வெள்ளை பென்சில் ஸ்கர்ட் அணிந்திருந்தாள். கை தூக்கினால், தெளிவாக பார்க்கமுடிந்த தொப்புள் வரைநீண்ட ஒரு வெள்ளி செயினை அணிந்திருந்தாள்.

‘இது மாதவ். யுனைடெட் நேஷன்ஸ்கான ஒரு ப்ராஜெக்ட்டிற்காக இங்கு வந்திருக்கிறான்’ ஷைலேஷ் கூறினான். நானும் ப்ரியாவும் ஒருவரை பார்த்து ஒருவர் சிறிது கைகொடுத்துக்கொள்ள அது ஒரு சிக்னல்.

அவளிடம் என் இன்டெர்ன்ஷிப் பற்றியும் இந்தியாவில் என்ன செய்கிறேன் என்பது பற்றியும் கூறினேன்.

‘நீ ஒரு கிராமப்புற பள்ளி நடத்துகிறாயா? வாவ். அது சிறப்பானது,’ என்றாள்.

‘நன்றி,’ என்றேன்.

நாங்கள் ஒரு பாட்டில் கிரீக் வைன் வாங்கினோம். மௌஸ்க்கா எனப்படும் ஒரு உணவு பண்டமும் வாங்கினோம். கத்திரிக்காய், வெங்காயம் தக்காளி கொண்டு செய்யப்பட்டது. மலை போன்ற ஒரு டிஷ் எங்கள் மேஜைக்கு வந்தது.

நான் ஒரு ஸ்பூன் எடுத்துச் சாப்பிட்டேன்.

‘இது சோக்கா போன்று உள்ளது,’ என்றேன்.

‘சோக்கா?’ என்றாள் ப்ரியா.

‘அது பிஹாரில் பிரபலமான உணவு. இந்தியாவில் எது உன் சொந்த ஊர்?’

‘என் ஊர் மின்சோட்டா,’ என்றாள். யூஎஸ்ஸில் பிறந்த என்ஆர்ஐகளுக்கு இந்தியர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்வது பிடிக்காது என்று அப்பொழுது தான் நான் உணர்ந்தேன்.

‘ஓ... எப்படியோ,’ என்றேன். ‘இது ஒரு உள்நூர் உணவு பண்டம் போல் தெரிகிறது.’

‘என் பெற்றோர் ஆந்திராவை சேர்ந்தவர்கள்.’

ஷைலேஷ் என் வைன் கோப்பையை மீண்டும் நிரப்பினான்.

ஜோதி இன்னும் உணவு ஆர்டர் செய்தாள். மூன்று வகையான கிரேக்க சட்னி வகைகள் சாப்பிட்டோம். கெட்டி தயிரினால் செய்யப்பட்ட தசாட்சகி, மீன் முட்டையால் செய்யப்பட்ட தர்மோசாலட்டா, மற்றும் மே லிட்சனோசலாட்ட ஆலிவ் எண்ணெய் உபயோகித்து கரியின் மீது சுடப்பட்ட கத்திரிக்காய் டிஷ். இது பிட்டா எனப்படும் ஒரு வகையான பிரெட்டினால் செய்யப்பட்டது.

‘இந்த பிரெட்டும் நம் சப்பாத்தி போலிருக்கிறது,’ என்றேன்.

‘ஆமாம். இதெல்லாம் கிரீஸ், துருக்கி மற்றும் கிழக்கு நாடுகளின் பிளாட் பிரேட்ஸ். தெற்கு ஆசியா வரை இந்த பிளாட் பிரேட்ஸ் பிரபலமானது.’

‘இவள் என்ன விக்கிபீடியா வா? தகவல் களஞ்சியம்,’ என்று ஜோதியிடம் கூறி சிரித்தான் ஷைலேஷ்.

‘ஆமாம். நீ ஒரு கிரேக்க இடத்திற்கு வந்ததால் அவள் கிரேக்க பொருளாதாரத்தைப்பற்றி விளக்காமல் விட்டாளே என்று சந்தோஷப்படு.’

‘ஓ... இல்லை. வங்கியில் நிறைய செய்திகள் படிக்கிறேன் பொருளாதாரத்தைப்பற்றி.’

‘ஹேய். நான் ஒரு நெர்ட். அதில் பெருமைப்படுகிறேன். சியர்ஸ்...’ ப்ரியா தன் கோப்பையை உயர்த்தினாள். நாங்களும் எங்கள் கோப்பைகளை உயர்த்தினோம்.

‘கவலைப்படாதே. யூ என் பையனே. என் ஞான சொற்பொழிவால், உங்களை போர் அடிக்க மாட்டேன்,’ என்று கூறி ப்ரியா தன் கோப்பையை என் கோப்பையுடன் இடித்தாள்.

பெண்கள் ஒன்றாக ரெஸ்ட் ரூமிற்குள் சென்றனர். தனித்தனியே செய்ய வேண்டிய வேலைக்கு ஏன் ஒன்றாக செல்கிறார்கள்?

‘அவளை பிடித்திருக்கிறதா?’ பெண்கள் போனவுடன் ஷைலேஷ் கேட்டான்.

‘ஹஹ்?’

‘ப்ரியா. உன்னை அடிக்கடி பார்க்கிறாள்...?’

‘என்ன?’

‘நீ ஒழுங்காக விளையாடினால், அவள் உன்னுடையவளாகக்கூடும்.’

நான் தலை அசைத்தேன்.

‘நான் விளையாட்டிற்கு சொல்லவில்லை,’ ஷைலேஷ் கூறினான்.

‘எனக்கு நாட்டம் இல்லை.’

‘நான் அவளை திருமணம் செய்து கொள்ள சொல்லவில்லை. அவளை வெளியே அழைத்து செல். மகிழ்ச்சியாக இரு.’

‘வேடிக்கையாக இருக்கிறது. நியூயார்க்கில் அதிக நேரம் மீதம் இல்லை. இன்னும் இரண்டு வாரங்களே.’

‘அப்பொழுது கண்டிப்பாக செய்ய வேண்டும். கொஞ்சம் ரொமான்ஸ் செய்யாமல் திரும்பி

போகாதே,' என்னைப்பார்த்து கண் சிமிட்டினான்.

'முடிக்க வேண்டிய அறிக்கை ஒன்று இருக்கிறது. நான் கிளம்புவதற்கான பேக்கிங் கூட செய்ய ஆரம்பிக்கவில்லை.'

'நீ இந்த மூடத்தனமான வேலையை, ரியாவை தேடுவதை விட மாட்டாயா?'

நான் மௌனமாக மூன்றாவது கோப்பை வைனை பருகினேன்.

'நீ ஆயிரம் இடத்திற்கு மேல் நேரில் சென்றோ தொலைபேசியில் தகவல் அறிந்தோ பார்த்துவிட்டாய்,' என்றான் ஷைலேஷ்.

'அனைத்தும் இரண்டு வாரங்களில் முடிவடைகிறது. எனக்கும் சோர்வாக இருக்கிறது. என்னால் முடிந்த அளவிற்கு சிறந்த முயற்சி செய்கிறேன்.'

'நீ ஒரு முட்டாள்,' ஷைலேஷ் கூறினான்.

பெண்கள் சிரித்துக்கொண்டே வருவதை கவனித்தோம்.

'என் தோழி நீ மிகவும் சீரியஸ் ஆக இருக்கிறாய் என்று நினைக்கிறாள். ஆனால், வருந்தி அழும் வகையில் இல்லை,' ஜோதி கூறினாள்.

ப்ரியா ஜோதியை அடித்தாள்.

'வாயை மூடு. நாம் தனிமையில் பேசிக்கொண்டதை நீ இப்படி சொல்லக்கூடாது,' வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு கூறினாள் ப்ரியா.

ஷைலேஷ் என் காலை உதைத்தான். ஏதாவது செய் என்பது போல.

வெய்ட்டர் இன்னும் ஒரு வைன் பாட்டில் எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். நான்காவது முறையாக என் கோப்பையை நிரப்பிக்கொண்டேன்.

'இனிப்பிற்கு, கெட்டி தயிரில் கலந்த செர்ரி பழம், தைம் எனப்படும் ஹெர்ப் கலந்த கிரேக்கத் தேன், வால்நட்ஸ் ஆகியவற்றை கொண்ட ஒரு டெஸெர்ட் சாப்பிட ஆலோசனை சொல்வேன்,' வெய்ட்டர் கூறினான். அவன் விளக்கத்தை கேட்ட பெண்கள் தங்கள் இருவருக்கும் அதையே ஆர்டர் செய்து கொண்டார்கள்.

'இதற்கு அடுத்து எங்கு செல்கிறோம்?' ப்ரியா கேட்டாள்.

'நாங்கள் ஸ்வாரஸ்யம் இல்லாத வங்கி பணியாளர்கள். அதிகாலை வேலை உள்ளது. அதனால், வீட்டிற்கு செல்வோம்,' என்றான் ஷைலேஷ். 'நீயும் மாதவும் வேறு இடங்களுக்கு சுற்றிவிட்டு வரலாமே?'

'கண்டிப்பாக. எனக்கு எந்த பிரச்சனையும் இல்லை. நான் முன்பு வாழ்ந்த, ப்யலோஸ் என்னும் இடத்தை சுற்றி இருக்கும் ஈஸ்ட் வில்லேஜிற்கு என்னால் அவனை அழைத்துச்செல்லமுடியும்.'

'நிஜத்தில், நான் வேறு இடம் செல்ல வேண்டி இருக்கிறது,' என் பட்டியல் படி இன்று ஐந்து இடங்களை பார்க்க வேண்டும்.

'மாதவ், இந்த பெண்ணிற்கு வெளியே போக விருப்பம்.' மீண்டும் மேஜைக்கு கீழே என் கால்களை உதைத்தான் ஷைலேஷ்.

'நீ என்னை உதைப்பதை நிறுத்து,' வைன் எனக்கு இன்னும் நம்பிக்கை கொடுத்திருந்தது.

என் குரல் திடீரென்று உயர்ந்ததை கேட்டு ஜோதி திடுக்கிட்டாள்.

'நான் போக வேண்டும். டின்னருக்கு நன்றி. நான் கொடுக்க வேண்டிய பங்கு என்ன?' நான் எழுந்து கொண்டேன்.

'உட்காரு மாதவ். உனக்கு உதவ முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறோம்,' ஷைலேஷ் கூறினான்.

'நான் என்ன நோயாளியா, உதவி தேவைப்படுவதற்கு?'

வைன் கோப்பை என் கையிலிருந்து கீழே விழுந்து தரை எல்லாம் கண்ணாடி துண்டங்கள் சிதறியது.

'உனக்கு உதவி தேவை மாதவ். முக்கியமாக கவனம் செலுத்த வேண்டிய விஷயங்களை நீ தவற விடுகிறாய்,' என்றான் ஷைலேஷ்.

மற்ற மேஜைகளில் இருந்த வாடிக்கையாளர்கள் எங்களை பார்த்து கொண்டிருந்தனர்.

நாம் கிளம்ப வேண்டும். ஷைலேஷ், நீ பணம் கொடுத்து விட்டாயா?' என்றாள் ஜோதி.

'நான் ஏதாவது தவறாக கூறிவிட்டேனா?' என்றாள் ப்ரியா.

'இல்லை,' என்றாள் ஜோதி, ப்ரியாவிடம்.

'அப்போ, இங்கு என்ன நடந்தது?' ப்ரியா கேட்டாள்.

'இவர்களுக்கு ஒருவரை ஒருவர் பல காலங்களாக பழக்கம். அதைப் பற்றி நீ கவலைப்படாதே.'

ஷைலேஷ் என் மேல்கையைப் பிடித்தான். என்னை ரெஸ்டாரெண்டிலிருந்து வெளியே இழுத்து வந்தான். டிசம்பர் மாதத்தின் குளிர் காற்று எங்கள் முகத்தில் அறைந்தது.

'நீ அதிகம் குடித்து விட்டாய்' அமைதியான குரலில் தெளிவாக கூறினான் ஷைலேஷ்' நாம் ஒரு டாக்ஸி எடுத்துக்கொண்டு, ப்ரியாவை அவள் வீட்டில் விட்டுவிட்டு செல்லலாம்.'

'நான் அதிகம் குடிக்கவில்லை,' என்றேன், நேராக கூட நிற்க முடியாவிட்டாலும்.

'நீ தண்ணீர் குடிப்பது போல் வைன் குடிக்கிறாய்' என்றான் ஷைலேஷ்.

ஒரு மஞ்சள் நிற டாக்ஸி எங்கள் முன்னால் நின்றது. பெண்கள் ஏறிக்கொண்டார்கள். ஷைலேஷ் என்னை முன் இருக்கையில் தள்ளினான். தான் பெண்களுடன் பின்னால் உட்கார்ந்துகொண்டான்.

‘83வது தெரு மூன்றாம் அவினியூ. நடுவில் முப்பத்தி ஏழாவது தெருவில் நிறுத்த வேண்டும்,’ ஜோதி கூறினாள்.

நான் காரின் முன் கதவை திறந்தேன்.

‘நான் ஐந்து பார்களுக்கு செல்லவேண்டும்,’ என்று கூறி வெளியே இறங்கினேன்.

ப்ரியா குழப்பத்தில் ஜோதியை பார்த்தாள்.

‘நீ அதிகம் குடித்திருக்கிறாய். உள்ளே வா. நாம் போகலாம். வெளியே சில்லென்று இருக்கிறது,’ கோபமான குரலில் திடமாக கூறினான் ஷைலேஷ்.

‘நான் அவ்வளவு குடிக்கவில்லை,’ கத்திக்கொண்டே கீழே விழுந்தேன். என் வலது கணுக்கால் வலித்தது.

‘இந்த நாடகத்தை நிறுத்தி விட்டு உள்ளே வருகிறாயா?’ என்றான் ஷைலேஷ்.

சத்தத்தை கேட்டு வெளியே வர நினைத்த பெண்களை ஷைலேஷ் தடுத்தான்.

‘நீ உள்ளே வருகிறாயா அல்லது நாங்கள் போகட்டுமா? எனக்கு பொறுமை இல்லை.’

‘நான் ஐந்து பார்களுக்கு செல்ல வேண்டும்,’ இன்னும் வலியில் துடித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

கெட்ட வார்த்தையில் திட்டிவிட்டு, டாக்ஸி கதவை அறைந்து மூடிவிட்டு கிளம்பினான் ஷைலேஷ். சில்லென்று சில நீர் துளிகள் முகத்தில் விழுந்தது. நான் மேலே வானத்தைப் பார்த்தேன். சிறிய வெள்ளை நிற பனித்துளிகள் எங்கும் விழுந்துகொண்டிருந்தன. நான் எழுந்து நிற்க, வீடற்ற மனிதன் ஒருவன் எனக்கு உதவினான். மிகவும் கேவலமான நிலைமையில் இருக்கும் ஒருவரால் தான், அதே நிலைமையில் இருக்கும் மற்றொருவருக்கு உதவ முடியும்.

‘நான் ஐந்து பார்களுக்கு செல்லவேண்டும்,’ அந்த வீடற்ற மனிதனிடம் கூறினேன்.

‘நான் மிகவும் வெட்கப்படுகிறேன். என்னால் உங்களை பார்க்கக்கூட முடியாது,’ கண்களை தாழ்த்தி கூறினேன்.

நான் ஷைலேஷின் வீட்டில் சாப்பாட்டு மேஜையில் உட்கார்ந்திருந்தேன். அருகில் இருந்த உணவு விடுதியில் இருந்து, மஃபீன்ஸ், பேகல்ஸ், கிரீம் சீஸ், ஆரஞ்சு ஜூஸ், காபி மற்றும் பழங்கள் வாங்கி வந்திருந்தேன்.

ஷைலேஷ் பதில் சொல்லவில்லை.

‘நீ எப்பொழுது திரும்பி வந்தாய்? இதையெல்லாம் எப்பொழுது வாங்கி வந்தாய்?’ ஜோதி கேட்டாள்.

‘நான் ஆறு மணிக்கு திரும்பிவந்தேன். என் குற்ற உணர்ச்சி என்னை தூங்க விடவில்லை. அதனால் வெளியே சென்று காலை உணவு வாங்கிவந்தேன்.’

‘நேற்று இரவு, நாங்கள் உன்னைப் பற்றி மிகுந்த கவலையில் இருந்தோம். இதையெல்லாம் செய்ய நீ சிரமம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடாது’ ஜோதி கூறினாள்.

‘இல்லை. நாங்கள் கவலைப்படவில்லை,’ ஷைலேஷ் கூறினான்.

நான் அவளிடம், ‘என்னை மன்னித்து விடு ஜோதி. உன் தோழியின் முன்னால் மிகவும் கேவலமாக நடந்து கொண்டேன். உங்களை வெட்கப்படுத்திவிட்டேன். அதிர்ஷ்டவசமாக, நான் சீக்கிரமே சென்று விடுவேன்’ என்றேன்.

ஷைலேஷ் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. என்னை முறைத்துப் பார்த்தான்.

‘ஷைலேஷ், என்னை மன்னித்து விடு. நான் அதிகம் குடித்துவிட்டேன். கிரேக்க வைன் இவ்வளவு மயக்கம் தருவதாக இருக்கும் என்று எனக்குத்தெரியாது.’

‘அது முக்கியம் இல்லை. நாம் அனைவரும் பல முறை அளவிற்கு அதிகமாக நிறைய குடித்திருக்கிறோம். நீ எங்களை மதிக்கவில்லை. ப்ரியா மிகவும் மோசமாக உணர்ந்தாள்.’

ஒரு விசேஷமான மாலை பொழுதை நீ கெடுத்துவிட்டாய்.’

‘ஆமாம். நீ சொல்வது சரி.’

‘உன்னை நீயே பார்த்துகொண்டாயா? நடு சாலையில் தடுமாறி, “இன்னும் ஐந்து பார்கள்” என்று கத்தி கூச்சலிட்டாய்? உனக்கு என்ன நடந்தது?’

‘அந்த உணர்வு, நான் இனிமேல் ரியாவை பார்க்க முடியாது என்கிற உணர்வு மெதுவாக உள்ளே இறங்கியது, என் முயற்சிகள் அனைத்தும் பலன் அற்றதாக போனதே என்ற வெறுப்பில் அப்படி நடந்துகொண்டேன்.’

‘நீ இன்னமும் பார்க்களுக்கு விஜயம் செய்கிறாய். ஐந்து பார்கள், ஐந்து பார்கள் என்று புலம்பிக்கொண்டிருந்தாய்...’

‘என்னால் போக முடியவில்லை. நான் மயங்கி விழுந்து விட்டேன்.’

‘வீட்டிற்கு எப்படி திரும்பினாய்?’ ஜோதி கேட்டாள்.

‘கண் திறந்த பொழுது பேருந்து நிலையம் அருகில் குளிரில் நடுங்கி கொண்டிருந்தேன். எழுந்து டாக்ஸி பிடித்து வீட்டிற்கு வந்தேன்.’

ஜோதியும் ஷைலேஷும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர்.

ஜோதி கிரீம் சீஸை எடுத்து மூன்று பேகல்கள் மீது தடவினாள். நான் கருப்பு காபியை உறிஞ்சினேன்.

‘என்னை மன்னித்து விடுங்கள். நான் என் கட்டுப்பாட்டை இழந்து விட்டேன். எனக்கு நீங்கள் இவ்வளவு செய்த பிறகும் நான் உங்களிடம் இப்படி நடந்து கொண்டிருக்கிறேன். நடந்தவரை போதும், நான் இனியும் நேரடி பாடல்கள் இசைக்கப்படும் இடங்களுக்கு சொல்லப்போவதில்லை.’

‘நிஜமாகவா. சத்தியம் செய்கிறாயா?’ ஷைலேஷ் தன் ப்ரெட் ரோலைக் கடித்தான்.

‘ஆமாம். நான் என் அறிக்கையை முடிக்க வேண்டும். குளிராக இருந்தாலும் நான் நியூயார்க் நகரத்தை பார்க்க வேண்டும். மீதம் இருக்கும் நேரத்தை உங்கள் இருவருடன் செலவிட வேண்டும். யாருக்குத் தெரியும் நாம் மீண்டும் எப்பொழுது சந்திப்போம் என்று,’ ஜோதி புன்னகைத்தாள். ஷைலேஷைப் பார்த்து என்னை மன்னித்துவிடும்படி சைகை செய்தாள்.

‘ப்ரியாவிற்கு மீண்டும் ஒரு முறை என்னை சந்திக்க தெரியும் இருந்தால், அவளிடமும் மன்னிப்பு கேட்பேன்.’

ஷைலேஷ் எழுந்து வந்து என்னை அணைத்துக்கொண்டான்.

‘பரவாயில்லையா? ஏதாவது சொல்’ அவனிடம் கூறினேன்.
‘நீ ஒரு முட்டாள். வேறு என்ன சொல்வது?’ ஷைலேஷ் கேட்டான்.
பை. ரியா சோமணி. நான் என் தலைக்குள் கூறிக்கொண்டேன்.

‘என்ன அளவு? உரக்க பேசு. எனக்கு கேட்கவில்லை,’ என் அம்மாவிடம் தொலைபேசியில் கூறினேன்.
செஞ்சுரி 21 என்ற கடைக்கு வந்திருந்தேன். வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு பரிசுகள் வாங்கி செல்வதற்கு.
‘பெரிய அளவு. எனக்கு பட்டன்கள் கொண்ட கார்டிகள் வாங்கு.’
முழு பள்ளிக்கும் மிட்டாய்கள் வாங்கி இருந்தேன். நல்ல புத்திசாலித்தனமான முடிவு என்று சொல்ல முடியாது. இப்பொழுது இதை எடுத்துச்செல்ல ஒரு புது சூட்கேஸ் வேண்டியிருந்தது.
‘கார்டிகள் வாங்கி விட்டேன். வேறு ஏதாவது வேண்டுமா?’
‘எனக்கு உள்ளாடைகள் வேண்டும். அங்கு நன்றாக இருக்கும் என்று கேள்விப்பட்டேன்.’
‘பை மா.’

என் இன்டெர்ன்ஷிப் முடிவதற்கு ஒரு வாரம் முன், என் முடிவான அறிக்கையை நான் ஒலாராவிடமிருந்து அனுப்பிவிட்டேன்.
‘நன்றி மாதவ். உன் வேலையை படிக்க ஆவலாக இருக்கிறேன்,’ என்றார்.
‘நன்றி ஒலாரா. கடந்த சில மாதங்களாக நீங்கள் எனக்கு நல்ல வழிகாட்டியாக இருந்து வழிநடத்தி சென்றீர்கள்.’
‘நீ நல்ல புத்திசாலி. நீ நிரந்தர வேலைக்கு விண்ணப்பம் செய்தாயா?’
‘அடுத்த ஞாயிற்று கிழமை இந்தியாவிடமிருந்து கிளம்புகிறேன்.’
ஒலாரா சிரித்து என் முதுகில் தட்டிக்கொடுத்தார்.
நான் என் மேஜைக்கு வந்தேன். என் போனில் ஒரு அழைப்பு வந்திருந்தது. நான் அந்த எண்ணை எரிகா ட்ரைபேகா நேஷன் என்று பதிவு செய்திருந்தேன்.
நான் அவளை அழைத்தேன்.
‘ஹாய்,’ என்றேன் அவள் அழைப்பை ஏற்றவுடன்.
‘ஹாய். மாதவ் தானே?’
‘ஆமாம். ட்ரைபேகா நேஷனில் நீ சந்தித்த இந்தியன்.’
‘எப்படி இருக்கிறாய்? யாரையோ தேடிக்கொண்டிருந்தாய் இல்லையா?’
எனக்குள் ஒரு சுகமான வெப்பம் பிறந்தது. அமைதியாக இருக்கும்படி எனக்கு நானே கூறிக்கொண்டேன். தேடும் முயற்சியை விட்டுவிடுவேன் என்று ஷைலேஷிற்கு சத்தியம் செய்து கொடுத்திருந்தேன்.
‘ஆமாம்.’
‘கிடைத்தாளா?’
‘இல்லை,’ என்றேன்.
‘பாரு என்னிடம் அதிக தகவல்கள் இல்லை. இது உன்னை மேலும் குழப்பக்கூடும். ஆனால், புதிய, உயரமான, இந்திய பெண் ஒரு பாடகி இருக்கக்கூடும்.’
‘என்ன அர்த்தம்?’
‘நான் கேள்விப்பட்டேன்.’
‘யாரிடம் இருந்து?’
‘பாரில் கஸ்டமர்கள். அழகான ஒரு பாடகி, எந்த நாட்டை சேர்ந்தவள் என்று யூகிக்க முயற்சிசெய்து கொண்டிருந்தார்கள். மூக அமைப்பை வைத்து இந்தியப் பெண்ணாக இருக்கக்கூடும் ஆனால் மிகவும் வெள்ளையாக இருந்தாள் என்றார்கள். அவர்கள் கூறியது இது தான். எனக்கு உன் ஞாபகம் வந்தது.’
‘பிறகு, வேறு என்ன கூறினார்கள்?’
‘அவள் நன்றாக பாடியதாக கூறினார்கள். ராக்... ஜாஸ்ஸ்...’
‘என்ன? இல்லை... எங்கு? அவள் பாடுவதை எங்கு கேட்டார்கள்? அவர்களை இது பற்றி கேட்டாயா?’
‘யூனியன் ஸ்குயர் பார்மெர் மார்கெட், 14வது தெரு.’
‘அது ஒரு பாரா?’
‘இல்லை, பார்மெர் மார்கெட் என்பது கிராமத்து சந்தை போல். ஆர்கானிக் உணவு பண்டங்கள்

இருக்கும். சில சமயங்களில் சில நிகழ்ச்சிகளும் இருக்கலாம்.’

‘அப்பொழுது, நான் என்ன செய்வது?’

‘எனக்குத் தெரியவில்லை. மன்னிக்கவும். அவர்களுக்கு அதற்கு மேல் தெரியவில்லை.’

‘சந்தை நடத்துபவர்களுக்கு தெரிந்திருக்குமா?’

‘எனக்கு சந்தேகம் தான். அது ஒரு பெரிய இடம். நீயே போய் பார். யூனியன் ஸ்குயர் செல்ல நான்காம் எண் வண்டியை எடுத்துக்கொள்.’

‘சரி,’ என்றேன்.

‘மன்னிக்க வேண்டும் மாதவ். நான் உன்னை குழப்பி விட்டேன்,’ என்று கூறினாள்.

‘ஆனால், அவள் இங்கு இருக்கிறாளா என்று கூடத் தெரியாது என்று கூறினாய். அவள் அங்கு இருக்கலாம்.’

‘தேங்க்ஸ் எரிகா.’

யூனியன் ஸ்குயர் வரையிலான என்னுடைய விஜயம் பயனற்றதானது. ஸ்டால் போடப்படும் சரியான இடமோ அல்லது தேதியோ என்னிடமில்லை.

விவசாயிகள் சந்தை, யூனியன் ஸ்குயர் குவாட்ரங்கிளில், ஒரு கால்பந்தாட்ட மைதானத்தின் அளவில், நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட இயற்கை மற்றும் சுற்றுசூழலுக்கு சிறந்த பொருட்கள் கொண்ட ஸ்டால்களால் நிரப்பப்படும். சில ஸ்டால்களில் ஜக்லிங், இசை போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நடத்தப்படும். சந்தை அலுவலகத்தை அடைய ஆர்கானிக் தேன் மற்றும் பழங்களிலிருந்து செய்யப்பட்ட சோப்பு விற்பனை ஸ்டால்களைத் தாண்டி வர வேண்டி இருந்தது.

‘ஏஜெண்ட்ஸ் தன் ஸ்டால்களை முன்பதிவு செய்வார்கள். பின் தன் இசை கலைஞர்களை அழைப்பார்கள், அவர்களை கண்டுபிடிப்பது கடினம்.’ சந்தை அலுவலகத்தில் ஒரு பெண் என்னிடம் கூறினாள்.

சப்வே எடுத்து வீட்டிற்கு திரும்பினேன். முட்டாளையப்போல உணர்ந்தேன். என் நண்பர்களோடு கழிக்கக்கூடிய ஒரு மாலை பொழுதை வீண் செய்துவிட்டேன். 86வது தெரு நிலையத்தை அடைந்தேன். சாலையில் பனி படர்ந்திருந்தது. இருட்டாகவும் சில்லென்றும் இருந்தது. இருந்தாலும், வானுயர்ந்த கட்டிடங்களாலும், நவீன விளக்குகளாலும் நியூயார்க் நகரம் அழகாக இருந்தது. வீட்டிற்கு நடக்கும் வழியில், வசதியான உள்ளமைப்பு கொண்ட ரெஸ்டாரண்ட்களை கடந்தேன். அழகிய ஆட்கள் சிரித்து பேசியபடியே இரவு உணவை சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். வாழ்நாளில் ஒரு நாளாவது அவர்களைப்போல் கவலைகள், தடைகள் எதுவும் இல்லாமல் சிரித்து மகிழ்வேனா என்று வியந்தேன்.

நியூயார்க்கில் என் கடைசி சனிக்கிழமை அன்று, சுற்றுலா தலங்களுக்கு செல்ல முடிவு செய்தேன். காலையில் ராக் பெல்லெர் சென்டர், எம்பயர் ஸ்டேட் பில்டிங் மற்றும் ஸ்டாச்சு ஆஃப் லிபர்ட்டி சென்றேன். பணம் செலவழிக்க முடிவுசெய்தேன். என்பிஏ மேட்ச் பார்க்கச் சென்றேன். ‘நிக்ஸ் விளையாட்டிற்கு ஒரு டிக்கெட் கொடுங்கள் ப்ளீஸ்,’ என்றேன் கவுண்டரில்.

மேடிசன் ஸ்குயர் கார்டன், எம்எஸ்ஜி என்றும் அழைக்கப்படும் கார்டன் நியூயார்க் நகரத்தில் மான்ஹாட்டன் நடுவில் ஒரு உட்புற அரங்கு. ஏழாவது மற்றும் எட்டாவது அவின்யூவின் நடுவில் 31 மற்றும் 33வது சாலைகளில் பெனிசில்வேனியா ரெயில் நிலையத்திற்கு மேல் இருந்தது. நியூயார்க் நிக்ஸ் மற்றும் எல் ஏ லேக்கர்ஸ் இடையிலான பிளே ஆஃப் விளையாட்டத்தைப் பார்க்க வந்தேன்.

ஒரு பில்லியன் டாலர் செலவில் கட்டப்பட்ட அந்த கார்டன், உலகத்திலேயே விலை உயர்ந்த அரங்கங்களில் ஒன்று. உள்ளே சென்றதும் நான் பார்த்த காட்சி என்னை திகைக்க செய்தது. நான் வாழ்க்கையில் பார்த்திருந்த தலை சிறந்த கூடைப்பந்தாட்ட மற்றும் பார்வையாளர்கள் அரங்கம் அது தான்.

அணிகளில் ஆறரை அடிக்கும் உயரமான விளையாட்டு வீரர்கள் இருந்தார்கள். லேக்கர்ஸ், பக்கங்களில் ஓடிய ஊதா நிற கோடுகள் கொண்ட மஞ்சள் நிற சட்டை அணிந்திருந்தார்கள். நிக்ஸ், ஆரஞ்சு பார்டர் கொண்ட நீல நிற ஜெர்சி அணிந்திருந்தனர்.

நான் என் இருக்கையில் அமர்ந்தேன். முழு அரங்கத்தையும் நோட்டம் விட்டு குழப்பமான ஸ்கோர் போர்டை பார்த்து புரிந்துகொள்ள ஒரு நிமிடம் எடுத்து. ஒவ்வொரு புள்ளி ஸ்கோர் செய்தவுடன் இருபதாயிரம் பார்வையாளர்கள் கொண்ட அரங்கம் உறுமியது.

நான் நியூயார்க்கில் இருந்தேன். இருந்தாலும், எல் ஏ லேக்கர்ஸ் அணியை ஆதரித்தேன். உலகத்திலேயே தலை சிறந்த விளையாட்டு வீரர்களில் ஒருவரும் எனக்கு பிடித்தமான வீரர்களில் ஒருவருமான கோபி பிரையன்ட் அந்த அணியில் இருந்தார். விளையாட்டில் அதிகபட்ச ஸ்கோரான நாற்பதிற்கும் மேற்பட்ட புள்ளிகள் அவர் எடுத்தார். ஒரு இந்திய வீரரால் என் பிஏ சேர முடியுமா என்று நான் ஆச்சரியப்பட்டேன்.

லேக்கர்ஸ் சீக்கிரமாகவே வென்று ஆட்டத்தை முடித்தனர்.

ஆட்டத்தால் பரவசத்தில் திளைத்த கூட்டம் அரங்கத்திற்கு வெளியே மெல்ல நகர்ந்தது. நானும் அவர்கள் பின் வெளியேறினேன்.

எம் எஸ் ஜி யிலிருந்து வெளியே வரும் பொழுது, ஒரு வயதான ஜோடி நியூயார்க் நகர சுற்றுலா படம் கொண்ட ஜாக்கெட் அணிந்து வெளியேறும் வாசலில் காத்திருந்ததை பார்த்தேன். ஒரு வயதான ஹிஸ்பானிக் பெண்மணி என்னை நோக்கி மெல்ல நடந்து வந்தார்.

‘சுற்றுப் பயணம் வந்தவரா?’ என்றாள்.

‘ஆமாம். ஒரு வகையில்,’ என்றேன்.

‘உன் பயணம் எப்படி இருந்தது. நான் டெய்சி, வயதானவர்களின் நியூயார்க் டூரிசத்திலிருந்து. மன்னிக்க வேண்டும். எனக்கு ஆங்கிலம் நன்றாக பேச வராது. நான் மெக்ஸிகோ நாட்டை சேர்ந்தவள்.’

‘என் பயணம் இதுவரை நன்றாக சென்று கொண்டிருக்கிறது. நன்றி. உங்கள் ஆங்கிலமும் நன்றாகத் தான் இருக்கிறது,’ என்றேன்.

நான் வேறு ஒருவரின் ஆங்கிலத்தை விமர்சனம் செய்தேன் என்று என்னால் நம்ப முடியவில்லை. கையில் விளம்பர காகிதங்கள் வைத்திருந்தார்.

‘உங்களிடம் ஒரு உதவி கேட்கலாமா? என்னுடன் ஐந்து நிமிடங்கள் ஆங்கிலம் பேசி பயில உதவ முடியுமா? டெய்சி கூறினார்.

நான் வீட்டிற்கு சென்று பேக்கிங் முடிக்க வேண்டும். இது ஒரு விசித்திரமான உதவிக்கான எதிர்பார்ப்பு.

‘நான் முதியோர் கல்வியில் சேர்த்துள்ளேன், ஆங்கிலம் படிக்க. பயிற்சி செய்ய இந்த சுற்றுலா துறையில் தன்னார்வ தொழிலாளி,’ டெய்சி விளக்கினாள்.

‘நான் வீட்டிற்கு செல்ல வேண்டும்.’

அவளுடன் இருந்த வயதான மனிதர் என்னை தனியாக அழைத்துச் சென்றார்.

‘ஹாய். நான் டௌக். நியூயார்க் நகர முதியோர் தன்னார்வ நிகழ்ச்சியின் மேற்பார்வையாளர்.’

அவருடன் கைகுலுக்கினேன்.

‘அவளுக்காக ஐந்து நிமிடங்கள் ஒதுக்குங்கள் ப்ளீஸ். அவள் தனியாக வாழ்கிறாள். அவள் தன் ஆங்கிலத்தை பயிற்சி செய்ய வேண்டும்,’ என்றார்.

‘சார், என் ஆங்கிலம் அவ்வளவு சிறந்ததில்லை. நான் இந்தியாவை சேர்ந்தவன்.’

‘இந்தியர்கள் நல்ல ஆங்கிலம் பேசுவார்கள்.’

‘இல்லவே இல்லை. நானும் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன்.’

‘ம்... நன்றி. உங்களுக்கும் யாராவது சொல்லிகொடுத்திருப்பார்கள்.’

நான் பெருமூச்சு விட்டேன்.

‘ஐந்து நிமிடங்கள்,’ என்றார் டௌக்.

நான் தலை ஆட்டினேன்.

டௌக் என்னை டெய்சியுடன் விட்டார்.

‘ஹலோ மேடம் டெய்சி. எதைப்பற்றி பேச விரும்புகிறீர்கள்?’

‘உங்களுக்கு இந்த விளம்பர காகிதங்கள் வேண்டுமா? வாரஇறுதியில் நடக்கவிருக்கும் நிகழ்ச்சிகள் பற்றியது?’

‘இல்லை. நான் சீக்கிரமே கிளம்புகிறேன்.’ அவள் என்னை இடைமறித்தாள்.

‘பணம் இல்லை. பார். நுழைவு கட்டணம் குறைக்கப்பட்டுள்ளது. உணவு விழா மற்றும் இசை நிகழ்ச்சி,’ என்றாள்.

‘நான் உங்களை திருத்துகிறேன். தயவு செய்து இப்படி கூறுங்கள்,’ இவற்றை பணம் கொடுத்து வாங்க வேண்டாம். நீங்கள் பார்க்கலாம்,’ என்றேன்.

‘சாரி. சாரி. அது சொல்கிறேன்.’

‘நான் திங்கள் கிழமை திரும்பிச்செல்கிறேன். அதனால் என்னால் அதிகம் செய்ய முடியாது,’ என்றேன்.

அவள் முகம் ஏமாற்றத்தில் வாடியது. அவள் தன் சுற்றுலா வேலையையும் பார்க்க வேண்டியிருந்தது போல தெரிந்தது. அந்த விளம்பரங்களை ஒவ்வொரு நாளும், குறிப்பிட்ட அளவு விநியோகம் செய்ய வேண்டிய தேவை இருக்கும்.

‘சரி. நான் எடுத்துக்கொள்கிறேன். நன்றி,’ என்றேன்.

‘ஓ... நன்றி...’ மீண்டும் உற்சாகம் அடைந்தாள். ‘எனக்காக சிறிய கணக்கெடுப்பில் பங்கு பெறமுடியுமா?’

அந்த விளம்பர காகிதங்களை என் பாக்கெட்டிற்குள் போட்டுக்கொண்டேன். ஒரு விண்ணப்ப படிவம் தந்து, என்னைப்பற்றியும் நான் வந்திருந்த காரணத்தைப்பற்றியும் எழுதச் சொன்னாள்.

‘நான் இப்பொழுது போகலாமா?’ முடிந்த அளவு பண்பாடோடு நடந்துகொண்டேன்.

‘மீதமிருக்கும் நாட்களை நன்றாக மகிழ்ச்சியோடு செலவிடு,’ பை என்று கூறிவிட்டு கை அசைத்தாள்.

‘கண்டிப்பாக. நன்றி.’

நான் எம்எஸ்ஜி வளாகத்தைவிட்டு வெளியே தெருவிற்கு வந்தேன். வேலை நேரம் என்றால்

சாலையில் வாகனங்களின் நெரிசல் இருக்கும், எப்பொழுதும். நான் நேரத்தைப்பார்த்தேன். ஏழு மணி. மேடிசன் ஸ்குயரிலிருந்து ஷைலேஷின் வீடு வரையான நான்கு கிலோமீட்டர் தூரத்தை நடந்து கடக்க முடிவு செய்தேன்.

‘ச்சரியம்.’

‘ஆ’ நான் ஷைலேஷின் வீட்டை அடைந்தவுடன் உள்ளே ஒரு கூட்டம் ஆரவாரத்துடன் என்னை வரவேற்றது. ஜோதி, நான் எதிர்பாராத, விடைபெறும் பார்ட்டி ஒன்றை ஏற்பாடு செய்திருந்தாள்.

‘வாவ்’ என்றேன் அபார்ட்மெண்டிற்குள் நுழைந்தவுடன். ஷைலேஷ் மற்றும் ஜோதியின் நண்பர்கள் இருபது பேர் இருந்தனர்.

‘ஹே ப்ரியா. உன்னைப் பார்க்க நன்றாக இருக்கிறது,’ அவள் என்னை அடித்து விடுவாளோ என்று வியந்ததுகொண்டே கூறினேன்.

‘ஹாய்,’ என்றாள்.

‘அன்றைய இரவு குறித்து மிகவும் வருந்துகிறேன்,’ என்றேன்.

‘வைன் குடிக்கும் பொழுது கவனமாக இரு,’ என்று கூறி சிரித்தாள். நான் அவளைப்பார்த்து புன்னகைத்தேன். அவள் நிஜமாகவே அழகாகவும் வசீகரமாகவும் இருந்தாள். பார்ட்டியில் பல ஆண்களின் கண்கள் அவள் மீது தான் இருந்தது.

ஒரு கருப்பு மனிதன் என்னை நோக்கி வந்தான்.

‘ஒலாரா,’ என்று கூறி அவனை அணைத்துக்கொண்டேன்.

‘உன் நண்பர்கள் நல்ல மனிதர்கள். என் நம்பரை கண்டுபிடித்து அழைத்தார்கள்.’

‘நீங்கள் வந்தது எனக்கு மகிழ்ச்சி.’

ஜோதி ஒரு சிறிய உரைக்காக என்னை ஒலாராவிடமிருந்து பிரித்து இழுத்தாள்.

‘என்னைத் தன் குடும்பம் போல் பாவித்து ஆதரவு தந்த ஷைலேஷிற்கும், ஜோதிக்கும் என் நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்,’ என்றேன்.

‘விடுடா... நாம் பார்ட்டி செய்வோம்,’ ஷைலேஷ் என்னைத்தடுத்தான். அனைவருக்கும் டெக்கீலா ஷாட்ஸ் கொடுத்து, இசையின் ஒலியை கூட்டினான். பேசுவதற்கு கத்த வேண்டியதாகிவிட்டது.

எதிர்பார்க்கப்படும் போனஸ் பற்றி பேச வங்கி ஊழியர்கள் ஒன்று சேர்ந்தனர். பெண்கள் தங்கள் குழு அமைத்துக்கொண்டார்கள். நெட் பிலிக்ஸ் பற்றி, ஞாயிறு மதிய உணவு டீல்கள் பற்றி மான்ஹாட்டனில் நடக்கும் சேல் பற்றிய விவரங்களை பகிர்ந்துகொண்டார்கள். நான் சிலருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்.

‘கேட்ஸ் பௌண்டேஷன்? அவர்கள் பெரிய மனிதர்கள்!’ ஒரு வங்கிக்காரன் கூறினான்.

‘அவர்கள் நிதி உதவி செய்யும் ஒரு சிறு பள்ளி நடத்தி வருகிறேன்,’ என்றேன்.

‘எனக்கு ஒரு கேட்ஸ் பௌண்டேஷன் நிதி உதவி வேண்டும். மான்ஹாட்டனில் வீடு வாங்க விரும்பும் வங்கிக்காரர்களுக்கு அவர்கள் உதவுவார்களா?’ எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

அங்கு இருந்தவர்களில் பலருடன் பேசினேன். ஆனால் எவருடனும் தொடர்பு ஏற்பட்டது போல் உணரவில்லை. கூட்டத்தில் இருந்து நகர்ந்து சோஃபாவில் உட்கார்ந்தேன். பகலில் எடுத்த புகைப் படங்களைப்பார்க்க, போனை வெளியே எடுத்தேன். எம்எஸ்ஜி யின் உள்ளே சில புகைப்படங்கள் எடுத்திருந்தேன்.

‘நீ ஒரு நிக்ஸ் கேம் பார்த்தாயா?’ ப்ரியாவின் குரல் பின்னாலிருந்து கேட்டது.

நான் திரும்பி அவளைப்பார்த்தேன்.

‘ஆமாம். இன்று சென்றிருந்தேன்.’

‘நல்ல புகைப்படங்கள். நான் பார்க்கலாமா?’

அவள் என்னை அடுத்து உட்கார்ந்தாள். நான் போடோக்களைப் பார்த்தேன்.

என் போன் அதிர்ந்தது. எரிகா, ட்ரைபேகா நேஷன் பாடகியிடமிருந்து மெசேஜ்.

‘ஜாஸ்ஸ் இசை நிகழ்ச்சிக்கு போகிறாயா?’ மெசேஜ் ஒரு அறிக்கையாக வந்து மறைந்தது. போன் திரை மீண்டும் புகைப்படங்களுக்குச் சென்றது.

‘அடுத்து?’ ப்ரியா கேட்டாள், ஏனென்றால் நான் என் போனை தொடவில்லை.

‘ப்ரியா, ஒரு நிமிடம். நான் ஒரு மெஸேஜிற்கு பதில் அனுப்ப வேண்டும்.’

‘கண்டிப்பாக. நான் ஒரு ட்ரிங்க் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன். உனக்கில்லை,’ என்று கூறி சிரித்தாள். ஒரு விரலை ஆட்டி மிரட்டினாள். நான் சிரித்தேன்.

நான் ஒரு பதில் எழுதினேன். நான் திங்கட்கிழமை கிளம்புகிறேன். பேக்கிங் ஏறக்குறைய முடிந்துவிட்டது. ஒரு விடைபெறும் பார்ட்டியில் இருக்கிறேன். நன்றி. ☺

அவள் பதில் அளித்தாள். பாதுகாப்பாக திரும்பு. மீண்டும் சந்திப்போம். ©

நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். ப்ரியா யாருடனோ, பாரின் அருகில் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

நான் போனை அடைத்து, ஜாக்கெட் பாக்கெட்டிற்குள் கையை விட்டேன். மேடிசன் ஸ்குயர் கார்டன் வெளியில் டெய்சி கொடுத்த விளம்பரங்களை இன்னும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று உணர்ந்தேன். ஒவ்வொன்றாக அவற்றை படித்தேன்.

‘காட்ஸ்- வெகு நாட்களாக நடந்து கொண்டிருக்கும் இசை நிகழ்ச்சி.’

‘ப்ளூ மேன் காமெடி நிகழ்ச்சி- இசை, தொழில் நுட்பம் மற்றும் காமெடி கலந்த நிகழ்ச்சி,’ மற்றொன்று சொன்னது.

ஒரு விளம்பரம், பதினாறு பக்கங்கள் கொண்ட ஏ 5 அளவு காகிதத்தில் ஒரு புத்தகம் போன்று இருந்தது. ‘நியூயார்க் இசை மற்றும் ஜாஸ் விழா,’ என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அறையின் விளக்குகள் மங்கலாக ஆக்கப்பட்டிருந்தன. படிக்க முடியவில்லை. காபி மேஜையின் மேல் இருந்த மெழுகுவர்த்தியின் பக்கம் அமர்ந்தேன். ‘123 பர்ஃபார்மெர்ஸ், 25 இடங்கள், மூன்று நாட்கள், 1 நகரம்,’ மேல் அட்டையில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

புத்தகத்தின் ஆரம்பத்தில் இரண்டு பக்கங்கள் அட்டவணை போடப்பட்டிருந்தது. வெள்ளி, சனி, ஞாயிறு என்று மூன்று வரிசையில் விவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு வரிசையிலும், நேரம் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அதில், பாடகர் பெயர், விவரங்கள், இடம் மற்றும் டிக்கெட் விலை குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு இடத்தைப் பற்றிய விவரங்கள் அடுத்த இரண்டு பக்கங்களில் கொடுக்க பட்டிருந்தது. மீதம் இருந்த பக்கங்களில் பாடகர்கள் பற்றிய சுருக்கமான விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. நூற்றிற்கும் மேற்பட்டவர்கள். நான் முதல் பாடகர் பற்றிய விவரத்தைப்படித்தேன்.

அபிகெய்ல்-பாஸ்டனில் வளர்ந்த, ஜாஸ்ஸ் இசை பட்டம் பெற்றவர். புனித பைபிளின் நற்செய்தி பாடுவதில் தொடங்கியவர். இரண்டு வருடங்கள் பாஸ்டனில் பாடிய பிறகு நியூயார்கிற்கு வந்துவிட்டார். பாஸ்டன் க்ளோப் அவர் குரலை வெல்வெட் போன்றது, ஆன்மாவை அமைதியாக்க செய்வது என்று கூறியுள்ளது.

நான் பெயர்களைப் பார்த்தேன். பொழுதைபோக்க.

எனக்காக கொடுக்கப்பட்ட பார்ட்டியில் எனக்கு ஈடுபாடு இல்லை.

அகர வரிசையில் இருந்த விளக்கங்களை படித்தேன். எல்லா ஆண் பாடகர்களையும் புறக்கணித்தேன். இருபது நிமிடங்கள் கழித்து, ஆர் என்ற எழுத்துக்கு வந்தேன்.

ரே- நியூயார்க்கில் புது மினுமினுக்கும் குரல்- வில்லேஜ் வாய்ஸ். ரே எங்கிருந்து வருகிறாள் என்பதை தவிர்த்து, எங்கு செல்கிறாள் என்பது பற்றி பேசுவாள். இந்த உயரமான விசித்திர அழகி எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாளோ, அவ்வளவு அழகாக பாடுகிறாள், டெய்லி நியூஸ் கருத்து.

நான் ரே பற்றிய விவரங்களை படித்துவிட்டு நிறுத்தினேன். அதை மூன்று முறை படித்தேன். மீண்டும் அட்டவணைக்கு சென்று ரே வின் நேரத்தை பார்த்தேன். சனிக்கிழமை கீழ் பார்த்தேன். அதாவது இன்று. என் ஆள் காட்டி விரல் அட்டவணை மேல் நகர்ந்தது.

‘ப்ளூஸ், சோல் அண்ட் கான்டெம்போராரி, 10 முதல் 12 மணி நள்ளிரவு வரை. ஸ்டெபானி ரோஜர் அண்ட் ரே, கஃபே வஹா, \$8 உள்ளே நுழைவதற்கு, இரண்டு ட்ரிங்க்ஸ் குறைந்தபட்சம்.’

நான் கஃபே வஹா பற்றிய விவரங்களை அறிய பக்கங்களைத் திருப்பினேன். அந்த மிகச் சிறிய அச்சு படிக்க கடினமாக இருந்தது.

கஃபே வஹா? பெரிய கலைஞர்கள், ஆரம்ப நாட்களில் போராடிக்கொண்டிருந்தபொழுது, பாடிய இடம் அந்த பழைய கிளாசிக் நியூயார்க் பார். சாப்பிட மெக்ஸிகன் மற்றும் அமெரிக்க உணவு உண்டு. 115, மேக் டௌகன் தெரு, வெஸ்ட் வில்லேஜ். சப்வே 4,5,6, பிளீக்கர் சாலை ஃபிளப், மேற்கு 4வது தெரு.

‘என்ன செய்கிறாய்?’ ஷைலேஷ் என் தோளைப் பிடித்து அழுத்தினான்.

‘ஹஹ்?’ என்றேன் திடுகிட்டவனாய்.

‘இது உன் பார்ட்டி. என்ன படித்து கொண்டிருக்கிறாய்?’

நான் அந்த விளம்பர ஏட்டை கீழே போட்டு விட்டு சிரித்தேன்.

‘ஒன்றும் இல்லை. சுற்றுலா விவரங்கள்.’

‘நீ குடிக்கவில்லையா?’ தொடையில் தாளம் போட்டான்.

‘இல்லை. உனக்குத்தெரியும். எனக்கு இது சரி வராது.’

‘நீ வீட்டில் இருக்கும் பொழுது உன்னை என்னால் கையாள முடியும். இரு, உனக்கு ஒரு ட்ரிங்க் செய்து கொண்டுவருகிறேன்.’

ஷைலேஷ் பார் இருந்த இடத்திற்கு சென்றான். நான் போனில் நேரத்தை பார்த்தேன். மணி இரவு 11.05.

நான் கஃபே வஹா நம்பரை தேடி எடுத்து அவர்களை அழைத்தேன்.

அவர்கள் அழைப்பை ஏற்க முப்பது நொடிகள் எடுத்துக்கொண்டனர்.

‘ஹலோ, கஃபே வஹா.’ ஒரு உற்சாகமான ஆண் குரல் கேட்டது. பின்னணியில் உரத்த இசை சத்தத்தில் குரல் தெளிவாக இல்லை.

‘ஹாய். இன்றைய இசை மற்றும் ஜாஸ்ஸ் நிகழ்ச்சியை பற்றி அழைத்தேன்.

‘ஆமாம் சார். நடந்து கொண்டிருக்கிறது. நுழைவு கட்டணம் \$8. குறைந்தபட்சம் இரண்டு டிரிங்க்ஸ் ஆர்டர் செய்ய வேண்டும்.’ கிளிப்பிள்ளைபோல் பயிற்சி செய்ததை கூறினான்.

‘இன்று ரே என்ற பாடகி பாடுகிறாரா என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்?’

‘இருங்கள். பார்க்கிறேன். ஆமாம். மூன்று பாடகர்கள் இன்று பாடுகின்றனர். அவர் தான் கடைசி. இப்பொழுது எந்த நேரமும் தொடங்கலாம். சார், நான் இந்த அழைப்பை துண்டிக்க வேண்டும். இங்கு இன்று நிஜமாகவே பிஸியாக உள்ளது, இருக்கும் மிக சில வெய்ட்டர்களில் நானும் ஒருவன்.’

‘மன்னிக்கவும். ஒரே ஒரு கேள்வி. அவள் அங்கு இருக்கிறாளா? உங்களால் அவளை பார்க்க முடிகிறதா?’

‘ஹஹ்... பாடகர்கள் மேடைக்கு அருகில் இருக்கிறார்கள் என்பதை பார்க்க முடிகிறது. அவளும் இருக்கிறாள்.’

‘பார்க்க எப்படி இருக்கிறாள்?’

‘மன்னிக்க வேண்டும் சார். நான் மரியாதை இல்லாமல் பேச விரும்பவில்லை. மேஜை முன்பதிவிற்கு உங்கள் பெயரை எழுதிக்கொள்ளட்டுமா? வேறு எதுவும் சொல்ல முடியாது.’

‘ஒரே ஒரு கடைசி கேள்வி. அவள் பார்ப்பதற்கு இந்தியன் போல் இருக்கிறாளா? அது மிகவும் முக்கியம். தயவு செய்து...’

‘இருங்கள்...’

நான் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஷைலேஷ் வந்தான். என்னிடம் ஒரு க்ளாஸ் ஷாம்பெய்ன் கொடுத்தான். நான் நன்றி என்று சைகை செய்தேன். யாரிடம் இந்த நேரத்தில் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று புதிராக பார்த்தான்.

அப்படி காத்திருந்தது முடிவடையாத ஒன்றாக தோன்றியது.

‘ஒன்றும் இல்லை. என் டிக்கெட்டுகள் புக செய்த ட்ராவல் ஏஜென்சி.’ அந்த நேரத்திற்கு வாய்க்கு வந்ததை கூறிவிட்டேன்.

‘இவ்வளவு காலதாமதமாகவா?’ என்றான் ஆச்சர்யத்தில். நான் தோள்களை குலுக்கி, நகர்ந்து நிற்குகொண்டேன்.

‘சார், அழைப்பில் இருக்கிறீர்களா?’

‘ஆமாம். இருக்கிறேன்.’

‘அவள் வெள்ளைக்காரி அல்ல. கருப்பும் இல்லை அவள் இந்தியனாக இருக்கலாம். நிறம் சற்று லேசாக இருக்கிறது. மெக்ஸிகோ ஸ்பெயின் நாட்டை சேர்ந்தவளாகவும் இருக்கலாம். சொல்ல முடியாது. மன்னிக்கவும்.’

நான் அவனைத் தடுத்தேன்.

‘நன்றி. அது போதும். நான் வருகிறேன். எனக்காக ஒரு இடம் முன்பதிவு செய்ய முடியுமா? நான் மாதவ்.’

‘மா... என்ன?’

‘என் பெயரை எம் என்று குறித்துக்கொள். நான் வருகிறேன்.’

‘சீக்கிரம் வாருங்கள். நிகழ்ச்சி சீக்கிரமே முடிவடையப் போகிறது.’

ஷைலேஷ் என் எதிரில் நின்றான்.

‘உன் டிக்கெட்டில் எந்த பிரச்சனையும் இல்லையே?’

‘ம்ம்... எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது,’ என்று கூறிவிட்டு நிறுத்தினேன். ‘ஷைலேஷ், நான் வெளியே செல்ல வேண்டும்.’

‘வஹா...?’ திட்ட ஆரம்பித்தான்.

‘சரியாக சொன்னாய். அங்கு தான் செல்ல வேண்டும்.’

‘எங்கு?’

‘கொஞ்சம் காற்றுவாங்கவேண்டும்.’

‘வெளியே பனி மழை பொழிவதை பார்த்தாயா? எங்கு போகிறாய்?’

அவன் தன் வீட்டு வெராண்டாவை காட்டினான். அவன் வீட்டிற்கு வெளியே, இடைவிடாமல் பனி துளிகள் விழுந்து கொண்டே இருந்தது.

‘என்னிடம் ஜாக்கெட் இருக்கிறது,’ என்றேன்.

ஷைலேஷ் நான் திடீரென்று இரவில் வெளியே சுற்ற விரும்புவதைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டான்.

‘மாதவ், விருந்தினரிடம் நான் என்ன சொல்வது?’ என்றான்

‘யாரும் கவனிக்கமாட்டார்கள்,’ என்று கூறிவிட்டு கிளம்பினேன்.

விட்டு இருந்த கட்டிடத்தை விட்டு வெளியே வந்தேன். குளிர்ந்த காற்று என் முகத்தில் அறைந்தது. என் போன் 11.12 என்று நேரத்தை காண்பித்தது. தட்பவெட்ப நிலை இருபது டிகிரி பாரேன்ஹெய்ட், அல்லது - 6.6 செல்சியஸ். மக்கள் ஜாக்கெட், க்ளோவ்ஸ், கேப் என்று ஒரு மூட்டைக்குள் தங்களை அடைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கு முன்பு நான்கு நண்பர்கள் கொண்ட ஒரு குழு 86வது சப்வே நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுதுதான் விழுந்த பனி, நடைபாதையை பவுடர் தூவியது போல் ஆக்கி இருந்தது. நாங்கள் மெட்ரோ எடுக்க படிக்கட்டில் இறங்கினோம். சில ஆப்பிரிக்க-அமெரிக்கர்கள் படிகளில் மேலே ஏறி கொண்டிருந்தார்கள்.

‘வரவில்லை... யூ... ஹூ... இன்று இரவு ரயில் இல்லை,’ என்றான் அவர்களில் ஒருவன், குடிபோதையில்.

‘நான் எப்படி புருக்ளின் செல்வது?’ மற்றவன் கேட்டான்.

‘நூறு டாலர்கள் கொடுத்து டாக்ஸி எடுத்து. அவனுக்கு அது வேண்டும்’ மூன்றாவதாக ஒருவன் கூறினான்.

நான் வாடிக்கையாளர் கவுண்ட்டரை அடைந்தேன். மெட்ரோபாலிட்டன் ட்ரான்ஸ் அதாரிட்டி யிலிருந்து ஒரு குண்டான ஆப்பிரிக்க-அமெரிக்க பெண்மணி உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் ஒலிபெருக்கியில் ஒரு அறிக்கை விட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

‘லேடிஸ் அண்ட் ஜென்டல்மென், கன பனி காரணமாக இன்று ரயில்கள் தாமதமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. கிராண்ட் சென்ட்ரல் அருகில் ஒரு ரயில் நின்றுவிட்டது. நாங்கள் பிரச்சனையை சரி செய்ய முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கிறோம். நீங்கள் வேறு ஏற்பாடு செய்து கொண்டு செல்லலாம் என்று ஆலோசனை வழங்குகிறோம்.

ரயில் நிலையத்தில் இருந்த கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். 11.19.

கூகிள் மேப்ஸ் நான் ப்ளீகேர் தெருவை பதினேழு நிமிடங்களில் அடைந்திருப்பேன் என்று காட்டியது. அங்கிருந்து கஃபே ஒன்பது நிமிட நடை.

‘எவ்வளவு நேர தாமதம்?’ நான் அந்த வாடிக்கையாளர் சேவை அலுவலரை கேட்டேன்.

‘யாருக்குத் தெரியும் ஹனி,’ என்றாள். ‘இது பனி. அரை மணி நேரம், ஒரு மணி, இரண்டு மணிநேரம்... நீ தேர்வு செய்து கொள்.’

நான் படிகளில் ஓடி, ரயில் நிலையத்திலிருந்து வெளியே வந்தேன். சில்லென்ற காற்று கழுத்தின் வழி, ஜாக்கெட்டுக்குள் நுழைந்தது. சாலையில் நெரிசல் குறைவாக இருந்தது. நான் காத்திருந்தேன். காலியான எந்த டாக்ஸியும் என்னை கடந்து செல்லவில்லை.

வழிப்போக்கன் ஒருவனை கேட்டேன், ‘நான் அவசரமாக வெஸ்ட் வில்லேஜ் போக வேண்டும். எனக்கு டாக்ஸி எங்கு கிடைக்கும்?’

‘எனக்கும் ஒன்று தேவை.’

நேரத்தைப் பார்த்தேன். 11.25.

‘மேற்கு பக்கம் நட, ஐந்தாம் அவின்யூவிற்கு. சென்ட்ரல் பார்க் வரும். அங்கு முயற்சி செய்’ நான் ஐந்தாம் அவின்யூவிற்கு வேக நடைபோட்டேன். மெட்ரோபாலிட்டன் அருங்காட்சியகத்திற்கு அருகில், சென்ட்ரல் பார்க் முனையை அடைந்தேன். சிகப்பு நிற விளக்குகள் அருங்காட்சியகத்தை அலங்கரித்தன. விழும் பனி துளிகள் மென்மையாக கவனத்தை ஈர்த்தது.

நேரம் 11.31.

எனக்கு டாக்ஸி கிடைக்கவில்லை என்றால், நள்ளிரவிற்குள், வெஸ்ட் வில்லேஜ் போக முடியாது. என்னால் எந்த டாக்ஸியும் பார்க்கமுடியவில்லை. நான் வானத்தைப்பார்த்து வேண்டினேன். பனித்துளிகள் என் முகத்தில் விழுந்தது.

கடவுளே, ப்ளீஸ்... ப்ளீஸ்... என்றேன்.

என்னை சுற்றிப் பார்த்தேன். குறைந்தபட்சம் இன்னும் ஆறு பேர் டாக்ஸிக்காக காத்திருந்தார்கள். என் இதயம் கனத்தது. அழ வேண்டும் போல் இருந்தது.

ஒரு டாக்ஸி ப்ளீஸ்... மாயம் நடக்க எதிர்பார்த்தேன்.

டாக்ஸிகள் இல்லை.

நேரம் 11.34.

நான் கூகிள் மேப்ஸை திறந்தேன். மெட் அருங்காட்சியகத்தில் நான் இருந்த இடத்திலிருந்து

கஃபே வஹா எவ்வளவு தூரம். பாதசாரி என்று தேர்வு செய்தேன்.

இதைத் தான் காட்டியது. நடந்தால், 4 மைல். 1.10 நிமிடங்கள்.

வழி எளிமையானது தான். 4 மைல்களில் 3.8 மைலுக்கு நேராக சென்று, பின்னர் ஐந்தாம் அவினியூவில் வலது பக்கம் திரும்ப வேண்டும்.

‘நான்கு மைல் 6.4 கிலோ மீட்டர்.’ எனக்கு நானே பேசிக்கொண்டேன்.

நடக்க, ஒரு மணி பத்து நிமிடம். ஓடினால் குறைவாக இருக்கும். பைத்தியக்கார தெரு நாய்கள் துறத்துவது போல் ஓடினால் அதை விட குறைவான நேரமே எடுக்கும். நான் நினைத்தேன்.

‘மாதவ் ஜா... ஓடு...’ என்றேன்

எனக்கு கூடைப்பந்தாட்டம் நினைவிற்கு வந்தது. நாங்கள் பந்தைத் தட்டி ஓடிக்கொண்டே இருப்போம் எந்நேரமும்.

ஆறரை கிலோமீட்டர் தூரமும், கூடைப்பந்தாட்ட வளாகமும் ஒன்றில்லை. அதுவும் 6 டிகிரி செல்சியஸ் மைனஸில்.

‘யோசிக்காதே. அர்த்தங்களை தேடாதே. ஓடு,’ எனக்கு நானே கூறிக்கொண்டு கிளம்பினேன்.

நான் அவ்வளவு வேகமாக ஓடியதில், அக்கம் பக்கம் தெளிவாக இல்லை. எனக்கு வலது புறத்தில் சென்ட்ரல் பார்க்கும், இடது புறத்தில் பணக்கார கிழக்கு வீடுகளும் கடந்தன. சில்லென்ற காற்றில் என் முகம் உணர்ச்சியில்லாமல் ஆனது. ஜாக்கெட் கனக்க தொடங்கியது. பனி உள்ளே நுழைய ஆரம்பித்திருந்தது.

ஷாப்பிங் செய்ய, மேடிசன் ஸ்குயர் செல்ல, ஷைலேஷ் வீடு திரும்ப என்று நாள் முழுதும் நடந்திருந்தேன். என் கால்கள் வலிக்கத்தொடங்கின. ‘முடியும் மாதவ். நிறுத்தாதே...’ எனக்கு மூச்சு வாங்கியது.

சிலசமயங்களில், உங்களுடன் யாரும் இல்லாவிட்டால், உங்களை நீங்களே உற்சாகப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

நான் பந்தை தட்டுவதை போல் பாவனை செய்தேன். கற்பனை பந்தைப்பிடிக்க அது என்னை முன்னே செல்ல வைத்தது.

நான் சாலையோர அறிக்கையைப் பார்த்தேன். 67வது தெரு. கஃபே வஹா நான்காம் தெருக்கருகில் இருந்தது.

‘சாலை அறிக்கைகளை பார்க்காதே... ஓடு மாதவ்...’ உரக்க கூறினேன்.

இடது பக்கத்தில், 60வது தெருவில் ஒரு ஹோட்டலை கடந்தேன். முக்கிய நுழைவு வாயிலில், இந்திய தேசிய கொடி பறந்தது.

‘தி பியர். ஒரு தாஜ் ஹோட்டல்.’

இந்திய தேசிய கொடி எனக்குள் ஒரு புதிய சக்தி அலையை உண்டாக்கியது.

‘ஓடு... எனக்கு நானே கூறிக்கொண்டேன். ‘இது உன்னால் முடியும்.’

இரு பக்கங்களிலும் டிசைனர் கடைகள் கொண்ட ஐந்தாம் அவினியூவை அடைந்துவிட்டேன். டிஃபானி 57வது தேர்வில் இருந்தது. லூயி விட்டான் 51வது தெருவில். ரியாவின்நாட்குறிப்பில் இதைப்பற்றி எழுதப்பட்டிருந்தது.

50வது தெருவில், வயிறு வலிக்கத் தொடங்கியது. நான் நிறுத்த வேண்டியதாயிற்று. அப்படியே குந்தினேன். ஆழ்ந்த மூச்செடுத்தேன்.

நேரம் 11.44.

‘ச்சீ... நேரமில்லை. வலியை பின்பு உணரலாம்’ எனக்கு நானே சொல்லிக்கொண்டேன்.

என்னால் நகர முடியவில்லை. என்னுடைய வலது கை புறத்தில் என்பிஏ (NBA) கடையை பார்த்தேன். கடை மூடப்பட்டிருந்தது. கோபி ப்ரயன்டின் (KOBE BRYANT) பெரிய போஸ்டர் இருந்தது. என்பிஏ- அற்புதமான இடங்கள் நடக்கும் இடம்.’ அதில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

‘மாதவ்... அற்புதமாக இரு... உன்னால் முடியும்.’

நான் எழுந்து நின்றேன். யோசிக்காமல், ஓடத்தொடங்கினேன்.

என் கால்களும் வயிறும் வலிக்கத்தொடங்கின. என் மூக்கு உறைந்த ஐஸ் கட்டியாக உணர்ந்தது இருந்தாலும், என் தலை தீ பற்றி எரிந்தது. நான் ஓடினேன், ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு அடியும் நான் நேரே பார்த்து குதித்துக் கொண்டிருந்தேன். என் காலணிக்குள் பனி புகுந்து என் கால்களை ஈரமாகவும் சில்லென்றும் ஆக்கியது.

‘ஓடு... ஓடு... ஓடு,’ ஒவ்வொரு மூச்சிற்கும் கூறிக்கொண்டேன் வாஷிங்டன் ஸ்குயர் பார்க்கில் ஒரு முட்டுச்சந்தை அடைந்தேன்.

‘நான் அருகில் வந்துவிட்டேன். இங்கிருந்து வலது பக்கம் திரும்ப வேண்டும்.’

நேரம் 11.56.

நான் ஒரு நிமிடம் ஓய்வெடுக்க விரும்பினேன்.

‘ஓய்வு கிடையாது,’ என்னை நானே கடிந்து கொண்டேன்.

நான் வலதுபுறம் திரும்பி ஓட ஆரம்பித்தேன்.

இசை ஒலியும், வெளியே இருந்த கூட்டமும் என்னை நிறுத்தச்செய்தது.

‘கஃபே வா,’ பிரகாசமான மஞ்சள் வார்த்தைகள் என்னை வரவேற்றது. நான் உற்சாகத்தில் கையை உயர்த்தி காற்றில் ஒரு குத்து விட்டேன்.

என் முழங்கையை வரவேற்பாளரின் மேஜை மேல் வைத்தேன். பேச முயற்சி செய்தேன். வாயிலிருந்து பனித் துளிவிழுந்தது.

‘எம்,’ மூச்சுமுட்டியது. ‘எம் என்ற பெயரில் முன் பதிவு செய்திருந்தேன்.’

நான் கீழே குனிந்தேன். இரும்பு வந்தது. என் உடல் அசையும் பொழுது, பனித்துளிகள் கீழே விழுந்தன.

‘ஹே... மிஸ்டர் எம்... நீங்கள் நலமா?’

நான் ஆம் என்று தலை ஆட்டினேன்.

‘உங்கள் உதடுகள் கரு நீலமாக உள்ளன. விழுந்துவிடும் போலிருக்கிறது,’ என்றான் அவன்.

நான் என் கைகளை தேய்த்து வாயில் வைத்துக்கொண்டேன். சில்லிட்டிருந்த கைகளால் அதை விட சில்லென்று இருந்த முகத்தை வெதுவெதுப்பாக ஆக்க முடியவில்லை.

அவன் தன் பதிவைப்பார்த்தான்.

‘மிஸ்டர் எம். ஆமாம். ஆனால் அந்த நிகழ்ச்சி ஏறக்குறைய முடிவடைந்துவிட்டது. இது நள்ளிரவு. கடைசி பாடலாக இருக்கக்கூடும்.

நேரம் 12.01 அதிகாலை.

‘அந்த பாடகி இன்னமும் இருக்கிறாள் இல்லையா?’ மேலும் கீழும் மூச்சு வாங்கிக்கொண்டிருந்தேன்.

‘ஆமாம். கூடுதலாக ஒன்றிரண்டு பாடல்கள் பாடிக் கொண்டிருக்கக்கூடும். உள்ளே அனுமதிக்க எட்டு டாலர்கள். தவிர குறைந்தபட்சம் இரண்டு ட்ரிங்க்ஸ், புரிகிறதா?’

நான் இருபது டாலர் நோட்டை மேஜைமீது வைத்துவிட்டு உள்ளே நடந்தேன். பார் இருந்த இடத்திற்கு சென்றேன்.

‘உங்களுடைய இரண்டு ட்ரிங்க்ஸ் சார்’ என்றாள் பணிப்பெண்.

‘தண்ணீர்... தண்ணீர்.’

அவள் இரண்டு பாட்டில் தண்ணீர் கொடுத்தாள். ஒரு நொடியில் குடித்துமுடித்தேன்.

‘நிகழ்ச்சி எங்கே?’

‘நேராக கான்செர்ட் இடத்தில். இசையை தொடருங்கள்.’

நான் நொண்டிக்கொண்டே சென்றேன். என் கால்கள் துணைபுரிய மறுத்தது. விழாமல் இருக்க பார் ஸ்டூல்களையும் நாற்காலிகளையும் பிடித்து கொண்டேன்.

கான்செர்ட் இடம் மங்கலான வெளிச்சத்தில் மக்கள் கூட்டத்தில் நிரம்பியிருந்தது. எனக்கு முன்பிருந்த கூட்டம் என்னை மேடையை பார்க்க விடாமல் மறைத்தது.

முழங்கையால் முட்டித்தள்ளி கூட்டத்தில் முன்னேறினேன்.

ஒரு பெண் குரல் கேட்டது.

‘நீ அழகு... நீ அழகு,

நீ அழகு... அது உண்மை.’

மேடையின் மேல் இருந்த தனிக்கவன விளக்கு அறையின் மங்கலான வெளிச்சத்திற்கு எதிர்மறையாக இருந்தது.

சில நொடிகள் எடுத்தது பாடகியை பார்க்க.

அது அவள் தான்.

ரியா.

என் கையிலிருந்து தண்ணீர் பாட்டில் கீழே விழுந்தது.

அவள் தன் கண்களை மூடி தன்னை மறந்து லயித்து பாடிக்கொண்டிருந்தாள். கடவுளே அழகு என்று வர்ணிக்கும் எதையும் விட, அந்த கருப்பு நிற முழுநீள உடையில் அவள் அழகாக இருந்தாள்.

ஆமாம். ரியா சோமானி. நான் உன்னை கண்டுபிடித்துவிட்டேன்.

கையில் ஒரு கிட்டார் வைத்திருந்தாள். மேடையில் அவளுடன் அமெரிக்க ஆண் ஒருவன் பியானோ வாசித்துக்கொண்டிருந்தான். அவள் பாடுவதை தொடர்ந்தாள்.

‘உன் முகத்தை கூட்டத்தில் பார்த்தேன்.

என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

ஏனென்றால் நான் எப்பொழுதுமே உன்னுடன் இருக்கப்போவதில்லை...’

என் சோர்வு பறந்து போனது. எந்த வலியும் இனி இல்லை. மீண்டும் இரத்தம் என் உடலுக்குள்

ஓடத்தொடங்கியது. ஒரு நிமிடத்திற்கு முன் இருந்ததற்கு எதிர்மாறாக என் முகம் இரத்த ஓட்டத்தால் சூடேறியது.

அவள் தன் இதயத்திலிருந்து பாடினாள். கூட்டத்திற்கு அவளை மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஆரவாரம் செய்து அவளை ஊக்குவித்தது. வரிகளுக்கு நடுவில் கண்களை திறந்து ஆரவாரித்த கூட்டத்தை பார்த்து சிரித்தாள். அவள் இன்னும் என்னை பார்க்கவில்லை.

என் ஜாக்கெட்டை கழட்டி ஒரு மேஜை மீது வைத்தேன். நான் நேரே சென்று மேடையின் முன் நின்றேன்.

‘நீ அழகு, நீ அழகு,

நீ அழகு...’

என் கண்களை அவள் கண்கள் சந்தித்த பொழுது, அவள் குரல் மறைந்தது. அவள் ஏன் தன் வரிகளை விட்டுவிட்டாள் என்று பியானிஸ்ட் வியந்தான்.

ரியா எழுந்து நின்றாள். கிட்டார் கையில் திடமாக இருந்தது.

பியானிஸ்ட் இடைவெளியை பியானோ வாசித்து சமாளித்தான்.

ரியா கிட்டாரை எடுத்து மெதுவாக அருகில் வைத்தாள். நான் தொடர்ந்து அவளைப்பார்த்தேன்.

நாங்கள் ஒருவர் முன் ஒருவர் அமைதியாக உறைந்து போய் நின்றோம். என்ன நடக்கிறதென்று கூட்டம் மெள்ள கிசுகிசுக்கத் தொடங்கியது.

ஏதோ சரியில்லை என்று புரிந்து கொண்ட பியானிஸ்ட் மைக்கை எடுத்து பாடத்தொடங்கினார்.

‘நீ அழகு, அது உண்மை...’

நான் அவளை பார்த்து கொண்டே இருந்தேன்.

என்னவெல்லாம் செய்ய வைத்தாய் என்னை, ரியா சோமானி, என் கண்கள் கூறின.

என்னை மன்னித்துவிடு. அவள் கண்கள் என்னிடம் கூறின. அவள் கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிந்து ஓடியது. என்னுடைய கன்னத்திலும் தான்.

முடிவாக, அவளை பார்த்தவுடன் பேசுவதற்கு நிறைய இருக்கும் என்று நினைத்தேன். அதை பல முறை மனதில் பயிற்சி செய்திருக்கிறேன். முதலில் கோபப்படுவேன். கத்துவேன், என்னவெல்லாம் அனுபவிக்க வைத்தாள் என்று சொல்வேன். என் வாழ்வில் அவள் இருப்பதன் அர்த்தமென்ன, எப்படி அந்த ரோஹானைப்போல நான் மோசமானவன் இல்லை. மற்றவர்கள் அவளை கை விட்டிருக்கலாம், நான் ஒரு பொழுதும் அப்படி செய்யமாட்டேன். என் சந்தோஷமே என் அம்மாவின் சந்தோஷமாக இருக்கும். ஒரு முழு நீள உரையை தயார் செய்திருந்தேன். ஆனால், இருவரின் வாயிலிருந்தும் ஒரு வார்த்தை கூட வெளிவரவில்லை.

ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து அழுதுகொண்டே இருந்தோம். சில நிமிடங்களுக்கு பிறகு அவள் சற்று முன்னால் நகர்ந்தாள். ரியா சோமானி அவ்வளவு தான் செய்வாள். சிறு அறிகுறி, அவள் தயார் என்பதற்கு. அதை பிடித்துக்கொள்ள நீ கூர்மையானவனாக இருக்கவேண்டும். நான் என் கைகளை விரித்தேன். அவள் அருகில் வரும் பொழுது அவை அசைந்தன. அவளை அணைத்துக்கொண்டேன்.

‘நான்... நான்... சாரி...’ என்றாள்.

‘ஷ் ஷ் ஷ்...’ சென்ற முறை நீ ஒரு விதி அமைத்திருந்தாய். எந்த கேள்வியும் இரண்டாவது முறையாக கேட்கக்கூடாதென்று. இப்பொழுது என்னிடம் ஒரு கேள்வி உள்ளது.’

‘என்ன?’ என்றாள் மெல்ல.

‘எந்த கேள்வியும் இல்லை. முடிந்தால் வார்த்தைகளே கூடாது.’

அவள் தன் முகத்தை என் மார்பில் புதைத்துக்கொண்டாள். அவள் தாடையை பிடித்து தூக்கினேன்.

‘ரியா சோமானி. நான் உன்னை காதலிக்கிறேன். எப்பொழுதுமே காதலித்தேன். எப்பொழுதுமே காதலிப்பேன். என்னை விட்டுப் பிரியாதே.’

அவள் இல்லை என்று தலை அசைத்தாள். ‘மாட்டேன். போக மாட்டேன்.’

நான் தொடர்ந்தேன்... ‘ஏனென்றால், அடுத்த முறை உன்னை மீண்டும் தேடிக்கண்டுபிடித்து கொண்டுவிடுவேன்.’

அவள் சிரித்துக்கொண்டே அழுதாள். என்ன நடக்கிறதென்று புரியாத பொழுதிலும், கூட்டத்தில் சிலர் உற்சாகப்படுத்தினர். பியானிஸ்ட் பாட்டை முடித்தான். ரெஸ்டாரண்ட் ஊழியர்கள் விளக்குகளை போட்டனர். மக்கள் வெளியே செல்ல தொடங்கினர்.

நான் தொடர்ந்து அவளை அணைத்தபடி நின்றேன்.

‘சாரி. நான் பயத்தினால் வெளியேறிவிட்டேன்,’ என்றாள்.

‘எனக்குத் தெரியும்.’

‘ஆனால், எப்படி... நீ...?’

‘கேள்விகள் கூடாதென்று சொன்னேன்.’

‘கடைசியாக ஒன்று.’

‘என்ன?’

‘உன் சட்டை ஏன் இவ்வளவு சில்லென்றும் ஈரமாகவும் இருக்கிறது?’
நான் சிரித்தேன்.
‘என்ன?’
‘ஒன்றுமில்லை.’

Downloaded from Ebookz.in

‘அப்பர் வெஸ்ட், 70 மற்றும் 6வது,’ என்றாள்.

பாடகர்களுக்காக நிகழ்ச்சி அமைப்பாளர்கள் ஏற்பாடு செய்த ஒரு கருப்பு லின்கண் காரில் இருந்தோம். சென்ட்ரல் பார்க்கின் மேற்கே அப்பர் வெஸ்ட்பக்கத்தில் இருந்த அவள் வீட்டிற்கு கார் எங்களை அழைத்துச் சென்றது.

அவள் முகமும், தெரு விளக்கின் வெளிச்சத்தில் அது மாறிய விதத்தையும் தவிர எனக்கு பயணத்தை பற்றிய வேறு எந்த ஞாபகமுமே எனக்கில்லை. கடந்த மூன்று மாதங்களில் இருந்ததை விட அந்த நகரம் இன்று மிகவும் அழகாகத் தெரிந்தது. அவள் கைகளை கெட்டியாக பிடித்துக்கொண்டு, பின்னால் சாய்ந்து அவள் முகத்தையே பார்த்து கொண்டிருந்தேன்.

அவள் சாவியை திருப்ப, நாங்கள் அவள் வீட்டிற்குள் இருந்தோம். சுவர் முழுவதும் இசை போஸ்டர்கள் அலங்கரித்தன. ஜன்னல், தெரு விளக்குகளை தவிர வேறு எந்த வெளிச்சமும் இல்லாத பார்க்கை பார்த்தபடி இருந்தது. தன் முக அலங்காரத்தை கலைக்க அவள் படுக்கையறைக்குள் நுழைந்தாள்.

குளியல் அறையில் ஆடைகளை களையும் பொழுது முகத்தில் ஏற்பட்டிருந்த காயங்களைப்பார்த்தேன். என் காதுகளும் மூக்கும்

சிவந்திருந்தன. நான் குடு தண்ணீரில் குளித்தேன். உறைய வைக்கப்பட்ட பட்டாணியை சமைக்கும் முன்னர் வெளியே வைப்பது போல் என் உடலும் உணர்ந்தது.

குளித்து முடித்தவுடன் என்னிடம் உடுத்த துணி இல்லை என்பதை உணர்ந்தேன். டோரா பொம்மை போட்ட ஒரு பெரிய அளவு பிங்க் டி ஷர்ட் தொங்குவதை கவனித்தேன். ரியா அதை இரவு உடையாக அணியக்கூடும். அந்த டி ஷர்ட் அணிந்து, டவல் ஒன்றை சுற்றிக்கொண்டு வெளியே வந்தேன். பெண்களுக்கான டி ஷர்டில் என்னைப்பார்த்ததும் ரியா சிரித்தாள்.

‘மன்னிக்க வேண்டும், என்னிடம்...’ என்றேன்.

அவள் ஒரு முத்தத்தால் என்னை அமைதியாக்கினாள். அவள் உதடுகள் வெதுவெதுப்பான தேன் போல் இனித்தது. என் முகத்தை அவள் கையால் பிடித்துக்கொண்டு, என்னை வெகு நேரம் முத்தமிட்டாள். எங்கள் இருவரது நாக்குகளும் தொட்டுக்கொண்டது. என் வலது கை துண்டு கீழே விழாமல் பிடித்துக்கொண்டிருந்தது. என் வலது கையை அவள் முதுகு பக்கம் எடுத்துச்சென்றாள். அவள் கவுனின் பின் புறம் துணி எதுவும் இல்லை. அவளது மிருதுவான சருமத்தை உணர முடிந்தது.

அவள் நான் அணிந்திருந்த டி ஷர்டை கழட்டினாள். அவள் கவுனை நான் கழற்ற முயன்றேன். என்னால் முடியவில்லை. முயற்சி செய்து பார்த்தேன். பின் விட்டு விட்டேன்.

பக்கவாட்டில் இருந்த ஜிப் ஒன்றை இழுத்து ஆடையை கழற்றினாள். ஒருவரை ஒருவர் தொட்டு, தழுவி அனைத்துக்கொண்டோம். முத்தம் கொடுத்துக்கொண்டோம். படுக்கை அறையில் மெத்தையை அடைந்தோம். எங்கள் இதழ்கள் முத்தம் கொடுப்பதை நிறுத்தவில்லை. எங்கள் கைகள் ஒருவரை ஒருவர் தொடுவதை நிறுத்தவில்லை.

அந்த ஒவ்வொரு நொடியும் விலை மதிக்க முடியாததாக இருந்தது. நான் அவளுக்குள் நுழைந்தேன். எங்கள் கண்கள் சந்தித்தன. இருவரும் ஒரேநேரத்தில் பலத்தையும், பலவீனத்தையும் உணர்ந்தோம். அவள் கண்களில் கண்ணீரைப் பார்த்தேன்.

‘நீ சரியாக இருக்கிறாயா?’ என்றேன்.

அவள் ஆம் என்று தலை ஆட்டினாள். அவள் தன் முகத்தை என் காதுக்கருகில் மெள்ள கொண்டு வந்தாள்.

‘சரி என்பதற்கு மேலாக சிறப்பாக இருக்கிறேன்’ என்றாள். ‘நீ எப்படி?’

‘சிறப்பை விட அதிக நலம்,’ என்றேன்.

இருவரும் இறுக அணைத்தபடி படுத்துக்கொண்டோம். அவள் தூங்கிவிட்டாள். இரவு முழுவதும் அவளை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஜன்னலின் வழியே வெளிச்சம் ஊடுருவிய பொழுது தான் அதை நான் உணர்ந்தேன். நான் அவள் பக்கம் திரும்பினேன். காலை வெளிச்சத்தில் அவள் சருமம் மின்னியது. அவள் புருவங்கள் இன்னமும் கச்சிதமாகத்தான் இருந்தது. அவள் கண்கள் முடியிருந்தன.

‘நீ தூங்குகிறாயா?’ நான் கேட்டேன்.

அவள் ஆம் என்று தலை அசைத்தாள்.

முடிவுரை

மூன்றரை வருடங்களுக்குப் பிறகு...

‘நான் பார்த்ததிலேயே சிறந்த பள்ளிகளில் ஒன்று என கூறலாம்,’ என்றேன்.

‘ஏழு வருடங்களுக்கு முன்னால் இப்படி இல்லை,’ என்றான் மாதவ்.

நான் தும்ரன் ராயல் பள்ளியை சுற்றி பார்த்து முடித்தேன். மாதவ் என்னை வருடாந்திர விழாவிற்கு தலைமை தாங்க அழைத்திருந்தான்.

உச்சஸ்தாயியில் பாடல் வெளிவந்த ஒரு இசை வகுப்பை கடந்து வந்தேன். மாதவ் கதவை தட்டினான்.

‘ரியா, சேதன் சார்,’ என்றான்.

‘என்னை சார் என்று அழைக்காதே,’ என்றேன்.

‘சாரி,’ என்றான்.

ரியா வெளியே வந்தாள். மாதவ் அவளை வர்ணித்தது பொய் இல்லை. அவள் முகம் லக்ஷணமாக இருந்தது.

‘சேதன் சார், கடைசியில் உங்களை பார்க்க முடிந்தது. மாதவ் உங்களைப்பற்றி நிறைய பேசியிருக்கிறான்’ ரியா கூறினாள்.

‘சார் இல்லை. என்னை நம்பு. மாதவ் உன்னைப்பற்றியும் என்னிடம் நிறைய கூறியிருக்கிறான்.’

அவள் சிரித்தாள். மாதவ், வகுப்பை முடித்துவிட்டு வெளியே சந்திக்குமாறு அவளிடம் கூறினான்.

‘இங்கு மிகவும் அழகாக உள்ளது,’ என்றேன். நாங்கள் பள்ளியின் பிரதான கட்டிடத்தை தாண்டி வெளியே பூங்காவிற்கு வந்தோம். மாணவர்கள் புதிய கூடைப்பந்தாட்ட வளாகத்தை பூக்களால் அலங்கரித்திருந்தனர். அதை திறந்து வைக்க ஒரு விழா ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது, அன்று மாலையில்.

‘உங்களை முன்னமே அழைக்க விரும்பினோம் ஆனால், இந்த இடத்தில் ஒரு கூடைப்பந்தாட்ட வளாகம் வந்த பிறகு உங்களை அழைப்பது சிறந்தது என்று நினைத்தோம்,’ மாதவ் கூறினான்.

‘வளாகம் அழகாக இருக்கிறது.’

‘அனைத்து உபகரணங்களும், யூ எஸிலிருந்து வந்துள்ளன,’ ரியாவும் நானும் ஒவ்வொரு வருடமும் அங்கு மூன்று மாதங்கள் செலவிடுகிறோம். அவள் சில இசை நிகழ்ச்சிகள் செய்வாள். நான் யூஎன்னிற்கு சிறிது உதவி விட்டு, என்னுடைய கிராமப்புற விஜயங்களுக்காக கொஞ்சம் விளம்பரங்கள் செய்வேன்.’

மானிகையில் தங்குவதுடன் கூடிய, கிராமப்புற பள்ளி விஜயங்களை எப்படி ஆரம்பித்தார்கள் என்று மாதவ் விளக்கினான். உலகம் முழுவதிலும் இருந்து மக்கள் வருவதால் பள்ளிக்கு அந்நிய செலாவணியில் வருமானத்தை கொடுத்தது.

‘சுற்றுலா பயணிகள் ஒரு நாள் குழந்தைகளுடன் செலவிடுகிறார்கள். அவர்கள் ஒரு வகுப்பு எடுப்பார்கள், தங்கள் தேசத்தை பற்றி பேசுவார்கள், புகைப்படங்களை காட்டுவார்கள். அப்படி செய்வது, அவர்கள் படிப்பது அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கும்.’

‘அது புதுமையாக இருக்கிறது.’

‘மாணவர்களுக்கு அது பிடித்திருக்கிறது. அவர்களுக்கு உலகத்தின் அனுபவம் கிடைக்கிறது. நிறைய சுற்றுலா பயணிகள், பிறகு நிரந்தர மானியங்களும் பரிசுகளும் வழங்குகிறார்கள்.’

‘உன் அம்மா எங்கே?’

‘சீக்கிரம் வருவாள். இப்பொழுதெல்லாம், பள்ளியில் குறைந்த நேரமே செலவிடுகிறாள். ரியாவும் நானும் இதை நடத்துகிறோம். ஷ்யாம் ராணியை பிஸியாக வைத்திருக்கிறான்,’ மாதவ் சிரித்தான்.

‘அவள் ரியாவை ஏற்றுக்கொண்டாளா?’

‘அவள் இல்லாமல் நான் எப்படி இருந்தேன் என்பதை நீங்கள் மறந்து விட்டீர்கள். தன் மகன் தனக்கு திரும்ப கிடைத்தது பற்றி மகிழ்ச்சி என்று கூறுவாள். பேரனை மறக்காதீர்கள். அவளது உயிர் நாடி.’

‘உன் மகனின் வயதென்ன?’

‘சீக்கிரமே இரண்டு ஆகி விடும்’ மாதவ் சொன்னான்...’ ஆஹ்...வந்துவிட்டார்கள்.’

ஒரு வயதான பெண்மணி ஒரு கையில் குழந்தையையும் மறு கையில் பெரிய டிபன் டப்பாவையும் பிடித்தபடி எங்களை நோக்கி நடந்துவருவதை பார்த்தேன்.

பள்ளி மணி அடித்தது. குழந்தைக்கூட்டம் வெளியே ஓடியது. ரியா எங்களை சேர்ந்துகொண்டாள்.

‘எல்லோரும் இங்கிருக்கிறார்கள்,’ என்றாள்.

ஷ்யாம் தன் கையை விடுவித்துக்கொண்டு தன் பெற்றோர் பக்கம் ஓடினான். அவன் ரியாவின் குண்டான வடிவமாக இருந்தான்.

‘ஷ்யாம் தன் வயதிற்கு மிகவும் உயரமாகவும் விஷமக்காரனாகவும் இருக்கிறான்.’ எங்களை அறிமுகப்படுத்தும் பொழுது ராணி கூறினாள்.

கூடைப்பந்தாட்ட வளாகத்தின் அரங்க இருக்கைகளில் நாங்கள் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தோம். ரியா மதிய உணவிற்கு, எங்களுக்கு சப்பாத்தி, கேரட் பட்டாணி போட்டு காய்கறி மற்றும் டால் பரிமாறினாள்.

ஷ்யாம் ஒரு கூடைப்பந்தை கண்டான். அதை எடுப்பதற்கு அரங்க படிக்கட்டுகளில் ஓடினான்.

‘கவனமாக,’ ராணி கத்தினாள்.

‘அவன் உங்களது அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்ட பேரன்,’ ரியா கூறினாள்.

ஷ்யாம் பந்தை தன் கையில் எடுத்துக்கொண்டான்.

‘ஷூட்,’ ரியா கூறினாள்.

ஷ்யாம் தூக்கி எறிந்தான். அவனது சிறிய கைகளிலிருந்து எறியப்பட்ட பந்தால் கூடையின் அருகில் கூட போகமுடியவில்லை. இன்னும் இருமுறை முயற்சி செய்தான். முடியவில்லை.’

அவன் தன் அப்பாவைப் பார்த்தான்.

‘என்னால் முடியவில்லை,’ என்றான்.

‘அதனால் என்ன? முயற்சியை கைவிடாதே. ஒரு நாள் நடக்கும்,’ மாதவ் கூறினான்.

Downloaded from Ebookz.in